JOHN GRISHAM

FRĂȚIA

Autorul romanelor FIRMA și TESTAMENTUL

Serie completă

JOHN GRISHAM

Cel mai citit autor al acestui deceniu

JOHN GRISHAM s-a născut în 8 februarie 1955 la Jonesboro, Arkansas. A studiat dreptul la Mississippi State University şi a profesat timp de zece ani avocatura la Oxford, Mississippi, pledînd – cum îi place lui însuşi să sublinieze – „pentru oameni, nu pentru cine ştie ce corporaţii".

Ar fi putut urma o carieră juridică şi politică plină de succes dacă n-ar fi avut, ca majoritatea americanilor, un hobby, şi anume, în cazul lui Grisham, scrisul.

În 1987 a publicat primul său roman *...Şi vreme e ca să ucizi*, urmat în martie 1991 de *Firma*. De atunci, din 1991, cînd *Firma* a cucerit America şi apoi lumea întreagă, un nou roman semnat John Grisham devine, în fiecare primăvară, cartea numărul 1, tipărită în milioane de exemplare şi tradusă, cel mai adesea, simultan în nenumărate limbi.

În prezent, Grisham trăieşte destul de retras, împreună cu familia sa la Charlottesville, Virginia. Pasionat de baseball – copil fiind a vrut să devină jucător profesionist – a construit cîteva terenuri pentru a sprijini echipele din Little League. De asemenea, călătoreşte în Brazilia, unde participă la construirea de spitale şi capele pentru credincioşii din zonă. Dar principala sa ocupaţie rămîne, desigur, scrisul, cărţile sale fiind de fiecare dată aşteptate cu nerăbdare şi îndelung mediatizate. Palmaresul său cuprinde unsprezece romane şi şase adaptări pentru film, dar şi editarea unei reviste de istorie literară, *The Oxford American*.

Relaţia cu familia (soţia Renée şi cei doi copii – un băiat şi o fată), cariera de succes, baseball-ul, biserica, operele de caritate reprezintă mai mult decît întruchiparea virtuţilor americane. Acestea sînt cheia pentru înţelegerea fenomenului Grisham. Pentru că, de fapt, viaţa sa reprezintă o poveste clasică de succes american.

JOHN GRISHAM

FRĂȚIA

editura rao

Editura RAO București
Grupul Editorial RAO
C.P. 2-124, București, ROMÂNIA

JOHN GRISHAM
The Brethren
© 2000 Belfry Holdings, Inc.

Traducere din limba engleză
RADU PARASCHIVESCU

Ediția I

© Editura RAO București 2000
pentru versiunea în limba română

Tiparul executat de
ALFÖLDI NYOMDA AG
Debrecen, Ungaria

Iulie 2001

ISBN 973-8180-31-7

1

Pentru procesele aflate pe rol în săptămîna aceea, aprodul era îmbrăcat ca de obicei cu o pijama uzată şi decolorată şi o pereche de papuci de baie din pluş, de culoarea levănţicii, fără şosete. Nu era singurul deţinut care stătea toată ziua în pijama, dar nu mai îndrăznea nimeni să se încalţe cu asemenea papuci. Îl chema T. Karl, iar pe vremuri fusese proprietarul cîtorva bănci din Boston.

Cu toate acestea, pijamaua şi papucii erau incomparabil mai puţin şocanţi decît peruca. Aceasta avea cărare pe mijloc, îi acoperea urechile, lăsîndu-şi cîrlionţii să se răsucească în trei direcţii diferite, şi îi cădea masiv pe umeri. Era de un gri-deschis, aproape alb, şi imita perucile pe care le purtaseră magistraţii din Anglia de altădată, cu multe secole în urmă. Un prieten aflat în libertate o găsise într-un magazin de solduri din Manhattan, undeva în Village.

T. Karl o purta plin de mîndrie în instanţă şi, oricît de ciudat părea, cu timpul ajunsese să facă parte din spectacol. Ceilalţi deţinuţi aveau grijă oricum să se ţină departe de el, indiferent dacă avea sau nu peruca pe cap.

Se ridică de la mica masă pliantă din sala de mese a închisorii, bătu cu un ciocănel de plastic menit să-i ţină locul celui din sala de judecată, îşi drese vocea gîjîită şi anunţă pe un ton de maximă demnitate:

– Atenţiune. Atenţiune. Curtea Federală Inferioară din North Florida s-a întrunit pentru şedinţă. Vă rog să vă ridicaţi.

Nimeni nu se clinti, sau cel puţin nu făcu vreun efort să se scoale. Treizeci de deţinuţi stăteau tolăniţi în scaunele de plastic din sala de mese în cele mai diverse poziţii, unii uitîndu-se la aprod, alţii sporovăind liniştiţi şi făcînd abstracţie de prezenţa lui.

– Toţi cei care vă căutaţi dreptatea, daţi-vă-ncoace şi luaţi-o-n freză.

Nu rîse nimeni. Poanta fusese bună cu luni în urmă, cînd T. Karl o lansase în premieră. Acum era un alt element al spectacolului şi atît. Se aşează atent, asigurîndu-se că lanţurile de bucle care îi săltau pe umeri puteau fi văzute de toată lumea, după care deschise un cărţoi legat în piele roşie care servea drept document oficial al curţii. T. Karl îşi lua munca foarte în serios.

Trei bărbaţi intrară în încăpere dinspre bucătărie. Doi dintre ei purtau pantofi. Unul ronţăia un biscuit sărat. Cel fără pantofi avea pantaloni scurţi pînă la genunchi, aşa încît pe sub robă i se vedeau picioarele subţiri ca nişte fuse. Pielea lor era catifelată, fără păr şi ciocolatie din cauza soarelui. Pe gamba stîngă fusese aplicat un tatuaj mare. Bărbatul era din California.

Tustrei purtau vechi anterie provenite din corul aceleiaşi biserici, de un verde-deschis şi cu broderii din fir de aur. Fuseseră descoperite în magazinul de unde fusese adusă peruca lui T. Karl, iar acesta le făcuse cadou de Crăciun. În felul ăsta îşi păstrase postul de aprod oficial al curţii.

Spectatorii fluierară şi aclamară sporadic, în timp ce judecătorii străbăteau pardoseala din gresie înveşmîntaţi cum se cuvenea şi cu anteriele fluturînd. Îşi ocupară locurile la o masă pliantă lungă şi îşi fixară din priviri auditoriul săptămînal. Cel scund şi dolofan şedea la mijloc. Îl chema Joe Roy Spicer şi interpreta rolul unui judecător de la Curtea Supremă. Pe vremuri Spicer fusese judecător de pace în Mississippi, ales pe bună dreptate de oamenii din micul lui ţinut şi dat afară după ce agenţii federali îl prinseseră şparlind o parte din profiturile de la bingo ale unui club Shriners.

– Luaţi loc, vă rog, spuse el, chit că nu stătea nimeni în picioare.

Judecătorii îşi potrivirâ scaunele pliante şi îşi aranjară robele pînă cînd căzură în jurul lor aşa cum trebuia. Ajutorul paznicului-şef rămase undeva într-o parte, ignorat de deţinuţi. Era însoţit de un alt paznic, care purta uniformă.

Frăţia se întrunea săptămînal cu aprobarea conducerii închisorii. Membrii ei audiau cazuri, mediau conflicte, reglau micile dispute ale băieţilor şi în general se dovedeau un factor de stabilitate în rîndul deţinuţilor.

Spincer se uită la procesele de pe rol consemnate pe o foaie de hîrtie pregătită de T. Karl şi rosti:

– Curtea îşi începe lucrările.

La dreapta lui se afla onorabilul Finn Yarber, californianul în vîrstă de şaizeci de ani, care avea de ispăşit o pedeapsă de doi plus cinci ani pentru evaziune fiscală. Era o răzbunare, continua el să se plîngă oricui l-ar fi ascultat. O cruciadă dirijată de un guvernator republican care izbutise să-i strîngă pe alegători la un miting de protest, în scopul de a-l debarca pe judecătorul Yarber de la preşedinţia Curţii Supreme din California. Motivul fusese faptul că Yarber se opunea pedepsei capitale şi amîna cu obrăznicie toate execuţiile. Lumea voia sînge, Yarber nu era de acord, republicanii stîrniseră o mulţime de patimi, iar mitingul de protest se dovedise un mare succes. Yarber fusese aruncat în stradă, unde orbecăise o vreme, pînă cînd cei de la Fisc începuseră să pună întrebări. Educat la Stanford, inculpat la Sacramento şi condamnat la San Francisco, Yarber îşi ispăşea pedeapsa într-o închisoare federală din Florida.

Aflat deja la răcoare de doi ani, Finn tot nu reuşise să-şi digere amărăciunea. Credea în continuare că era nevinovat şi încă visa să-şi înfrîngă duşmanii. Numai că visele acestea erau din ce în ce mai vagi. Yarber petrecea mult timp singur pe pista de jogging, bronzîndu-se şi gîndindu-se la o altă viaţă.

– Primul caz e Schneiter contra Magruder, anunţă Spicer, de parcă cine ştie ce mare proces antitrust tocmai ar fi stat să înceapă.

– Schneiter nu-i aici, spuse Beech.

– Unde e?

– La infirmerie. Are iar piatră la vezică. Adineauri am fost acolo.

Hatlee Beech era cel de-al treilea membru al tribunalului. Stătea cea mai mare parte a timpului la infirmerie din cauza hemoroizilor, a durerilor de cap sau a inflamațiilor glandulare. Avea cincizeci și șase de ani și, deși era cel mai tînăr dintre cei trei, era convins că avea să moară în pușcărie, fiindcă mai trebuia să stea acolo nouă ani. Conservator cu mînă de fier, fusese judecător federal în East Texas, unde în cadrul proceselor îi plăcea să citeze din Scripturile pe care le cunoștea la perfecție. Avusese ambiții politice, o familie reușită și bani suficienți de la trustul petrolier deținut de familia soției. Pe lîngă astea, avusese însă și probleme cu băutul, de care nu aflase nimeni pînă nu călcase cu mașina doi autostopiști în Yellowstone, omorîndu-i. Mașina la volanul căreia se aflase aparținea unei tinere femei care nu-i era soție. Aceasta fusese găsită goală pe locul mortului, prea beată ca să se poată ține pe picioare.

Fusese condamnat la doisprezece ani.

Joe Roy Spicer, Finn Yarber, Hatlee Beech. Curtea Inferioară din North Florida, mai cunoscută sub numele de Frăția la Trumble, o închisoare federală de securitate minimă, fără garduri, turnuri de pază sau sîrmă ghimpată. Dacă tot erai închis, cel mai bine era să ai parte de legislația federală și să ajungi într-un loc ca Trumble.

– Judecăm în lipsă? îl întrebă Spicer pe Beech.

– Nu, amînăm pe săptămîna viitoare.

– În regulă. Doar n-o să plece nicăieri.

– Mă opun amînării, interveni Magruder din mulțime.

– Regrete eterne, zise Spicer. Se amînă pe săptămîna viitoare.

Magruder se ridică în picioare.

– E a treia oară că se-amînă. De reclamat, eu l-am reclamat. Eu l-am dat în judecată. Iar el o șterge bine mersi la infirmerie la fiecare termen.

– Care-i obiectul disputei? întrebă Spicer.

– Șapteșpe dolari și două reviste, îi sări în ajutor T. Karl.

– Mult al naibii, nu? făcu Spicer.

Pentru şaptesprezece dolari te trezeai citat invariabil în instanţă la Trumble.

Finn Yarber se plictisise deja. Cu o mînă îşi mîngîia barba sură şi hirsută, iar cu unghiile lungi ale celeilalte bătea darabana pe masă. Pe urmă îşi pocni cu zgomot degetele de la picioare, proptindu-şi-le în podea în cadrul unui exerciţiu eficient, care îi călca pe nervi pe toţi. În decursul vieţii anterioare, pe vremea cînd avea titluri – Domnul Preşedinte al Curţii Supreme din California – prezida adeseori încălţat în saboţi şi fără ciorapi, ca să-şi poată efectua exerciţiul în timpul agasantelor dueluri verbale din instanţă.

– Amînaţi, rosti el.

– Amînarea înseamnă refuzul justiţiei, spuse solemn Magruder.

– Original, n-am ce zice, constată Beech. Încă un termen, după aia judecăm în lipsa lui Schneiter.

– S-a consemnat, conchise ultimativ Spicer.

T. Karl notă decizia în procesul-verbal. Magruder se aşează enervat. Depusese plîngere la Curtea Inferioară, înmînîndu-i lui T. Karl un rezumat de o pagină în care se aflau toate acuzaţiile împotriva lui Schneiter. O pagină, atîta tot. Frăţiei îi displăcea hîrţogăraia. Umpleai o pagină şi erai citat în instanţă. Schneiter ripostase prin şase pagini ticsite de invective şi sintetizate fără milă de T. Karl.

Regulile erau simple. Pledoarii scurte. Fără expuneri ale faptelor. O justiţie rapidă. Decizii luate pe loc, pe care părţile erau obligate să le respecte din moment ce recunoşteau autoritatea curţii. Fără apeluri; nici nu se putea recurge la aşa ceva. Martorii nu erau puşi să jure că vor spune adevărul. Minciunile erau cît se poate de normale. În fond, erau la puşcărie.

– Ce urmează? se interesă Spicer.

T. Karl ezită preţ de o clipă, după care spuse:

– Cazul Whiz.

În aer pluti brusc o linişte grea, iar apoi scaunele din plastic ale sălii de mese fură aduse în faţă cu un hîrşîit ofensiv. Deţinuţii se agitară şi îşi căutară locurile pînă cînd T. Karl anunţă:

– Gata, ajunge!

Erau la vreo şase metri de masa judecătorilor.

– Să nu ne-abatem de la regulile bunei-cuviinţe! îndemnă el.

De cîteva luni bune cazul Whiz era pe buzele şi în mintea tuturor celor de la Trumble. Whiz era un tînăr escroc de pe Wall Street care trăsese pe sfoară cîţiva clienţi bogaţi. Patru milioane de dolari nu ieşiseră la socoteală, iar legenda spunea că Whiz îi pitise undeva peste hotare şi-i administra de la Trumble. Mai avea de stat la închisoare şase ani, ceea ce însemna că la momentul eliberării condiţionate urma să aibă aproape patruzeci de ani. Mai toată lumea presupunea că îşi ispăşea cuminte pedeapsa în aşteptarea măreţei zile a eliberării, cînd avea să plece de la Trumble în floarea vîrstei şi să zboare cu avionul personal pînă pe plaja unde îl aşteptau banii.

Între zidurile închisorii, legenda creştea necontenit şi pentru că Whiz era un tip retras, care îşi petrecea zilnic cîteva ore studiind diagrame tehnico-financiare şi citind publicaţii economice de nepătruns. Pînă şi paznicul încercase să-l convingă să-i vîndă nişte ponturi legate de piaţa de capital.

Un fost avocat cunoscut sub numele de Rook ajunsese cumva în intimitatea lui Whiz şi chiar îl convinsese să se ocupe de consilierea unui cerc de investitori care se strîngeau o dată pe săptămînă în capela închisorii. În numele acelui cerc, Rook îl dăduse apoi în judecată pe Whiz şi îl acuzase de fraudă.

Acum fostul avocat se aşeză pe scaunul rezervat martorilor şi îşi începu relatarea. Curtea renunţă la obişnuitele reguli procedurale, pentru ca adevărul să iasă mai repede la iveală, indiferent de forma pe care avea s-o îmbrace.

– Aşa să m-am dus la Whiz şi l-am întrebat ce crede despre ValueNow, o firmă on-line nouă de care citisem în *Forbes*, explică Rook. Era pe punctul de-a ieşi în faţă şi-mi plăcea ideea care stătuse la baza înfiinţării ei. Whiz mi-a zis c-o să se intereseze pentru mine, dar n-am mai primit nici o veste. Atunci l-am abordat înc-o dată şi i-am spus: „Hei, Whiz, care-i treaba cu ValueNow?" La care el mi-a zis că din punctul lui de vedere era o firmă solidă, iar acţiunile aveau să crească pîn' la Dumnezeu.

– N-am zis asta, interveni rapid Whiz.

Stătea singur în partea cealaltă a camerei, cu braţele încrucişate pe spătarul scaunului din faţă.

– Ba ai zis.

– Ba nu.

– Oricum, m-am întors la cercul de investitori şi le-am spus că Whiz crede că firma aia e pe cai mari, iar pe urmă ne-am hotărît să cumpărăm acţiuni la ValueNow. Numai că băieţii n-au mai putut să cumpere, fiindcă oferta era cu circuit închis. M-am dus iar la Whiz şi i-am spus: „Ascultă, Whiz, crezi că poţi să vorbeşti cu amicii tăi de pe Wall Street ca să facem rost de ceva acţiuni la ValueNow?" Mi-a răspuns că poate.

– Asta-i o minciună, spuse Whiz.

– Linişte, rosti judecătorul Spicer. Vorbeşti cînd îţi vine rîndul.

– Dar minte, insistă Whiz, ca şi cum ar fi existat o regulă care să interzică minciunile.

Nimeni nu ştia – şi cu atît mai puţin cei din închisoare – dacă Whiz avea bani. În celula lui de doi metri şi jumătate pe patru se găseau doar teancuri de publicaţii financiare. Nu exista nici unul dintre obiectele pe care le aveau aproape toţi ceilalţi: radiocasetofon stereo, ventilator, cărţi sau ţigări. Acest fapt nu făcea decît să sporească legenda. Whiz era considerat un avar, un omuleţ ciudat, care strîngea bănuţ cu bănuţ şi ascundea fără îndoială toată agoniseala undeva peste graniţă.

– În orice caz, continuă Rook, ne-am hotărît să riscăm şi să cumpărăm masiv de la ValueNow. Strategia noastră era să ne lichidăm economiile şi să ne unim.

– Să vă uniţi? întrebă judecătorul Beech.

Rook vorbea ca un director financiar care manevra miliarde.

– Exact, să ne unim. Am împrumutat cît am putut de la prieteni şi de-acasă şi am strîns cam o mie de dolari.

– O mie de dolari, repetă judecătorul Spicer, zicîndu-şi că nu era rău pentru o operaţiune efectuată la răcoare. Şi dup-aceea ce s-a întîmplat?

– I-am zis lui Whiz aici de faţă că eram gata să începem şi l-am întrebat dacă putea să ne facă rost de acţiuni. Asta a fost într-o marţi, iar oferta era programată pentru vineri. Whiz a spus

că nici o problemă. Cică avea un prieten la Goldman Sux sau așa ceva și putea să se ocupe și de noi.

– Tromboane, aruncă Whiz din partea cealaltă a camerei.

– Oricum, miercuri l-am văzut pe Whiz în aripa de est a curții și l-am întrebat de acțiuni. Mi-a zis că nici o grijă.

– Tromboane.

– Am un martor.

– Pe cine? întrebă judecătorul Spicer.

– Pe Picasso.

Picasso stătea în spatele lui Rook, ca și ceilalți șase membri ai cercului de investitori. Ridică mîna și făcu un gest fără tragere de inimă.

– E adevărat? întrebă Spicer.

– Da, răspunse Picasso. Rook a întrebat de acțiuni. Whiz a zis că face rost. Fără probleme.

Picasso depunea mărturie într-o mulțime de cazuri și fusese prins cu minciuna mai mult decît ceilalți deținuți.

– Continuă, spuse Spicer.

– Mă rog, marți n-am mai putut să dau de Whiz. S-a ascuns de mine.

– Nu m-am ascuns.

– Vineri s-a făcut oferta prin strigare publică. S-au oferit douăzeci de dolari pentru o acțiune, adică exact prețul la care am fi putut să cumpărăm și noi dacă domnu' Wall Street aici de față s-ar fi ținut de cuvînt. Deschiderea s-a făcut la șaizeci, a urcat la optzeci pentru cea mai mare parte a zilei și a coborît la șaptezeci, care a fost prețul de închidere. Planul nostru era să vindem cît mai repede. Am fi putut să cumpărăm cincizeci de acțiuni a cîte douăzeci bucata, să le vindem cu optzeci și să avem un profit de trei mii de dolari.

Actele de violență erau foarte rare la Trumble. Pentru trei mii de dolari nu ți se lua gîtul, dar cu niscai oase frînte tot te alegeai. Deocamdată Whiz avusese noroc. Nu i se pusese nimic la cale.

– Și credeți că Whiz v-a rămas dator pentru profiturile astea ratate? întrebă fostul președinte al Curții Supreme Finn Yarber, care începuse între timp să-și ciupească sprîncenele.

– Cred şi eu că ne-a rămas. Iar partea cu adevărat puturoasă a afacerii e că Whiz a cumpărat el însuşi la ValueNow.

– Asta-i o minciună, dar-ar dracii, spuse Whiz.

– Controlează-ţi cuvintele, te rog, îl dojeni judecătorul federal Beech.

Dacă voiai să pierzi un caz în faţa Frăţiei, era suficient să-l jigneşti pe Beech prin limbajul folosit.

Zvonurile potrivit cărora Whiz ar fi cumpărat toate acţiunile de unul singur fuseseră lansate de Rook şi banda lui. Nu existau dovezi, dar povestea se arătase a fi irezistibilă şi fusese repetată atît de des de majoritatea deţinuţilor, încît ajunsese să fie considerată reală. Şi se potrivea de minune.

– Asta-i tot? îl întrebă Spicer pe Rook.

Rook mai avea cîteva lucruri asupra cărora ar fi vrut să insiste, dar Frăţia nu avea răbdare cu împricinaţii care o luau de la facerea lumii, îndeosebi dacă aceştia erau foşti avocaţi care îşi retrăiau zilele de glorie. La Trumble erau cel puţin cinci asemenea inşi, care păreau să aibă întotdeauna un proces pe rol.

– Cred că da, spuse Rock.

– Ce ai de spus? îl întrebă Spicer pe Whiz.

Whiz se ridică şi făcu vreo cîţiva paşi spre masa judecătorilor. Îşi aţinti privirile asupra acuzatorilor: Rook şi adunătura lui de rataţi. Apoi se adresă curţii.

– Care-i sarcina probei în cazul ăsta?

Judecătorul Spicer îşi coborî imediat ochii şi aşteptă ajutor. Ca judecător de pace, nu avusese parte de pregătire juridică. Intrase la liceu, dar nu-l terminase iar după aceea lucrase douăzeci de ani în magazinul tatălui său. De acolo veneau voturile. Spicer se baza pe bunul-simţ, care de multe ori intra în contradicţie cu legea. Toate chestiunile de teoria dreptului treceau în sarcina celor doi colegi judecători.

– E aia pe care-o stabilim noi, răspunse Beech, delectîndu-se cu o dispută pe probleme procedurale în compania unui agent de bursă.

– Probe limpezi şi convingătoare? întrebă Whiz.

– Posibil, dar nu în cazul ăsta.

– Prezumţie de nevinovăţie?

– Probabil că nu.

– Preponderența probei?

– Începi să te-apropii.

– Păi, înseamnă că n-au nici o dovadă, spuse Whiz, gesticulînd ca un actor prost într-un serial de mîna a șaptea.

– Ce-ar fi să auzim povestea și din punctul tău de vedere? întrebă Beech.

– Cu cea mai mare plăcere. ValueNow era o ofertă on-line cum scrie la carte, cu multă reclamă și cu posibilități interesante. E adevărat că Rook a vorbit cu mine, dar în clipa cînd am putut să iau legătura cu oamenii mei, lista ofertanților se închisese. L-am sunat pe-un prieten care mi-a zis că era imposibil să te apropii de acțiuni. Nici măcar mahării mari n-au primit undă verde.

– Și, mă rog, cum se poate una ca asta? întrebă judecătorul Yarber.

În încăpere se așternu liniștea. Whiz vorbea despre bani, motiv pentru care ciuliseră cu toții urechile.

– Se-ntîmplă mereu în OPI-uri. Adică oferte publice inițiale.

– Știm ce-nseamnă OPI, spuse Beech.

Spicer nu știa în mod sigur. Nu prea avusese parte de așa ceva în satele din Mississippi.

Whiz se destinse abia perceptibil. Putea să-i aburească pe moment, să cîștige aiureala asta de caz, iar pe urmă să se întoarcă la el în peșteră și să nu-i mai bage în seamă.

– OPI-ul ValueNow a fost administrat de firma de investiții bancare Bakin-Kline, o mică organizație din San Francisco. S-au oferit cinci milioane de acțiuni. De fapt, Bakin-Kline a prevîndut totalul acțiunilor unor clienți preferați și unor prieteni, așa încît majoritatea firmelor mari de investiții nici n-au putut să se apropie. Se-ntîmplă la tot pasul.

Judecătorii și deținuții, ba chiar și aprodul, sorbeau fiecare cuvînt.

– E o prostie să crezi că un avocățel exclus din barou, care stă la răcoare și citește din *Forbes*, poate să cumpere acțiuni la ValueNow de o mie de dolari, continuă Whiz.

La drept vorbind, în clipa aceea un asemenea lucru părea efectiv o enormitate. Rook spumega, pe cînd membrii cercului de investitori începeau să-l arate cu degetul în tăcere.

– Ai cumpărat ceva? întrebă Beech.

– Nici vorbă. N-am putut să mă apropii. În plus, mai toate firmele on-line cu tehnică avansată sînt înfiinţate cu bani dubioşi. Nu mă bag în chestii de-astea.

– Şi ce preferi? se interesă rapid Beech, incapabil să-şi cenzureze curiozitatea.

– Valoarea. Investiţia pe termen lung. Nu mă grăbesc. Ascultaţi ce vă spun, cazul ăsta e o bazaconie scornită de nişte băieţi care vor să cîştige-un ban nemuncit.

Whiz gesticula în direcţia lui Rook, care începuse să se lase în scaun. Părea cît se poate de credibil şi legitim.

Cazul lui Rook se întemeia pe zvonuri, pe speculaţii şi pe mărturia lui Picasso, un mincinos notoriu.

– Ai vreun martor? întrebă Spicer.

– N-am nevoie, răspunse Whiz şi se aşeză la loc.

Fiecare dintre cei trei judecători mîzgăli ceva pe un petic de hîrtie. Deliberările durară foarte puţin, ajungîndu-se imediat la verdict. Yarber şi Beech îi întinseră hîrtiuţele lui Spicer, care anunţă:

– Cu două voturi contra unu, decidem că pîrîtul are dreptate. Cazul este rezolvat. Cine urmează?

De fapt, cei trei votaseră în unanimitate, dar oficial fiecare verdict era dat cu două voturi la unu. Asta îi dădea fiecăruia un oarecare spaţiu de manevră dacă era luat la întrebări mai tîrziu.

Numai că Frăţia era bine privită la Trumble. Deciziile membrilor ei erau rapide şi pe cît posibil corecte. Ţinînd cont de cît de şubrede erau unele dintre mărturiile auzite, chiar s-ar fi putut spune că trioul de judecători dovedea o acurateţe de invidiat. Spicer prezidase ani de zile cazuri de mică însemnătate, în spatele magazinului pe care-l avea familia lui. Îi dibuia pe mincinoşi de la o poştă. Beech şi Yarder făcuseră carieră în sălile de judecată şi nu tolerau vorbăria şi amînările la care apelau atîţia oameni.

– Asta-i tot pentru azi, raportă T. Karl. Nu mai e nimic pe rol.

– Foarte bine. Curtea suspendă şedinţa pînă sâptămîna viitoare.

T. Karl ţîşni în picioare, cu buclele zbenguindu-i-se pe umeri, şi declară:

– Curtea suspendă şedinţa. Ridicaţi-vă.

Nimeni nu se ridică şi nu făcu vreo mişcare cînd membrii Frăţiei părăsiră încăperea. Rook şi banda lui se făcură mici, punînd la cale fără îndoială următorul proces. Whiz ieşi rapid.

Supraveghetorul-adjunct şi paznicul plecară fără să fie văzuţi. Şedinţa sâptămînală de judecată era unul dintre cele mai bune spectacole de la Trumble.

2

Deşi făcuse parte din Congres paisprezece ani, Aaron Lake mergea singur cu maşina prin Washington. Nu avea nevoie de şoferi, asistenţi sau bodiguarzi şi nici nu şi-i dorea. Uneori avea parte de compania unui angajat care lua notiţe însă de obicei îi plăcea să se bucure singur de liniştea traficului din D.C. şi să asculte muzică la chitară clasică la instalaţia stereo. Mulţi dintre prietenii lui, mai cu seamă cei care dobîndiseră statutul de preşedinte sau de vicepreşedinte, dispuneau de maşini mai mari şi de şoferi. Unii aveau chiar limuzine.

Nu şi Lake. Pentru el asta însemna o pierdere de timp, de bani şi de intimitate. Chiar dacă ar fi vizat un post mai bun, tot nu şi-ar fi dorit să se trezească şi cu un şofer în preţul biletului. Pe lîngă asta, îi plăcea să fie singur. Biroul lui era o casă de nebuni. Avea cincisprezece oameni care zburau dintr-o parte în alta, răspundeau la telefon, deschideau dosare şi-i slujeau pe oamenii din Arizona care-l făcuseră să ajungă la Washington. Alţi doi nu făceau altceva decît să strîngă fonduri. Trei angajaţi reuşeau să-i aglomereze şi mai mult coridoarele care erau oricum înguste şi să consume mai mult timp decît meritau.

Era văduv, trăia singur şi avea în Georgetown o căsuţă care-i plăcea foarte mult. Ducea o viaţă retrasă, păşind destul de rar pe scena mondenă care-i atrăsese în primii ani atît pe el, cît şi pe soţia lui.

Se încadră pe șoseaua de centură, în mijlocul unui trafic lent și precaut din cauza unei ninsori slabe. Trecu repede prin punctul de control al CIA aflat la sediul de la Langley și observă mulțumit că locul preferat de parcare îl aștepta, supravegheat de doi agenți din serviciul de pază îmbrăcați în civil.

– Domnul Maynard așteaptă, spuse grav unul dintre ei, deschizînd ușa, pe cînd celălalt îi lua servieta.

Avea și puterea privilegiile ei.

Lake nu se întîlnise niciodată cu directorul CIA la Langley. Discutaseră de două ori pe Capitol Hill mai demult, pe vremea cînd nenorocitul se deplasa pe picioarele lui. În prezent Teddy Maynard era imobilizat într-un scaun cu rotile și avea dureri necontenite, așa încît chiar și senatorii se deplasau la Langley cînd avea nevoie de ei. Maynard îl convocase pe Lake de șase ori în paisprezece ani, dar era un om ocupat. De obicei problemele de interes secundar erau rezolvate de asociați.

Barierele de securitate se prăbușiră în jurul congresmanului, în timp ce își croia drum împreună cu însoțitorii lui în inima cartierului general al CIA. Cînd ajunse la apartamentul domnului Maynard, Lake mergea un pic mai semeț, cu o ușoară urmă de fudulie. Nu se putea abține. Sentimentul puterii era îmbătător.

Teddy Maynard trimisese după el.

Înăuntrul camerei spațioase, pătrate și fără ferestre căreia neoficial i se spunea „buncărul", directorul era singur și se uita fără o expresie anume la un ecran lat pe care apăruse figura congresmanului Aaron Lake. Era o fotografie recentă, făcută la un dineu caritabil care avusese loc cu trei luni în urmă, cînd Lake băuse o jumătate de pahar de vin, mîncase doar niște pui la cuptor, fără desert, se dusese acasă cu mașina personală și se culcase înainte de ora unsprezece. Fotografia era atrăgătoare pentru că și Lake era – avea un păr blond-roșcat, nevopsit și fără fire albe, ochi albaștri, o bărbie pătrată și dinți extrem de frumoși. Avea cincizeci și trei de ani și îmbătrînea minunat. Trăgea de vîsle cîte o jumătate de oră pe zi la un simulator și avea colesterolul 160. Nu i se găsise nici un obicei prost. Îi plăcea compania femeilor, îndeosebi cînd era important să te afișezi cu cîte una. Relația lui

stabilă era o văduvă de şaizeci de ani din Bethesda, al cărei fost soţ făcuse avere ca lobbyist.

Ambii lui părinţi muriseră. Singurul său copil era învăţător în Santa Fe. Cea care-i fusese soţie timp de douăzeci şi nouă de ani murise în 1996 din cauza unui cancer ovarian. După doar un an îi murise şi prepelicarul de treisprezece ani, iar din clipa aceea congresmanul Aaron Lake rămăsese cu adevărat singur. Era catolic, chiar dacă asta nu prea mai conta, şi asista la liturghie cel puţin o dată pe săptămînă. Teddy apăsă pe buton şi chipul de pe ecran dispăru.

Lake nu era cunoscut dincolo de Beltway, în primul rînd fiindcă nu-i plăcea să se umfle în pene. Dacă avea aspiraţii legate de un post mai bun, şi le păzea cu grijă. La un moment dat i se pomenise numele ca posibil candidat la funcţia de guvernator al Arizonei însă ţinea prea mult la Washington. Se dădea în vînt după furnicarul, anonimatul şi viaţa citadină din Georgetown, precum şi după restaurantele bune, librăriile aglomerate şi puzderia de cafenele. Îi plăceau teatrul şi muzica, iar alături de răposata lui soţie nu scăpase nici unul dintre evenimentele de la Kennedy Center.

La Capitol Hill, Lake era cunoscut ca un congresman inteligent şi sîrguincios, care ştie ce spune, era cinstit şi loial pînă la fanatism şi manifesta o conştiinciozitate extremă. Dat fiind că printre alegătorii lui se numărau patru contractori importanţi din domeniul apărării, devenise expert în materie de tehnică militară. Era preşedinte al Comisiei Senatoriale pentru Serviciile Armate, aceasta fiind de fapt calitatea în care ajunsese să-l cunoască pe Teddy Maynard.

Teddy apăsă din nou pe buton, făcînd să reapară figura lui Lake. Erau foarte rare cazurile cînd avea un gol în stomac, din moment ce era un veteran cu o experienţă de cincizeci de ani în domeniul războaielor dintre serviciile secrete. Se ferise din calea gloanţelor, se ascunsese sub poduri, îngheţase în munţi, otrăvise doi spioni cehi, împuşcase un trădător la Bonn, învăţase şapte limbi, luptase în Războiul Rece, încercase să împiedice declanşarea următorului şi trecuse prin mai multe aventuri decît

alți zece agenți la un loc, dar tot i se pusese un nod în gît cînd se uitase la chipul nevinovat al congresmanului Aaron Lake.

În numele CIA-ului, era pe punctul de a face un lucru pe care agenția nu-l mai îndrăznise pînă atunci.

Începuseră cu o sută de senatori, cincizeci de guvernatori și patru sute treizeci și cinci de congresmeni – cu toții pe lista suspecților posibili – și rămăseseră cu unul singur. Aaron Lake, reprezentantul statului Arizona.

Teddy apăsă pe buton și imaginea de pe perete dispăru. Avea picioarele acoperite cu o cuvertură. Purta aceleași haine zi de zi – un pulover *en coeur* al marinei, o cămașă albă și un papion discret. Își manevră scaunul cu rotile pînă în apropierea ușii și se pregăti să-și întîmpine candidatul.

În timpul celor opt minute de așteptare, Lake fu servit cu o cafea și niște fursecuri pe care le refuză. Avea un metru optzeci, ținea foarte mult la aspectul personal, iar Teddy s-ar fi minunat din cale-afară dacă l-ar fi surprins mîncînd fursecuri. Din ce se știa la CIA, Lake nu se atingea de zahăr. Absolut deloc.

În schimb, cafeaua era tare și, pe măsură ce sorbea din ea, își revăzu în treacăt cercetările efectuate. Scopul întîlnirii era o discuție despre fluxul alarmant al artileriei de pe piața neagră, a cărei destinație era zona Balcanilor. Avea la el două rapoarte care însumau optzeci de pagini la două rînduri, pline de date asupra cărora zăbovise pînă la două noaptea. Nu era sigur de ce-l chema domnul Maynard la Langley ca să vorbească despre așa ceva, dar ținea neapărat să fie în temă.

Se auzi zbîrnîitul discret al unei sonerii, ușa se deschise, iar directorul CIA se ivi în scaunul cu rotile, învelit în cuvertură și arătîndu-și din plin cei șaptezeci și patru de ani. Cu toate acestea, avea o strîngere de mînă fermă, poate și din cauza faptului că trebuia să-și împingă în permanență căruciorul. Lake intră după el în cameră, lăsîndu-i pe cei doi dulăi absolvenți de colegiu să păzească ușa.

Se așezară față în față, de o parte și de alta a unei mese foarte lungi, care se întindea pînă la acel capăt al încăperii unde peretele mare și alb servea drept ecran. După cîteva scurte preli-

minarii, Teddy apăsă pe un buton, făcînd să apară o nouă figură. Următoarea apăsare pe buton cufundă camera în semiîntuneric. Lui Lake îi plăcea sistemul ăsta – apăsai pe nişte butonaşe şi te trezeai imediat cu o serie de imagini de mare fidelitate. Fără îndoială că în încăpere existau suficiente dispozitive electronice pentru monitorizarea pulsului de la zece metri.

– Îl recunoşti? întrebă Teddy.

– Posibil. Cred că i-am mai văzut mutra pe-undeva.

– E Natali Cenkov. Fost general, la ora actuală membru în ce-a mai rămas din parlamentul rus.

– Alias Natty, spuse Lake cu mîndrie.

– În carne şi oase. Comunist convins, are legături strînse cu armata, o minte brici şi o personalitate care dă pe-afară, e foarte ambiţios, nu ştie ce-i aia milă, iar în clipa asta e cel mai periculos om de pe pămînt.

– Nu ştiam.

O nouă apăsare pe buton făcu să apară o altă faţă, de data asta un chip de piatră, sub un chipiu de paradă.

– Iar el e Iuri Golţin, al doilea om din ce-a mai rămas din armata rusă. Cenkov şi Golţin au planuri mari.

Imaginea următoare prezentă harta unei părţi a Rusiei, situată la nord de Moscova.

– S-au pus pe strîns arme în regiunea asta, spuse Teddy. De fapt se fură singuri, fiindcă pradă armata rusă, dar chestia cu adevărat importantă e că le cumpără de pe piaţa neagră.

– De unde vin banii?

– De peste tot. Dau petrol la schimb pentru instalaţii radar israeliene. Traficheză droguri şi fac rost de tancuri fabricate de chinezi prin Pakistan. Cenkov are relaţii strînse cu nişte mafioţi, dintre care unul a cumpărat nu de mult o fabrică în Malaiezia unde nu se fac decît arme de asalt. E o chestie cu multe ramificaţii. Cenkov e foc de isteţ, are un coeficient de inteligenţă foarte mare. Probabil că e genial.

Teddy Maynard însuşi era un geniu, iar dacă acorda acest titlu altcuiva, congresmanul Lake îl credea fără rezerve.

– Şi cine-o să fie atacat?

Teddy nu dădu atenție întrebării fiindcă nu era pregătit să răspundă.

– Uită-te la orașul Vologda. E cam la șapte sute de kilometri est de Moscova. Săptămîna trecută am observat șaizeci de Vetrov-uri care au ajuns într-un depozit de-acolo. După cum știi, Vetrov-ul e...

– Echivalentul rachetelor noastre Tomahawk Cruise, dar cu juma' de metru mai lung.

– Exact. Dacă tragem linie, doar în ultimele nouăzeci de zile au adus trei sute de bucăți. Iată și orașul Rîbinsk, la sud-vest de Vologda și nu foarte departe.

– Cunoscut pentru resursele de plutoniu.

– Da, cu tona. Destul ca să asigure producerea a zece mii de focoase nucleare. Cenkov, Golțin și oameii lor controlează întreaga regiune.

– Controlează?

– Da, printr-o rețea de gangsteri de prin partea locului și o serie de unități militare. Cenkov și-a instalat oamenii.

– Pentru ce și i-a instalat?

Teddy apăsă pe un alt buton și imaginea de pe perete dispăru. Dar lumina rămase slabă, așa încît atunci cînd vorbi din cealaltă parte a mesei o făcu aproape din întuneric.

– Puciul pîndește după colț, domnule Lake. Ni se adeveresc cele mai rele temeri. Societatea și cultura rusă se duc de rîpă. Democrația e o glumă, iar capitalismul un coșmar. Am crezut că putem coloniza toată țara asta blestemată cu McDonald's-uri și-a ieșit un dezastru. Muncitorii nu sînt plătiți, dar au noroc fiindcă și-au păstrat locurile de muncă. Rata șomajului e de douăzeci la sută. Copiii mor fiindcă nu au medicamente. La fel ca o mulțime de adulți. Zece la sută din populație n-are unde să stea. Douăzeci la sută face foamea. Lucrurile se înrăutățesc de la o zi la alta. Țara a fost spoliată de mafioți. Credem c-au fost furați și scoși din țară cel puțin cinci sute de miliarde de dolari. Nu se întrevede nimic bun. E momentul ideal pentru o mînă forte, un nou dictator care să le promită oamenilor c-o să le readucă stabilitatea pierdută. Țara plînge după un conducător, iar domnul Cenkov a decis că frîiele se află în mîna lui.

– Plus că are armata la degetul mic.

– Şi nici nu-i trebuie altceva. Puciul o să aibă loc fără vărsare de sînge, fiindcă oamenii sînt pregătiţi şi-l aşteaptă. O să-l poarte pe braţe pe Cenkov, care la rîndul lui o să conducă parada din Piaţa Roşie, sfidînd Statele Unite şi invitîndu-le să-i stea în cale dacă le dă mîna. Oamenii or să se uite iar la noi ca la nişte ticăloşi.

– Ceea ce-nseamnă că ne întoarcem la războiul rece, spuse Lake, rostind ultimele cuvinte cu jumătate de gură.

– N-o să mai aibă nimic rece. Cenkov vrea să se extindă, să recîştige fosta Uniune Sovietică. Are o nevoie disperată de bani, aşa c-o să-i ia sub formă de pămînturi, fabrici, petrol sau recolte. O să provoace mici războaie în regiune, pe care o să le cîştige în doi timpi şi trei mişcări.

Pe perete apăru o nouă hartă. Lake se văzu pus în faţa Fazei Întîi a noii ordini mondiale. Teddy îşi continuă explicaţiile netulburat.

– Bănuiesc c-o să dea iama prin ţările baltice şi-o să răstoarne guvernele din Estonia, Letonia şi Lituania. Pe urmă o să se-ndrepte spre fostul bloc estic şi-o să cadă la-nvoială cu o parte din comuniştii de-acolo.

Congresmanul urmări extinderea Rusiei fără să scoată o vorbă. Previziunile lui Teddy erau cît se poate de sigure şi limpezi.

– Şi chinezii? întrebă Lake.

Numai că Teddy nu terminase cu Europa de Est. Apăsă pe buton, iar harta se schimbă.

– Aici o să ne vedem prinşi în joc.

– În Polonia?

– Da. Aşa se întîmplă mereu. La ora asta, naiba ştie de ce, Polonia e membră NATO. Ia gîndeşte-te. Polonia semnează documentele prin care se obligă să ajute la protejarea noastră şi a Europei. Cenkov reconstituie Rusia de altădată şi se uită cu jind spre vest. La fel ca Hitler, numai că ăsta s-a uitat spre est.

– Şi de ce să vrea Polonia?

– Hitler de ce-a vrut-o? Era între el şi Rusia. Îi ura pe polonezi şi era gata să declanşeze un război. Pe Cenkov îl doare

undeva de Polonia, nu vrea decît s-o controleze. Şi să distrugă NATO.

– E dispus să riște un al treilea război mondial?

După apăsarea mai multor butoane, ecranul redeveni un simplu perete şi se aprinseră din nou luminile. Demonstrația audio-vizuală luase sfîrşit şi era momentul pentru o discuție şi mai serioasă. Durerea îi săgetă picioarele lui Teddy, care nu se putu abține şi se încruntă.

– La asta nu pot să răspund, spuse el. Ştim o mulțime de lucruri, dar nu şi ce gîndeşte individul. Se mişcă pe tăcute, îşi plasează oamenii şi organizează totul. Să ştii că nu e ceva complet neaşteptat.

– Bineînțeles că nu e. De opt ani ni se tot flutură scenariile astea, dar am sperat mereu că n-o să se întîmple nimic.

– Se întîmplă, domnule congresman. Cenkov şi Golțin îşi elimină opozanții chiar în timp ce stăm de vorbă.

– Cum arată treaba asta în timp?

Teddy se mişcă din nou sub cuvertură şi încercă o poziție nouă ca să-şi calmeze durerile.

– E greu de spus. Dacă e deştept – şi e, fără discuție – o să aştepte pîn-o să iasă lumea-n stradă. Cred că peste un an, Natty Cenkov o să fie cel mai cunoscut om din lume.

– Un an, rosti Lake ca pentru sine, de parcă tocmai i s-ar fi rostit condamnarea la moarte.

Urmă o pauză lungă, în timpul căreia congresmanul contemplă sfîrşitul lumii. Iar Teddy nu-şi propuse să-l întrerupă. Acum golul pe care-l avea în stomac era considerabil mai mic. Îi plăcea foarte mult de Lake. Era într-adevăr foarte arătos, articulat şi inteligent. Se opriseră asupra cui trebuia.

Era candidatul ideal.

După o cafea şi un telefon la care Teddy trebui să răspundă – era vicepreşedintele – cei doi se reîntîlniră şi continuară discuția. Congresmanului îi părea bine că Teddy avea atît de mult timp pentru el. Deşi ruşii se pregăteau de atac, dădea impresia unui calm desăvîrşit.

– Nu mai trebuie să-ţi spun cît de nepregătită e armata noastră, zise el.

– Nepregătită pentru ce? Pentru război?

– Eventual. Dacă sîntem nepregătiţi, se prea poate să avem parte de război. Dacă sîntem puternici, îl evităm. La ora asta Pentagonul nu poate face lucrurile care i-au mers în 1991, în Războiul din Golf.

– Sîntem la şaptezeci la sută din capacitate, spuse Lake sigur pe sine, dat fiind că se simţea pe un teren familiar.

– Şaptezeci la sută din capacitate înseamnă război, domnule Lake. Un război pe care n-avem cum să-l cîştigăm. Cenkov cheltuieşte toţi banii furaţi pe tehnică militară nouă. Noi reducem bugetele şi sărăcim armata. Vrem doar să apăsăm pe butoane şi să lansăm bombe inteligente, ca să nu curgă nici un strop de sînge american. Pe cînd Cenkov o să aibă două milioane de soldaţi flămînzi, nerăbdători să lupte şi la nevoie să moară.

Preţ de o clipă Lake se simţi mîndru. Avusese curajul să voteze împotriva ultimului proiect de buget tocmai fiindcă prevedea reducerea cheltuielilor militare. Alegătorilor care îi dăduseră votul nu prea le convenise atitudinea lui.

– Nu puteţi să-l daţi în vileag pe Cenkov chiar acum? întrebă el.

– Nu. Nici în ruptul capului. Avem informaţii extrem de valoroase. Dacă reacţionăm la ce face în clipa asta, o să ştie că sîntem la curent. Ăsta e şahul între spioni, domnule Lake. E prea devreme ca să-l transformăm în monstru.

– La ce plan v-aţi gîndit? întrebă Lake cu îndrăzneală.

Era o mică impertinenţă să-l întrebi pe Teddy de planuri. Întrevederea îşi atinsese scopul. Încă un congresman avusese parte de un instructaj suficient. Lui Lake i se putea cere să plece dintr-o clipă în alta, pentru ca în locul lui să-şi facă apariţia cine ştie ce alt congresman şi preşedinte de comisie.

Însă Teddy avea planuri mari şi abia aştepta să le împărtăşească.

– Mai sînt două săptămîni pînă la desemnarea candidatului pentru New Hampshire. Avem patru republicani şi trei democraţi care spun cu toţii acelaşi lucru. Nici un candidat nu e de

acord cu sporirea cheltuielilor pentru apărare. Ne-am trezit cu un excedent bugetar – minunea minunilor – şi fiecare are cîte-o sută de idei despre cum să-l cheltuiască. O grămadă de imbecili. Acum cîţiva ani am avut un deficit bugetar uriaş, iar Congresul cheltuia banii mai repede decît puteau fi tipăriţi. Acum avem surplus şi gîndul lor e doar la ciolan.

Congresmanul Lake îşi feri privirea o secundă, după care se decise să lase de la el.

– Îmi pare rău, spuse Teddy, dîndu-şi seama că făcuse o gafă. Congresul în ansamblu e iresponsabil, dar avem mulţi congresmeni de ispravă.

– Nu trebuie să-mi spuneţi.

– Oricum, au apărut o mulţime de clone. Acum două săptămîni aveam alţi finalişti. Cei de-acum aruncă amîndoi cu noroi şi se înjunghie unul pe altul, chipurile în folosul statului ăstuia care e al şaselea din coadă ca mărime. E o prostie.

Teddy se opri cîteva clipe, făcu o grimasă şi încercă să-şi mişte cumva picioarele care nu-i mai erau de nici un folos.

– Avem nevoie de-un om nou, domnule Lake, şi credem că dumneata eşti acela.

Prima reacţie a lui Lake fu să-şi reprime rîsul, lucru pe care îl făcu zîmbind şi apoi tuşind. Încercă să se cenzureze şi rosti:

– Vă arde de glume.

– Ştii bine că nu glumesc, domnule Lake, spuse Teddy pe un ton grav, făcîndu-l pe Aaron Lake să-şi dea seama că de fapt căzuse într-o cursă bine întinsă.

Lake îşi drese vocea şi reuşi în cele din urmă să-şi ia o expresie serioasă.

– În regulă, ascult.

– E foarte simplu. Ba chiar aş spune că e o simplitate care conferă frumuseţe. Ai ajuns prea tîrziu ca să te mai înscrii în cursa pentru New Hampshire şi oricum nu contează. Lasă-i pe ceilalţi să se ia la harţă. Aşteaptă pînă se termină, iar după aceea uluieşte-i pe toţi anunţîndu-ţi candidatura la preşedinţie. Mulţi or să se-ntrebe: „Cine dracu-i Aaron Lake?" Foarte bine. Asta şi vrem. Or să afle nu peste multă vreme. La început, platforma ta o să aibă un singur punct forte. Totul o să se lege de cheltuielile

militare. O să fii un fel de mesager al sorţii şi-o să faci previziuni sumbre despre felul cum slăbeşte armata noastră. O să atragi atenţia tuturor cînd o să propui dublarea cheltuielilor militare.

– Dublarea?

– Ai văzut c-a mers? Te-am făcut atent. Dublarea pe durata mandatului de patru ani.

– Dar de ce? Trebuie să cheltuim mai mult pentru aramtă, dar o creştere cu sută la sută e exagerată.

– Nu şi dacă ne aflăm în faţa unui alt război, domnule Lake. Un război în care apăsăm pe butoane, lansăm mii de rachete Tomahawk şi fiecare atac costă un milion de dolari. Ce naiba, anu' trecut în porcăria aia de Balcani a fost cît pe-aci să rămînem în pană. Nu mai avem de unde să scoatem soldaţi, marinari şi piloţi, domnule Lake. O ştii foarte bine. Armata are nevoie de bani ca să recruteze tineri. Stăm prost la toate capitolele – soldaţi, proiectile, tancuri, avioane şi portavioane. La ora asta Cenkov acumulează, iar noi nu. Reducem în continuare cheltuielile şi dac-o s-o ţinem aşa încă o administraţie, sîntem morţi.

Teddy ridică vocea, gata să se înfurie, iar cînd rosti „sîntem morţi", Aaron Lake aproape că simţi pămîntul cutremurîndu-i-se sub picioare din cauza bombardamentelor.

– De unde vin banii? întrebă el.

– Pentru ce?

– Pentru armată.

Teddy pufni dezgustat, iar apoi spuse:

– De unde vin întotdeauna. E cazul să-ţi aduc aminte că avem excedent bugetar, domnule?

– Nu ştim cum să-l cheltuim mai repede.

– Bineînţeles. Uite ce-i, domnule Lake, nu te nelinişti din cauza banilor. Imediat după ce-o să faci anunţul, o să tragem o sperietură grozavă poporului american. La început lumea o să creadă că nu eşti în toate minţile şi că eşti un ţicnit din Arizona care vrea să producă şi mai multe bombe. Dar o să-i facem să sară din scaune. O să creăm o criză la celălalt capăt al lumii şi dintr-o dată Aaron Lake o să fie privit ca un vizionar. Totul e o problemă de sincronizare. Ţii un discurs despre cît de slabă e poziţia noastră în Asia şi nu te ascultă aproape nimeni. Pro-

ducem acolo niște evenimente care țin lumea cu sufletul la gură și intri brusc în centrul atenției. Așa or să se petreacă lucrurile pînă la sfîrșitul campaniei. Aici o să ne ocupăm de acumularea tensiunii. O să dăm publicității rapoarte, o să creăm situații, o să manipulăm mass-media și o să-ți punem adversarii în situații jenante. Sincer să fiu, domnule Lake, nu cred că o să fie din cale-afară de greu.

– Vorbiți de parcă ați mai făcut asemenea lucruri.

– Nu. Ce-i drept, ne-am ocupat de niște chestii neobișnuite, firește, ca să apărăm țara. Dar n-am încercat niciodată să schimbăm rezultatele unor alegeri prezidențiale, mărturisi Teddy cu o umbră de regret.

Lake își împinse încet scaunul, se ridică, își dezmorți brațele și picioarele și se plimbă de-a lungul mesei pînă în capătul încăperii. Își simțea picioarele mai grele. Avea pulsul accelerat. Căzuse în capcana care-i fusese pregătită.

Se întoarse la locul lui.

– N-am destui bani, încercă el să se eschiveze, știind însă că i se adresa cuiva care se gîndise deja și la asta.

Teddy surîse, dădu din cap și se prefăcu adîncit în gînduri. Casa din Georgetown a lui Lake valora patru sute de mii de dolari. Congresmanul avea cam jumătate din această sumă depusă în fonduri mutuale și încă o sută de mii în obligațiuni. Nu existau datorii importante. În contul de realegere avea patruzeci de mii de dolari.

– Un candidat bogat n-ar fi atrăgător, spuse Teddy și apăsă pe un alt buton.

Pe perete apărură alte imagini, de data asta foarte clare și în culori.

– Banii n-or să fie o problemă, domnule Lake, declară el mult mai degajat. O să-i punem la plată pe contractorii din industria de apărare. Uită-te aici, continuă el, agitîndu-și mîna dreaptă, ca și cum Lake n-ar fi fost sigur unde anume trebuia să privească. Anul trecut industria aerospațială și de apărare a cîștigat aproape două sute de miliarde. O să luăm doar o mică parte.

– Cît de mică?

– Atîta cît ne trebuie. La modul realist, putem strînge de la ei o sută de milioane.

– Dar nu-i puteţi ascunde.

– Nu fi foarte sigur, domnule Lake. Şi oricum, nu-ţi face griji. Banii sînt treaba noastră. Dumneata ţine discursuri, fă-te cunoscut şi desfăşoară campania. Or să vină şi banii. La începutul lui noiembrie, alegătorii americani or să fie atît de îngroziţi de Armaghedon, că n-o să-i mai intereseze cît ai cheltuit. O să fie o victorie zdrobitoare.

Prin urmare, Teddy Maynard îi oferea un succes de proporţii. Lake tăcu, buimac şi uluit, holbîndu-se la cifrele afişate pe perete – o sută nouăzeci şi patru de miliarde, de la apărare şi industria aerospaţială. Bugetul armatei pentru anul trecut fusese de două sute şaptezeci de miliarde. Dublarea sumei însemna cinci sute patruzeci de miliarde după patru ani, moment în care contractorii ar fi reînceput să se îmbogăţească. Plus muncitorii! Creşteri salariale spectaculoase! Locuri de muncă pentru toţi!

Candidatul Lake avea să fie susţinut cu bani de directori şi cu voturi de sindicate. Şocul iniţial începu să se diminueze, iar simplitatea planului lui Teddy ieşi la iveală. Strînge bani de la cei care au de cîştigat. Sperie-i pe alegători şi fă-i să se îmbulzească la urne. Cîştigă detaşat. Şi în felul ăsta salvează lumea.

Teddy îl lăsă să mediteze cîteva clipe, după care spuse:

– Cele mai multe lucruri o să le facem prin CAP[1]-uri. Sindicate, producători, directori, grupuri ale oamenilor de afaceri – la capitolul grupurilor politice dornice de acţiune stăm bine. Şi putem să înfiinţăm altele noi.

Lake le înfiinţa deja în gînd. Sute de CAP-uri, capabile să aducă mai mulţi bani decît la orice alte alegeri de pînă atunci. Şocul dispăruse cu totul, înlocuit de farmecul şi emoţia unei asemenea idei. Prin minte îi treceau o puzderie de întrebări: Cine-o să fie vicepreşedinte? Cine o să se ocupe de organizarea campaniei? Cine o să fie şeful staff-ului de campanie? Unde să-mi anunţ candidatura?

---

[1] Comitete de acţiune politică (n. tr.).

– S-ar putea să meargă, rosti el cu o voce stăpînită.

– A, o să meargă precis, domnule Lake. Ai încredere în mine. E ceva vreme de cînd punem la cale povestea asta.

– Cîţi oameni sînt la curent?

– Foarte puţini. Ai fost ales cu mare grijă, domnule Lake. Am examinat o sumedenie de candidaţi potenţiali, iar numele dumitale a ieşit mereu în faţă. Ţi-am verificat trecutul.

– Plictiseală mare, nu?

– Cam aşa ceva. Chit că relaţia pe care-o ai cu domnişoara Valotti mă preocupă. A divorţat de două ori şi-i place să ia calmante.

– Nu ştiam că am o relaţie cu domnişoara Valotti.

– Ai fost văzut recent cu ea.

– Sînteţi cu ochii-n patru, aşa-i?

– Nu te aşteptai?

– Ba da.

– Ai dus-o la o chestie simandicoasă în sprijinul femeilor oprimate din Afganistan. Hai să fim serioşi.

Dintr-o dată, cuvintele lui Teddy părură reci şi încărcate de sarcasm.

– N-am vrut să merg.

– Păi atunci nu te duce. Nu te băga în porcării de-astea. Lasă-le pentru ăia de la Hollywood. Valotti nu-i bună decît să te vîre-n buclucuri.

– Altcineva? întrebă Lake, adoptînd o poziţie pronunţat defensivă.

Viaţa lui personală fusese destul de insipidă de cînd rămăsese văduv. Deodată, descoperirile făcute îi produseră un sentiment de mîndrie.

– Nu cine ştie ce, spuse Teddy. Domnişoara Benchley pare o persoană stabilă şi e o companie foarte plăcută.

– A, mersi frumos.

– O să te piseze cu avorturile, dar n-o să fii primul.

– E o problemă care-a ajuns să sîcîie, decretă Lake.

Pe el, unul, îl sîcîia oricum. Se declarase ba în favoarea, ba împotriva avorturilor, ba ca susţinător al drepturilor reproducerii, ba ca adversar al lor, ba în sprijinul opţiunii libere, ba în sprijinul copilului, ba împotriva femeilor, ba simpatizantul lor neabătut. În paisprezece ani petrecuţi la Capitol Hill fusese hăituit pe

întregul teren minat al avorturilor şi se umpluse de sînge la fiecare nouă mişcare strategică.

Avorturile nu îl mai speriau, sau cel puţin nu la ora aceea. Îl îngrijora incomparabil mai mult felul în care îi scormoneau trecutul cei de la CIA.

– Despre Green Tree nimic? întrebă el.

Teddy făcu un gest de lehamite cu mîna dreaptă.

– Au trecut douăzeci şi doi de ani. N-a fost condamnat nimeni. Partenerul dumitale a dat faliment şi a fost inculpat, dar juriul l-a lăsat să scape. Or să iasă la iveală şi astea, nimic nu rămîne ascuns o veşnicie. Dar sincer vorbind, domnule Lake, o să avem grijă ca lumea să fie atentă la altceva. Intrarea în cursă în ultima clipă are un mare avantaj. Presa n-o să aibă mult timp să scormonească prin rahat.

– Trăiesc singur. Pînă acum a existat doar un preşedinte necăsătorit.

– Eşti văduv şi ai fost soţul unei doamne foarte drăguţe, care s-a bucurat de un mare respect şi aici, şi în teritoriu. N-o să fie o problemă. Ai încredere.

– Dar ce anume vă îngrijorează?

– Nimic, domnule Lake. Absolut nimic. Eşti un candidat solid, cu şanse foarte mari de a fi ales. În ce ne priveşte, o să creăm probleme şi temeri şi o să facem rost de bani.

Lake se ridică din nou şi mai făcu un tur de cameră, trecîndu-şi mîinile prin păr, scărpinîndu-şi bărbia şi încercînd să-şi pună ordine în gînduri.

– Am multe întrebări, spuse el.

– Poate că reuşesc să răspund la o parte din ele. Hai să ne vedem şi mîine, tot aici şi la aceeaşi oră. Pînă atunci, gîndeşte-te, domnule Lake. Ne presează timpul, dar e normal să-i acorzi omului douăzeci şi patru de ore înainte să ia o asemenea hotărîre.

Faţa lui Teddy se destinse într-un zîmbet la rostirea ultimelor cuvinte.

– E o idee minunată. Daţi-mi voie să mă gîndesc. Mîine vă dau răspunsul.

– Nu ştie nimeni c-am stat de vorbă.

– Firește.

3

Ca spaţiu, biblioteca de drept ocupa exact un sfert din suprafaţa întregii biblioteci de la Trumble. Se găsea într-un colţ şi era despărţită de un perete din cărămidă roşie şi sticlă, ridicat cu meşteşug din banii contribuabilului. În interiorul bibliotecii de drept, rafturile cu cărţi îndelung folosite se aflau foarte aproape unul de celălalt, aşa încît deţinuţii se strecurau cu mare greutate printre ele. Lîngă pereţi fuseseră amplasate mese pe care se găseau maşini de scris, computere şi suficiente instrumente de lucru ca să ai impresia că ai intrat în biblioteca unei companii importante.

Biblioteca de drept era administrată de Frăţie. Toţi deţinuţii aveau voie s-o folosească, bineînţeles, dar una dintre legile nescrise ale locului era că trebuia să ceri voie ca să rămîi acolo o durată anume. Poate că nu era vorba chiar de permisiune, dar în orice caz erai obligat să anunţi.

Judecătorul Joe Roy Spicer din Mississippi cîştiga patruzeci de cenţi pe oră fiindcă mătura pe jos şi îndrepta mesele şi rafturile. Tot el arunca gunoiul şi în general era considerat un porc cînd venea vorba de felul cum se ocupa de munca de jos. Judecătorul Hatlee Beech, bibliotecarul, era cel mai bine plătit, cîştigînd cincizeci de cenţi pe oră. Făcea mare caz de „volumele lui" şi se împungea frecvent cu Spicer din cauza felului cum trebuiau îngrijite. Judecătorul Finn Yarber, fost preşedinte al Curţii Supreme din California, era plătit cu douăzeci de cenţi pe oră ca

informatician. Salariul lui era cel mai mic fiindcă Yarber ştia foarte puţin despre cumputere.

De obicei, cei trei petreceau între şase şi opt ore în biblioteca de drept. Dacă unul dintre deţinuţii de la Trumble avea o problemă juridică, fixa pur şi simplu o întîlnire cu unul dintre membrii Frăţiei şi le făcea o vizită în cămăruţă. Hatlee Beech era expertul în materie de sentinţe şi apeluri. Finn Yarber se ocupa de falimente, de divorţuri şi de neplata pensiei alimentare. Joe Roy Spicer nu avea o pregătire de specialitate şi prin urmare nu-i fusese atribuit un domeniu anume. Şi de fapt nici nu şi-ar fi dorit. În grija lui intrau şmecheriile.

Regulamentul strict interzicea Frăţiei să încaseze onorarii pentru activităţile juridice însă aceste reguli contau foarte puţin. În fond, erau cu toţii nişte delincvenţi condamnaţi, iar dacă puteau să facă rost discret de nişte bani de afară, nu aveau de ce să existe nemulţumiri. Sentinţele erau o sursă de cîştig sigură. Cam un sfert din deţinuţii de la Trumble primiseră sentinţe mai mari decît ar fi trebuit. Beech era în stare să cerceteze cazurile peste noapte şi să depisteze fisurile. Cu o lună în urmă, anulase patru ani din sentinţa unui tînăr căruia i se dăduseră cincisprezece. Familia acceptase să plătească, iar Frăţia cîştigase cinci mii de dolari, cel mai mare onorariu primit pînă în prezent. Spicer aranjase depunerea banilor într-un cont secret cu ajutorul avocatului lor din Neptune Beach.

În spatele bibliotecii de drept, dincolo de rafturi şi practic imposibil de văzut din încăperea principală, fusese amenajată o mică sală de conferinţe. Uşa ei avea o fereastră mare, dar nimeni nu-şi dădea osteneala să arunce vreo privire înăuntru. Frăţia se retrăgea acolo pentru treburile ei discrete. Încăperii i se spunea simplu „camera".

Spicer tocmai se întîlnise cu avocatul lor, care le adusese corespondenţa, cîteva scrisori extrem de interesante. Închise uşa şi scoase un plic din dosar, agitîndu-l ca să-i facă atenţi pe Beech şi Yarber.

– E galben, spuse el. Drăguţ, nu? E pentru Ricky.

– De la cine? întrebă Yarber.

– Curtis din Dallas.

– Bancherul? făcu Beech stîrnit.

– Nu, Curtis e ăla cu magazinele de bijuterii. Ia ascultaţi.

Spicer despături scrisoarea, trimisă tot pe o hîrtie galbenă şi de calitate. Zîmbi, îşi drese vocea şi începu să citească:

– „Dragă Ricky, scrisoarea ta din opt ianuarie m-a făcut să plîng. Am citit-o de trei ori înainte s-o las din mînă. Bietul de tine. De ce te ţin acolo?"

– Unde e? se interesă Yarber.

– Ricky e închis într-un centru dichisit pentru recuperarea toxicomanilor, iar omul cu banii e unchiul lui bogat. Stă acolo de-un an şi şi-a revenit, dar bestiile care conduc centrul nu vor să-i dea drumul pînă-n aprilie fiindcă au strîns douăzeci de miare pe lună de la unchiul cel avut, care ţine să-l ştie închis acolo şi nu-i trimite nici un ban de buzunar. Ţi-ai adus aminte cît de cît?

– Acum da.

– M-ai ajutat la scenariu. Pot să merg mai departe?

– Te rog.

Spicer citi în continuare:

– „Îmi vine să mă sui în avion şi să mă iau personal de piept cu nenorociţii ăia. Cît despre unchiu-tău, ce jigodie! Ăştia plini de parale ca el îşi fac socoteala că e de-ajuns dacă trimit bani, ca să nu fie nevoie să se implice. Cum îţi spuneam, taică-meu a fost şi el bogat, dar n-am văzut în viaţa mea om mai jalnic. Îmi cumpăra o mulţime de lucruri, asta da, obiecte de care aveai nevoie cîteva zile şi care nu-ţi mai spuneau nimic după aceea. Dar n-a avut niciodată timp de mine. Era bolnav, exact ca unchiu-tău. Îţi trimit alăturat un cec de o mie de dolari, ca să-i ungi pe cei de la aprovizionare dacă ai nevoie de ceva. Abia aştept să te văd în aprilie, Ricky. Deja i-am spus nevesti-mii că în luna aceea se organizează o expoziţie internaţională de diamante în Orlando şi văd că n-o interesează să vină cu mine."

– Aprilie? întrebă Beech.

– Da. Ricky e sigur c-o să i se dea drumul în aprilie.

– Ce frumos, spuse Yarber cu un zîmbet. Iar Curtis are nevastă şi copii?

– Curtis are cincizeci şi opt de ani, trei copii adulţi şi doi nepoţi.

– Unde-i cecul? întrebă Beech.

Spicer răsfoi cele cîteva pagini şi se opri la cea de-a doua.

– „Trebuie să fim siguri că poţi să vii în Orlando, citi el. Eşti convins c-o să scapi în sfîrşit în aprilie? Te rog, spune-mi că da. Mă gîndesc la tine ceas de ceas. Am ascuns poza ta într-un sertar al biroului şi de cîte ori te privesc în ochi, îmi dau seama c-ar trebui să fim împreună."

– Să-ţi vină să verşi şi mai multe nu, zise Beech, continuînd să surîdă. Şi e din Texas.

– Sînt sigur că există o mulţime de băieţei drăguţi în Texas, spuse Yarber.

– Şi nici unul în California?

– Restul e liru-liru, aprecie Spicer, citind în grabă.

Aveau timp berechet s-o parcurgă pe îndelete mai tîrziu. Luă cecul de o mie de dolari şi îl arătă celorlalţi doi. La momentul oportun, acesta urma să încapă pe mîinile avocatului lor, care avea să-l depună în contul lor secret.

– Cînd îl ardem? întrebă Yarber.

– Stai să-şi mai trimită nişte scrisori. Ricky trebuie să-şi mai împărtăşească nitel nefericirea.

– Ce-ar fi să-l bată unul dintre paznici, sau ceva de genul ăsta? propuse Beech.

– Acolo n-au paznici, replică Spicer. Ai uitat că e un centru-pilot de recuperare? Au consilieri.

– Dar tot centru de instituţionalizare e, nu? Asta înseamnă porţi, garduri şi mai mult ca sigur vreo cîţiva paznici. Dar dacă Ricky ar fi atacat la duş sau la vestiar de un caraghios căruia i-a căzut cu tronc cum arată?

– N-avem voie s-o dăm pe agresiune sexuală, se opuse Yarber. Dacă se sperie Curtis? Ar putea să creadă că Ricky s-a ales cu vreo boală sau mai ştiu eu ce.

Scenariul prinse contur pe durata minutelor următoare, cînd cei trei născocirâ noi motive de nefericire pentru bietul Ricky. Fotografia lui fusese luată de la un alt deţinut, copiată rapid de avocatul lor şi trimisă la vreo cincisprezece prieteni prin corespondenţă din America de Nord. Ea prezenta un absolvent de

colegiu care zîmbea, un tînăr foarte arătos, îmbrăcat cu toca şi roba de ceremonie şi ţinînd în mîini o diplomă.

Se decise ca Beech să se ocupe de noua turnură a evenimentelor timp de cîteva zile, iar apoi să scrie ciorna următoarei scrisori adresate lui Curtis. Beech juca rolul lui Ricky, iar în clipa aceea tinerelul fictiv şi suferind îşi povestea nefericirea pentru opt suflete caritabile diferite. Judecătorul Yarber era Percy, un alt tînăr închis pentru droguri, recuperat, aflat în apropierea eliberării şi dornic să găsească un bărbat mai în vîrstă, alături de care să petreacă nişte clipe pline de tîlc. Percy aruncase cinci momeli şi începuse să umble încet la toate mulinetele.

Joe Roy Spicer nu prea se pricepea la scris. El coordona şmecheria, contribuia la compunerea scenariului, avea grijă ca poveştile să fie coerente şi se întîlnea cu avocatul care aducea corespondenţa. În plus, se ocupa de bani.

Dădu la iveală o altă scrisoare şi anunţă:

– Asta, onorate instanţe, e de la Quince.

Totul se opri în loc, iar Beech şi Yarber îşi aţintiră privirile asupra scrisorii. Quince era un bancher avut dintr-un orăşel din Iowa, conform celor şase scrisori pe care le schimbase cu Ricky. Ca şi în cazul celorlalţi, cei trei îl găsiseră prin intermediul unei reviste pentru homosexuali care fusese ascunsă între timp în biblioteca de drept. Fusese al doilea care muşcase momeala, după ce primul devenise bănuitor şi dispăruse. Fotografia lui Quince fusese făcută pe malul unui lac, cînd individul – înconjurat de toată familia – îşi dăduse jos cămaşa şi lăsase să i se vadă burta mare şi braţele slăbănoage care, împreună cu începutul de chelie, completau tabloul. Era o poză nereuşită, aleasă fără îndoială de Quince pentru a face identificarea cît mai anevoioasă, dacă i-ar fi venit cuiva o asemenea idee.

– Vrei s-o citeşti, Ricky, puiule? întrebă Spincer, întinzîndu-i scrisoarea lui Beech, care o luă şi se uită la plic.

Acesta era alb şi nu avea adresa expeditorului, ci doar pe cea a destinatarului, bătută la maşină.

– Tu ai citit-o? întrebă Beech.

– Nu. Bagă mare.

Beech scoase încet din plic scrisoarea care era de fapt o pagină de hîrtie albă obişnuită, bătută la o maşină veche, la un rînd şi cu o serie de paragrafe distincte. Îşi drese glasul şi citi:

– „Dragă Ricky, s-a aranjat. Nu-mi vine să cred că am făcut-o, dar am reuşit. Am folosit un telefon public şi un ordin de plată, ca să nu mi se poată da de urmă – cred că n-am nici o „codiţă". Firma din New York de care mi-ai vorbit a fost excelentă, foarte discretă şi plină de solicitudine. Sincer să fiu, Ricky, mi-au tremurat chiloţii de frică. Nici n-am visat vreodată să rezerv locuri pentru o croazieră a homosexualilor. Dar ştii ceva? A fost minunat şi sînt tare mîndru de mine. Avem o cabină cu două camere care comunică, de o mie de dolari pe noapte, şi abia aştept."

Beech se opri şi privi pe deasupra ochelarilor rămaşi undeva la jumătatea nasului. Ambii lui colegi zîmbeau, savurînd fiecare cuvîntel.

– „Ridicăm ancora pe zece martie şi mi-a venit o idee grozavă, continuă Beech. Eu o să ajung în Miami pe nouă, aşa că n-o să avem timp să ne întîlnim şi să ne cunoaştem. Hai să ne vedem direct la bord, în cabină. Sosesc acolo primul, iau cheia, pun şampania la rece şi te aştept. N-o să ne distrăm, Ricky? O să avem trei zile doar pentru noi. Eu zic să nici nu plecăm din cameră."

Beech nu îşi putu reprima un zîmbet, clătinînd în acelaşi timp din cap în semn de dezgust.

– „Sînt foarte emoţionat la gîndul călătoriei noastre împreună, citi el mai departe. M-am decis pînă la urmă să descopăr cine sînt de fapt, iar tu mi-ai dat curajul să fac primul pas. Deşi nu ne-am întîlnit, Ricky, n-o să pot niciodată să-ţi mulţumesc îndeajuns. Te rog să-mi răspunzi imediat la scrisoare şi să confirmi. Ai grijă, dragul meu Ricky. Cu drag, Quince."

– Cred c-o să vărs, spuse Spicer, însă fără a fi prea convingător. Erau foarte multe de făcut.

– Hai să-l pîrlim, propuse Beech, iar ceilalţi acceptară imediat.

– Cît? întrebă Yarber.

– Cel puţin o sută de mii, spuse Spicer. Familia lui are bănci de două generaţii. Ştim că taică-său e încă activ în domeniu, ceea

ce înseamnă că o s-o ia pe mirişte dacă poama de fiu-său ajunge-n gura lumii. Pe de altă parte, Quince nu-şi poate permite să fie scos de la porţie, aşa că o să plătească oricît. E o situaţie perfectă.

Beech începuse deja să ia notiţe, ca şi Yarber, de altfel. Spicer se învîrtea prin cămăruţă ca ursul plecat în urmărirea prăzii. Ideile, limbajul adecvat, părerile şi strategiile, toate ieşiră treptat la iveală, iar nu peste mult timp scrisoarea prinse contur. Beech dădu citire ciornei:

– „Dragă Quince, mă bucur tare mult că am primit scrisoarea ta din paisprezece ianuarie. Îmi pare foarte bine c-ai făcut rezervarea pentru croaziera homosexualilor. Pare nemaipomenit. Totuşi, ar fi o problemă. N-o să fiu în stare să ajung, şi asta din cîteva motive. Unul este că o să mi se dea drumul abia peste cîţiva ani. Nu sînt într-un centru de tratament pentru toxicomani, ci la închisoare. Şi nici homosexual nu sînt, ferească sfîntul. Am nevastă şi doi copii care la ora asta sînt cumplit de strîmtoraţi fiindcă eu fac puşcărie şi n-am cum să-i întreţin. Iar aici intri tu în scenă, Quince. Am nevoie de nişte bani de-ai tăi. Vreau o sută de mii de dolari. Putem să-i spunem şi mită, dacă vrei. Îi trimiţi, uit pe loc de chestia cu Ricky şi de croazieră, iar oamenii din Bakers, Iowa, n-or să afle nimic. Soţia, copiii, taică-tău şi restul familiei tale bogate n-or să ştie de Ricky. Nu-i trimiţi, îţi umplu orăşelul de cópii ale scrisorilor noastre. Asta se numeşte extorcare, Quince, iar tu ai intrat în horă. E ceva crud, josnic şi criminal, dar nu-mi pasă. Eu am nevoie de bani, tu eşti garnisit."

Beech se opri şi îşi plimbă ochii în jur, cerînd aprobarea celorlalţi.

– E frumos, spuse Spicer, care se gîndea deja cum să cheltuiască prada.

– E afurisit, opină Yarber. Dacă se sinucide?

– Şansele sînt foarte mici, zise Beech.

Citiră scrisoarea încă o dată şi se gîndiră dacă îşi aleseseră bine momentul. Nu pomeniră nimic de caracterul ilegal al şmecheriei, nici de pedeapsa care-i aştepta dacă erau prinşi. Discuţiile de genul ăsta fuseseră abandonate cu destule luni în urmă, cînd Joe Roy Spicer îi convinsese pe ceilalţi doi să i se alăture. Riscurile erau nesemnificative în comparaţie cu veni-

turile potenţiale. Era puţin probabil ca oamenii de genul lui Quince care cădeau în capcană să se ducă la poliţie şi să se plîngă de extorcare.

Însă deocamdată nu jumuliseră pe nimeni. Corespondau cu douăsprezece-cincisprezece victime potenţiale, fără excepţie bărbaţi între două vîrste care făcuseră greşeala să răspundă următorului anunţ cît se poate de simplu:

> Tînăr sub treizeci, caut domn amabil şi
> discret între 40 şi 60 pentru corespondenţă.

Anunţul cu un corp de literă mic din ultimele pagini ale unei reviste pentru homosexuali produsese şaizeci de răspunsuri, iar Spicer trebuise să se ocupe de corvoada parcurgerii lor şi de identificarea ţintelor bogate. La început activitatea i se păruse dezgustătoare, însă după aceea începuse să-l amuze. Acum ea devenise o afacere, fiindcă erau pe punctul de-a extorca o sută de mii de dolari de la un om cu desăvîrşire nevinovat.

Avocatul avea să încaseze o treime – un procentaj obişnuit, dar supărător de mare. Atîta doar că nu aveau de ales. Era un element cheie al potlogăriilor pe care le comiteau.

Lucrară o oră la scrisoarea pentru Quince, după care conveniră să se mai gîndească şi să redacteze versiunea finală a doua zi. Mai primiseră o scrisoare, de la un bărbat care folosea pseudonimul Hoover. Era de fapt a doua, scrisă pentru Percy, în care expeditorul bătea cîmpii pe patru paragrafe despre contemplarea păsărilor. Yarber era nevoit să studieze cîteva zburătoare înainte de a răspunde la scrisoare, semnînd „Percy" şi declarîndu-se foarte interesat de acest subiect. Era limpede că Hoover se temea şi de propria umbră. Nu dezvăluise nimic personal şi nu adusese vorba de bani.

Să-i mai dăm loc de întors, decise Frăţia. Aveau să vorbească despre păsări, iar pe urmă aveau să încerce să-i strecoare nişte aluzii legate de apropierea fizică. Dacă Hoover nu se prindea şi nu producea nici o informaţie despre cît de bine stătea la capitolul bani, aveau să-l abandoneze.

La nivelul Direcţiei Penitenciarelor, Trumble figura oficial drept tabără. O asemenea titulatură însemna că nu existau gar-

duri înconjurătoare, baraje de sîrmă ghimpată, turnuri de pază sau santinele gata să-i ciuruiască pe evadaţi. Tabăra reclama un minimum de securitate, aşa încît orice deţinut putea să plece dacă voia. La Trumble erau cîteva mii, dar plecau foarte puţini.

Era mai frumos decît în majoritatea şcolilor de stat. Dormitoare cu aer condiţionat, cantine curate, unde se serveau trei mese pe zi, sală de forţă, biliard, cărţi de joc, racquetball, baschet, volei, pistă de jogging, capelă cu preoţi la orice oră din zi şi din noapte, bibliotecă, ofiţeri de caz, consilieri şi program de vizite nelimitat.

Trumble era cum nu se poate mai convenabil pentru acei prizonieri care aveau, fără excepţie, un grad mic de risc. Optzeci la sută dintre ei erau acolo pentru delicte legate de droguri. Cam patruzeci de inşi spărseseră bănci, fără să rănească sau măcar să sperie pe cineva. Restul erau deţinuţi cu studii, ale căror fărădelegi începeau de la micile găinării şi culminau cu isprăvile doctorului Floyd, un chirurg al cărui cabinet mulsese şase milioane de dolari de la sistemul de asistenţă medicală privată pe durata a două decenii.

Violenţa nu era tolerată la Trumble. Ameninţările erau rare. Existau o mulţime de reguli, iar conducerii îi venea foarte uşor să le aplice. Dacă o zbîrceai, erai trimis la o închisoare cu nivel mediu de securitate, unde erau şi baraje de sîrmă ghimpată, şi santinele care nu ştiau de glumă.

Prizonierii de la Trumble se mulţumeau să se poarte frumos şi să numere zilele pînă la eliberare, conformîndu-se regulamentului federal.

Comiterea unor delicte grave în interiorul aşezămîntului fusese un lucru nemaiîntîlnit pînă la sosirea lui Joe Roy Spicer. Înainte de căderea în dizgraţie, acesta auzise tot felul de poveşti despre clenciul Angola, numit astfel după infama închisoare de stat omonimă din Louisiana. Cîţiva dintre deţinuţii de acolo perfecţionaseră schema de extorcare a homosexualilor, iar înainte de a fi prinşi apucaseră să-şi mulgă victimele de şapte sute de mii de dolari.

Spicer provenea dintr-o zonă rurală apropiată de graniţa cu Louisiana, motiv pentru care clenciul Angola era o afacere de notorietate în acea parte a statului. Nici nu-i trecuse prin cap s-o

copieze. Dar se trezise într-o dimineaţă într-o închisoare federală şi se hotărîse să le-o coacă tuturor celor de care s-ar fi putut apropia.

Ieşea la plimbare în fiecare zi la ora unu, de obicei singur şi avînd întotdeauna la el un pachet de Marlboro. Se lăsase de fumat cu zece ani înainte de-a fi închis; acum ajunsese la două pachete pe zi. Aşa că făcea mişcare ca să atenueze efectul distrugător al ţigărilor asupra plămînilor. În treizeci şi patru de luni parcursese 1713 kilometri. Şi slăbise zece kilograme, deşi probabil că nu ca urmare a mersului pe jos, cum îi plăcea să se laude. Elementul decisiv al pierderii de greutate fusese interzicerea consumului de bere.

Trecuseră treizeci şi patru de luni în care fumase şi mersese pe jos; mai avea douăzeci şi una.

Nouăzeci de mii de dolari furaţi de la bingo erau îngropaţi la propriu la aproape un kilometru de casa lui, în apropierea unui şopron – ascunşi într-o boltă betonată de care soţia lui nu avea habar. Ea îl ajutase să cheltuiască restul prăzii (care se ridica în total la o sută optzeci de mii de dolari), deşi agenţii federali recuperaseră doar jumătate. Cumpăraseră Cadillac-uri, merseseră la Las Vegas cu avionul la clasa întîi, făcuseră plimbări cu limuzinele cazinourilor şi se cazaseră în apartamente de lux în hoteluri.

Dacă Spicer mai avea vreun vis, acela era să ajungă un as al jocurilor de noroc, cu domiciliul lîngă Las Vegas, dar cunoscut şi temut de cazinourile de pretutindeni. Jocul lui preferat era blackjack-ul, şi chiar dacă pierduse bani cu nemiluita, tot era convins că putea să dea lovitura oriunde în lume. În Caraibe existau cazinouri pe care nici nu le văzuse. Asia venea tare din urmă. Avea să străbată lumea la clasa întîi, cu sau fără soţie, să stea în apartamente luxoase, să ceară serviciu la cameră şi să-i terorizeze pe toţi dealerii de la mesele de blackjack suficient de naivi ca să-i împartă cărţi.

Avea să dezgroape cei nouăzeci de mii de dolari, să-i adauge la partea cuvenită din clenciul Angola şi să se mute în Las Vegas. Cu sau fără ea. Nu mai dăduse pe la Trumble de patru luni, cu toate că la început venise o dată la trei săptămîni. Avea

coşmaruri în care şi-o imagina scormonind pămîntul în căutarea comorii lui îngropate. Era aproape convins că nu ştia de bani, dar tot rămînea loc pentru îndoieli. Băuse cam mult cu două zile înainte de a fi expediat la închisoare şi pomenise ceva de cei nouăzeci de mii de dolari. Nu-şi mai amintea exact cuvintele. Oricît s-ar fi chinuit, îi era imposibil să-şi aducă aminte ce anume îi spusese.

Mai aprinse un Marlboro după primul kilometru şi jumătate parcurs. Poate că acum avea un prieten. Rita Spicer era o femeie atrăgătoare, niţeluş cam dolofană, dar cu nouăzeci de mii de dolari se puteau ascunde multe. Dar dacă ea şi cu noul ei mascul găsiseră deja banii şi se apucaseră să-i cheltuiască? Unul dintre coşmarurile obsesive ale lui Joe Roy era o scenă dintr-un film de mîna a doua – Rita şi cine ştie ce necunoscut, amîndoi săpînd cu nişte lopeţi în ploaie ca idioţii. De ce în ploaie, nu ştia. Dar se întîmpla întotdeauna noaptea, în toiul unei furtuni, cînd fulgerele brăzdau cerul, iar el îi vedea săpînd întruna şi apropiindu-se din ce în ce mai mult de şopron.

Într-unul dintre vise, noul iubit misterios se afla la volanul unui buldozer şi împingea ditamai mormanele de pămînt pe întreaga suprafaţă a fermei lui Spicer, în timp ce Rita stătea în apropiere, arătînd încoace şi încolo cu lopata.

Joe Roy tînjea cu patimă după bani. Parcă-i simţea în podul palmei. Avea să fure şi să extorcheze cît putea pe durata şederii la Trumble, iar apoi avea să-şi salveze comoara îngropată şi să se îndrepte spre Las Vegas. Nimeni de la el din oraş n-o să aibă plăcerea de a-l arăta cu degetul şi de a şopti: „Uite-l pe bătrînul Joe Roy. Cred că tocmai a ieşit de la răcoare". Sub nici o formă.

Avea să trăiască pe picior mare. Cu sau fără Rita.

4

Teddy se uita la flacoanele cu pilule înşirate pe marginea mesei ca la tot atîţia călăi miniaturali, gata să-l scape de necazuri. York era aşezat vizavi de el şi citea din însemnări.

– A stat călare pe telefon pînă la trei noaptea şi-a vorbit cu prietenii lui din Arizona, raportă el.

– Cu cine?

– Bobby Lander, Jim Gallison, Richard Hassel, trupa obişnuită. Sursele lui de bani.

– Dale Winer?

– Şi el, spuse York, uimit de memoria lui Maynard.

Între timp, Teddy închisese ochii şi începuse să-şi maseze tîmplele. Undeva, într-un cotlon al minţii sale, se găseau numele prietenilor lui Lake, ale cotizanţilor politici, ale confidenţilor, ale agenţilor electorali şi ale foştilor profesori din liceu. Toate datele fuseseră stocate atent, gata să fie folosite la nevoie.

– Ceva neobişnuit?

– Nu prea. Întrebările tipice ale cuiva care se gîndeşte la o mişcare atît de neaşteptată. Prietenii lui au fost surprinşi, ba chiar şocaţi şi întrucîtva mefienţi, dar o să le treacă.

– S-au interesat de bani?

– Sigur. A scăldat-o, dar le-a zis că n-o să fie o problemă. Sînt sceptici, oricum.

– A păstrat secretul?

– Absolut.

– Şi-a făcut griji că tragem cu urechea?

– Nu cred. A vorbit de unşpe ori de la birou şi de opt ori de acasă. Nimic pe celular.

– Faxuri? E-mail-uri?

– Zero. A petrecut două ore cu Schiara, care e...

– Şeful de cabinet.

– Exact. De fapt, ei doi au plănuit campania. Schiara vrea s-o conducă. Le place Nance din Michigan ca vicepreşedinte.

– Nu-i o alegere proastă.

– Are o imagine bună. Am început deja să-l verificăm. A divorţat la douăzeci şi trei de ani, dar au trecut treizeci de atunci.

– Fără probleme. Lake e pregătit să se implice?

– Normal. Doar e politician, nu? I s-au promis cheile împărăţiei. S-a şi apucat de scris discursuri.

Teddy scoase o pastilă dintr-un flacon şi o înghiţi fără ajutorul nici unui lichid. Se încruntă ca şi cum ar fi dat peste ceva amar. Încreţiturile frunţii i se accentuară cînd zise:

– York, spune-mi că nu ne-a scăpat nimic despre individul ăsta. Că n-are secrete.

– N-are, şefule. De şase luni îi tot umblăm prin rufele murdare. N-are ce să ne facă rău.

– Sper că n-o să se-nsoare cu vreo tîmpită, nu?

– Nu. Iese cu două-trei femei, dar nu e nimic serios.

– Sex cu angajatele?

– Aş, e curat.

Cei doi repetau un dialog pe care-l mai purtaseră de multe ori. O dată în plus nu avea ce să strice.

– Nici o afacere dubioasă dintr-o altă viaţă?

– Asta-i singura viaţă, şefule. Altceva nimic.

– Pileală, droguri, medicamente, jocuri pe Internet?

– Nici vorbă. E fără pată, serios, vertical, isteţ. Remarcabil, ce mai.

– Hai să-l luăm la discuţii.

Aaron Lake fu condus din nou în camera din inima sediului de la Langley, bucurîndu-se de data asta de compania a trei tineri prezentabili, de parcă pericolul ar fi pîndit la fiecare pas. Mergea

chiar mai repede decît cu o zi în urmă, ţinea capul mai drept, iar spinarea nu-i era cîtuşi de puţin îndoită. Creştea în importanţă văzînd cu ochii.

Îl salută încă o dată pe Terry, îi strînse mîna cu bătături, iar pe urmă se ţinu după scaunul cu rotile acoperit cu o couvertură pînă în buncăr şi se aşeză în cealaltă parte a mesei. Se schimbară cîteva amabilităţi. York privea scena dintr-o altă cameră, unde trei monitoare conectate la nişte videocamere ascunse prezentau fiecare cuvînt şi fiecare mişcare. Lîngă York se găseau doi băieţi care îşi petreceau timpul uitîndu-se la înregistrări de genul ăsta, studiind vorbirea, respiraţia şi mişcările celor în cauză şi încercînd să descifreze ce se ascundea de fapt în spatele cuvintelor rostite.

– Ai dormit mult azi-noapte? întrebă Teddy, reuşind să articuleze un zîmbet.

– Da, zdravăn, minţi Lake.

– Bine. Înţeleg că vrei să-ncheiem tîrgul.

– Tîrgul? Nu ştiam că e vorba de-un tîrg.

– Ba da, domnule Lake, e un tîrg cum scrie la carte. Noi îţi promitem c-o să fii ales, dumneata ne promiţi c-o să dublezi cheltuielile în domeniul apărării şi c-o să te pregăteşti pentru ruşi.

– În cazul ăsta, am încheiat tîrgul.

– Bravo, domnule Lake. Mă bucur nespus. O să fii un candidat excelent şi un preşedinte pe cinste.

Lake auzi aceste cuvinte răsunîndu-i în urechi şi nu-i veni să creadă. Preşedintele Lake. Preşedintele Aaron Lake. Se plimbase prin cameră pînă la cinci dimineaţa, încercînd să se convingă de faptul că i se oferise Casa Albă. I se păruse prea uşor.

Şi oricît s-ar fi străduit, nu putea face abstracţie de ingredientele funcţiei. Biroul Oval. Avioanele cu reacţie şi elicopterele. O lume întreagă de colindat. O sută de asistenţi la dispoziţie zi şi noapte. Dineuri oficiale în compania celor mai puternici oameni de pe pămînt.

Iar mai presus de orice, un loc în istorie.

Merita să bată palma cu Teddy, nici vorbă.

– Hai să vorbim despre campanie, spuse Teddy. Cred c-ar trebui să-ţi anunţi candidatura la două zile după New Hampshire. Lasă să se aşeze lucrurile. Dă-le voie învingătorilor să-şi savureze succesul, iar perdanţilor să mai împroaşte cu noroi, şi abia după aceea fă anunţul.

– E repede, nu glumă, observă Lake.

– Nu prea avem timp. Sărim peste New Hampshire şi ne pregătim pentru Arizona şi Michigan, care sînt pe 22 februarie. E vital să cîştigi în statele astea două. În caz de victorie, se cheamă c-ai devenit un candidat serios şi poţi să-ţi faci planuri pentru martie.

– Mă gîndeam să-mi anunţ candidatura la mine în stat, undeva în Phoenix.

– E mai bine în Michigan. E un stat mai mare. Are cincizeci şi opt de delegaţi, faţă de douăzeci şi patru, cîţi numără Arizona. În statul tău ai oricum şansele cele mai mari de victorie. Dacă în aceeaşi zi cîştigi şi-n Michigan, eşti un candidat de care trebuie să se ţină cont. Anunţă-ţi candidatura mai întîi în Michigan, iar după cîteva ore fă-o încă o dată şi la tine-n stat.

– Excelentă idee.

– La Flint există o fabrică de elicoptere, D-L Trilling. E o întreprindere mare, cu patru mii de muncitori. Directorul administrativ e un om cu care pot să stau de vorbă.

– Dă-i bătaie, spuse Lake, convins că Teddy discutase deja cu directorul.

– Poţi să-ncepi filmarea clipurilor electorale de poimîine?

– Pot să fac orice, afirmă Lake, instalîndu-se în scaunul de lîngă şofer şi dîndu-şi seama foarte bine cine conducea autobuzul.

– Dacă ţii neapărat, o să angajăm un grup de consultanţi pentru clipurile şi spoturile de campanie. Dar avem oameni mai buni aici şi n-or să te coste nimic. Chit că banii nu sînt o problemă.

– Cred că o sută de milioane acoperă toate cheltuielile.

– Aşa ar fi normal. Oricum, de azi începem să ne ocupăm de clipurile TV. Cred că or să-ţi placă. Produc ceea ce se cheamă o „umbră sumbră" – starea jalnică a armatei, droaia de ameninţări

din afară. Armaghedon, chestii de genul ăsta. Or să-i sperie pe oameni de n-or să mai ştie de ei. Iar pe urmă intrăm cu numele şi faţa ta, plus cîteva cuvinte bine ţintite, şi-o să fii cel mai cunoscut politician din ţară cît ai zice peşte.

– Numai cu faima nu cîştigi alegerile.

– Dar le cîştigi cu bani. Cine are buzunarul plin cumpără televiziunea şi sondajele, iar dacă le ai pe astea, ai totul.

– Mie, unul, îmi place să cred că şi mesajul contează.

– Contează în mod sigur, domnule Lake, iar mesajul nostru e mult mai important decît reducerea impozitelor, afirmarea personalităţii, avorturile, încrederea, valorile familiale şi toate celelalte prostii pe care le auzim întruna. E un mesaj de viaţă şi de moarte. Un mesaj care o să schimbe lumea şi-o să ne apere bogăţiile. Fiindcă de fapt asta ne interesează cel mai mult.

Lake încuviinţă din cap de cîteva ori. Protejează economia, menţine pacea şi alegătorii americani or să te voteze, indiferent cine eşti.

– Am un om de nădejde pentru conducerea campaniei, spuse el, domnic să ofere ceva.

– Pe cine?

– Pe Mike Schiara, şeful meu de cabinet. E cel mai apropiat consilier pe care-l am şi pot să mă bazez pe el.

– Are ceva experienţă la nivel naţional? întrebă Teddy, ştiind prea bine că nici nu putea fi vorba de aşa ceva.

– Nu, dar e foarte capabil.

– Perfect. În fond e campania ta.

Lake surîse şi dădu din cap concomitent. Îi plăcuseră cuvintele acelea. Chiar era curios.

– Şi pentru vicepreşedinte? se interesă Teddy.

– Am două nume. Senatorul Nance din Michigan îmi e prieten bun. Şi ar mai fi guvernatorul Guyce din Texas.

Teddy chibzui atent cînd auzi cele două nume. Opţiunile nu erau rele, deşi Guyce nu avea cum să dea rezultate. Era un tip plin de bani, care în colegiu făcuse hochei, pînă la patruzeci de ani jucase golf, iar după aceea cheltuise o avere din fondurile tatălui său ca să cumpere funcţia de guvernator pe durata a patru

ani. În plus, nu aveau de ce să-şi facă griji pentru rezultatele din Texas.

– Îmi place Nance, declară Teddy.

Atunci Nance să fie, fu cît pe-aci să spună Lake.

Discutară o oră despre bani, despre primul val adus de CAP-uri şi despre cum să accepte milioanele apărute peste noapte fără să stîrnească prea multe bănuieli. Al doilea val era cel produs de contractorii din industria apărării, în timp ce al treilea şi cele de după el nu puteau fi identificate.

Avea să urmeze şi un al patrulea val, de care Lake nu avea să afle vreodată. În funcţie de intenţiile de vot, Teddy Maynard şi organizaţia lui erau pregătiţi să aducă efectiv lăzi cu bani în primării, în bisericile frecventate de negri şi în societăţile veteranilor albi care luptaseră peste graniţă, din Chicago, Detroit, Memphis şi din sudul extrem. În colaborare cu nişte agenţi locali pe care începuseră deja să-i identifice, aveau să fie gata să cumpere cît mai multe voturi posibile.

Cu cît Teddy chibzuia mai adînc pe marginea acestui plan, cu atît era mai convins că alegerile aveau să fie cîştigate de domnul Aaron Lake.

Micul birou de avocatură al lui Trevor se afla în Neptune Beach, la cîteva cvartale de Atlantic Beach, deşi nimeni nu-şi dădea seama unde se termina o plajă şi începea cealaltă. Jacksonville se găsea la vreo zece kilometri vest şi se lăţea spre ocean cu fiecare minut. Biroul era o casă de vacanţă reamenajată, iar de pe terasa cam dărăpănată din spate Trevor vedea plaja şi apa şi auzea pescăruşii. Era greu de crezut că trecuseră doisprezece ani de cînd închiriase locuinţa. La început îi plăcuse să se ascundă pe terasă, departe de telefon şi de clienţi, cu ochii aţintiţi ore întregi asupra apelor blînde ale Atlanticului de care îl despărţeau cîteva zeci de metri.

Era din Scranton şi, ca toţi dependenţii de cocaină, pînă la urmă se săturase să se uite la apă, să cutreiere plajele desculţ şi să le arunce firimituri păsărilor. Acum prefera să-şi piardă timpul încuiat în birou.

Pe Trevor îl îngrozeau sălile de judecată şi judecătorii. Neobişnuit, ba chiar onorabil într-o anumită măsură, acest lucru presupunea un alt stil de a practica avocatura. În felul ăsta, Trevor se vedea retrogradat la hîrţoage legate de tranzacţii imobiliare, testamente, închirieri şi parcelări ale terenurilor – aspectele banale, mediocre şi de mîna a doua ale unor situaţii despre care nu învăţase nimic la Facultatea de Drept. Uneori se ocupa de cîte o afacere cu droguri, cu condiţia să nu se ajungă la proces, iar unul dintre clienţii lui ghinionişti de la Trumble îl pusese în legătură cu onorabilul Joe Roy Spicer. După puţin timp devenise avocatul oficial al trioului compus din Spicer, Beech şi Yarber. Frăţia, după cum ajunsese să-i numească pînă şi Trevor.

Era un simplu curier şi nimic mai mult. Le aducea scrisori care treceau drept documente juridice oficiale, fiind astfel protejate de confidenţialitatea relaţiei dintre client şi avocat. În acelaşi timp, le scotea pe furiş scrisorile compuse la Trumble. Nu le oferea sfaturi şi nici ei nu cereau. Le administra contul bancar din străinătate şi se ocupa de apelurile telefonice de la familiile celor pe care şi-i făcuseră clienţi la Trumble. Le acoperea micile potlogării, evitînd în acest mod instanţele de judecată, judecătorii şi pe ceilalţi avocaţi, fapt care-i convenea de minune.

De asemenea, făcea parte din conspiraţia celor trei şi ar fi putut fi inculpat foarte uşor dacă ar fi fost dat în vileag, fără ca asta să-l sperie prea mult. Clenciul Angola era sclipitor fiindcă victimele nu puteau să se plîngă. Pentru un onorariu decent şi nişte recompense potenţiale, era dispus să-şi lege soarta de cea a Frăţiei.

Ieşi din birou fără să-l vadă secretara, după care o luă din loc pe furiş la volanul unui Volkswagen Beetle din 1970 refăcut, dar fără aer condiţionat. O luă pe First Street şi se îndreptă spre Atlantic Boulevard, în timp ce oceanul se vedea printre case, cabane şi locuinţele de închiriat. Purta nişte pantaloni kaki vechi, o cămaşă albă de bumbac, un papion glaben şi o jachetă albastră cu dungi, toate boţite în ultimul hal. Trecu pe lîngă Pete's Bar and Grill, cel mai vechi local de pe cele două plaje şi circiuma lui preferată, deşi fusese descoperită şi de elevii de la colegiu.

Avea o datorie serioasă de 361 de dolari, cheltuiți cel mai mult pe pachete de țigări Coors lungi și pe daiquiri-uri cu lămîie, și n-ar fi stricat dacă și-ar fi reglat conturile cît mai repede.

Făcu stînga pe Atlantic Boulevard și începu să-și croiască drum prin traficul intens spre Jacksonville. Înjură mersul bară la bară, congestionările și mașinile cu numere de înmatriculare canadiene. Pe urmă se încadră pe drumul de centură, trecu pe lîngă aeroportul situat în zona de nord și nu după mult se trezi în plină cîmpie a Floridei.

După cincizeci de minute, își parcă mașina la Trumble. N-aveai cum să nu te dai în vînt după sistemul federal, își zise el din nou. O mulțime de locuri de parcare lîngă intrarea principală, niște împrejurimi bine întreținute de cei aflați acolo și o serie de clădiri moderne și curate.

Îi spuse „Salut, Mackey" pazniculuí alb de la ușă și „Salut, Vince" celui de culoare. La biroul din față Rufus îi verifică servieta cu ajutorul razelor X, în timp ce Nadine îi pregătea actele pentru vizită.

– Cum stăm cu bibanii? îl întrebă el pe Rufus.

– Nu trag, răspunse Rufus.

În scurta istorie a centrului de detenție Trumble, nici un avocat nu efectuase atît de multe vizite ca Trevor. Îi făcură o nouă fotografie, îi mînjiră dosul palmei cu cerneală simpatică și îl conduseră pe un hol scurt, după ce deschiseră două uși.

– Salut, Link, îi spuse el următorului paznic.

Linke se ocupa de zona vizitatorilor, un spațiu întins, cu o mulțime de scaune capitonate și automate de dulciuri și răcoritoare lipite de un perete, un loc de joacă pentru copii și o curte interioară mică, unde doi oameni puteau să stea la o măsuță și să se bucure de cîteva clipe de intimitate. Totul era curat, strălucitor și complet pustiu. Era mijlocul săptămînii. Traficul se intensifica sîmbăta și duminica, însă în rest Link ținea sub observație un loc depopulat.

Se îndreptară spre camera avocaților, una dintre cele cîteva cămăruțe cu uși care se închideau și ferestre pe care Link putea să se uite în exercițiul funcțiunii dacă i se năzărea. Joe Roy Spicer aștepta, citind pagina de sport a unui ziar, ca să vadă dacă

nimerise rezultatele din campionatul universitar de baschet. Trevor şi Link intrară în cămăruţă, după care cel dintîi scoase repede două bancnote de douăzeci de dolari şi i le dădu paznicului. Videocamerele cu circuit închis nu aveau cum să-i vadă dacă operau în încăpere, lîngă uşă. Ca de obicei, Spicer se făcu şi de data asta că nu vede tranzacţia.

După aceea fu deschisă valiza, iar Link simulă un control pe care îl efectuă fără să atingă nimic. Trevor scoase un plic de plastic sigilat, pe care scria cu litere îngroşate „Documente juridice". Link puse mîna pe el şi îl strînse, ca să vadă dacă nu conţinea vreun pistol sau un flacon de pastile, după care îl înapoie. Făcuseră mişcarea asta de zeci de ori.

Regulamentul de la Trumble stipula prezenţa obligatorie a unui paznic în cameră la scoaterea actelor din unitate şi la deschiderea plicurilor. Stimulat însă de cele două bancnote de douăzeci de dolari, Link ieşi din încăpere şi se postă în faţa uşii, pentru simplul motiv că nu avea nimic altceva de supravegheat în clipa aceea. Ştia că înăuntru se făceau tot felul de schimburi de scrisori, dar nu-l interesa. Atîta timp cît Trevor nu introducea droguri sau arme, nu avea de gînd să se bage. Unitatea avea oricum o sumedenie de reguli tîmpite. Se sprijini cu spatele de uşă şi nu după mult timp aţipi ca în armată, iepureşte, cu un picior drept şi celălalt îndoit din genunchi.

În camera avocaţilor se petreceau foarte puţine lucruri cu caracter juridic. Spicer era în continuare cufundat în verificarea pronosticurilor. Majoritatea deţinuţilor îşi primeau musafirii cu braţele deschise. Spicer nu făcea decît să-l tolereze pe al lui.

– Aseară m-a sunat fratele lui Jeff Daggett, spuse Trevor. Puştiul de la Coral Gables.

– Îl ştiu, rosti Spicer, coborînd în fine ziarul din faţa ochilor, fiindcă la orizont se profilau noi cîştiguri. S-a ales cu doişpe ani pentru o chestiune de droguri.

– Da. Frate-său spune că există un fost judecător federal la Trumble care-a văzut dosarul şi crede că poa' să taie cîţiva ani. Judecătorul are onorariul lui, aşa că Daggett l-a sunat pe frate-său, care m-a sunat pe mine.

Trevor își scoase jacheta albastră șifonată și o aruncă pe un scaun. Spicer nu putea să-i sufere papionul.

– Cît poate să plătească?

– Ați fixat un onorariu? întrebă Trevor.

– Poate Beech, habar n-am. Încercăm să facem rost de cinci miare pentru o reducere între doi și cinci ani.

Spicer rosti aceste cuvinte ca și cum de ani de zile tot s-ar fi ocupat de dosare penale în instanțele federale. În realitate, singura dată cînd văzuse un tribunal federal pe dinăuntru fusese ziua cînd își primise condamnarea.

– Știu, spuse Trevor. Nu sînt sigur că au de unde să plătească cinci mii. Puștiul a avut deja un avocat din oficiu.

– Atunci stoarce cît poți, dar ai grijă să-ți dea cel puțin o mie în avans. Puștiul nu-i băiat rău.

– Te-ai mai înmuiat, Joe Roy.

– Nu, m-am făcut mai jigodie.

Lucru perfect adevărat. Joe Roy era inteligența administrativă a Frăției. Yerber și Beech aveau talent și pregătire, dar fuseseră prea umiliți de prăbușirea suferită ca să mai aibă ambiții. Neinstruit și fără mari calități native, Spicer se pricepea suficient de bine la manipulări ca să nu-și lase colegii să se abată de la țintă. În timp ce aceștia se abandonaseră melancoliei, el visa la ziua revenirii.

Deschise un dosar și scoase un cec.

– Uite o mie de dolari ca să-i depui. Au venit de la un prieten prin corespondență din Texas. Îl cheamă Curtis.

– Ce potențial are?

– Foarte bun, așa cred. Sîntem gata să-l frigem pe Quince din Iowa.

Joe Roy puse mîna pe un plic bleu elegant, sigilat cu grijă și adresat lui Quince Garber din Bakers, Iowa.

– Cît?

– O sută de mii.

– Măiculiță!

– Îi are și-o să-i dea. I-am transmis și instrucțiunile de lucru. Anunță banca.

În douăzeci şi trei de ani de avocatură, Trevor nu încasase niciodată un onorariu care să se apropie cît de cît de 33.000 de dolari. Deodată îi văzu cu ochii minţii, îi atinse în gînd şi, oricît ar fi încercat să se abţină, începu să-i cheltuiască – treizeci şi trei de miare doar fiindcă ducea nişte scrisori de colo-colo.

– Chiar crezi c-o să meargă? întrebă el, achitînd în minte datoria de la Pete's Bar şi spunîndu-le celor de la MasterCard să ia nota de plată şi să şi-o vîre undeva.

Avea să-şi păstreze Volkswagenul Beetle la care ţinea atît de mult, dar nu era deloc exclus să-l doteze cu aer condiţionat.

– Sigur c-o să meargă, spuse Spicer fără umbră de îndoială.

Mai avea două scrisori, ambele compuse de judecătorul Yarber, care se dădea drept tînărul Percy aflat în centrul de recuperare. Trevor le luă, anticipînd noi onorarii.

– Arkansas joacă la Kentucky diseară, îl informă Spicer, întorcîndu-se la ziar. Sînt cotaţi la paişpe la sută şanse în plus faţă de adversar. Ce zici?

– Cred c-o să fie mult mai strîns. Kentucky e foarte tare acasă.

– Te bagi?

– Dar tu?

Trevor avea un agent de pariuri la Peter's Bar şi, chiar dacă juca foarte puţin, se învăţase să valorifice ponturile vîndute de judecătorul Spicer.

– Pun o sută pe Arkansas, spuse acesta.

– Cred că şi eu la fel.

Jucară blackjack vreo jumătate de oră, timp în care Link se uită în cameră de cîteva ori şi se încruntă dezaprobator. Jocurile de cărţi erau interzise pe durata vizitelor, dar cui îi păsa? Joe Roy era un jucător îndîrjit, fiindcă se pregătea pentru viitoarea carieră. Jocurile preferate în zonă erau pocherul şi gin rummy-ul, aşa că de multe ori avea bătăi de cap pînă găsea un adversar pentru blackjack.

Trevor nu era nemaipomenit, dar era disponibil oricînd. Din punctul de vedere al lui Spicer, era singura calitate care îl reabilita ca om.

5

Ceremonia de anunţare a candidaturii avea aerul festiv al unei petreceri de sărbătoare a succesului, cu bannere şi pînze de steag în roşu, alb şi albastru, care atîrnau din tavan, precum şi cu muzica de paradă care te asurzea din toate difuzoarele amplasate în hangar. Fiecăruia dintre cei patru mii de angajaţi de la D-L Trilling i se ceruse să fie prezent, iar ca stimulent li se promisese o zi de concediu în plus. Era vorba de opt ore plătite, la un salariu mediu de 22,40 dolari, dar administraţiei nu-i păsa, întrucît îşi găsise omul. Scena ridicată în grabă era la rîndul ei acoperită de bannere şi ticsită de şefi şi directori, cu toţii zîmbind cu gura pînă la urechi şi aplaudînd zgomotos în ritmul muzicii care crea o stare de frenezie generală în rîndul mulţimii. Cu trei zile în urmă nu auzise nimeni de Aaron Lake. Acum era salvatorul lor.

Cu siguranţă că avea ţinută de candidat, cu o tunsoare nouă şi ceva mai sobră, sugerată de un consilier, şi un costum maro-închis, propus de un altul. Doar Reagan fusese în stare să poarte costume maro şi cîştigase de două ori cu o majoritate zdrobitoare.

Cînd în cele din urmă Lake apăru şi se îndreptă cu un mers hotărît spre scenă, strîngînd vîrtos mîinile acelor şefi pe care nu avea să-i mai vadă vreodată, muncitorii îşi dădură frîu liber. Muzica fu dată ceva mai tare de un inginer de sunet care făcea parte din echipa de sonorizare aleasă de oamenii lui Lake în

schimbul a douăzeci şi patru de mii de dolari pentru întregul eveniment. Costurile nu reprezentau o problemă.

Baloanele căzură de sus ca o mană. O parte fură sparte de cîţiva muncitori cărora li se dăduseră indicaţii în acest sens, aşa încît timp de cîteva secunde peisajul sonor din hangar sugeră primul val al unei ofensive terestre. Fiţi gata. Pregătiţi-vă de război. Nu cădeţi din Lake în puţ.

Directorul administrativ de la Trilling îl strînse în braţe pe candidat de parcă ar fi fost membrii aceleiaşi confrerii, deşi în realitate se cunoscuseră abia cu două ore în urmă. După aceea se pregăti să ia cuvîntul şi aşteptă să se potolească hărmălaia. Studiind nişte notiţe primite prin fax în ziua precedentă, se lansă într-o prezentare îndelungată şi generoasă a lui Aaron Lake, viitorul preşedinte. La semnalele cuvenite, aplauzele asistenţei îl întrerupseră de cinci ori înainte de a termina.

Lake îşi flutură mîinile ca un erou cuceritor şi aşteptă undeva în spatele microfonului, iar la momentul oportun, cu o sincronizare perfectă, făcu doi-trei paşi în faţă şi spuse:

– Mă numesc Aaron Lake şi m-am decis să candidez la funcţia de preşedinte.

Alte aplauze furtunoase. Alte acorduri puternice ale muzicii de paradă. Alte zeci de baloane coborînd încet din tavan.

După ce lăsă să treacă timpul necesar, Lake îşi începu discursul. Tema, platforma-program şi de fapt singurul motiv pentru care candida erau legate de siguranţa naţională, aşa că îşi bombardă auditoriul cu date zguduitoare, care demonstrau felul în care actuala administraţie sărăcise armata americană. Nici o altă problemă nu putea fi la fel de importantă, decise el scurt. Tîrîţi-ne într-un război pe care n-avem cum să-l cîştigăm şi-o să lăsăm baltă vechile şi plictisitoarele discuţii despre avorturi, rasism, arme, afirmarea personalităţii şi impozite. Cum rămîne cu valorile familiale? Pierdeţi-vă fiii şi fiicele în luptă şi-o să vedeţi atunci cum arată nişte familii care au într-adevăr probleme.

Lake era foarte bun. Discursul fusese scris chiar de el, redactat de consultanţi, cizelat de alţi cîţiva specialişti în domeniu şi trimis seara trecută lui Teddy Maynard, care îl aşteptase de unul

singur în inima cartierului general de la Langley. Teddy îl aprobase, efectuînd cîteva schimbări minore.

Teddy îşi trăsese cuvertura peste picioare şi privea spectacolul, mîndru nevoie mare. York se găsea lîngă el, tăcut ca de obicei. Cei doi stăteau de multe ori singuri, uitîndu-se la tot felul de ecrane şi constatînd că lumea devenea din ce în ce mai periculoasă.

– E bun, observă încet York la un moment dat.

Teddy încuviinţă din cap, reuşind chiar să surîdă uşor.

La jumătatea discursului, Lake deveni încîntător de supărat pe chinezi.

– În douăzeci de ani, le-am dat voie să ne fure patruzeci la sută din secretele nucleare! spuse el, iar muncitorii fluierară. Patruzeci la sută! strigă el.

Procentajul real era mai apropiat de cincizeci la sută, dar Teddy preferase să coboare puţin ştacheta. CIA-ul fusese beştelit serios pentru hoţiile chinezilor.

Timp de cinci minute Aaron Lake îi acuză vehement pe chinezi, jaful căruia i se dedau şi acumulările lor militare fără precedent. Strategia îi aparţinea lui Teddy. Foloseşte-i pe chinezi, nu pe ruşi, ca să-i sperii pe alegătorii americani. Nu le sugera nimic altceva. Protejează ameninţarea reală pentru mai tîrziu în cursul campaniei.

Sincronizarea lui Lake se dovedi aproape perfectă, iar concluzia lui făcu să se cutremure zidurile. În clipa cînd promise dublarea bugetului pentru apărare în primii patru ani de mandat, angajaţii de la D-L Trilling care fabricau elicoptere militare izbucniră în ovaţii frenetice.

Teddy se uită în tăcere, foarte mîndru de ceea ce crease. Reuşiseră să compromită spectacolul din New Hampshire pur şi simplu privindu-l de sus. Numele lui Lake nu figurase pe buletinele de vot, iar congresmanul fusese primul candidat din ultimele decenii care se declarase mîndru de acest fapt. „Cine are nevoie de New Hampshire? ar fi declarat el. O să cîştige în restul ţării."

Lake îşi încheie discursul în mijlocul unor aplauze furtunoase şi strînse încă o dată mîinile tuturor celor de pe scenă. Reporterii de la CNN se întoarseră în studioul central, unde comentatorii aveau să petreacă un sfert de oră spunîndu-le telespectatorilor la ce asistaseră.

Aşezat la masă, Teddy apăsă pe nişte butoane şi imaginea de pe ecran se schimbă.

– Uite şi produsul finit, spuse el. Prima tranşă.

Era un clip televizat pentru candidatul Lake, care începu cu imaginea unui şir de generali chinezi cu figuri sumbre, aflaţi la o paradă militară şi uitîndu-se la utilajele de război ce le defilau pe sub ochi. „Credeţi că lumea a devenit mai sigură?" întrebă o voce profundă şi ameninţătoare din off. Urmară instantanee cu o serie din marii demenţi ai lumii, asistînd cu toţii la parade militare – Hussein, Gaddafi, Miloşevici şi Kim din Coreea de Nord. Pînă şi amărîtul de Castro, cu rămăşiţele armatei lui de drojdieri plimbîndu-se prin Havana, se alese cu cîteva fracţiuni de secundă de apariţie televizată. „Armata noastră nu ar mai fi în stare să facă acum ce a făcut în 1991, în timpul Războiului din Golf", spuse vocea cu o gravitate atît de mare, de parcă tocmai s-ar fi declanşat un alt conflict. După aceea ecranul găzdui o explozie şi o ciupercă atomică, urmate de imaginea a mii de indieni ieşiţi să danseze pe străzi. O a doua explozie fu continuată de data asta de dansul la fel de bucuros al vecinilor pakistanezi.

„China vrea să invadeze Taiwanul, urmă vocea, în timp ce pe ecran un milion de soldaţi chinezi mărşăluiau într-o cadenţă perfectă. Coreea de Nord vrea Coreea de Sud, adăugă ea, pe cînd tancurile străbăteau zona demilitarizată. Iar Statele Unite sînt de fiecare dată o ţintă la îndemînă."

Glasul de pînă atunci fu înlocuit rapid de un altul mai strident, iar clipul prezentă o dezbatere din cadrul Congresului, în care un general cu pieptul plin de medalii se adresa pe un ton critic unei subcomisii oarecare. „Dumneavoastră, cei din Congres – spunea el – cheltuiţi în fiecare an mai puţin pentru armată. Bugetul apărării din anul ăsta e mai mic decît cel de acum cincisprezece ani. Vreţi să fim gata de război în Coreea, în Orientul

Mijlociu, iar mai nou în Europa de Est, dar continuați să ne micșorați bugetul. Situația e foarte gravă." Ecranul deveni negru, fără nici o imagine, după care prima voce spuse: „Cu doisprezece ani în urmă existau două supraputeri. Acum nu mai există nici una." În clipa următoare pe ecran se ivi chipul frumos al lui Aaron Lake, iar în încheierea clipului glasul rosti: „Nu cădeți din Lake în puț".

– Nu prea-mi place, spuse York după o pauză.

– De ce?

– E prea negativ.

– Splendid. Te face să simți că te strîng pantofii, nu?

– Foarte tare.

– Perfect. O să apărem la televizor pînă la loc comanda o săptămînă, și bănuiesc că ușurința pe care-o are deja Lake o să crească. Clipurile or să-i facă pe oameni să se foiască și să nu le placă defel ceea ce văd.

York știa care avea să fie rezultatul. Oamenii aveau să se foiască sub impactul puternic al clipurilor, după care aveau să se sperie de moarte, iar Lake avea să devină brusc vizionar. Teddy miza masiv pe teroare.

La Trumble existau cîte două camere cu televizor în fiecare aripă; erau două încăperi mici și nemobilate, unde puteai să fumezi și să te uiți la ce voiau paznicii. Aparatele nu aveau telecomandă – încercaseră la început și cu ea, dar provocase prea multe probleme. Cele mai mari neplăceri aveau loc cînd băieții nu cădeau de acord la ce să se uite. Așa că alegerea fusese lăsată în seama paznicilor.

Regulamentul le interzicea deținuților să aibă propriile lor televizoare.

Întîmplător, paznicului de serviciu îi plăcea baschetul. Pe ESPN se transmitea un meci din campionatul universitar, iar camera era ticsită cu deținuți. Hatlee Beech nu putea să sufere sportul, așa că stătea singur în cealaltă încăpere cu televizor și se uita în neștire la seriale. Pe vremea cînd prezidase și lucrase cîte douăsprezece ore pe zi, nu deschisese niciodată televizorul. Cine avea timp? Înființase cabinetul de lucru la el acasă, unde dictase

opinii pînă noaptea tîrziu, pe cînd ceilalţi erau cu ochii lipiţi de ecran şi nu ratau nici unul dintre programele cu audienţă mare. Acum, uitîndu-se la aiurelile alea idioate, îşi dădu seama ce noroc avusese. Din foarte multe puncte de vedere.

Îşi aprinse o ţigară. Nu mai fumase din colegiu, iar în primele două luni petrecute la Trumble rezistase tentaţiei. În prezent îl ajuta să-şi învingă plictiseala, dar nu fuma mai mult de un pachet pe zi. Avea probleme cu tensiunea, iar bolile de inimă erau o moştenire de familie. Dat fiind că avea cincizeci şi şase de ani şi mai trebuia să stea acolo încă nouă, era sigur că avea să plece în pardesiu de scînduri.

Trecuseră trei ani, o lună şi o săptămînă, iar Beech încă număra zilele scurse şi pe cele pe care trebuia să le mai petreacă acolo. Cu doar patru ani în urmă îşi clădise reputaţia unui tînăr judecător federal care nu ştia de glumă şi căruia îi plăcea să se ducă dintr-un loc în altul. Patru ani afurisiţi. Cînd se deplasa dintr-o judecătorie din East Texas în alta, avea la dispoziţie un şofer, o secretară, un grefier şi un şef al poliţiei. Ori de cîte ori intra într-o sală de judecată, oamenii se ridicau din respect. Avocaţii îl apreciau la superlativ pentru corectitudine şi pentru cît de mult muncea. Soţia lui fusese o femeie antipatică, dar izbutise să trăiască în pace alături de ea, fie şi la gîndul trustului petrolier al familiei. Fusese o căsnicie stabilă şi nu foarte afectuoasă, dar aveau trei copii care ajunseseră la colegiu şi erau tot atîtea motive de mîndrie. Trecuseră împreună prin cîteva momente grele şi erau hotărîţi să îmbătrînească unul lîngă altul. Ea avea bani, el – o poziţie respectabilă. Puseseră împreună bazele unei famlii. Unde să te mai duci?

În nici un caz la închisoare.

Patru ani afurisiţi.

Problema băutului apăruse din senin. Poate că din cauza stresului de la serviciu, sau ca să scape de cicălelile soţiei. Ani de zile după ce terminase dreptul, băuse doar cîte un pahar sau două la ocazii, fără să întrecă măsura. Şi în orice caz, nu făcuse din asta un obicei. Odată, pe cînd copiii erau mici, soţia lui îi dusese în Italia două săptămîni. Beech rămăsese singur, lucru care-i convenise de minune. Dintr-un motiv pe care nu putea nici

să-l determine, nici să şi-l amintească, o dăduse pe whisky. Începuse să bea zdravăn şi nu se mai oprise. Whisky-ul devenise important. Îşi păstra cîte o sticlă în birou şi o scotea pe furiş noaptea tîrziu. El şi soţia lui dormeau în paturi separate, aşa că i se întîmplse foarte rar să fie prins.

Drumul la Yallowstone fusese ocazionat de o conferinţă de trei zile pe probleme judiciare. Pe tînără o întîlnise într-un bar din Jackson Hole. După ore întregi de băut, luaseră trista decizie a unei plimbări cu maşina. În timp ce Hatlee se afla la volan, ea se dezbrăcase pentru simplul motiv că aşa i se năzărise. Nu se pusese problema unui raport sexual, iar în starea în care se afla atunci, judecătorul era complet inofensiv.

Cei doi autostopişti erau nişte elevi de colegiu din D.C., care se întorceau din vacanţă. Amîndoi muriseră pe loc, făcuţi zob într-o curbă a unui drum îngust de un şofer beat, care nu apucase să-i vadă. Maşina tinerei fusese găsită într-un şanţ, cu Beech incapabil să-şi descleşteze mîinile de pe volan. Fata era goală puşcă şi îşi pierduse cunoştinţa.

Beech nu-şi mai amintise nimic. Cîteva ore mai tîrziu, după ce se trezise, văzuse pentru prima dată cum arăta o celulă pe dinăuntru. „Ar fi bine să te-obişnuieşti", îi spusese şeriful cu un rînjet.

Ceruse ajutor şi trăsese toate sforile din lume, dar fără succes. Muriseră doi tineri, iar el fusese surprins cu o femeie dezbrăcată. Banii de pe urma petrolului îi avea nevastă-sa, aşa că prietenii lui fugiseră ca potîrnichile. În cele din urmă, nimeni nu se ridicase în apărarea onorabilului Hatlee Beech.

Avusese noroc că primise doar doisprezece ani. O mulţime de mame şi de reprezentanţi ai ligilor studenţeşti protestaseră în faţa judecătoriei cu ocazia primei lui apariţii oficiale. Ar fi vrut cu toţii o condamnare pe viaţă. Pe viaţă!

Iată-l, aşadar, pe el însuşi, onorabilul Hatlee Beech, acuzat de două ori de ucidere din culpă şi fără un apărător de nădejde. În organism i se găsise suficient alcool pentru deschiderea unei distilerii. Un martor declarase că depăşise limita de viteză şi circulase pe contrasens.

Privind acum în urmă, îşi dădea seama că avusese noroc intrînd sub jurisdicţia federală. Altminteri ar fi fost expediat în cine ştie ce închisoare a unui stat anume, unde lucrurile stăteau mult mai prost. Orice s-ar zice, federalii ştiau cum să administreze o închisoare.

Fuma de unul singur în semiîntuneric, uitîndu-se la nişte seriale comice difuzate la ore de vîrf, scrise de copii de doisprezece ani şi urmate – în acest caz – de unul dintre numeroasele clipuri electorale ale momentului. Era unul pe care Beech nu-l mai văzuse pînă atunci – un material scurt, cu o voce sumbră, care prevestea lucruri cumplite dacă ţara nu se grăbea să producă mai multe bombe. Clipul era bine închegat, dura un minut şi jumătate, costa o avere şi transmitea un mesaj pe care nu voia nimeni să-l asculte. Nu cădeţi din Lake în puţ.

Cine dracu' era Aaron Lake?

Beech se pricepea la politică. Pe vremuri fusese pasiunea lui, iar la Trumble era cunoscut drept un om care stătea cu ochii pe Washington. Era unul dintre puţinii deţinuţi cărora le păsa ce se întîmpla acolo.

Aaron Lake? Beech îl ratase. Ce strategie ciudată, să intri în cursă ca necunoscut imediat după New Hampshire. Întotdeauna se găseau destui clovni care se trezeau că vor să fie preşedinţi.

Soţia îl dăduse afară din casă pe Beech înainte ca el să-şi recunoască vina pentru cele două cazuri de ucidere din culpă. În mod firesc, femeia goală din maşină o supărase mai mult decît autostopiştii morţi. Copiii se situaseră de partea ei, fiindcă avea bani şi fiindcă tatăl lor o dăduse în bară atît de rău. Din punctul lor de vedere, fusese o decizie simplă. Divorţul fusese oficializat la o săptămînă după sosirea lui la Trumble.

Băiatul lui mai mic îl vizitase de două ori în cei trei ani, o lună şi o săptămînă. Ambele vizite avuseseră loc pe şest, ca nu cumva să afle mama, care le interzisese copiilor să se ducă la Trumble.

Pe urmă fusese dat în judecată de cele două familii ale căror copii îşi pierduseră viaţa din cauza lui. Neavînd nici un prieten dispus să-l ajute, încercase să se apere singur din închisoare. Dar nu prea era mare lucru de apărat. Instanţa de judecată îl condamnase

la despăgubiri în valoare de cinci milioane de dolari. Făcuse apel de la Trumble, îl pierduse, iar apoi făcuse recurs.

Pe scaunul de alături, lîngă ţigări, se afla un plic adus mai devreme de Trevor, avocatul. I se respinsese şi recursul. Hotărîrea era bătută în cuie.

Asta nu avea mare importanţă, fiindcă Beech îşi declarase totodată intrarea în faliment. Dactilografiase el însuşi actele în biblioteca de drept, anexînd o declaraţie de pauperitate şi trimiţînd totul pe adresa judecătoriei din East Texas unde pe vremuri fusese privit ca un zeu.

Condamnat, divorţat, exclus din barou, închis, dat din nou în judecată, falit.

Majoritatea rataţilor de la Trumble se acomodaseră acolo fiindcă nu avuseseră mare lucru de pierdut. Cei mai mulţi erau recidivişti cărora li se mai dăduse o şansă, dar o irosiseră. Iar locul ăla afurisit le plăcea, fiindcă era mai bun decît toate închisorile prin care trecuseră.

Însă Beech pierduse enorm şi căzuse de sus de tot. Cu doar patru ani în urmă avusese o soţie cu milioane de dolari în cont, trei copii care îl iubeau şi o ditamai casă într-un orăşel. Era judecător federal, fusese numit pe viaţă de preşedinte şi cîştiga 140 000 de dolari pe an, ceea ce nu era un salariu rău, chiar dacă se situa mult sub dobînzile încasate de nevastă-sa de pe urma petrolului. Era chemat de două ori pe an pentru întîlnirile oficiale de la Departamentul Justiţiei. Ce mai, fusese un tip important.

Un vechi prieten avocat trecuse pe la el de două ori în drum spre Miami, unde locuiau copiii lui, şi îşi făcuse timp ca să-l pună la curent cu ultimele bîrfe. Cele mai multe erau neimportante, dar existau zvonuri insistente cum că fosta doamnă Beech îşi găsise pe altcineva. Cu nişte milioane de dolari şi o pereche de şolduri unduitoare, era doar o chestiune de timp.

Încă un clip. Nu cădeţi din Lake în puţ, pentru a doua oară. De data asta, pe o peliculă granulată apărură mai mulţi bărbaţi croindu-şi drum prin deşert, unde efectuau diverse manevre, trăgeau şi parcurgeau un fel de program de instrucţie. Apoi în locul lor se ivi chipul sinistru al unui terorist (păr şi ochi negri, piele măslinie, evident un islamist fanatic) care transmise în

arabă următorul mesaj subtitrat în engleză: „O să-i ucidem pe americani oriunde o să dăm de ei. Sîntem gata să murim în războiul nostru sfînt împotriva marelui Satan". După aceea pe ecran defilară în grabă cîteva imagini cu o serie de clădiri incendiate, ambasade bombardate, un autobuz plin cu turişti aruncat în aer şi rămăşiţele unui avion împrăştiate pe un cîmp.

Pe urmă îşi făcu apariţia o figură atrăgătoare: domnul Aaron Lake în persoană. Acesta se uită ţintă la Hatlee Beech şi spuse: „Sînt Aaron Lake şi probabil că nu mă cunoaşteţi. Candidez la preşedinţie fiindcă sînt speriat. Speriat de China, de Europa de Est şi de Orientul Mijlociu. Speriat de lumea aceasta primejdioasă. Speriat de ceea ce s-a întîmplat cu armata noastră. Anul trecut guvernul federal a înregistrat un excedent uriaş, dar a cheltuit mai puţin decît cu cincisprezece ani în urmă pe apărare. Ne complăcem fiindcă avem o economie puternică, numai că lumea din ziua de azi e mult mai periculoasă decît credem. Duşmanii noştri au făcut front comun şi nu ne putem apăra. Dacă o să fiu ales, o să dublez cheltuielile pentru apărare pe durata mandatului."

Nu tu zîmbete, nu tu afecţiune. Doar un mesaj simplu din partea unui om care vorbea cum nu se poate mai serios. O voce din off repetă: „Nu cădeţi din Lake în puţ".

Nu-i rău, îşi zise Beech.

Îşi mai aprinse o ţigară, ultima din seara aceea, şi se uită la plicul de pe scaunul gol de alături: despăgubiri în valoare de cinci milioane de dolari, solicitate de cele două familii. Dacă ar fi putut, efectiv ar fi plătit. Nu-i văzuse în viaţa lui pe tinerii pe care-i omorîse. În ziarul apărut în prima zi de după accident le privise fotografiile zîmbitoare – un băiat şi o fată. Doi elevi la colegiu, care se bucurau de frumuseţea verii.

Îi lipsea whisky-ul.

Putea să evite jumătate din despăgubiri în virtutea falimentului. Însă cealaltă jumătate consta în daune punitive, de care nu avea cum să scape. Asta însemna că aveau să-l urmărească oriunde s-ar fi dus, chit că pierduse speranţa că ar mai fi putut ajunge undeva. La ispăşirea pedepsei urma să aibă şaizeci şi cinci de ani, dar era convins că nu avea să-i mai apuce. Aveau să-l scoată de la Trumble într-un sicriu şi să-l trimtă acasă în

Texas, unde avea să fie îngropat în spatele bisericuţei în care fusese botezat. Poate că unul dintre copii avea să se îndure şi să-i pună o piatră de mormînt.

Beech ieşi din cameră fără să stingă televizorul. Era aproape zece, ora cînd se dădea stingerea. Colegul lui de celulă era Robbie, un tinerel din Kentucky care spărsese două sute patruzeci de case înainte de-a fi prins. Acesta vînduse pistoalele, cuptoarele cu microunde şi casetofoanele pe care le furase ca să-şi cumpere cocaină. După patru ani de stat la Trumble era veteran, iar vechimea îi dăduse dreptul să-şi aleagă patul de jos. Beech se furişă în cel de deasupra, spuse „Noapte bună, Robbie" şi stinse limina.

– 'te bună, Hatlee, răspunse şoptit puştiul.

Uneori stăteau de vorbă pe întuneric. Pereţii erau din beton scoriat, iar uşa de metal, aşa că nici unul dintre cuvintele rostite nu se auzea în afara încăperii micuţe. Robbie avea douăzeci şi cinci de ani, iar în momentul plecării de la Trumble urma să facă patruzeci şi cinci. O condamnare de douăzeci şi patru de ani – cîte unul pentru fiecare zece case sparte.

Perioada dintre vîrîtul în pat şi adormit era cea mai rea dintre toate. Trecutul te compleşea prin prezenţă – greşelile, nefericirea, tot ce-ai fi putut sau ar fi trebuit să faci. Oricît s-ar fi chinuit, Hatlee nu putea să închidă ochii şi să adoarmă. Mai întîi trebuia să se autopedepsească. Avea o nepoată pe care nici măcar nu apucase s-o vadă şi de fiecare dată începea cu ea. Urmau cei trei copii. Pe soţie putea s-o sară. Dar se gîndea întotdeauna la banii ei. Şi la prieteni. Ah, prietenii. Pe unde-or fi umblînd?

Stătea aici de trei ani, fără viitor şi avînd drept singură zestre trecutul. Pînă şi amărîtul de Robbie care dormea dedesubt visa la un nou început la patruzeci şi cinci de ani. În cazul lui Beech, nici nu se punea problema. Uneori aproape că tînjea după pămîntul cald din Texas, îngrămădit cu lopata deasupra lui, în spatele bisericuţei.

Era imposibil să nu-i pună cineva o piatră de mormînt.

6

Pentru Quince Garbe, 3 februarie avea să fie cea mai urîtă zi din viaţă. Nu lipsise mult să fie şi ultima, ba chiar ar fi fost dacă medicul personal n-ar fi fost plecat din oraş. Nu avea reţetă pentru somnifere şi nici destul curaj ca să-şi pună pistolul la tîmplă.

Ziua începu destul de plăcut, cu un mic dejun compus dintr-o farfurie de cereale pe care le mîncă tîrziu şi de unul singur. Soţia lui în vîrstă de douăzeci şi şase de ani plecase deja în oraş, gata de o nouă zi de evenimente de binefacere şi accese febrile de voluntarism provincial, care o făceau să fie mereu ocupată şi departe de el.

În clipa cînd Quince plecă din spaţioasa lui reşedinţă de bancher de la marginea oraşelului Bakers, Iowa, ca să meargă timp de zece minute la volanul Mercedesului personal lung, negru şi vechi de unsprezece ani, pînă la serviciu, începuse să ningă. Era una dintre figurile importante ale oraşului, un Garbe, un om venit dintr-o familie printre ale cărei proprietăţi se numărase generaţii la rînd şi banca. Parcă în locul rezervat din spatele clădirii băncii, aflate cu faţa la strada principală, şi făcu un ocol scurt pe la poştă, aşa cum obişnuia de două ori pe săptămînă. De ani buni îşi închiriase o căsuţă poştală privată, departe de ochii soţiei şi îndeosebi de cei ai secretarei.

Din cauză că era unul dintre foarte puţinii oameni bogaţi din Bakers, Iowa, i se întîmpla foarte rar să stea de vorbă cu lumea

pe stradă. Nu-l interesa ce credeau ceilalţi. Îl venerau cu toţii pe taică-său, iar acest lucru era suficient pentru bunul mers al afacerii.

Oare avea să fie obligat să-şi schimbe felul de a fi după moartea bătrînului? Avea să fie nevoit să împartă zîmbete pe trotuarele din Bakers şi să se înscrie la clubul Rotary înfiinţat de propriul lui bunic?

Quince se săturase ca siguranţa lui să depindă de mofturile publicului. Se plictisise să se bazeze pe taică-său pentru deplina satisfacţie a clienţilor, i se făcuse lehamite atît de zăpadă, cît şi de nevastă-sa, iar lucrul pe care şi-l dorea cel mai mult în dimineaţa aceea de februarie era o scrisoare de la dragul lui Ricky. Un bileţel prin care să i se confirme întîlnirea.

Dorinţa pătimaşă a lui Quince era să petreacă trei zile pline de căldură alături de Ricky, într-o croazieră romantică. Poate că nici nu avea să se mai întoarcă.

În Bakers trăiau optsprezece mii de locuitori, aşa că poşta centrală de pe strada principală era de obicei aglomerată. Şi de fiecare dată la ghişeu se afla un alt funcţionar. De fapt, aşa închiriase căsuţa poştală – aşteptase intrarea în schimb a unui nou angajat. Chiriaşul oficial era CMT Investments. Se îndreptă direct spre cutia aflată după un colţ, alături de alte cîteva sute, lipite de unul dintre pereţii clădirii.

Înăuntru se găseau trei scrisori, iar în secunda cînd puse mîna pe ele ca să le vîre în buzunarul paltonului, i se făcu inima cît un purice, observînd că una era de la Ricky. Merse cu un pas vioi pe strada principală şi după cîteva minute, la zece fix, intră în sediul băncii. Tatăl lui era deja acolo de patru ore, dar cei doi încetaseră de mult să se ciorovăiască în legătură cu programul de lucru al lui Quince. Ca de fiecare dată, se opri la biroul secretarei ca să-şi scoată grăbit mănuşile, ca şi cum l-ar fi aşteptat nişte chestiuni de mare importanţă. Secretara îi înmînă corespondenţa şi cele două mesaje telefonice, amintindu-i că peste două ore trebuia să ia prînzul cu un agent imobiliar din oraş.

Se încuie în biroul personal, îşi aruncă mănuşile într-o parte şi paltonul în cealaltă, iar apoi deschise scrisoarea de la Ricky. Se aşeză pe canapea şi îşi puse ochelarii, răsuflînd din greu nu

din cauza mersului pe jos, ci a presimţirilor. Cînd începu să citească, era pe punctul de-a fi stîrnit.

Cuvintele îl loviră ca nişte gloanţe. După cel de-al doilea paragraf, Quince scoase un vaiet chinuit şi prelung, urmat de un „O, Doamne", repetat de cîteva ori şi în cele din urmă de un şuierat cu glasul coborît: „Ticălosule".

Taci, îşi spuse el, secretara trage mereu cu urechea. Prima citire îl şocă, a doua îl făcu să nu-şi creadă ochilor. Realitatea începu să se contureze o dată cu a treia parcurgere a scrisorii, iar lui Quince prinse să-i tremure una din buze. Nu plînge, fir-ar a dracului, îşi impuse el.

Aruncă scrisoarea pe jos şi se învîrti de cîteva ori în jurul mesei de lucru, străduindu-se să nu se uite la chipurile vesele ale soţiei şi copiilor. Fotografiile de la şcoală şi portretele de familie care se întindeau pe durata a douăzeci de ani se găseau aliniate pe bufet, chiar sub fereastră. Îşi aruncă ochii pe geam şi văzu zăpada care începuse să acopere trotuarele. Dumnezeule, ce boală avea pe Bakers, Iowa. Crezuse că putea să plece şi să-şi piardă urma pe o plajă unde să-şi facă mendrele cu un tinerel arătos şi de unde eventual să nu se mai întoarcă niciodată.

Acum însă era nevoit s-o ia din loc în cu totul alte împrejurări.

E o glumă, o farsă, îşi spuse el, dar îşi dădu seama imediat că nu avea rost să se amăgească. Şmecheria fusese pusă la cale cu o mînă de maestru, iar ideea de bază a mesajului fusese exprimată perfect. Căzuse în capcana unui profesionist.

Toată viaţa luptase împotriva propriilor dorinţe. Pînă la urmă îşi luase inima în dinţi şi prinsese taurul de coarne, dar iată că tocmai acum era împuşcat între ochi de cineva băgat la zdup. Ce prostie făcuse! Cum să iasă dintr-un asemenea bucluc?

Îi trecură prin cap tot felul de gînduri, în timp ce privea ninsoarea. Sinuciderea era o soluţie simplă, însă medicul lui plecase din oraş şi, de fapt, nu voia să moară. Cel puţin nu încă. Nu ştia de unde să facă rost de o sută de mii pe care să-i trimită fără să provoace suspiciuni. Nemernicul bătrîn de alături îi dădea doar o alocaţie şi era atent la fiecare bănuţ. Nevastă-sa insistase să aibă cecuri comune. Mai existau nişte bani în fondurile mutuale,

dar nu avea cum să umble la ei fără să afle şi ea. Viaţa unui bancher bogat din Bakers, Iowa, însemna un titlu, un Mercedes un căsoi ipotecat şi o soţie implicată în munca de binefacere. Ce mult îşi dorea să scape!

O să plece oricum în Florida, o să descopere de unde provenea scrisoarea, o să-l înfunde pe puşcăriaşul ăsta, o să-i dea în vileag tentativa de extorcare şi o să i se facă dreptate. El, Quince Garbe, nu făcuse nimic rău. Pe cînd aici era vorba în mod sigur de un delict. Poate că reuşea să angajeze un detectiv, eventual şi un avocat, care să-l apere. Împreună or să dea de capăt ticăloşiei.

Chiar dacă făcea rost de bani şi-i expedia conform instrucţiunilor, se crea un precedent, iar Ricky, cine dracu' o mai fi şi ăsta, putea să mai ceară şi alţii. Ce l-ar fi putut opri să extorcheze la nesfîrşit?

Dacă ar fi avut curaj, ar fi plecat oricum, s-ar fi oprit în Key West sau în alt loc unde nu ningea niciodată, ar fi trăit aşa cum îşi dorea şi i-ar fi lăsat pe amărîţii ăştia din Bakers, Iowa, să-l bîrfească o jumătate de secol de-acum încolo. Însă Quince nu avea curaj şi tocmai de aceea era atît de trist.

Copiii se uitau la el, cu feţele lor pistruiate şi cu nişte zîmbete nemodificate de aparatele pentru îndreptarea dinţilor. Simţi un gol în inimă şi înţelese că avea să facă rost de bani şi să-i trimită exact aşa cum i se spusese. Trebuia să-i apere. Nu aveau nici o vină.

Capitalul actual al băncii era de aproximativ zece milioane de dolari, controlaţi strict de bătrînul care în clipa aceea urla ceva pe hol. Moşul avea optzeci şi unu de ani şi, chiar dacă era sănătos-voinic, vîrsta era vîrstă. După moartea lui, Quince trebuia să împartă moştenirea cu o soră din Chicago însă banca avea să-i rămînă lui. O să vîndă toată blestemăţia asta cît mai repede şi o să plece din Bakers cu cîteva milioane în buzunar. Totuşi, pînă atunci era obligat să facă exact ce făcuse dintotdeauna: să aibă grijă să nu-l supere pe bătrîn.

Faptul că avea să fie dat de gol de un puşcăriaş avea să-l distrugă pe taică-său, rezolvînd totodată în bună măsură şi problema capitalului. Pe care, atîta cît o să rămînă, o să-l primească sora lui din Chicago.

După ce urletele de afară se domoliră, ieşi pe uşă şi trecu prin dreptul secretarei, dorind să-şi ia o ceaşcă de cafea. N-o băgă în seamă nici cînd se întoarse, iar apoi încuie uşa, citi scrisoarea pentru a patra oară şi îşi puse ordine în gînduri. O să facă rost de bani, o să-i expedieze conform instrucţiunilor şi o să se roage din suflet ca Ricky să dispară. Dacă nu, dacă mai cerea şi altă dată, Quince o să-şi sune medicul şi o să-şi procure nişte pastile.

Agentul imobiliar în compania căruia trebuia să ia prînzul era un tip căruia îi plăcea să rişte şi să eludeze legea, probabil un escroc. Quince începu să facă planuri. O să aranjeze împreună cîteva împrumuturi dubioase, o să supravegheze nişte terenuri, o să dea bani cu dobîndă, o să vîndă unui om de paie şi aşa mai departe. Ştia cum trebuia procedat.

Avea să facă rost de bani.

Clipurile cu iz apocaliptic ale campaniei lui Lake avură un impact extrem de puternic, cel puţin asupra opiniei publice. Sondajele masive din prima săptămînă arătară o creştere spectaculoasă a gradului de recunoaştere a numelui, de la 2 la 20 la sută, deşi materialele video displăcură tuturor. Erau înspăimîntătoare, iar oamenii nu aveau chef să se gîndească la războaie, la terorism şi la tot felul de bombe nucleare transportate dincolo de munţi pe întuneric. Ei văzuseră clipurile (era imposibil să le ratezi) şi auziseră mesajul, însă majoritatea alegătorilor pur şi simplu nu mai voiau să fie bătuţi la cap. Erau prea ocupaţi să cîştige şi să cheltuiască. Cînd asemenea probleme se iveau pe fundalul unei economii prospere, preferau să se limiteze la vechile discuţii despre valorile familiale şi despre reducerea impozitelor.

Primii reporteri care-i luară interviuri candidatului Lake îl tratară ca pe un veleitar oarecare pînă cînd congresmanul anunţă în direct că primise peste unsprezece milioane de dolari în mai puţin de o săptămînă ca sprijin pentru campanie.

– Ne aştepăm ca peste două săptămîni să avem douăzeci de milioane, spuse el fără să se laude, după care începu să fie vînat de emisiunile de ştiri.

Teddy Maynard îl asigurase că banii aveau să fie vărsați conform declarațiilor. Douăzeci de milioane în două săptămîni nu se mai strînseseră niciodată, iar la sfîrșitul zilei Washington-ul fierbea deja sub impresia acestei informații. Frenezia ajunse la paroxism cînd Lake acordă interviuri – din nou în direct – pentru două dintre cele trei emisiuni dedicate știrilor de seară. Arăta excelent: un zîmbet larg, cuvinte bine alese, un costum elegant, părul îngrijit. Individul avea șanse mari.

Confirmarea finală a faptului că Aaron Lake era un candidat serios sosi în ultima parte a zilei, cînd unul dintre adversari se luă de el. Senatorul Britt din Maryland își depusese candidatura de un an și terminase al doilea în New Hampshire, la distanță de locul trei. Strînsese nouă milioane, cheltuise considerabil mai mult și fusese nevoit să irosească jumătate din timpul disponibil cerînd bani în loc să facă efectiv campanie. Se săturase să cerșească, să-și reducă personalul și să-și facă griji pentru clipurile de la televiziune, iar cînd un reporter îl întrebă de Lake și de cele douăzeci de milioane, Britt izbucni:

– Sînt bani murdari. Nici un candidat cinstit nu poate strînge atît de mult într-un timp atît de scurt.

În momentul declarației, Britt dădea mîna cu un număr de posibili alegători și stătea în ploaie la intrarea într-o uzină chimică din Michigan.

Comentariul despre banii murdari fu repetat cu încîntare de presă și ajunse în curînd pe buzele tuturor.

Aaron Lake își făcuse apariția.

Senatorul Britt din Maryland avea și alte probleme, deși încercase să le dea uitării.

Cu nouă ani în urmă, efectuase un turneu documentar în Asia de Sud-Est. Ca de obicei, el și colegii lui din Congres avuseseră bilet de avion la clasa întîi, stătuse în hoteluri selecte și mîncase homari, cu scopul de a studia sărăcia din regiune și de a da de capăt scandalului violent pe care-l stîrnise firma Nike prin felul cum folosea mînă ieftină de lucru din alte țări. La începutul călătoriei, Britt cunoscuse o fată la Bangkok și, pre-

textînd o boală, se hotărîse să rămînă pe loc, în timp ce amicii lui îşi continuaseră călătoria de documentare în Laos şi Vietnam.

O chema Payka şi nu era prostituată. Avea douăzeci de ani, lucra ca secretară în cadrul Ambasadei americane din Bangkok şi fiindcă era în serviciul ţării lui, Britt încercase un vag sentiment de proprietate. Era departe de Maryland, de soţie, de cei cinci copii şi de alegători. La rîndul ei, Payka era frumoasă, bine făcută şi foarte dornică să studieze în Statele Unite.

Ceea ce începuse ca o toană se transformase rapid în idilă, iar senatorul Britt trebuise să facă eforturi serioase ca să se întoarcă la Washington. După două luni se înapoiase la Bangkok, spunîndu-i soţiei că avea nişte treburi urgente şi totodată secrete.

În nouă luni efectuase patru călătorii în Thailanda, toate la clasa întîi şi pe banii contribuabilului, ceea ce-i făcuse pînă şi pe globe-trotterii din Senat să şuşotească. Britt trăsese nişte sfori pe la Departamentul de Stat şi se părea că Payka avea undă verde spre State.

Dar nu mai ajunsese. În timpul celei de-a patra întîlniri (şi ultima), ea mărturisise că era gravidă. Fiind catolică, avortul ieşea din discuţie. Britt o îmbărbătase, îi spusese că avea nevoie de un timp de gîndire şi o ştersese din Bangkok în puterea nopţii. Documentarea luase sfîrşit.

La începutul carierei lui în Senat, Britt, care era mînă forte în domeniul fiscal, atrăsese de cîteva ori atenţia mass-media criticînd risipa pe care-o făcea CIA. Teddy Maryland nu scosese un cuvînt, dar bineînţeles că urecheala primită nu-i plăcuse cîtuşi de puţin. Dosarul destul de subţire al senatorului Britt fusese scos de la naftalină şi transformat într-o prioritate, iar cu ocazia proximei lui deplasări la Bangkok CIA îl însoţise. Firește că Britt nu fusese la curent, dar agenţii stătuseră lîngă el, tot la clasa întîi, fiind înlocuiţi apoi de alţi agenţi care se găseau deja la Bangkok. Aceştia ţinuseră sub supraveghere hotelul în care cei doi porumbei petrecuseră trei zile, îi fotografiaseră pe cînd luau masa în restaurante scumpe şi văzuseră tot. Britt era neglijent şi prostovan.

Mai tîrziu, după naşterea copilului, CIA intrase în posesia registrelor de la spital, iar apoi a foii de observaţie prin care se

puteau sesiza legăturile de sînge şi ADN. Payka îşi păstrase postul de la ambasadă, aşa că fusese uşor de găsit.

Cînd copilul împlinise un an, fusese fotografiat stînd pe genunchii Paykei într-un parc din centru. Urmaseră şi alte poze, iar la patru ani băieţelului începuse deja să i se facă dor de senatorul Dan Britt din Maryland.

Tăticul lui plecase de mult. Zelul lui Britt pentru călătoriile de documentare din Asia de Sud-Est scăzuse vertiginos, făcîndu-l să-şi îndrepte atenţia spre alte regiuni importante ale lumii. Nu după multă vreme fusese cuprins de ambiţii prezidenţiale, vechea boală senatorială care, mai devreme sau mai tîrziu, îi lovea pe toţi. Nu mai primise nici o veste de la Payka, iar coşmarul respectiv fusese uşor dat uitării.

Britt avea cinci copii legitimi şi o soţie cu gura mare. Senatorul şi doamna Britt formau o echipă, fiind înhămaţi amîndoi la atelajul valorilor familiale şi acţionînd sub deviza „Trebuie să ne salvăm copiii!" Scriseseră împreună o carte despre creşterea copiilor într-o cultură americană pervertită, deşi odrasla lor cea mai mare avea doar treisprezece ani. Cînd preşedintele fusese pus într-o situaţie jenantă din cauza scandalurilor sexuale, senatorul Britt devenise cel mai mare flăcău din Washington.

Împreună cu soţia lui atinsese un punct dureros, iar banii începuseră să curgă din partea conservatorilor. Făcuse o figură frumoasă în Iowa, se situase al doilea în New Hampshire, unde nu lipsise mult să cîştige, dar după aceea intrase în criză de fonduri şi începuse să scadă în sondaje.

Scăderea avea să se accentueze. După o zi de campanie obositoare, apropiaţii lui se instalară într-un motel din Dearborn, Michigan, pentru un somn de cîteva ore. Tot acolo senatorul fu pus în fine faţă în faţă cu al şaselea său copil, deşi nu în carne şi oase.

Pe agent îl chema McCord şi îl urmărea pe Britt de o săptămînă, cu o acreditare de presă contrafăcută. Spusese că lucra pentru un ziar din Tallahassee însă în realitate era agent CIA de unsprezece ani. În jurul lui Britt roiau atîţia reporteri, încît nu-i trecuse nimănui prin cap să verifice.

McCord se împrieteni cu unul dintre asistenţii principali ai senatorului, iar seara tîrziu, pe cînd beau ceva împreună la barul hotelului Holiday Inn, îi mărturisi că avea asupra lui ceva de natură să-l distrugă pe candidatul Britt. Mai spuse că acel ceva îi fusese înmînat de una din taberele rivale, şi anume cea a guvernatorului Tarry. Era un caiet care cuprindea cîte o bombă pe fiecare pagină: o declaraţie scrisă în care Payka explica în linii mari cum decursese relaţia cu Britt, două fotografii ale copilului, dintre care una fusese făcută cînd micuţul împlinise şapte ani şi semăna din ce în ce mai mult cu tatăl lui, analiza sîngelui şi a ADN-ului, care stabileau o legătură incontestabilă între tată şi fiu, precum şi documentele de călătorie care arătau negru pe alb că senatorul irosise 38 600 de dolari din banii contribuabilului pentru o aventură amoroasă la celălalt capăt al lumii.

Tîrgul era simplu şi fără ocolişuri: Britt se retrăgea imediat din cursă, iar povestea rămînea un secret. Ziaristul McCord era un tip moral şi nu-i plăceau porcăriile de soiul ăsta. Guvernatorul Tarry avea să tacă dacă Britt accepta să iasă din cursă. Abandona acum şi nici măcar doamna Britt nu avea să afle.

Puţin după ora unu, la Washington, Teddy Maynard preluă apelul lui McCord. Marfa fusese livrată. Britt convocase o conferinţă de presă pentru a doua zi la prînz.

Teddy avea lucruri compromiţătoare despre sute de politicieni de ieri şi de azi. Ca grup, erau uşor de prins în cursă. Le scoteai în cale o femeie frumoasă şi în general strîngeai ceva pentru dosar. Dacă femeile mai dădeau greş uneori, banii erau infailibili. Nu trebuia decît să-i priveşti călătorind, culcîndu-se cu angajatele, linguşindu-se pe lîngă guvernele străine suficient de inteligente ca să trimită munţi de bani la Washington, lansîndu-şi campaniile şi înfiinţînd comitete pentru strîngerea de fonduri. Îi priveai şi dosarele se îngroşau de la sine. Teddy şi-ar fi dorit să fie la fel de uşor şi cu ruşii.

Deşi îi disprefuia pe politicieni ca grup, pe cîţiva îi respecta. Aaron Lake era unul dintre ei. Nu alergase niciodată după femei, nu se îmbătase, nu deprinsese obiceiuri urîte, nu păruse ahtiat după bani şi nu se dăduse mare. Cu cît îl studia mai mult pe Lake, cu atît mai mult îi plăcea.

Îşi luă ultimul medicament de seară şi îşi dirijă scaunul cu rotile spre pat. Aşadar, Britt ieşise din cursă. Să-i fie de bine. Totuşi, păcat că nu putuse să dea publicităţii povestea. Ipocritul ăla cucernic merita o chelfăneală. Nu-i nimic, păstreaz-o şi foloseşte-o mai tîrziu, îşi spuse el. Poate că într-o bună zi preşedintele Lake o să aibă nevoie de Britt, iar atunci s-ar putea ca băieţelul din Thailanda să-i fie de ajutor.

7

Picasso îl dădea în judecată pe Sherlock şi pe alţi pîrîţi necunoscuţi pentru uşurare în locuri interzise, încercînd să-i facă să nu mai urineze pe trandafirii lui. Niţică urină care greşise adresa nu avea cum să modifice echilibrul vieţii de la Trumble, dar Picasso voia şi daune în valoare de cinci sute de dolari. Iar o asemenea sumă era o chestiune serioasă.

Conflictul mocnea din vara trecută, cînd Picasso îl surprinsese pe Sherlock în flagrant, iar adjunctul supraveghetorului-şef sfîrşise prin a interveni. Picasso se adresase Frăţiei, cerîndu-i să soluţioneze cazul. Procesul fusese trecut pe rol, după care Sherlock angajase un fost avocat pe nume Ratliff, un alt evazionist de anvergură, ca să tergiverseze, să obţină amînări, să bată pasul pe loc şi să reclame vicii de procedură – lucruri obişnuite pentru cei care practicau avocatura dincolo de zidurile închisorii. Însă tactica lui Ratliff nu fusese privită cu ochi buni de Frăţie, aşa că nici Sherlock şi nici avocatul lui nu se bucuraseră de stima şi respectul instanţei.

Grădina de trandafiri a lui Picasso era un mic lot de pămînt îngrijit cu drag şi aflat lîngă sala de sport. Picasso avusese nevoie de trei ani de războaie birocratice pentru a convinge un contopist oarecare din Washington că un asemenea hobby era şi fusese dintotdeauna terapeutic, dat fiind că deţinutul suferea de cîteva tulburări. După ce sosise autorizaţia de amenajare, supraveghetorul-şef contrasemnase rapid, iar Picasso se pusese pe săpat

cu amîndouă mîinile. Trandafirii şi-i procurase de la un furnizor din Jacksonville, ceea ce reclamase o altă grămadă de hîrţoage.

Ocupaţia lui adevărată consta în spălatul vaselor la cantină şi-i aducea un venit de treizeci de cenţi pe oră. Supraveghetorul-şef îi refuzase cererea de încadrare ca grădinar, aşa că îngrijirea trandafirilor rămăsese la stadiul de hobby. În sezon, Picasso putea fi văzut dimineaţa devreme şi seara tîrziu pe peticul lui de pămînt, în patru labe, plivind, săpînd şi stropind. Ajunsese chiar să stea de vorbă cu florile.

Trandafirii în discuţie erau din soiul Belinda's Dream, de un roz discret, nu extraordinar de frumoşi, dar iubiţi cu patimă de Picasso. Cînd îi aduse furnizorul, prinse de veste toată lumea de la Trumble. Picasso îi plantă cu drag în partea din faţă şi în centrul grădinii.

Sherlock începuse să urineze pe ei fără un motiv anume. Nu prea îl avea la inimă pe Picasso fiindcă era un mincinos fără pereche, iar pişatul pe trandafiri i se păruse un gest oportun. Exemplul lui fusese urmat şi de alţii. Sherlock îi încurajase, asigurîndu-i că de fapt îi ajutau să crească printr-un spor de îngrăşămînt.

Trandafirii Belinda îşi pierduseră nuanţa rozalie şi începuseră să se ofilească, fapt care-l îngrozise pe Picasso. Un informator îi strecurase un bileţel pe sub uşă, iar secretul ieşise la iveală. Mult-iubita lui grădină se transformase în pisoar. Două zile mai tîrziu îl pîndise pe Sherlock, îl prinsese în flagrant, iar cei doi albi solizi şi între două vîrste se încleştaseră într-o luptă dizgraţioasă pe bordura grădinii.

Plantele se coloraseră într-un galben mat, iar Picasso depusese plîngere.

Cînd în cele din urmă se ajunsese la proces, după luni întregi în care Ratliff tergiversase, membrii Frăţiei erau deja sastisiţi. Îi atribuiseră cazul judecătorului Finn Yarber, a cărui mamă cultivase cîndva trandafiri, iar după cîteva ore de cercetări acesta îi informase pe ceilalţi doi că de fapt urina nu producea nici o schimbare de colorit al plantelor. Aşa stînd lucrurile, cu două zile înainte de audiere, decizia trioului era luată: aveau să emită un ordin de restricţie, pentru ca Sherlock şi ceilalţi porci să nu-i mai

stropească trandafirii lui Picasso, dar nu aveau să aprobe plata daunelor.

Timp de trei ore îi ascultară pe aceşti oameni în toată firea cum se ciondăneau ca să descopere cine, unde, cînd şi cît de des se pişase. Din cînd în cînd Picasso, care se autoreprezenta în instanţă, era la un pas de-a izbucni în plîns, pe cînd îşi implora martorii să-şi toarne prietenii. Ratliff, avocatul apărării, era crud, abraziv şi redundant, iar după o oră judecătorii se lămuriră că meritase să fie exclus din barou, indiferent ce delicte comisese.

Judecătorul Spicer îşi petrecea timpul studiind pronosticurile pentru meciurile din campionatul universitar de baschet. Cînd nu putea să ia legătura cu Trevor, se mulţumea cu nişte pariuri virtuale pentru fiecare partidă. Pe hîrtie, cîştigase deja trei mii şase sute de dolari în două luni. Parcă era în transă: cîştiga la cărţi, cîştiga la pariurile sportive şi adormea cu greu în fiecare noapte, visîndu-se apoi într-o viaţă viitoare, în Las Vegas sau în Bahamas şi făcînd acelaşi lucru, dar ca profesionist. Cu sau fără nevastă-sa.

Judecătorul Beech se încrunta ca în faţa unei decizii îndelung chibzuite şi dădea impresia că lua vîrtos notiţe, cînd de fapt compunea o altă scrisoare pentru numitul Curtis din Dallas. Frăţia decisese să-i mai arunce o dată momeala. Semnîndu-se Ricky, Beech îi povesti că un paznic rău de la centrul de recuperare îl ameninţa cu tot felul de agresiuni dacă nu-i oferea o „taxă de protecţie". Avea nevoie de cinci mii de dolari ca să-şi asigure integritatea în faţa animalului său. Oare nu putea Curtis să i-i împrumute?

– Ce-ar fi să mergem mai departe? spuse Beech cu voce tare, întrerupîndu-l din nou pe fostul avocat Ratliff.

Pe cînd era judecător de-adevăratelea, deprinsese obiceiul de a citi reviste şi în acelaşi timp de a-i asculta pe jumătate pe avocaţii care turuiau în faţa juraţilor. O punere la punct sonoră, efectuată la momentul oportun, avea darul să-i ţină pe toţi în priză.

Pe urmă continuă să scrie: „Pe-aici se practică nişte jocuri foarte urîte. Ajungem făcuţi zob. Treptat, cei din centru ne curăţă, ne usucă şi ne asamblează la loc, bucată cu bucată. Ne

limpezesc gîndurile, ne învaţă să fim disciplinaţi şi să avem încredere, şi ne pregătesc pentru întoarcerea în societate. Fac o treabă foarte bună, dar le dau voie să ne ameninţe zdrahonilor ăstora cu rumeguş în loc de creier care ne păzesc, aşa fragili cum sîntem, şi în felul ăsta distrug tocmai ce ne-am chinuit atît de mult să realizăm. Individul ăsta mă îngrozeşte. În loc să mă bronzez şi să fac haltere, mă ascund la mine în cameră. Nu mai pot să dorm. Tînjesc după nişte pileală şi ceva droguri ca să ştiu c-am scăpat. Te rog, Curtis, împrumută-mi alea cinci miare pentru mituirea paznicului, ca să pot să-mi termin recuperarea şi să plec întreg de aici. Vreau să fiu sănătos şi în formă cînd o să ne întîlnim."

Ce-ar crede prietenii lui? Onorabilul Hatlee Beech, judecător federal, scriind ca un poponar şi extorcînd bani de la oameni nevinovaţi.

Însă nu mai avea nici prieteni, nici reguli. Tocmai legea pe care o adorase pe vremuri îl adusese unde era acum, adică în sala de mese a unei închisori, îmbrăcat cu un anteriu verde- spălăcit luat de la corul unei biserici pentru negri şi uitîndu-se cum se certau nişte condamnaţi furioşi din cauza urinei.

– Ai mai pus întrebarea asta de opt ori, se răsti el la Ratliff, care era clar că se uitase la prea multe filme cu avocaţi nepricepuţi.

Din moment ce cazul îi fusese încredinţat judecătorului Yarber acesta ar fi trebuit cel puţin să dea impresia că era atent. Dar nu era, iar aparenţele nu-l interesau cîtuşi de puţin. Ca de obicei, era gol pe sub robă şi stătea picior peste picior, curăţîndu-şi unghiile lungi de la picioare cu o furculiţă de plastic.

– Crezi că dacă m-aş căca pe ei s-ar face maro? urlă Sherlock la Picasso, producînd hohote de rîs în sala de mese.

– Ai grijă cum vorbeşti, te rog, îl dojeni judecătorul Beech.

– Linişte în sală, spuse T. Karl, aprodul, de sub peruca lui sură.

Nu-i intra în atribuţii să ceară să fie linişte, dar se pricepea s-o facă, iar Frăţia nu se opuse. T. Karl bătu cu ciocănelul în masă şi rosti:

– Linişte şi disciplină, domnilor.

Beech scrise mai departe: „Te rog, ajută-mă, Curtis. Nu am la cine să apelez. Simt c-o să cedez încă o dată. Mi-e frică de o nouă prăbuşire. Mă tem că n-o să mai plec niciodată de aici. Grăbeşte-te."

Spicer parie o sută de dolari pe Indiana contra Purdue, Duke contra Clemson, Alabama contra Vandy şi Wisconsin contra Illinois. Ce ştia despre baschetul din Wisconsin? se întrebă el. Nu conta. Era jucător profesionist şi, pe deasupra, al naibii de bun. În cazul în care cei nouăzeci de mii de dolari mai erau îngropaţi în spatele şopronului, într-un an o să-i transforme într-un milion.

– Ajunge, spuse Beech, ridicînd mîinile.

– Şi eu am auzit destul, întări Yarber, renunţînd să-şi cureţe unghiile şi sprijinindu-se de masă.

Membrii Frăţiei se strînseră unul în altul şi deliberară ca şi cum rezultatul ar fi putut crea un precedent important sau măcar ar fi avut un impact puternic asupra viitorului jurisprudenţei americane. Se încruntară, se scărpinară în cap şi chiar părură să discute diferitele aspecte-cheie ale cazului. În acest timp, Picasso stătea de unul singur, gata să plîngă şi demolat de tactica lui Ratliff.

Judecătorul Yarber îşi drese vocea şi spuse:

– Am stabilit decizia, cu două voturi la unu. Li se interzice tuturor deţinuţilor să urineze pe trandafirii ăia blestemaţi. Cei surprinşi în flagrant or să fie amendaţi cu cincizeci de dolari. În cazul de faţă nu se plătesc daune.

Cu o sincronizare perfectă, T. Karl izbi cu ciocănelul în masă şi strigă:

– Curtea îşi suspendă şedinţa pînă la proxima ocazie! Ridicaţi-vă!

Bineînţeles, nu se mişcă nimeni.

– Vreau să fac apel! urlă Picasso.

– Şi eu, spuse Sherlock.

– Înseamnă că-i o decizie bună, zise Yarber, strîngîndu-şi roba şi ridicîndu-se. I-am nemulţumit pe amîndoi.

Beech şi Spicer se ridicară şi ei, iar Frăţia ieşi maiestuos din sala de mese. Un paznic se opri în mijlocul litiganţilor şi al martorilor şi spuse:

– Şedinţa s-a terminat, băieţi. Înapoi la muncă.

Directorul executiv de la Hummand, o firmă din Seattle care fabrica proiectile şi dispozitive de bruiere a radarelor, fusese cîndva un congresman care întreţinuse relaţii destul de apropiate cu CIA. Teddy Maynard îl cunoştea bine. Cînd acest director anunţă în cadrul unei conferinţe de presă că firma lui strînsese cinci milioane de dolari pentru campania lui Lake, CNN întrerupse o emisiune despre liposucţie ca să transmită intervenţia în direct! Cinci mii de salariaţi de la Hummand completaseră cecuri de cîte o mie de dolari, maximumul admis de legislaţia federală. Directorul ţinu cecurile într-o cutie pe care o arătă camerelor de luat vederi, după care o luă cu el la bordul unui avion cu destinaţia Washington, unde o duse la sediul de campanie al lui Lake.

Cine are bani cîştigă. De la anunţul lui Lake, peste unsprezece mii de angajaţi din industria aerospaţială şi a apărării din treizeci de state contribuiseră cu opt milioane şi ceva. Poşta le aducea cecurile în cutii mari. Sindicatele trimiseseră aproape la fel de mult şi promiseseră încă două milioane. Stafful de campanie al lui Lake angajă o firmă de contabilitate doar pentru preluarea şi numărarea banilor.

Directorul executiv de la Hummand sosi la Washington cu surle şi trîmbiţe. Candidatul Lake se afla la bordul unui alt avion privat, un Challenger care tocmai fusese închiriat cu patru sute de mii de dolari pe lună. Cînd ateriză la Detroit, fu aşteptat de două limuzine Suburban negre, nou-nouţe şi închiriate pentru o mie de dolari pe lună fiecare. Lake avea acum o escortă, un grup de oameni care se mişcau la unison cu el oriunde mergea, şi deşi congresmanul era convins că avea să se obişnuiască în scurt timp, la început lucrul acesta avusese darul să-l sperie. Era în permanenţă înconjurat de străini. Tineri cu mutre grave, îmbrăcaţi în costume închise, cu microfoane abia vizibile şi pistoale la şold. Doi agenţi ai Serviciului Secret urcaseră la bord cu el, alţi trei aşteptau lîngă limuzinele Suburban.

Pe lîngă ei, mai era şi Floyd, de la biroul lui de congresman. Acesta era un tînăr nu foarte isteţ, provenit dintr-o familie celebră din Arizona, şi care putea fi folosit doar la activităţi de ocazie. Acum făcea pe şoferul. Se afla la volanul uneia dintre limuzine, avîndu-l alături pe Lake, iar pe bancheta din spate doi agenţi şi un secretar. Doi asistenţi şi trei agenţi se îngrămădiră în cealaltă maşină, iar alaiul se puse în mişcare, îndreptîndu-se spre centrul Detroit-ului, unde aşteptau reporterii de la cele mai serioase posturi TV locale.

Lake nu avea timp să cutreiere prin cartiere, să mănînce scrumbii sau să stea în ploaie în faţa unor fabrici unde se muncea de zor. Nu putea să se facă văzut cu orice preţ la televizor, să organizeze întîlniri cu alegătorii sau să rămînă printre dărăpănăturile din ghetouri şi să critice gafele administraţiei. Nu avea destul timp pentru toate lucrurile pe care le făceau de obicei candidaţii. Intrase în cursă tîrziu, fără pregătiri prealabile, fără o reţea în teritoriu şi fără nici un sprijin la nivel local. Avea un chip atrăgător, o voce plăcută, costume elegante, un mesaj urgent şi bani cu duiumul.

În cazul în care cumpărarea televiziunii însemna cîştigarea alegerilor, Aaron Lake era pe punctul să-şi găsească o nouă slujbă.

Sună la Washington, vorbi cu contabilul şi află de anunţul legat de cele cinci milioane. Nu auzise în viaţa lui de Hummand. „E o întreprindere de stat?" întrebă el. Nu, i se răspunse. Cît se poate de privată. Vînzări anuale de aproape un miliard. O deschizătoare de drumuri în bruierea radarelor. Ar putea cîştiga miliarde dacă armata ar încăpea pe mîna cuiva care să reînceapă să cheltuiască în folosul ei.

În prezent avea în mînă nouăsprezece milioane – un record, firește. În plus, erau nevoiţi să-şi revizuiască previziunile. Campania lui Lake avea să strîngă treizeci de milioane în primele două săptămîni.

Nici nu puteai să-i cheluieşti atît de repede.

Închise telefonul celular şi i-l înapoie lui Floyd, care lăsa impresia că se rătăcise prin oraş.

– De-acum încolo mergem cu elicopterul, rosti el peste umăr în direcția secretarului, care își notă imediat: De găsit elicoptere.

Lake se ascunse în spatele ochelarilor de soare și încercă să analizeze cele treizeci de milioane de dolari. Trecerea de la conservatorismul fiscal la atitudinea de candidat nonconformist era anevoioasă, dar banii trebuiau cheltuiți. Nu erau storși de la contribuabili, ci oferiți de bunăvoie. Acum își putea permite să azvîrle cu ei în stînga și în dreapta. Odată ales, avea să-și continue lupta în folosul salariaților.

Se gîndi din nou la Teddy Maynard, aflat în cine știe ce cameră întunecoasă de la Langley, cu picioarele acoperite de cuvertură și cu fața schimonosită de durere, trăgînd sfori ca nimeni altul și scoțînd bani din pămînt, din piatră seacă. Lake nu avea să știe niciodată ce făcea Teddy în numele lui, și nici nu-și dorea să afle.

Directorul secției operative pentru Orientul Mijlociu era un tip pe nume Lufkin, care ocupa postul de douăzeci de ani și în care Teddy avea mare încredere. Cu paisprezece ore în urmă acesta fusese la Tel Aviv. Acum se găsea în centrul de comandă al lui Teddy, reușind să pară odihnit și atent. Mesajul lui trebuia transmis personal și prin viu grai, fără lungimi de undă, frecvențe sau sateliți. Iar ceea ce se discuta acolo nu transpira nici în ruptul capului. Era o convenție care dura de ani buni.

– La ora asta, atacul asupra ambasadei noastre din Cairo e iminent, spuse Lufkin.

Teddy nu reacționă în nici un fel. Nu se încruntă, nu se arătă mirat, nu își miji ochii. Nimic. Primise zeci de vești de felul ăsta în carieră.

– Yidal?

– Da. Mîna lui dreaptă a fost văzută săptămîna trecută în Cairo.

– De cine?

– De israelieni. În plus, au urmărit două camioane cu explozibil de la Tripoli. Totul pare să fie pregătit.

– Cînd?

– E iminent.

– Cît de iminent?

– Maximum o săptămînă, aşa cred.

Teddy se ciupi de lobul unei urechi şi închise ochii. Lufkin încercă să nu se holbeze şi îşi dădu seama că nu era momentul să pună întrebări. O să plece în scurt timp şi o să se întoarcă în Orientul Mijlociu. Iar acolo o să aştepte. Atacul asupra ambasadei se putea produce fără nici un fel de avertisment. Or să fie ucişi sau răniţi grav cîteva zeci de oameni. Craterul mare din centrul oraşului o să fumege cam o săptămînă, timp în care la Washington or să se lanseze acuzaţii pătimaşe. Tot CIA-ul o să fie de vină şi de data asta.

Nimic din toate acestea nu era de natură să-l tulbure pe Teddy Maynard. După cum aflase Lufkin, uneori Teddy avea nevoie de teroare ca să realizeze ceea ce-şi propunea.

Sau poate ambasada o să scape, iar atacul o să fie zădărnicit de comandourile egiptene în colaborare cu americanii. În acest caz, CIA o să primească laude pentru excelentul său serviciu de spionaj. Dar nici asta nu avea cum să-l surprindă pe Teddy.

– Eşti sigur? întrebă el.

– Atîta cît poţi fi în asemenea situaţii.

Bineînţeles, Lufkin habar nu avea că directorul lui punea la cale alegerea unui preşedinte. De fapt, nici nu auzise de Aaron Lake. La drept vorbind, puţin îi păsa cine cîştiga alegerile. Stătuse suficient în Orientul Mijlociu ca să priceapă că nu prea conta cine anume decidea politica americană din regiune.

Avea să plece peste trei ore, la bordul unui Concord cu destinaţia Paris, unde avea să rămînă o zi înainte de a porni spre Ierusalim.

– Du-te la Cairo, spuse Teddy fără să deschidă ochii.

– Bine. Şi ce fac acolo?

– Aştepţi.

– Ce aştept?

– Să se cutremure pămîntul. Nu te apropia de ambasadă.

York avu o reacţie iniţială de oroare.

– Nu poţi să dai drumul clipului ăstuia, Teddy, spuse el. E barbar. N-am văzut în viaţa mea atîta sînge.

– Îmi place ideea, răspunse Teddy, apăsînd pe un buton al telecomenzii. Un clip de campanie barbar. Nu s-a mai făcut pîn-acum.

Îl privirã din nou. La început se auzi explozia unei bombe, urmată de imagini dintr-o unitate de puşcaşi marini din Beirut: fum, moloz şi haos, cîţiva puşcaşi scoşi dintre dărîmături, corpuri mutilate, mai mulţi puşcaşi morţi şi întinşi unul lîngă altul. Preşedintele Reagan adresîndu-se presei şi promiţînd răzbunare. Însă ameninţarea părea lipsită de conţinut. Apoi fotografia unui soldat american încadrat de doi pistolari mascaţi şi o voce apăsată, ameninţătoare, care rosti: „Din 1980 încoace, sute de americani au fost asasinaţi de teroriştii din întreaga lume". Explozia unei alte bombe, şi mai mult sînge, cîţiva supravieţuitori buimăciţi, şi din nou fum şi o confuzie generală. „Promitem întotdeauna răzbunare. Ameninţăm mereu că-i vom găsi şi pedepsi pe vinovaţi." Cîteva imagini rapide cu preşedintele Bush vorbind în două rînduri şi făgăduind represalii cu o voce furioasă – încă un atac, alte cadavre. Apoi imagini cu un terorist aflat în uşa unui avion şi tîrînd afară corpul neînsufleţit al unui soldat american. Preşedintele Clinton, gata să plîngă, controlîndu-se cu greu şi vorbind cu o voce sugrumată: „N-o să ne găsim liniştea pînă n-o să punem mîna pe făptaşi". Imediat după aceea, chipul frumos şi sobru al lui Aaron Lake, fixînd camera de luat vederi cu o expresie sinceră, intrînd în casele oamenilor şi declarînd: „Adevărul este că nu răspundem niciodată la fel. Reacţionăm prin cuvinte, ameninţări şi proteste, dar de fapt nu facem decît să ne îngropăm morţii şi să nu ne mai gîndim la ei. Teroriştii au cîştigat războiul fiindcă n-am avut curaj să ripostăm. Cînd voi fi preşedinte, voi folosi armata nouă de care vom dispune ca să combat terorismul oriunde îl voi întîlni. Nu va exista ucidere a unui american la care să nu răspundem pe măsură. V-o promit. Nu ne vom lăsa umiliţi de nişte lepădături îmbrăcate în uniformă care se ascund în munţi. Le vom distruge."

Clipul dura exact şaizeci de secunde, costase foarte puţin fiindcă Teddy avea deja imaginile filmate şi avea să fie difuzat la orele de maximă audienţă cu începere de peste două zile.

– Nu ştiu, Teddy, spuse York. E oribil.

– Trăim într-o lume oribilă.

Lui Teddy îi plăcea clipul, iar acesta era singurul lucru care conta. Lake se opusese excesului de sînge, dar revenise rapid la sentimente mai bune. Procentajul personal de recunoaştere urcase la 30 la sută, deşi clipurile lui continuau să producă o impresie neplăcută.

Aşteaptă, îşi repetă Teddy în gînd. Aşteaptă să se mai adune nişte cadavre.

8

Trevor tocmai sorbea dintr-un *latte* dublu pe care-l luase de la Beach Java, gîndindu-se dacă n-ar fi fost bine să adauge o doză zdravănă de Amaretto ca să-şi învingă mahmureala, cînd sună telefonul. În locuinţa lui înghesuită nu exista intercom şi nici nu era nevoie. Jan putea să urle toate mesajele prin vestibul, iar el n-avea decît să folosească aceeaşi metodă. Avocatul şi secretara lui actuală lătrau unul la altul de opt ani.

– E o bancă din Bahamas! anunţă ea, iar Trevor fu cît pe-aci să verse cafeaua cînd se repezi la telefon.

Era un englez al cărui accent fusese îndulcit de şederea pe insulă. Fusese transferată o sumă substanţială de la o bancă din Iowa.

Cît de substanţială, vru să ştie Trevor, acoperindu-şi gura cu palma ca să nu-l audă Jan.

O sută de mii de dolari.

Trevor închise, adăugă trei măsuri de Amaretto şi sorbi din băutura minunată, uitîndu-se la pereţi şi zîmbind prosteşte. În toată cariera nici nu visase la un onorariu de treizeci şi trei de mii de dolari. Odată se ocupase de un accident de maşină unde pagubele se ridicau la douăzeci şi cinci de mii, încasase şapte mii cinci sute şi după nici două luni îi cheltuise pe toţi.

Jan nu ştia nimic de contul de peste hotare şi de escrocheria aducătoare de bani, aşa că Trevor trebui să aştepte o oră, să dea o grămadă de telefoane inutile şi să se prefacă ocupat înainte

de-a o anunţa că trebuia să se ocupe de nişte probleme cruciale în zona centrală din Jacksonville, după care era aşteptat la Trumble. Secretarei nu-i păsa. Trevor dispărea mereu, iar ea avea ce citi ca să treacă timpul mai repede.

Goni pînă la aeroport, fu la un pas de-a pierde avionul şi dădu pe gît două beri în cele treizeci de minute cît dură zborul pînă la Fort Lauderdale, repetînd figura pînă la Nassau. După aterizare, se aruncă pe bancheta din spate a unui taxi – un Cadillac din 1974 vopsit în galben, fără aer condiţionat şi cu un şofer care băuse la rîndul lui. Aerul era fierbinte şi umed, iar lui Trevor i se lipise cămaşa de spate cînd maşina opri în centru, în faţa clădirii care adăpostea Geneva Trust Bank.

Înăuntru, domnul Brayshears îşi făcu apariţia într-un tîrziu şi-l conduse pe Trevor în biroul lui nu foarte spaţios. Aici îi arătă o foaie de hîrtie pe care se aflau datele simple: un transfer bancar în valoare de o sută de mii de dolari de la First Iowa Bank din Des Moines, emitentul fiind o entitate pe nume CMT Investments. Beneficiarul era o altă entitate generică, Boomer Realty, Ltd. Boomer era numele prepelicarului preferat al lui Joe Roy Spicer.

Trevor semnă formularele pentru transferul a douăzeci şi cinci de mii de dolari în contul personal pe care-l deschisese la Geneva Trust, aceştia fiind bani de care nu ştia nici secretara, nici Fiscul. Restul de opt mii îi primi în numerar într-un plic gros. Şi-l îndesă în buzunarul pantalonilor kaki, îi strînse mîna mică şi moale a lui Brayshears şi o zbughi afară din clădire. Îl tenta nespus să rămînă acolo cîteva zile, să găsească o cameră lîngă plajă, să-şi tragă un şezlong pe marginea piscinei şi să bea rom pînă cînd le termina stocul. Tentaţia deveni atît de puternică, încît aproape că se întoarse de la poarta de acces a aeroportului ca să se arunce într-un alt taxi. Dar se controlă în ultima clipă, hotărît ca de data asta să nu-şi mai risipească banii.

Două ore mai tîrziu se afla în aeroportul din Jacksonville, bînd cafea tare, fără alcool, şi făcîndu-şi planuri. Merse cu maşina la Trumble, sosi la patru şi jumătate şi îl aşteptă pe Spicer aproape treizeci de minute.

– O surpriză plăcută, rosti sec Spicer, intrînd în sala de conferinţe a avocaţilor.

Trevor nu avea de prezentat nici o servietă la control, aşa că paznicul îi pipăi buzunarele şi ieşi. Banii gheaţă fuseseră ascunşi sub covoraşul de cauciuc din interiorul Volkswagenului Beetle.

– Ni s-au trimis o sută de mii de dolari din Iowa, spuse Trevor, uitîndu-se la uşă.

Deodată, Spicer se bucură de prezenţa avocatului. Îi displăceau atît folosirea pluralului, cît şi suma frumuşică pe care Trevor o încasase ca onorariu. Dar şmecheria nu putea să funcţioneze fără ajutor extern şi, ca de obicei, avocatul era un rău necesar. Deocamdată, Trevor fusese de încredere.

– Sînt în Bahams?

– Da. I-am lăsat acolo. Sînt puşi la păstrare. Şaizeci şi şapte de mii.

Spicer respiră adînc şi îşi savură succesul. O treime din pradă însemna douăzeci şi două de miare şi ceva mărunţiş. Era momentul să mai compună nişte scrisori!

Vîrî mîna în buzunarul cămăşii de deţinut de culoare oliv şi scoase un petic de ziar. Îşi dezmorţi braţele cîteva clipe, despături hîrtia şi spuse:

– Duke joacă diseară la Tech. La pariuri diferenţa e de unşpe puncte. Pune cinci mii pentru Tech.

– Cinci mii?

– Îhî.

– N-am mai pariat niciodată cinci mii la un singur meci.

– Ce agent ai?

– Mărunt.

– Fii atent, dacă-i agent adevărat, se pricepe la cifre. Sună-l cît de repede poţi. Poate c-o să trebuiască să dea şi el cîteva telefoane, dar o să rezolve.

– Bine, bine.

– Poţi să te-ntorci mîine?

– Cred că da.

– Cîţi clienţi ţi-au mai plătit treizeci şi trei de mii de dolari?

– Nici unul.

– Păi atunci, fă bine şi fii aici mîine la patru. O să am ceva corespondenţă pentru mătăluţă.

Spicer îl lăsă singur şi părăsi grăbit clădirea administraţiei, mulţumindu-se să dea din cap înspre un paznic aflat la fereastră. Străbătu hotărît gazonul bine îngrijit, fiindcă soarele Floridei încălzea asfaltul chiar şi în februarie. Colegii lui erau cufundaţi în activităţile lor tihnite din minibibliotecă, singuri ca de obicei, aşa că nu ezită să le spună:

– Am primit o sută de mii de la moş Quince din Iowa!

Lui Beech îi înghemară mîinile pe tastatură. Se uită pe deasupra ochelarilor, simţind că-i cade faţa, şi reuşi să îngaime:

– Îţi baţi joc de noi.

– Nţ. Adineauri am vorbit cu Trevor. Banii au fost trimişi conform instrucţiunilor şi au ajuns în Bahamas azi-dimineaţă. Mititelul de Quince a sărit la cap.

– Să-l mai atacăm o dată, propuse Yarber, luîndu-le-o înainte celorlalţi.

– Pe Quince?

– Sigur. La prima sută de mii a mers uşor, hai să-l mai stoarcem o dată. Ce-avem de pierdut?

– Absolut nimic, spuse Spicer cu un zîmbet, dorindu-şi să fi vorbit el primul.

– Cît cerem? întrebă Beech.

– Să-ncercăm cu cincizeci, spuse Yarber, jonglînd cu cifrele ca şi cum nimic nu ar fi fost imposibil.

Ceilalţi doi dădură din cap şi se gîndiră la următoarele cincizeci de mii, după care Spicer preluă iniţiativa.

– Hai să vedem cum stăm la ora asta, spuse el. Cred că şi Curtis din Dallas merită o abordare. O să-l mai atacăm o dată pe Quince. Treaba merge şi cred c-ar trebui să schimbăm viteza, să fim mai agresivi, pricepeţi? Să-i luăm pe toţi prietenii prin corespondenţă, să-i analizăm pe rînd şi să creştem presiunea.

Beech îşi închise computerul şi se întinse după un dosar. Yarber îşi degajă măsuţa. Clenciul Angola tocmai primise o infuzie de capital, iar mirosul banilor cîştigaţi ilicit li se urcase la cap.

Începură să citească toate scrisorile vechi şi să compună altele noi. Era nevoie de mai multe victime, deciseră ei rapid. Aveau să trimită un număr mai mare de anunţuri pentru ultimele pagini ale revistelor ălora.

Trevor se opri la Pete's Bar and Grill, sosind la timp pentru ora liniştită, care la Pete's începea la cinci după-masa şi dura pînă la prima încăierare. Îl găsi pe Prep, un student în anul doi la North Florida în vîrstă de treizeci şi doi de ani, care juca biliard pe douăzeci de dolari partida. Conform prevederilor legate de fondul tutelar din ce în ce mai mic al lui Prep, avocatul familiei era obligat să-i plătească două mii de dolari pe lună pe întreaga durată a studiilor. Tînărul era în anul doi de unsprezece ani.

De asemenea, era cel mai ocupat agent de pariuri de la Pete's, iar cînd Trevor îi vorbi că avea de plasat banii frumoşi pentru meciul dintre Duke şi Tech, îl întrebă:

– Cît?

– Cinşpe mii, spuse Trevor, trăgînd o duşcă zdravănă din sticla de bere.

– Vorbeşti serios? făcu Prep, frecîndu-şi tacul cu pudră de talc şi uitîndu-se la masa înecată în fum.

Trevor nu pariase niciodată mai mult de o sută de dolari, indiferent de meci.

– Da.

Trevor mai trase cîteva înghiţituri de bere. Se simţea norocos. Dacă Spicer avea curajul să pună cinci mii pe meciul ăla, ei bine, el o să dubleze miza. Tocmai cîştigase treizeci şi trei de mii de dolari neimpozabili. Ce dacă pierdea zece? Atîta ar fi trebuit să dea Fiscului.

– Trebuie să sun pe cineva, spuse Prep, scoţîndu-şi telefonul mobil.

– Grăbeşte-te. Peste juma' de oră începe meciul.

Barmanul era de prin partea locului şi nu plecase niciodată din Florida însă făcuse – nu se ştie cum – o mare pasiune pentru fotbalul australian. Chiar atunci se transmitea un meci de la antipozi, iar Trevor trebui să-l mituiască pe individ cu douăzeci

de dolari ca să comute pe canalul care dădea meciuri din campionatul universitar de baschet al Americii.

Deşi fuseseră pariaţi cincisprezece mii de dolari pe Georgia Tech, în prima repriză cei de la Duke aproape că nu ratară nici o aruncare. Trevor mîncă o groază de cartofi prăjiţi, bău sticlă după sticlă şi încercă să nu-l bage în seamă pe Prep, care stătea într-un colţ întunecos, lîngă o altă masă de biliard, şi se uita la el.

În cea de-a doua repriză, Trevor fu la un pas de a-l mitui pe barman ca să dea înapoi pe meciul din Australia. Era tot mai beat, iar cu zece minute înainte de final îl înjura în gura mare pe Joe Spicer în faţa oricui ar fi stat să-l asculte. Ce ştia ţărănoiul ăla despre campionatul universitar de baschet din America? Cu nouă minute înainte de ultimul fluier, Duke avea un avans confortabil, cînd interul dreapta de la Tech se ambiţionă brusc şi înscrise patru coşuri consecutive de cîte trei puncte. Tech era în faţă, iar Trevor intra din nou în cărţi.

Chiar şi în ultimul minut scorul continuă să fie strîns, însă lui Trevor nu-i mai păsa. Cîştigase. Îşi achită datoria, îi dădu încă un bacşiş de o sută de dolari barmanului şi-l salută şmechereşte pe Prep în timp ce se îndrepta spre uşă. Agentul de pariuri făcu un gest obscen în direcţia avocatului.

În întunericul răcoros, Trevor o luă pe Atlantic Boulevard, departe de zonele luminate, pe lîngă aglomerările de locuinţe de vară ieftine, prin dreptul elegantelor căsuţe de vacanţă proaspăt zugrăvite şi cu peluze îngrijite, şi în jos pe treptele de lemn care duceau pe nisip, unde îşi scoase pantofii şi se plimbă pe malul apei. Temperatura era de cincisprezece grade, ceea ce nu era un lucru neobişnuit pentru Jacksonville în februarie, şi nu după mult timp îşi simţi picioarele reci şi ude.

Dar asta nici nu mai conta – cîştigase patruzeci şi trei de mii de dolari într-o singură zi, neimpozabili şi ascunşi de ochii guvernului. Anul trecut, după plata hangaralelor, rămăsese cu douăzeci şi opt de mii, iar asta lucrînd pe brînci – negociind cu clienţi prea săraci sau prea meschini ca să plătească, evitînd judecătoriile, avînd de-a face cu agenţi imobiliari sau bancheri

de doi bani, ciondănindu-se cu secretara şi neplătindu-şi toate impozitele.

Ce bine era să cîştigi pe loc. La început se îndoise de şmecheria Frăţiei, dar acum i se părea absolut sclipitoare. Să storci bani de la cei care nu pot să protesteze. Genială idee!

Şi cum lucrurile mergeau atît de bine, Trevor era convins că Spicer avea să se-ncingă. Corespondenţa o să fie mai voluminoasă, iar vizitele la Trumble mai frecvente. La naiba, la nevoie o să se ducă zi de zi, ca să scoată sau să introducă scrisori şi să-i mituiască pe paznici.

Se plimbă cu picioarele prin apă, în timp ce vîntul bătea mai tare, iar urletele valurilor creşteau la rîndu-i.

Mai isteţ decît asta nu putea fi decît să furi de la extorcatori – nişte escroci dovediţi, care în mod sigur nu se puteau plînge. Era un gînd urît, de care aproape că-i fu ruşine, dar totodată interesant. Era bine să existe cît mai multe opţiuni. Cine spunea că hoţii trebuiau să fie loiali?

Avea nevoie de un milion de dolari, nici mai mult, nici mai puţin. Făcuse calculul de foarte multe ori, mergînd cu maşina la Trumble, bînd la Pete's Bar sau stînd la masa de lucru cu uşa încuiată. Un afurisit de milion şi putea să închidă biroul ăla amărît, să renunţe la permisul de liberă practică, să cumpere o ambarcaţiune cu pînze şi să-şi petreacă toată viaţa lăsîndu-se în voia vînturilor din Caraibe.

Iar o şansă mai mare ca asta nu avea să i se mai ivească.

Judecătorul Spicer se întoarse din nou în patul de jos. Somnul îl prindea foarte greu într-o cămăruţă atît de strîmtă, într-un pat atît de mic şi avîndu-l drept coleg pe un tip puturos pe nume Alvin, care acum sforăia deasupra lui. Zeci de ani Alvin străbătuse America de Nord în lung şi în lat ca un om fără căpătîi, dar în ultima parte a vieţii obosise şi începuse să-i fie tot mai foame. Delictul lui fusese jefuirea unui tren poştal de undeva din Oklahoma. Prinderea făptaşului fusese facilitată considerabil cînd Alvin însuşi intrase în sediul FBI din Tulsa şi declarase: „Eu am făcut-o". FBI-ul se chinuise şase ore ca să descopere infracţiunea. Chiar şi judecătorul ştia că Alvin plănuise totul.

Voia să aibă parte de un pat dintr-o închisoare federală, nu la nivel de stat.

Somnul venea mai greu ca de obicei fiindcă Spicer îşi făcea griji din cauza avocatului. Dat fiind că şmecheria luase amploare, începeau să se învîrtă bani frumoşi. Iar viitorul promitea şi mai mult. Cu cît Boomer Realty strîngea mai mult în Bahamas, cu atît mai mare avea să fie tentaţia pentru Trevor. Era singurul care putea să le umfle cîştigurile ilicite şi să dispară cu ele.

Dar şmecheria funcţiona doar cu ajutorul unui conspirator extern. Cineva trebuia să ducă sau să aducă scrisori şi să strîngă bani.

Era imposibil să nu existe o modalitate de a-l ocoli pe avocat, iar Joe Roy era hotărît s-o descopere. Chiar dacă pentru asta ar fi fost nevoit să nu mai doarmă o lună de zile. Nu se născuse încă avocatul care să le ia o treime din pradă ca onorariu şi după aceea să fure restul.

9

DEFENSEPAC, sau D-PAC, cum avea să fie cunoscut în scurt timp, îşi făcu o intrare zgomotoasă pe scena dezordonată şi mohorîtă a finanţelor politice. Nici un comitet pentru acţiune politică din istoria recentă nu oferise un sprijin atît de masiv unei asemenea iniţiative.

Primii săi bani veniră din partea unui bancher din Chicago pe nume Mitzger, un american care îşi păstrase şi cetăţenia israeliană. Acesta contribui la început cu un milion de dolari, care fură cheltuiţi într-o săptămînă. Alţi bogătani evrei intrară imediat în acţiune, deşi identităţile lor erau protejate de corporaţii şi conturi aflate peste hotare. Teddy Maynard ştia prea bine ce pericole comporta susţinerea pe faţă şi organizată a campaniei lui Lake de către un grup de evrei cu mulţi bani. Se bază pe vechii lui prieteni din Tel Aviv pentru strîngerea şi gospodărirea fondurilor din New York.

În materie de politică Mitzger era liberal, dar nici o altă problemă nu i se părea mai importantă ca siguranţa Israelului. Lake era mult prea moderat la capitolul social, dar se arăta cît se poate de serios în legătură cu crearea unei armate noi. Stabilitatea din Orientul Mijlociu depindea, cel puţin din punctul de vedere al lui Mitzger, de existenţa unei Americi puternice.

Într-o bună zi se mută într-un apartament la Willard, în D.C., iar în ziua următoare la prînz avea deja închiriat un etaj întreg dintr-un bloc de birouri de lîngă Dulles. Oamenii lui din Chicago

lucrară non-stop şi reuşiră să doteze treisprezece mii de metri pătraţi cu o tehnologie ultimul răcnet într-un timp record. La şase dimineaţa luă micul dejun cu Elaine Tyner, avocat şi lobbyist la o firmă mamut din Washington, pe care o pusese pe picioare cu o voinţă de fier şi o clientelă numeroasă din sfera petrolieră. Tyner avea şaizeci de ani şi avea reputaţia celui mai bun lobbyist al momentului. La nişte covrigei şi un suc, ea acceptă să reprezinte D-PAC pentru un onorariu iniţial de cinci sute de mii de dolari. Firma ei avea să trimită imediat douăzeci de asociaţi şi tot atîţia angajaţi la noile birouri ale D-PAC, unde unul dintre partenerii ei avea să preia controlul operaţiunilor. O secţie avea să se ocupe exclusiv de strîngerea fondurilor. O alta avea să analizeze sprijinul de care se bucura Lake în Congres şi să declanşeze – discret, într-o primă fază – procesul delicat de asigurare a susţinerii senatorilor, membrilor din Camera Reprezentanţilor şi chiar a guvernatorilor. O a treia secţie avea să facă doar cercetare – despre instalaţiile militare, costuri, noile apariţii pe piaţă, armele viitorului, inovaţiile ruşilor şi ale chinezilor – oferindu-i lui Lake toate informaţiile posibile şi utile în domeniu.

Cît despre Tyner, ea avea să strîngă fonduri din partea guvernelor străine – una dintre specialităţile ei. Era foarte apropiată de sud-coreeni, cărora le reprezentase interesele la Washington în deceniul precedent. Îi cunoştea pe diplomaţi, pe oamenii de afaceri, pe marii mahări. Coreea de Sud era printre primele ţări care aveau să adoarmă mai uşor în cazul în care Statele Unite îşi consolidau armata.

– Sînt sigură că or să sară cu cinci milioane în orice caz, spuse ea încrezătoare. Asta pentru început.

Alcătui în gînd o listă cu douăzeci de firme franceze şi engleze care îşi vindeau cel puţin un sfert din producţia anuală Pentagonului. Avea să se ocupe imediat de abordarea lor.

Tyner era ca atîţia alţi avocaţi din Washington din acea perioadă. Nu mai intrase într-un tribunal de cincisprezece ani, iar toate evenimentele importante la nivel mondial îşi aveau originea dincoace de Beltway şi o afectau direct.

În faţa ei stătea o provocare fără precedent – alegerea unui candidat necunoscut, intrat în cursă în ceasul al doisprezecelea,

care la momentul respectiv era ştiut de 30 la sută din electorat şi apreciat pozitiv de 12 la sută. Totuşi, diferenţa dintre el şi ceilalţi candidaţi-surpriză care pigmentau derby-ul prezidenţial era existenţa unor resurse financiare aparent nelimitate. Elaine Tyner fusese bine plătită pentru alegerea sau înfrîngerea a zeci de politicieni şi ajunsese să fie ferm convinsă că victoria era întotdeauna a celui cu buzunarul plin. Dacă i se dădeau destui bani, putea să asigure succesul oricui şi să bată pe oricine.

Pe durata primei săptămîni de existenţă, D-PAC degajă o energie nestăvilită. Birourile rămaseră deschise permanent, în timp ce oamenii lui Tyner îşi instalau cartierul general şi treceau la atac. Cei care strîngeau bani redactară pe computer o listă exhaustivă cu 310 000 de angajaţi cu ora din industria apărării şi din ramurile conexe, cărora le trimiseră apoi o scrisoare bine compusă, prin care le cereau sprijin financiar. Pe o altă listă se găseau numele a douăzeci şi opt de mii de salariaţi cu studii din sfera apărării, care cîştigau peste cincizeci de mii de dolari pe an. Pe adresa acestora sosi un alt tip de solicitare.

Consultanţii D-PAC care căutau sprijin politic identificară cincizeci de membri al Congresului printre ai căror alegători se aflau cei mai mulţi angajaţi din industria apărării. Treizeci şi şapte dintre ei candidau pentru un al doilea mandat, ceea ce urma să facă munca de convingere mai uşoară. D-PAC avea să meargă la nivelul inferior al simplilor muncitori din domeniul apărării şi al şefilor lor, ca să organizeze o campanie telefonică masivă în sprijinul lui Aaron Lake şi al creşterii cheltuielilor pentru armată. Şase senatori din tot atîtea state unde accentul pe apărare era privit cu ochi buni aveau parte de o opoziţie redutabilă în vederea scrutinului din noiembrie, iar Elaine Tyner îşi propuse să ia prînzul cu fiecare în parte.

La Washington resursele nelimitate nu puteau trece mult timp neobservate. Un tînăr congresman din Kentucky, unul dintre cei mai modeşti din totalul celor 435, avea o nevoie disperată de bani ca să-şi susţină campania aflată într-o evidentă pierdere de viteză la el în teritoriu. Nimeni nu auzise de el. În primii doi ani de mandat nu deschisese gura, iar acum adversarii din Ken-

tucky îi găsiseră un adversar cu mari şanse de reuşită. Pe cînd el unul nu primea bani de la nimeni. Dar într-o bună zi îi ajunseră la ureche nişte zvonuri, o găsi pe Elaine Tyner, iar discuţia dintre ei se desfăşură cam în felul următor:

– De cîţi bani ai nevoie? întrebă ea.

– O sută de mii de dolari.

Congresmanul se foi în scaun, Elaine rămase nemişcată.

– Poţi să-l sprijini pe Aaron Lake în cursa pentru preşedinţie?

– Pentru un preţ bun, sprijin pe oricine.

– În regulă. O să-ţi dăm două sute de mii şi o să-ţi organizăm campania.

– S-a făcut.

Lucrurile nu stătură la fel de uşor peste tot însă D-PAC izbuti să cumpere sprijinul a opt politicieni în primele zece zile de existenţă. Cu toţii erau congresmeni neînsemnaţi, care lucraseră pentru Lake şi aveau o impresie bună despre el. Ideea era aducerea lor în faţa camerelor de luat vederi cu o săptămînă sau două înainte de marea zi de marţi, 7 martie. Cu cît mai mulţi, cu atît mai bine.

Totuşi, cei mai mulţi îşi declaraseră deja sprijinul pentru alţi candidaţi.

Tyner acţionă în viteză, mîncînd cîteodată trei mese zdravene pe zi, toate pe spezele D-PAC. Obiectivul ei era să dea de veste în tot oraşul că noul ei client ieşise în faţă, avea bani berechet, iar în curînd avea să producă marea surpriză. Într-un loc unde vorbitul era o meserie de sine stătătoare, nu-i veni deloc greu să-şi difuzeze mesajul.

Soţia lui Finn Yarber sosi neanunţată la Trumble, făcînd prima vizită după zece luni. Purta nişte sandale vechi de piele, o fustă de blugi pătată, o bluză lălîie, împodobită cu mărgele şi pene, precum şi o mulţime de zorzoane de pe vremea generaţiei hippie la gît, la încheieturi şi pe cap. Încărunţise, avea păr la subsuori şi arăta ca o refugiată obosită şi speriată din anii şaizeci, ceea ce de fapt şi era. Finn nu se arătă încîntat cînd i se dădu de ştire că îl aştepta în salonul de la intrare.

O chema Carmen Topolski-Yocoby şi se folosise de acest nume ca de o armă încă din primii ani de maturitate. Era avocat în Oakland, avea convingeri feministe radicale şi se specializase în reprezentarea lesbienelor care îşi dădeau în judecată colegii sau şefii pentru hărţuire la locul de muncă. Aşa stînd lucrurile, clientela ei consta exclusiv în femei furioase, care se luptau cu nişte patroni aflaţi în aceeaşi stare de spirit. Uneori serviciul îţi făcea viaţa al naibii de amară.

Era măritată cu Finn de treizeci de ani, dar nu trăiseră împreună în tot acest timp. În viaţa lui existaseră alte femei, în a ei – alţi bărbaţi. Odată, la scurt timp după ce se căsătoriseră, trăiseră în devălmăşie cu toţi partenerii, încercînd combinaţii diferite în fiecare săptămînă. Amîndoi plecaseră de acasă şi se întorseseră. Timp de şase ani avuseseră parte de o monogamie haotică şi făcuseră doi copii, fără să se aleagă ceva de vreunul.

Se întîlniseră pe cîmpurile de luptă din Berkeley în 1965, ambii protestînd împotriva războiului şi a celorlalte rele, ambii studenţi la drept, ambii animaţi de înaltele temeiuri etice ale schimburilor sociale. Munciseră din greu ca să strîngă voturi. Luptaseră pentru demnitatea muncitorilor emigranţi. Fuseseră arestaţi în timpul atacului de la Tet. Se prinseseră cu lanţuri de arborii sequoia. Îi combătuseră pe socialiştii creştini din şcoli. Dăduseră statul în judecată pentru dispariţia balenelor. Mărşăluiseră pe străzile din San Franciso la diverse parade, susţinînd tot felul de cauze.

În plus, băuseră vîrtos, merseseră cu mare entuziasm la petreceri şi trecuseră prin experienţa drogurilor; plecaseră de acasă, se cuplaseră cu mai mulţi parteneri şi nu li se păruse nimic deplasat, fiindcă în felul acesta îşi definiseră moralitatea. Doar luptau pentru mexicani şi pentru arborii sequoia, ce naiba! Fără îndoială că erau oameni de ispravă!

Însă acum obosiseră.

Femeia era jenată de faptul că soţul ei, un om strălucit, care pînă la urmă ajunsese la Curtea Supremă din California, era deţinut într-o închisoare federală. Finn se bucura că se afla în Florida şi nu în California; altminteri vizitele ei ar fi putut fi mai

dese. La început fusese trimis undeva lîngă Bakersfield, dar reuşise să obţină transferul.

Nu îşi scriseseră şi nu vorbiseră la telefon. Acum ea se oprise în trecere, fiindcă mergea la sora ei din Miami.

– Te-ai bronzat frumos, observă ea. Arăţi bine.

Iar tu te zbîrceşti ca o prună căzută din pom, îi zise el în gînd. Drace, parcă ar fi fost o bătătie fără vlagă.

– Cum îţi merge? întrebă el, fără să-l intereseze cîtuşi de puţin.

– Sînt ocupată. Muncesc prea mult.

– Asta-i bine.

Nu era deloc rău că muncea şi îşi cîştiga existenţa, lucru pe care îl făcea de foarte mulţi ani, dar cu intermitenţe. Finn mai avea de stat cinci ani înainte de a-şi lua picioarele goale şi strîmbe la spinare şi de a pleca de la Trumble. Nu avea de gînd să se întoarcă nici la nevastă, nici în California. Dacă supravieţuia, lucru de care se îndoia în fiecare zi, avea să iasă la şaizeci şi cinci de ani, iar visul lui era să găsească un locşor care să iasă de sub jurisdicţia IRS[1]-ului, a FBI-ului şi a celorlalţi escroci guvernamentali pitulaţi în spatele atîtor acronime. Finn îşi detesta atît de profund guvernul, încît plănuia să renunţe la cetăţenia americană şi să adopte o naţionalitate de împrumut.

– Tot mai bei? o întrebă el.

Finn se lăsase, firește, deşi din cînd în cînd mai făcea rost de puţină marijuana de la unul dintre paznici.

– Încă sînt trează, mersi de-ntrebare.

Fiecare întrebare era o împunsătură, din fiecare răspuns săreau scîntei. Finn se întrebă sincer ce o făcuse să treacă pe acolo. Şi află imediat.

– M-am hotărît să divorţez, îl anunţă ea.

Yarber dădu din umeri, ca şi cum ar fi vrut să spună „La ce bun?", după care se trezi rostind:

– Probabil că nu-i o idee rea.

– Am găsit pe altcineva, zise ea.

---

[1] Internal Revenue Service – Fiscul (n. tr.).

– Bărbat sau femeie? se interesă el din pură curiozitate, ştiind bine că nu-l mai putea surprinde nimic.

– Un bărbat mai tînăr.

Finn ridică din umeri încă o dată şi fu cît pe-aci să spună „Dă-i bătaie, băbuţo".

– Nu e primul, observă el în schimb.

– Hai să nu-ncepem, spuse ea.

Finn nu avea nimic împotrivă. Îi admirase dintotdeauna sexualitatea exuberantă şi curajul, dar îi venea greu să şi-o închipuie pe femeia asta bătrîioară abandonîndu-se cu regularitate deliciilor amoroase.

– Arată-mi actele ca să le semnez, zise el.

– Or să-ţi parvină peste o săptămînă. Fără tam-tam, mai ales că la ora asta nici nu prea mai avem mare lucru.

În perioada lui de glorie, judecătorul Yarber o convinsese pe domnişoara Topolski-Yocoby şi solicitaseră împreună ipotecarea unei case din zona portuară din San Francisco. Lipsită de orice urmă de şovinism sau de discriminare pe criterii de rasă, gen sau vîrstă şi redactată atent de nişte avocaţi californieni îngroziţi la gîndul că ar fi putut fi daţi în judecată de oricine s-ar fi simţit ofensat, cererea dădu la iveală un decalaj între active şi pasive de aproape un milion de dolari.

Suma în sine nu contase prea mult pentru nici unul dintre ei. Erau prea ocupaţi să combată exporturile de cherestea şi ticăloşiile fermierilor. Ba chiar se mîndriseră cu puţinătatea activelor.

California era un stat al proprietăţii în comun, ceea ce în linii mari însemna o împărţeală frăţească. Documentele de divorţ erau uşor de semnat din mai multe motive.

În plus, exista un motiv de care Finn avea grijă să nu pomenească. Clenciul Angola producea bani murdari, ascunşi şi inaccesibili pentru toţi nesătuii care ar fi dorit să se înfrupte. Iar asta însemna că donşoara Carmen nu avea voie sub nici o formă să prindă de veste.

Finn nu era sigur cum ar fi putut tentaculele proprietăţii în comun să ajungă la un cont bancar secret din Bahamas şi nici nu-şi propunea. I se aduceau actele de divorţ, le semna şi pace.

Reuşirâ să discute cîteva minute despre foştii lor prieteni, iar conversaţia dură foarte puţin întrucît cei mai mulţi dintre ei muriseră. Apoi îşi luară rămas-bun, fără tristeţe şi fără remuşcări. Căsnicia lor îşi dăduse obştescul sfîrşit cu mult timp în urmă, fapt care se dovedi o uşurare pentru amîndoi.

Finn îi dori toate cele bune fără măcar s-o îmbrăţişeze, după care se îndreptă spre pista de jogging, rămase în şort şi merse o oră în bătaia soarelui.

10

Lufkin își încheia cea de-a doua zi la Cairo cu o cină luată la una dintre terasele de pe Shari' el-Corniche, în inima regiunii comerciale a orașului. Sorbea din cafeaua neagră și tare și se uita la negustorii care își închideau prăvăliile – vînzători de covoare, vase de alamă, genți de piele și țesături din Pakistan, toate pentru turiști. La vreo șase-șapte metri de el, un comerciant bătrîn își strînse meticulos cortul și plecă fără să lase nici o urmă.

Lufkin arăta ca un arab modern. Avea pantaloni albi, o jachetă kaki și o pălărie de pîslă cu borurile pînă aproape de ochi. Privea lumea din spatele unei perechi de ochelari de soare. Fața și mîinile îi erau bronzate și își tunsese părul negru foarte scurt. Stăpînea araba la perfecție și se deplasa fără probleme prin Beirut, Damasc și Cairo.

Avea o cameră la hotelul El-Nil, pe malul fluviului uriaș, la cîteva străzi de locul unde lua masa, iar în timp ce se plimba prin oraș se trezi deodată în compania unui străin înalt și slab, care vorbea o engleză acceptabilă. Cei doi se cunoșteau suficient de bine ca să aibă încredere unul în altul, așa că își continuară plimbarea.

– Credem că în seara asta o să se-ntîmple, spuse omul de legătură, ferindu-și la rîndul lui privirile.

– Mai departe.

– Se dă o recepție la ambasadă.

– Ştiu.

– Locul e bine ales. Trec o grămadă de maşini. Bomba o să fie într-o furgonetă.

– Ce fel de furgonetă?

– Nu ştim.

– Altceva?

– Nimic, spuse omul de legătură şi se pierdu în furnicarul uman al oraşului.

Lufkin bău singur un pepsi în barul hotelului şi se gîndi să-l sune pe Teddy. Dar trecuseră patru zile de cînd se întîlniseră la Langley, iar Teddy nu dăduse nici un semn de viaţă. Nu era ceva nou. Teddy nu avea să intervină. La ora aceea Cairo era un oraş periculos pentru occidentali şi nimeni nu putea să acuze efectiv CIA-ul că nu a zădărnicit atentatul. Avea să se rostească obişnuitele reproşuri şi critici, dar teroarea avea să fie împinsă rapid în ungherele îndepărtate ale memoriei naţionale, iar apoi uitată. Campania electorală era în plină desfăşurare şi oricum lumea se mişca extrem de repede. Existau atîtea atacuri şi acte gratuite de violenţă în ţară şi în afara ei, încît poporul american reuşise să se oţelească. Ştirile soseau pe telexuri douăzeci şi patru de ore pe zi, şi întotdeauna trebuia să existe undeva o criză. Imagini în direct, corespondenţe de la faţa locului, tot felul de întîmplări şocante ici şi colo, aşa că nu după multă vreme oamenii nu mai puteau să ţină pasul cu mersul evenimentelor.

Lufkin ieşi din bar şi urcă la el în cameră. De la fereastra aflată la etajul patru vedea o bună parte din oraşul construit alandala de-a lungul secolelor. Acoperişul Ambasadei se găsea chiar în dreptul lui, la un kilometru şi jumătate de hotel.

Deschise un roman broşat de Louis L'Amour şi aşteptă artificiile.

Vehiculul era o furgonetă Volvo de două tone, în care fuseseră amplasate o mie cinci sute de kilograme de explozibili produşi în România. Textul de pe uşă făcea reclamă unei cunoscute firme de catering din oraş, care era solicitată frecvent de majoritatea ambasadelor occidentale. Furgoneta fu parcată în garajul subteran din apropierea intrării de serviciu.

Şoferul vehiculului fusese un egiptean mătăhălos şi jovial căruia soldaţii din trupele speciale care păzeau ambasada îi spuneau Shake. Acesta trecuse de multe ori printre ei, ducînd tăvi cu mîncare şi alte produse pentru diverse evenimente mondene sau debarasînd după consumarea lor. La ora aceea Shake era întins pe podeaua limuzinei, cu un glonţ în cap.

La zece şi douăzeci bomba fu detonată printr-o telecomandă acţionată de un terorist ascuns pe cealaltă parte a străzii. De îndată ce apăsă pe butoanele cuvenite, acesta se piti în spatele unei maşini, temîndu-se să se uite.

Explozia distruse stîlpii de susţinere de la subsol, aşa că ambasada se prăbuşi într-o parte. Ţăndările împroşcară aerul la distanţă de cîteva străzi. Structura de rezistenţă a majorităţii clădirilor din apropiere fu afectată. Nu rămase nici un geam întreg pe o rază de peste o jumătate de kilometru.

Lufkin moţăia pe un scaun cînd se produse bubuitura. Sări în picioare, ieşi pe balconul mic şi se uită la norul de praf. După cîteva minute ţîşniră primele flăcări şi începu vaietul interminabil al sirenelor. Îşi propti scaunul de balustrada balconului şi îşi ocupă postul de observaţie. Nu avea să mai doarmă nimeni. La şase minute după explozie, curentul electric din Garden City se întrerupse, iar Cairo fu cufundat în beznă, cu excepţia vîlvătăii portocalii de pe locul Ambasadei americane.

Îl sună pe Teddy.

După ce tehnicianul de încredere al acestuia îl asigură pe Lufkin că linia era neinterceptabilă, vocea bătrînului se auzi atît de limpede, încît parcă ar fi fost o convorbire între New York şi Boston.

– Da, sînt Maynard.

– Sînt la Cairo, Teddy. Mă uit cum fumegă ambasada noastră.

– Cînd s-a întîmplat?

– N-au trecut zece minute.

– Cît de mari...

– E greu de spus. Sînt la un kilometru jumate, într-un hotel. Dar cred că sînt pierderi masive.

– Sună-mă peste o oră. În noaptea asta rămîn la birou.

– S-a marcat.

Teddy se apropie cu scaunul pe rotile de un computer, apăsă pe cîteva taste şi după cîteva clipe îl reperă pe Aaron Lake. Candidatul călătorea de la Philadelphia la Atlanta, la bordul unui avion nou şi excelent întreţinut. În buzunarul lui se găsea un telefon celular de maximă siguranţă, de dimensiunile unei brichete.

Teddy mai apăsă pe cîteva butoane, făcu să sune telefonul candidatului şi abia după aceea vorbi.

– Domnule Lake, sînt Teddy Maynard.

Cine altul? îşi zise Lake. Era singurul care avea acces la telefonul acela.

– Eşti singur? întrebă Teddy.

– Stai puţin.

Teddy aşteptă, iar după cîteva clipe vocea candidatului se auzi din nou.

– Acum sînt în bucătărie, spuse Lake.

– Ai bucătărie la bord?

– Da, una mică. E un avion foarte dichisit, domnule Maynard.

– Bravo. Uite ce-i, îmi pare rău că te deranjez, dar am ceva pentru tine. Acum un sfert de oră Ambasada americană din Cairo a fost bombardată.

– Cine-a fost?

– Nu mă-ntreba asta.

– Iartă-mă.

– Presa o să se-nghesuie pentru declaraţii. Fă-ţi timp şi pregăteşte un punct de vedere. O să fie cel mai bun moment ca să-ţi exprimi compasiunea pentru victime şi familiile lor. Nu da conotaţii politice, dar nici nu renunţa la fermitate. La ora asta clipurile tale au devenit profetice, aşa că o să-ţi auzi cuvintele repetate de multe ori.

– Mă ocup chiar acum.

– Sună-mă cînd ajungi la Atlanta.

– Te sun.

Patruzeci de minute mai tîrziu, Lake şi grupul lui de însoţitori aterizară la Atlanta. Presa prinsese de veste, aşa că nici

nu se aşezase praful după explozia de la Cairo şi mulţimea de ziarişti aştepta pe aeroport. Încă nu fuseseră difuzate imagini în direct de la ambasadă, dar cîteva agenţii anunţaseră deja că numărul celor ucişi era de „cîteva sute".

În incinta micului terminal pentru avioanele particulare, Lake se opri în faţa unui grup de reporteri nerăbdători, unii cu videocamere şi microfoane, alţii cu reportofoane mici, iar alţii cu nişte blocnotesuri simple. Li se adresă solemn, fără să apeleze la notiţe:

– În clipa asta, ar trebui să ne rugăm pentru cei care au fost răniţi sau au murit în urma acestui act de război. Gîndurile şi compasiunea noastră se îndreaptă spre ei, spre familiile lor şi spre membrii echipelor de salvare. Nu vreau să politizez evenimentul, dar trebuie să spun că e absurd ca ţara asta să sufere din nou din cauza teroriştilor. Cînd o să fiu preşedinte, nici o crimă împotriva unui cetăţean american n-o să rămînă nepedepsită. O să folosesc armata nouă pe care o s-o avem pentru reperarea şi anihilarea tuturor grupurilor teroriste care-i fac să sufere pe americanii nevinovaţi. Atîta am avut de spus.

Apoi se îndepărtă, fără să ţină seama de strigătele şi întrebările grupului de reporteri frenetici.

Sclipitor, îşi zise Teddy, urmărind imaginile în direct de la el din buncăr. Concis şi plin de compasiune, dar în acelaşi timp extrem de dur. Superb! Se felicită din nou fiindcă se oprise asupra unui candidat atît de bun.

Cînd Lufkin sună din nou, la Cairo trecuse de miezul nopţii. Incendiul fusese stins, iar cadavrele erau scoase din clădire cît mai repede cu putinţă. Multe erau îngropate sub grămezile de moloz. Lufkin se găsea la o stradă distanţă, în spatele unei baricade a armatei, uitîndu-se alături de alte cîteva mii de oameni. În zona ambasadei era un haos de nedescris, iar atmosfera era dominată de un fum înecăcios şi de praf. Lufkin mai văzuse destule locuri după explozii, dar raportă că atentatul de la Cairo era foarte grav.

Teddy se deplasă prin cameră cu scaunul cu rotile şi îşi mai turnă o cafea decofeinizată. Clipurile violente ale lui Lake aveau să înceapă la o oră de maximă audienţă. Chiar în seara asta

stafful de campanie avea să cheltuiască trei milioane de dolari pentru un val de teroare şi de frică pe întreg cuprinsul ţării. A doua zi aveau să retragă clipurile, avînd grijă să facă un anunţ în acest sens. Din respect pentru morţi şi familiile lor, campania lui Lake avea să-şi suspende temporar micile profeţii. Iar a doua zi la prînz aveau să efectueze nişte sondaje masive de opinie.

Era momentul ca aprecierile pozitive la adresa candidatului Lake să înregistreze o creştere bruscă. Rămăsese mai puţin de o săptămînă pînă la primul scrutin din Arizona şi Michigan.

Primele imagini din Cairo fură cele ale unui reporter agitat, aflat cu spatele la o baricadă a armatei şi privit cu duşmănie de nişte soldaţi care parcă ar fi vrut să-i sugereze că aveau să-l împuşte dacă mai încerca să pătrundă unde nu avea voie. Sirenele se auzeau pretutindeni, iar luminile lor luceau intermitent. Însă reporterul aflase foarte puţine lucruri. O bombă puternică explodase în subsolul ambasadei la zece şi douăzeci, pe cînd invitaţii de la recepţie se pregăteau de plecare. Nu ştia exact care era numărul morţilor, dar – îşi asigură el telespectatorii – erau destui. Zona fusese delimitată printr-un cordon de soldaţi, iar ca măsură suplimentară fusese introdusă interdicţia de survol, aşa că nu se puteau transmite imagini din elicopter. Deocamdată nu revendicase nimeni atentatul, dar – fiindcă aşa se proceda – reporterul rosti numele a trei grupări radicale, care erau suspectate aproape după fiecare incident.

– Ar putea fi unul dintre ele, ar putea fi şi altceva, conchise el pe post de lămurire.

Neputînd imortaliza măcelul, operatorul trebui să-l filmeze în continuare pe reporter, şi cum acesta nu mai avea nimic nou, bătu cîmpii despre cît de periculos devenise Orientul Mijlociu, ca şi cum ar fi descoperit cea mai mare bombă a secolului şi ar fi difuzat-o în premieră absolută!

Lufkin sună la opt seara, ora Washingtonului, ca să-i spună lui Teddy că ambasadorul Statelor Unite în Egipt nu putea fi găsit şi că existau deja temeri că ar fi putut fi îngropat sub dărîmături. Cel puţin asta se zvonea atunci. În timp ce vorbea la telefon cu Lufkin, Teddy îl privi pe reporterul căruia îi tăiase sonorul. Pe un alt ecran apăru unul dintre clipurile lui Lake în

care se vorbea despre teroare. Acesta prezenta ruinele, măcelul, cadavrele şi consecinţele altor atacuri, insistînd apoi pe vocea potolită, dar sinceră a lui Aaron Lake, care promitea răzbunare.

Un asistent îl trezi la miezul nopţii cu un ceai cu lămîie, lăsîndu-i şi un sandviş cu legume. Ca de atîtea ori, aţipise în scaunul cu rotile, lăsînd peretele de ecrane TV cu imagine, dar fără sunet. După plecarea asistentului, apăsă pe un buton şi ascultă.

La Cairo era deja ziuă. Ambasadorul nu fusese găsit, ceea ce-i făcea pe toţi să presupună că rămăsese sub dărîmături.

Teddy nu se întîlnise niciodată cu diplomatul trimis în Egipt, care era oricum un ilustru anonim, idolatrizat acum de liota de reporteri fiindcă fusese un bun american. Moartea lui nu-l tulbură peste măsură pe Teddy, deşi criticile la adresa CIA aveau să se înteţească. În acelaşi timp, atentatul avea să devină şi mai grav, lucru care îi convenea lui Aaron Lake.

Deocamdată fuseseră recuperate şaizeci şi unu de cadavre. Autorităţile egiptene îl arătau cu degetul pe Yidal, suspectul cel mai probabil, fiindcă mica lui armată bombardase trei ambasade occidentale în ultimii şaisprezece ani şi fiindcă se pronunţa pentru un război pe faţă împotriva Statelor Unite. Din informaţiile CIA, Yidal avea treizeci de soldaţi şi un buget anual de aproximativ cinci milioane de dolari, proveniţi aproape în totalitate din Libia şi din Arabia Saudită. Însă scurgerile internaţionale de date în beneficiul presei sugerau o armată de o mie de oameni şi fonduri nelimitate cu care americanii nevinovaţi să poată fi ţinuţi sub teroare.

Israelienii ştiau ce mîncase Yidal la micul dejun şi la ce masă stătuse. Ar fi putut să-l suprime de cîteva zeci de ori însă deocamdată acesta nu-i inclusese în războiul pe care-l purta. Iar atîta timp cît ucidea americani şi occidentali, pe israelieni nu-i interesa. Ura ţărilor din Vest pentru fundamentaliştii islamici era în avantajul lor.

Teddy mîncă încet, după care mai moţăi puţin. Lufkin sună înainte de ora prînzului de la Cairo ca să-i dea de veste că fuseseră găsite cadavrele ambasadorului american şi al soţiei sale.

Numărul total al celor uciși era de optzeci și patru. Doar unsprezece dintre ei nu erau americani.

Camerele de luat vederi îl surprinseră pe Aaron Lake la intrarea într-o fabrică din Marietta, Georgia, dînd mîna cu muncitorii la ieșirea din schimb și declarînd următoarele cînd i se ceru părerea despre evenimentele din Cairo:

– Acum șaisprezece luni, aceiași criminali au bombardat alte două ambasade de-ale noastre și au ucis treizeci de americani, iar noi n-am făcut nimic să-i oprim. Își văd liniștiți de treabă fiindcă nu sîntem dispuși să luptăm. Cînd o să ajung președinte, o să declar război acestor teroriști și o să pun capăt crimelor.

Limbajul belicos era molipsitor, iar la primele ore ale dimineții, după ce aflară de cumplita tragedie de la Cairo, americanilor li se oferi un festival de amenințări și ultimaturi și din partea celorlalți șapte candidați. Pînă și cel mai pasiv dintre ei împrumută ceva din atitudinea unui pistolar de meserie.

11

În Iowa ningea din nou, iar zăpada care cădea necontenit în bătaia vîntului se transforma în zloată pe străzi şi îl făcea pe Quince Garbe să tînjească şi mai abitir după o plajă însorită. Aflat pe strada principală, acesta îşi acoperi faţa cu mîinile ca pentru a se proteja, dar adevărul era că nu voia să stea de vorbă cu nimeni. Şi nu avea chef să fie văzut intrînd valvîrtej încă o dată în clădirea oficiului poştal.

În cutie se afla o nouă scrisoare din acelea. Îi căzu faţa şi îi îngheţară mîinile cînd dădu cu ochii de ea, stînd alături de cîteva plicuri oarecare, ca un bileţel de la un vechi prieten. Se uită peste umăr şi în stînga, şi în dreapta – ca un hoţ apăsat de vină – după care smulse plicul din cutia poştală şi-l vîrî în palton.

Soţia lui era la spital, unde organiza un spectacol pentru copiii cu handicap fizic, aşa că în casă rămăsese doar o servitoare care îşi petrecea toată ziua moţăind în camera unde se spălau rufele. Nu-i mai mărise leafa de opt ani. Merse cu o viteză mică pînă acasă, luptîndu-se cu zăpada şi vîrtejurile, înjurîndu-l pe escrocul care îi dăduse buzna în viaţă sub pretextul iubirii şi anticipînd conţinutul scrisorii din buzunarul de la piept, care i se părea din ce în ce mai grea de la un minut la altul.

Nu o văzu pe servitoare cînd deschise uşa din faţă a casei, făcînd cît mai mult zgomot cu putinţă. Urcă la el în dormitor, unde încuie uşa. Sub salteaua patului se afla un pistol. Îşi aruncă paltonul şi mănuşile pe un fotoliu, făcu acelaşi lucru cu sacoul,

iar apoi se aşează pe marginea patului şi cercetă plicul. Aceeaşi hîrtie de culoarea levănţicii, aceeaşi caligrafie, aceeaşi ştampilă a poştei din Jacksonville, veche de două zile. Deschise plicul şi scoase o singură pagină.

Dragă Quince,

Îţi mulţumesc tare mult pentru bani. Ca să nu mă crezi o jigodie de ultimă speţă, e bine să ştii că i-am trimis soţiei şi copiilor, care sînt foarte chinuiţi. Din cauză că am fost închis, nu mai au de nici unele. Nevastă-mea a făcut o depresie gravă şi nu mai poate să lucreze, iar cei patru copii primesc de mîncare prin mila celorlalţi.

(Suta asta de mii o să-i îngraşe, nu glumă, îşi zise Quince.)

Trăiesc ca vai de ei într-un adăpost social şi nu-şi pot plăti transportul. Încă o dată, mulţumesc pentru ajutor. Alte cincizeci de mii i-ar face să scape de toate datoriile şi le-ar ajunge şi pentru colegiu, cînd o veni vremea.

Aceleaşi reguli, aceleaşi instrucţiuni de transfer şi aceeaşi promisiune că o să-ţi fac publică viaţa secretă dacă nu primesc banii repede. Pune-te pe treabă chiar acum, Quince, şi îţi jur că o să fie ultima mea scrisoare.

Mii de mulţumiri.

Cu drag, Ricky

Se duse în baie, deschise dulăpiorul cu medicamente şi găsi flaconul cu valium al nevesti-sii. Înghiţi două pastile, dar se gîndi să le dea pe gît pe toate. Vru să se întindă însă nu putea s-o facă pe pat fiindcă l-ar fi mototolit şi ar fi ridicat semne de întrebare. Aşa că se întinse pe jos, pe covorul uzat, dar curăţel, şi aşteptă ca pastilele să-şi facă efectul.

Se milogise, se căciulise şi chiar spusese cîteva minciuni ca să împrumute prima tranşă pentru Ricky. Nu avea cum să mai facă rost de alte cincizeci de mii dintr-un cont personal şi aşa destul de şubred şi confruntat cu spectrul insolvabilităţii. Casa lui mare şi frumoasă avea de suportat o ipotecă administrată chair de taică-său. Tot el semna şi cecurile. Maşinile din garajul personal erau spaţioase şi de import, dar aveau milioane de kilo-

metri la bord şi nu mai valorau foarte mult. Cine-ar fi vrut să cumpere un Mercedes vechi de unsprezece ani în Bakers, Iowa?

Dar dacă reuşea să fure banii? Borfaşul care se semna Ricky i-ar mai fi mulţumit o dată şi i-ar fi cerut alţii.

Pînă aici.

Era momentul să pună mîna pe flaconul cu pilule. Şi pe pistol.

Zbîrnîitul telefonului îl făcu să tresară. Fără să stea pe gînduri, se ridică în picioare şi ridică receptorul.

– Alo? mormăi el.

– Unde dracu' eşti?

Era taică-său, adresîndu-i-se pe un ton pe care îl cunoştea atît de bine.

– Aăă... mă simt cam rău, reuşi să îngaime Quince, privindu-şi ceasul şi amintindu-şi abia în clipa aceea de întîlnirea de la zece şi jumătate cu un inspector foarte important de la FDIC[1].

– Mă doare undeva de cum te simţi. Domnul Colthurst de la FDIC aşteaptă la mine-n birou de-un sfert de oră.

– Îmi vine să vărs, tati, spuse el şi se strîmbă, dîndu-şi seama că la cincizeci şi unu de ani i se adresa bătrînului cu acelaşi apelativ din copilărie.

– Minţi. De ce n-ai dat telefon dacă eşti bolnav? Gladys mi-a spus că te-a văzut la zece fără cîteva minute şi că te duceai la poştă. Ce mama dracului se petrece aici?

– Iartă-mă. Trebuie să merg la toaletă. Te sun mai tîrziu, zise Quince şi închise telefonul.

Valiumul îl făcu să se simtă înconjurat de un abur plăcut, aşa că se aşeză pe marginea patului şi se uită la hîrtiile de culoarea levănţicii risipite pe podea. Ideile îi veneau greu, stînjenite de efectul pastilelor.

Putea să ascundă scrisorile şi după aceea să se sinucidă. Biletul de adio avea să-l transforme în vinovat principal pe taică-său. Perspectiva morţii nici măcar nu era atît de neplăcută: scăpa de căsătorie, de bancă, de taică-său, de Bakers, Iowa, şi de toate secretele.

Dar i-ar fi fost dor de copii şi de nepoţi.

---

[1] Federal Deposit Insurance Corporation – Compania de Asigurări Federale (n. tr.).

Şi dacă monstrul ăsta de Ricky n-ar fi aflat de sinucidere, ar fi trimis încă o scrisoare care ar fi fost găsită şi în felul ăsta lumea ar fi aflat ce hram purta Quince, fie şi la mult timp după înmormîntare?

A doua idee urîtă presupunea o conspiraţie cu secretara, o femeie în care nici măcar nu avea mare încredere. Avea să-i spună adevărul şi s-o roage să-i scrie o scrisoare lui Ricky, dîndu-i vestea sinuciderii lui Quince Garbe. Puteau să elaboreze împreună scenariul unei sinucideri, luînd cu această ocazie şi cîteva măsuri vindicative împotriva lui Ricky.

Însă ar fi preferat să moară decît să-i spună secretarei.

A treia idee îi veni după ce valiumul pusese totală stăpînire pe el, făcîndu-l să surîdă. Ce-ar fi să încerce să fie cinstit? Să-i scrie lui Ricky şi să-i spună că săracise. Să-i mai ofere zece mii şi să-l anunţe că erau ultimii. Iar dacă Ricky era hotărît să-l distrugă, atunci el, Quince, nu avea de ales şi trebuia să i-o coacă. Avea să anunţe FBI-ul, dîndu-le ocazia să vadă de unde erau trimise scrisorile şi cum se făcea transferul banilor, după care aveau s-o păţească amîndoi.

Dormi pe jos o jumătate de oră, iar apoi îşi strînse sacoul, mănuşile şi paltonul. Ieşi din casă fără s-o vadă pe servitoare. În timp ce mergea cu maşina spre centru, animat de dorinţa de a da cărţile pe faţă, admise că banii erau singurii care contau. Taică-său avea optzeci şi unu de ani, iar capitalul curent al băncii se ridica la aproximativ zece milioane de dolari. Într-o bună zi aveau să-i aparţină. Trebuia să meargă pe burtă pînă punea mîna pe ei, iar după aceea putea să trăiască după bunul plac.

Erau prea mulţi bani ca să le dea cu piciorul.

Coleman Lee avea un mic local unde servea taco, la marginea oraşelului Gary din Indiana, într-o zonă controlată la ora aceea de mexicani. Coleman avea patruzeci şi opt de ani, divorţase de două ori cu tărăboi în tinereţe şi – slavă Domnului – nu avea copii. Din cauză că se îndopa cu taco, era gras şi lent în mişcări, avînd o burtă dizgraţioasă şi obraji bucălaţi. Nu era un bărbat atrăgător, însă era extrem de singur.

Majoritatea angajaților lui erau mexicani foarte tineri, care intraseră ilegal în țară și pe care, mai devreme sau mai tîrziu, încerca să-i molesteze, să-i seducă și să le facă tot felul de avansuri, în ciuda stîngăciei lui manifeste. I se întîmpla foarte rar să aibă succes. Nici afacerile nu-i mergeau nemaipomenit, fiindcă lumea vorbea, iar Coleman nu era privit cu ochi buni. Cine-ar fi cumpărat taco de la un stricat?

Închiriase două căsuțe poștale la oficiul aflat la celălalt capăt al promenadei – una pentru afaceri, cealaltă pentru plăcerea personală. Făcea colecție de materiale pornografice pe care le ridica aproape zilnic de la poștă. Factorul care-i aducea corespondența obișnuită era cam curios din fire și era bine ca unele lucruri să rămînă cît mai puțin cunoscute cu putință.

Merse pe trotuarul murdar de la marginea parcării, pe lîngă magazinele de încălțăminte și cosmetice cu reducere, pe lîngă un centru de închiriat casete porno din care fusese dat afară și prin dreptul unui birou de asistență socială înființat la marginea aceea de oraș de un politician disperat, care nu mai știa cum să facă rost de voturi. Clădirea poștei era plină de mexicani care nu se grăbeau defel să iasă, fiindcă afară era frig.

Recolta din ziua aceea consta în două reviste porno trimise în plicuri simple de hîrtie maro și o scrisoare care i se păru vag familiară. Plicul era galben, pătrat, nu avea expeditor și purta ștampila poștei din Atlantic Beach, Florida. A, da, își aduse aminte Coleman, ținîndu-l în mînă. Percy, tînărul acela din centrul de recuperare.

Întors în încăperea mică și înghesuită dintre bucătărie și cămară, răsfoi în grabă revistele, nu văzu nimic nou și le puse peste celelalte sute de numere adunate în cîteva teancuri. Apoi deschise scrisoarea de la Percy. La fel ca precedentele două, era scrisă de mînă și adresată lui Walt, numele folosit de Coleman ca să-și ridice toate materialele porno. Walt Lee.

Dragă Walt,

Ultima ta scrisoare m-a bucurat din cale-afară. Am citit-o de multe ori. Ai un stil foarte frumos. Cum ți-am spus deja, sînt aici de aproape un an și jumătate, iar la un moment dat te copleșește

singurătatea. Îţi ţin scrisorile sub saltea şi cînd mă simt foarte singur le citesc de mai multe ori la rînd. Unde-ai învăţat să scrii aşa? Te rog să-mi mai trimiţi una cît de repede poţi.

Cu puţin noroc, o să mi se dea drumul în aprilie. Habar n-am unde-o să mă duc sau ce-o să fac. Mă sperie gîndul că o să ies de aici după aproape doi ani şi n-o să am pe nimeni. Sper să corespondăm în continuare şi atunci.

Voiam să te întreb, chit că îmi displace profund şi n-aş fi vrut s-o fac, dar cum n-am încotro, o să-mi iau oricum inima în dinţi, şi poţi să refuzi liniştit, doar n-o să stricăm prietenia din atîta lucru, dacă n-ai putea să-mi împrumuţi o mie de dolari? Aici la centrul de recuperare au un fel de magazin de unde poţi să cumperi CD-uri şi cărţi pe credit, iar eu sînt aici de atîta vreme, că am o datorie destul de mare.

Dacă ai putea să mă împrumuţi, ar fi grozav. Dacă nu, e de înţeles.

Oricum, îţi mulţumesc că exişti, Walt. Te rog să-mi scrii repede. Abia aştept un rînd de la tine.

Cu drag, Percy

O mie de dolari? Ce era porcăria asta? Coleman îşi dădu seama că era ceva dubios. Rupse scrisoarea în mai multe bucăţi pe care le aruncă la gunoi.

– O mie de dolari, murmură el ca pentru sine, întinzîndu-se din nou după reviste.

Curtis nu era numele adevărat al bijutierului din Dallas. Era un pseudonim bun pentru corespondenţa cu tînărul Ricky din centrul de recuperare, dar numele lui real era Vann Gates.

Domnul Gates avea cincizeci şi opt de ani, părea să se bucure de o căsnicie fericită, avea trei copii şi doi nepoţi şi deţinea împreună cu soţia sa şase magazine de bijuterii în Dallas, situate fără excepţie în incinta unor mari centre comerciale. Pe hîrtie aveau două milioane de dolari pe care îi cîştigaseră singuri. Îşi cumpăraseră o casă nouă şi frumoasă în Highland Park, cu dormitoare separate, fiecare în cîte un capăt. Îşi beau cafeaua

în bucătărie, ducîndu-se în salonaş ca să se uite la televizor sau să se joace cu nepoţii.

Domnul Gates începuse să calce pe alături din cînd în cînd, de fiecare dată cu mare atenţie. Nimeni nu bănuia nimic. Corespondenţa lui cu Ricky era prima încercare de a găsi dragostea prin intermediul anunţurilor din reviste, iar deocamdată rezultatele îl bucuraseră peste măsură. Închiriase o căsuţă poştală la unul dintre oficiile învecinate cu un centru comercial şi recursese la numele de Curtis V. Gates.

Acesta era şi numele de pe plicul de culoarea levănţicii, iar cînd destinatarul se aşeză la loc în maşină şi îl deschise cu grijă, nu-şi dădu seama de la bun început că era ceva în neregulă. Era doar o nouă scrisoare de la dragul lui Ricky. Cu toate acestea, primele cuvinte avură efectul unui trăsnet:

Dragă Vann Gates,

Ne-am jucat destul, amice. Nici pe mine nu mă cheamă Ricky, nici tu nu eşti Curtis. Nu sînt defel un june homosexual pornit să-şi caute iubirea. Atîta doar că mătăluţă ai un secret urît foc, pe care ţii morţiş să nu-l afle nimeni. Hai să-ţi dau o mînă de ajutor.

Uite cum facem: transferă o sută de mii de dolari la Geneva Trust Bank, Nassau, Bahamas, în contul 144-DXN-9593 pentru Boomer Realty Ltd., număr de transfer 392844-22.

Nu sta pe gînduri! Nu e nici o glumă. E o escrocherie şi ai căzut în plasă. Dacă banii nu ajung în zece zile, soţia ta, doamna Glenda Gates, o să primească un pachetel doldora de scrisori, fotografii şi toate cele.

Dacă trimiţi banii, mă fac nevăzut cît ai clipi din ochi.

Cu drag, Ricky

După cîtva timp, Vann se încadră pe I-635, drumul de ieşire din Dallas, iar apoi ocoli Fort Worth prin I-820 şi se întoarse în Dallas, mergînd pe banda întîi, cu optzeci de kilometri pe oră, fără să-i pese de convoiul de maşini strînse în spatele lui. Dacă i-ar fi prins bine să plîngă, cu siguranţă că ar fi izbucnit în nişte

hohote zdravene. Nu îl deranja plînsul în sine, îndeosebi în intimitatea Jaguarului proprietate personală.

Dar era prea furios ca să plîngă, prea îndîrjit ca să-şi lingă rănile şi prea speriat ca să mai piardă timp tînjind după cineva care nu exista. Trebuia acţionat – rapid, hotărît şi în secret.

Cu toate acestea, tristeţea îl copleşi, făcîndu-l în cele din urmă să tragă pe dreapta şi să parcheze cu motorul mergînd. Atîtea vise frumoase legate de Ricky, atîtea ore cu ochii aţintiţi asupra chipului său frumos şi a zîmbetului strengăresc, atîtea scrisori triste, amuzante, deznădăjduite sau pline de speranţă... Cum puteau fi transmise atîtea emoţii prin cuvîntul scris? Practic, învăţase pe de rost toate rîndurile primite.

Iar el era un băiat – tînăr şi viril, dar singur şi tînjind după un prieten matur. Acel Ricky pe care ajunsese să-l iubească avea nevoie de îmbrăţişările drăgăstoase ale unui bărbat mai mare ca el, iar Curtis alias Vann făcuse o mulţime de planuri în acest sens pe durata ultimelor luni. De pildă, inventase expoziţia de diamante din Orlando, exact în perioada cînd soţia avea să plece în vizită la sora ei din El Passo. Se îngrijise de toate amănuntele şi nu lăsase nici o urmă.

În cele din urmă, bietul Vann izbucni în plîns, vărsînd lacrimi amare, fără nici un fel de reţinere sau jenă. Nu-l vedea nimeni; maşinile zburau pe lîngă el cu o sută treizeci pe oră.

Promise să se răzbune, ca toţi iubiţii trădaţi. Avea să-i dea de urmă monstrului âstuia care se dăduse drept Ricky şi-i frînsese inima.

Cînd furtuna din suflet i se mai potoli, se gîndi la soţie şi la familie, iar asta îl ajută mult să-şi usuce lacrimile. Ei aveau să-i rămînă toate magazinele, cele două milioane şi casa nouă cu dormitoare separate, în timp ce el avea să se aleagă doar cu disprețul şi bîrfelile unui oraş care abia aştepta să aibă subiecte de discuţie. Copiii aveau să-l aleagă pe părintele cu bani, iar nepoţilor aveau să le ajungă la urechi fel de fel de lucruri urîte despre bunicul lor pînă la sfîrşitul vieţii.

Se încadră din nou pe banda întîi, merse tot cu optzeci de kilometri pe oră şi trecu a doua oară prin Mesquite, găsindu-şi

apoi timp să mai citească o dată scrisoarea, în timp ce Jeep-urile goneau pe lîngă el.

Nu avea nici un suflet caritabil căruia să-i dea telefon, nici un bancher de încredere căruia să-i ceară să verifice contul din Bahamas, nici un avocat căruia să-i solicite sfatul şi nici un prieten gata să-i asculte necazurile.

Pentru un om care dusese o viaţă dublă şi îşi luase multe măsuri de precauţie, problema banilor nu era insurmontabilă. Nevastă-sa ţinea fiecare bănuţ sub control, atît acasă, cît şi în magazine, motiv pentru care Vann învăţase de mult să ascundă o parte din cîştiguri. Făcea acest lucru cu pietre preţioase, rubine, perle şi uneori mici diamante pe care le punea deoparte şi le vindea mai tîrziu altor bijutieri pe bani gheaţă. Era un procedeu frecvent în breaslă. Avea cutii întregi pline cu bani – cutii de pantofi stivuite frumos într-un seif protejat împotriva incendiilor, amplasat într-un minidepozit din Plano. Le spunea bani postdivorţ. Lichidităţi pentru o viaţă nouă în care el şi Ricky aveau să străbată lumea în lung şi în lat, cheltuind totul într-o călătorie fără sfîrşit.

– Ticălosule! spuse el printre dinţi, repetînd cuvîntul de cîteva ori.

Dar de ce să nu-i răspundă nemernicului la scrisoare, anunţîndu-l că nu avea bani? Sau să-l ameninţe cu darea în vileag a escrocheriei? De ce să nu riposteze?

Fiindcă jigodia ştia foarte bine ce făcea. Îl urmărise suficient de mult ca să-i afle numele adevărat şi să se intereseze cum o chema pe nevastă-sa. Totodată, aflase că avea bani.

Intră pe aleea din dreptul casei şi o văzu pe Glenda, care mătura trotuarul.

– Unde-ai fost, iubitule? îl întrebă ea cu o voce blîndă.

– Am făcut nişte curse, răspunse el cu un zîmbet.

– Ţi-a luat ceva timp, observă ea, continuînd să măture.

Se săturase pînă peste cap. Îl cronometra! De treizeci de ani îl ţinea sub papuc şi stătea cu cronometrul în mînă.

O sărută uşor pe obraz în virtutea obişnuinţei, iar pe urmă coborî în pivniţă, unde încuie uşa şi reîncepu să plîngă. Casa în care locuia era închisoarea (cu o ipotecă de 7 800 de dolari pe

lună, nici nu era greu să creadă aşa ceva despre ea), iar nevastă-sa era paznicul, omul care avea toate cheile. Singura lui modalitate de a evada fusese distrusă cu puţin timp în urmă şi înlocuită de prezenţa unui extorcator cu sînge-rece.

12

Pentru optzeci de sicrie era nevoie de mult spațiu. Fuseseră aliniate perfect și învelite în roșu, alb și albastru, avînd toate aceeași lungime și lățime. Ajunseseră cu treizeci de minute în urmă la bordul unui avion de marfă al aviației și fuseseră coborîte în cadrul unei ceremonii solemne. Aproape o mie de prieteni și rude stăteau pe scaunele pliante așezate pe cimentul din hangar și se uitau șocați la marea de drapele aranjate în fața lor. Doar ziariștii îi depășeau numeric, opriți în spatele unor baricade ridicate de poliția militară.

Chiar și pentru o țară obișnuită cu avatarurile politicii externe, numărul victimelor era impresionant. Optzeci de americani, opt englezi și opt nemți – nici un francez, fiindcă Franța boicota evenimentele diplomatice occidentale din Cairo. Ce căutau optzeci de americani în clădirea ambasadei, deși trecuse de ora zece seara? Aceasta era întrebarea aflată pe buzele tuturor, dar deocamdată nimeni nu știa ce să răspundă. Explicația cea mai plauzibilă la Washington era că firma de catering întîrziase, ca de altfel și miniorchestra care asigura fondul muzical.

Însă teroriștii dovediseră cu vîrf și îndesat că puteau lovi la orice oră, iar atunci ce importanță avea pînă cînd ținuse recepția la care participaseră ambasadorul, soția lui, angajații ambasadei, colegii și invitații?

A doua mare întrebare a momentului era de ce anume se aflau optzeci de americani în incinta ambasadei de la Cairo?

Departamentul de Stat nu avusese timp să se gîndească la un răspuns.

După cîteva marşuri funebre interpretate de o fanfară a aviaţiei, luă cuvîntul preşedintele. Acesta vorbi cu o voce gîtuită şi chiar vărsă o lacrimă sau două, dar, după opt ani de întrebuinţare, trucurile de acest gen începuseră să nu mai impresioneze. Promisese deja răzbunare de multe ori, aşa că de data asta insistă asupra puterii de sacrificiu şi asupra unei vieţi de apoi mai bune decît cea pămînteană.

Secretarul de Stat rosti numele celor morţi într-o enumerare funestă, menită să surprindă şi mai bine gravitatea momentului. Plînsetele se intensificară, urmate de o nouă cortină muzicală. Discursul cel mai lung îi aparţinu vicepreşedintelui, care se afla în plină campanie şi tocmai se hotărîse să se implice în lupta de ştergere a terorismului de pe faţa pămîntului. Deşi nu purtase în viaţa lui vreo uniformă militară, părea nerăbdător să înceapă să arunce grenade.

Lake îi pusese pe jar pe toţi.

Lake privi ceremonia funerară în timp ce zbura de la Tucson la Detroit, pentru o nouă serie de întrevederi la care întîrziase. La bord se afla şi specialistul lui în sondaje, un magician recent încadrat în echipă, care îl însoţea în toate deplasările. Pe cînd Lake şi oamenii lui se uitau la ştiri, acesta lucra de zor la o masă de conferinţe pe care se găseau două laptopuri, trei telefoane şi o mulţime de materiale tipărite.

Pînă la primul scrutin din Arizona şi Michigan rămăseseră trei zile, iar procentele lui Lake creşteau, îndeosebi în statul de proveniență, unde se găsea într-o cursă pe viaţă şi pe moarte cu un candidat stabilit de mult, guvernatorul Tarry din Indiana. În Michigan Lake mai avea de recuperat zece procente, dar lumea începuse să-l trateze cu tot mai mare atenţie. Dezastrul de la Cairo îi servea de minune.

La un moment dat, guvernatorul Tarry se trezi într-o criză de fonduri pentru campanie. Pentru Aaron Lake banii nu erau o problemă. Nici nu avea timp să-i cheltuiască pe toţi.

După ce vicepreşedintele se îndură să-şi termine discursul, Lake plecă din faţa ecranului, se instală la loc în fotoliul lui pivo-

tant din piele şi puse mîna pe un ziar. Un membru al staffului îi aduse o cafea din care sorbi, în timp ce privea cîmpiile din Kansas aflate la treisprezece kilometri sub el. Un alt angajat pentru campanie îi înmînă un mesaj – unul în urma căruia candidatul trebuia să pună repede mîna pe telefon. Lake aruncă o privire prin avion şi numără treisprezece oameni, fără să pună la socoteală piloţii.

Pentru un om discret din fire şi căruia încă îi era dor de soţie, nu se adaptase acestei lipse totale de intimitate. Se mişca în cadrul unui grup, nu trecea o jumătate de oră fără o discuţie între patru ochi, fiecare acţiune îi era coordonată de un comitet, iar fiecare interviu precedat de exerciţii de anticipare a întrebărilor şi de formulare a răspunsurilor. Era singur doar şase ore pe noapte, în camera de hotel, dar şi acolo cei din Serviciul Secret ar fi vrut să doarmă pe jos, cu el în încăpere, dacă i-ar fi lăsat. Din cauza oboselii, dormea ca un prunc. Singurele lui minute în care putea să mediteze nestingherit erau cele din baie, cînd făcea duş sau avea nevoie de closet.

Însă rămăsese realist. El, Aaron Lake, congresmanul liniştit din Arizona, devenise peste noapte o senzaţie. Ataca din plin, în timp ce restul băteau pasul pe loc. Avea la dispoziţie bani cu ghiotura. Ziarele îi luaseră urma ca nişte cîini de vînătoare. Cuvintele lui erau reproduse sub formă de citate. Avea prieteni foarte puternici şi, pe măsură ce lucrurile intrau în matcă, candidatura lui părea cît se poate de serioasă. Cu o lună în urmă nici n-ar fi visat la aşa ceva.

Lake savura momentul. Campania era o nebunie, dar avea resurse să dicteze ritmul de lucru. Reagan avusese un program obişnuit, de la nouă la cinci, şi fusese mult mai eficient decît Carter, care devenise dependent de muncitul pe brînci. Totul era să ajungă la Casa Albă, îşi repeta el întruna, să-i suporte pe toţi prostovanii ăia, să depăşească primul tur de scrutin, să reziste zîmbind şi făcînd o glumă, iar într-o bună zi o să ajungă în Biroul Oval, unde o să stea singur, cu toată lumea la picioare.

Şi o să aibă intimitatea după care tînjea atît de mult.

Teddy stătea cu York la el în buncăr şi se uitau amîndoi la transmisiunea în direct de la Baza Andrews a Aviaţiei. Cînd se

întîmplau lucruri urîte, prefera compania lui York. Acuzaţiile fuseseră extrem de dure. Era nevoie de ţapi ispăşitori, iar mulţi dintre idioţii care îi luau la goană pe operatori şi cameramani dădeau vina pe CIA fiindcă asta făceau de fiecare dată.

Dacă ar fi ştiut!

În cele din urmă Teddy îi spusese lui York de avertismentul primit de la Lufkin, iar York pricepuse tot. Din păcate, mai avuseseră asemenea situaţii. Cînd eşti jandarmul lumii pierzi o mulţime de oameni, iar Teddy şi York trăiseră împreună numeroase momente triste în care se uitaseră la sicriele învelite în drapelul american şi coborîte de la bordul aparatelor C-130, semn că undeva în lume mai avusese loc o nenorocire. Campania lui Lake avea să fie ultimul efort al lui Teddy de a salva vieţile cetăţenilor americani.

Eşecul părea foarte puţin probabil. D-PAC strînsese peste douăzeci de milioane în două săptămîni şi era pe punctul să pună banii în circulaţie pentru Washington. Douăzeci şi unu de cogresmeni fuseseră aleşi pentru susţinerea oficială a lui Lake, operaţiune care costase în total şase milioane. Însă deocamdată cel mai preţios trofeu era senatorul Britt, fostul candidat şi tăticul unui băieţel thailandez. În momentul ieşirii din cursa pentru Casa Albă acesta avea o datorie de aproape patru milioane, fără a dispune de un plan de acoperire a deficitului. De obicei, banii nu se lipesc de cei care îşi fac bagajele şi pleacă acasă. Elaine Tyner, avocatul care conducea D-PAC, avu o întrevedere cu senatorul Britt şi în mai puţin de o oră ajunse la un acord cu el. D-PAC se angaja să-i plătească toate datoriile acumulate în campanie, într-un interval de trei ani, în schimbul unei susţineri ferme şi răspicate a candidaturii lui Aaron Lake.

– Avem vreo proiecţie a victimelor? întrebă York.

– Nu, răspunse Teddy după cîteva clipe.

Discuţiile dintre ei nu se desfăşurau niciodată în grabă.

– De ce-au fost atît de multe?

– S-a băut vîrtos. E o chestiune care se-ntîmplă mereu în ţările arabe. Alte valori, altă cultură, viaţa e monotonă, iar cînd vreunul dintre diplomaţii noştri oferă cîte-o recepţie, lumea profită. Mulţi dintre cei morţi erau beţi criţă.

Mai trecură cîteva minute.

– Unde-i Yidal? întrebă York.

– La ora asta, în Irak. Ieri era în Tunisia.

– Zău c-ar fi cazul să-l oprim.

– Anul viitor. O să fie un moment de referință pentru președintele Lake.

Doisprezece dintre cei șaisprezece congresmeni care îl susțineau pe Lake aveau cămăși albastre, lucru care nu-i scăpă lui Elaine Tyner. Avea grijă să țină minte acest gen de amănunte. Cînd un politician american se apropia de o cameră de luat vederi, își punea de obicei cea mai bună cămașă albastră de bumbac. Ceilalți patru aveau cămăși albe.

Îi aranjă în fața reporterilor într-una dintre sălile de festivități ale hotelului Willard. Politicianul cu vechimea cea mai mare, reprezentantul Thurman din Florida, rosti cuvîntul de deschidere și adresă un bun venit presei la acest eveniment foarte important. Uitîndu-se pe niște însemnări, el își exprimă punctul de vedere despre contextul internațional actual, comentă incidentul de la Cairo, precum și evoluțiile din China și Rusia și spuse că lumea era mult mai periculoasă decît părea. După citirea cîtorva statistici legate de reducerea cheltuielilor militare, Thurman se lansă într-un lung solilocviu dedicat bunului său prieten Aaron Lake, în serviciul căruia se aflase peste zece ani și pe care îl cunoștea mai bine decît aproape toți ceilalți. Lake avea un mesaj precis și, chiar dacă oamenii nu prea voiau să-l audă, mesajul era extrem de important.

Thurman declară că se delimita de poziția guvernatorului Tarry și că, în ciuda mustrărilor de conștiință și a riscului că ar fi putut fi privit ca un trădător, se convinsese în forul său lăuntric că Aaron Lake era omul de care era nevoie pentru siguranța națiunii. Ceea ce nu spuse el reieși dintr-un sondaj de opinie recent, în urma căruia Lake crescuse spectaculos în Tampa-St. Pete.

După Thurman luă cuvîntul un congresman din California. Acesta nu aduse nimic nou în discuție, dar avu grijă să bată apa în piuă timp de zece minute. În circumscripția lui, la nord de San

Diego, existau patruzeci şi cinci de mii de angajaţi în industria aerospaţială şi de apărare şi se părea că toţi trimiseseră mesaje scrise sau telefonice de sprijin. El unul fusese uşor de convins; ca să meargă pe drumul cel bun fusese nevoie de presiunile din teritoriu şi de două sute cincizeci de mii de dolari de la doamna Tyner şi D-PAC.

Cînd începură întrebările, cei şaisprezece se strînseră unul în altul, nerăbdători să-şi dea cu părerea şi temîndu-se să nu rămînă din greşeală în afara obiectivelor camerelor de luat vederi.

Deşi nu avea în componenţă preşedinţi de comisii, grupul reuşi să impresioneze. Mesajul membrilor lui era că Aaron Lake era un candidat legitim, un om pe care-l cunoşteau şi în care aveau încredere. Un om de care naţiunea avea nevoie. Un om cu şanse reale de a fi ales.

Evenimentul se bucură de o organizare şi de o mediatizare bună, transformîndu-se imediat într-o ştire importantă. Elaine Tyner avea să mai pregătească cinci apariţii pentru ziua următoare, păstrîndu-l pe senatorul Britt pentru ultima linie dreaptă, cu douăzeci şi patru de ore înainte de Marţea cea Mare.

Scrisoarea din torpedoul maşinii lui Ned era de la Percy, tînărul din centrul de recuperare, care îşi primea corespondenţa prin Laurel Ridge, căsuţa poştală 4585, Atlantic Beach, FL 32233.

Ned se afla în Atlantic Beach, unde stătuse două zile, avînd scrisoarea la el şi hotărîndu-se să-l găsească pe acest Percy, fiindcă i se părea ceva suspect. Nu prea avea nimic de făcut la ora aceea. Se pensionase, strînsese destui bani, nu avea familie şi, în plus, în Cincinnati ningea. Plătise o cameră la Sea Turtle Inn, aflat chiar pe plajă, iar seara pleca să cutreiere barurile de pe Atlantic Boulevard. Găsise două restaurante excelente şi care, deşi aglomerate, erau ticsite cu băieţi şi fete drăguţe. Descoperise Pete's Bar and Grill la o stradă distanţă, iar în ultimele două nopţi ieşise de acolo turtit de berile reci date pe gît una după alta. Sea Turtle se afla chiar după colţ.

Ziua Ned supraveghea oficiul poştal, o clădire modernă din cărămidă şi sticlă, situată pe First Street, o arteră paralelă cu

plaja. Cutia poştală 4585, aflată la jumătatea distanţei dintre podea şi tavan, se afla pe un perete, la un loc cu alte optzeci, într-o zonă cu trafic mediu. Ned cercetase căsuţa poştală, încercase s-o deschidă cu nişte chei şi o sîrmă şi chiar pusese cîteva întrebări la ghişeul de informaţii. Lucrătorii din oficiu fuseseră foarte amabili. Tot în prima zi, înainte de-a pleca, ascunsese un fir de aţă neagră de cinci centimetri înăuntrul căsuţei. Era imperceptibilă chiar şi pentru un ochi versat, dar în felul ăsta Ned avea să ştie dacă venea cineva să se intereseze de corespondenţă.

Avea şi el o scrisoare acolo, într-un plic de un roşu-aprins, pe care o expediase din Cincinnati cu trei zile în urmă, înainte de a se îndrepta spre sud. Prin intermediul ei îi trimisese lui Percy un cec de o mie de dolari, bani de care băiatul avea nevoie ca să-şi cumpere cele trebuincioase unui artist plastic. Într-o scrisoare anterioară, Ned îi spusese că fusese la un moment dat proprietarul unei galerii de artă modernă din Greenwich Village. Era o minciună, firește, dar şi el se îndoise de tot ceea ce aflase de la Percy.

Ned fusese bănuitor din capul locului. Înainte de a răspunde solicitării, încercase o verificare a clinicii Laurel Ridge, exclusivistul centru de dezintoxicare unde era, chipurile, internat Percy. Exista un telefon, pe care însă Ned nu reuşi să-l afle nici din cartea de telefon şi nici de la informaţii. Adresa stradală lipsea cu desăvîrşire. Percy explicase în prima scrisoare că locul era ţinut în mare secret, fiindcă mulţi pacienţi erau directori ai unor firme importante sau înalte oficialităţi guvernamentale care cedaseră, într-un fel sau altul, tentaţiei stupefiantelor. Ned păruse convins. Percy avea condei.

Şi un chip foarte atrăgător. Asta îl făcuse pe Ned să scrie mai departe. Se uita la fotografia lui în fiecare zi.

Rugămintea de a-i trimite bani îl luase prin surprindere şi, cum se plictisea înfiorător, se decisese să se suie în maşină şi să se ducă la Jacksonville.

Din locul pe care-l avea în parcare, ascuns pe jumătate în spatele volanului şi cu spatele la First Street, vedea întregul perete de căsuţe poştale, precum şi pe clienţii care veneau şi plecau. Şansele erau mici, dar merita făcută o încercare. Folosea un

binoclu pliabil şi de cîteva ori se alese cu priviri fixe din partea unor trecători. După două zile, misiunea i se păru monotonă, dar pe măsura trecerii timpului se convingea din ce în ce mai mult că tot avea să vină cineva să-i ridice scrisoarea. Era imposibil să nu fie verificată căsuţa poştală, măcar o dată la trei zile. Un centru de recuperare cu asemenea pacienţi primea multă corespondenţă, nu? Sau era doar o faţadă pentru un escroc care venea o dată pe săptămînă ca să vadă cine muşcase?

Escrocul îşi făcu apariţia spre sfîrşitul după-amiezei celei de-a treia zi. Îşi parcă Volkswagenul Beetle lîngă Ned, după care intră în oficiul poştal. Purta nişte pantaloni kaki boţiţi, o cămaşă albă, o pălărie de pai şi papion, avînd aerul neîngrijit al boemilor cărora le plăcea să-şi facă veacul pe plajă.

Trevor petrecuse o pauză de prînz îndelungată la Pete's, după care moţăise o oră la serviciu ca să scape de efectele băuturii, iar acum tocmai se dezmorţea şi făcea drumurile obişnuite. Descuie căsuţa poştală 4585 şi scoase corespondenţa compusă în principal din reclame şi pliante pe care le aruncă, uitîndu-se apoi prin scrisori în drum spre ieşire.

Ned îi supraveghea toate mişcările. După trei zile de plictiseală, era mulţumit că pînda dăduse rezultate. Se luă după Volkswagenul Beetle, iar cînd acesta opri din nou şi proprietarul lui intră într-un birou de avocatură mic şi înghesuit, se îndepărtă pe gînduri, scărpinîndu-se în cap şi repetînd cu voce tare:

– Un avocat?

Îşi continuă drumul pe autostrada AIA, de-a lungul ţărmului, departe de Jacksonville, iar apoi coti spre sud, trecu prin Vilano Beach, Crescent Beach, Beverly Beach şi Flagler Beach, şi în cele din urmă ajunse la un Holiday Inn aflat la ieşirea din Port Orange. Înainte de a urca în cameră, trecu pe la bar.

Nu era prima escrocherie care îl tentase. La drept vorbind, mai existase una. O mirosise şi pe aceea înainte să fie fraierit. Sorbind din al treilea pahar de martini, îşi jură că aceasta avea să fie ultima.

13

Cu o zi înainte de primul scrutin din Arizona şi Michigan, campania lui Lake dezlănţui un război mediatic fără precedent în politica prezidenţială. Timp de optsprezece ore, cele două state fură bombardate cu o avalanşă de clipuri. Unele durau cincisprezece secunde, erau moderate şi prezentau doar chipul frumos al candidatului, însoţit de promisiunile unei conduceri ferme şi ale unei lumi mai sigure. Altele erau documentare de cîte un minut şi vorbeau despre pericolele ulterioare războiului rece. Existau şi cîteva cu ameninţări hotărîte la adresa teroriştilor lumii – continuaţi să omorîţi oameni doar fiindcă sînt americani şi o să plătiţi scump. Episodul Cairo era încă foarte recent, iar săgeţile ajunseră drept la ţintă.

Clipurile erau îndrăzneţe şi fuseseră opera unor consultanţi de clasă; singurul lor neajuns era suprasaturaţia. Însă Lake era o figură prea nouă ca să plictisească pe cineva, cel puţin deocamdată. Stafful lui de campanie cheltui zece milioane de dolari pentru apariţiile televizate din cele două state, ceea ce reprezenta o sumă halucinantă.

Aceleaşi clipuri avură o frecvenţă de apariţie mai mică în timpul votării propriu-zise din ziua de marţi, 22 februarie, iar la închiderea urnelor analiştii pronosticară că Lake avea să cîştige în statul de proveniență, clasîndu-se al doilea – la mică distanţă de principalul contracandidat – în Michigan. La urma urmelor, guvernatorul Tarry era din Indiana, tot un stat din Midwest, iar

în ultimele trei luni petrecuse cîteva săptămîni bune în Michigan.

Însă era limpede că nu stătuse destul. Alegătorii din Arizona optară pentru candidatul ridicat din rîndurile lor, iar oamenii din Michigan începură şi ei să-l vadă cu ochi buni pe noul-venit. Lake obţinu 60 la sută acasă şi 55 la sută în Michigan, unde guvernatorul Tarry abia se alese cu un amărît de 31 la sută. Candidaţii ieşiţi din cursă votară în procente sensibil egale pentru cei doi.

Guvernatorul Tarry suferi o înfrîngere usturătoare cu doar două săptămîni înainte de Marţea cea Mare şi cu trei săptămîni înainte de cea mică.

Lake urmări numărătoarea voturilor de la bordul avionului personal, întorcîndu-se din Phoenix, unde se autovotase. La diferenţă de o oră de Washington, CNN îl declară cîştigătorul-surpriză din Michigan, iar stafful destupă şampania. Lake savură momentul şi chiar îşi permise să bea două pahare.

Era la curent cu datele istorice. Nimeni nu intrase în cursă atît de tîrziu şi nici nu ajunsese atît de departe într-un timp atît de scurt. În cabina unde se făcuse întuneric, îi priviră cu toţii pe analişti pe patru ecrane şi constatară că experţii se minunau în faţa acestui Lake şi a ceea ce reuşise să întreprindă. Guvernatorul Tarry fu politicos, dar îşi exprimă îngrijorarea în legătură cu sumele uriaşe pe care le cheltuia adversarul lui necunoscut pînă mai ieri.

Lake discută politicos cu micul grup de reporteri care îl aşteptaseră la Reagan National Airport, după care se urcă într-o altă limuzină Suburban neagră şi se îndreptă spre sediul campaniei naţionale, unde le mulţumi angajaţilor excelent plătiţi şi le spuse să se ducă acasă şi să se culce.

Era aproape de miezul nopţii cînd ajunse în Georgetown, la căsuţa tip pe care-o avea pe Thirty-fourth, aproape de Wisconsin. Doi agenţi ai Serviciului Secret coborîră din maşină în urma lui, în timp ce alţi doi îl aşteptau pe treptele din faţă. Lake refuzase categoric o solicitare oficială de a permite instalarea unor gărzi în incinta casei.

– Nu vreau să vă văd cum staţi la pîndă, le spuse el cu asprime în faţa uşii de la intrare.

Prezenţa lor îi agasa, nu ştia cum îi cheamă şi nu-i păsa dacă le devenise antipatic. Din punctul lui de vedere, nu aveau nume. Erau eventual „voi, ăştia", o formulă rostită cu cît mai mult dispreţ cu putinţă.

Odată pătruns în casă, încuie, urcă în dormitor şi îşi schimbă hainele. Stinse luminile, ca şi cum s-ar fi culcat, aşteptă un sfert de oră, coborî tiptil, se opri în casa scărilor ca să vadă dacă se uita cineva înăuntru, iar apoi mai coborî cîteva trepte, ajungînd într-o pivniţă mică. Ieşi pe o fereastră şi se trezi în aerul rece al nopţii, în apropierea micii curţi interioare. Se opri, ascultă, nu auzi nimic, deschise încet o poartă de lemn şi o zbughi printre cele două clădiri aflate în spatele casei lui. Pe urmă îşi făcu apariţia singur pe Thirty-fifth, protejat de întuneric, îmbrăcat pentru jogging şi cu o şapcă trasă pe ochi. După trei minute ajunse pe M Street şi se pierdu în mulţime. Găsi un taxi, urcă şi dispăru în noapte.

Teddy Maynard se culcase mulţumit de primele două victorii ale candidatului său, dar fu trezit ca să i se spună că era ceva în neregulă. La şase şi zece dimineaţa, cînd intră cu scaunul cu rotile în buncăr, era mai mult înfricoşat decît furios, cu toate marile emoţii prin care trecuse. York îl aştepta, însoţit de un supraveghetor pe nume Deville, un omuleţ agitat, care de cîteva ore nu-şi mai găsea locul.

– S-auzim, mîrîi Teddy, continuînd să se deplaseze cu scaunul şi căutînd cafetiera.

Deville începu să vorbească.

– Azi-noapte la douăsprezece şi două minute le-a spus la revedere celor din Serviciul Secret şi a intrat în casă. La douăsprezece şi şaptesprezece a ieşit printr-o ferestruică de la nivelul subsolului. Am pus, bineînţeles, microfoane la toate uşile şi geamurile. Am închiriat o casă vizavi şi eram oricum cu ochii-n patru.

Deville dădu la iveală o pastilă de mărimea unei aspirine.

– Ăsta e un dispozitiv miniatural căruia i se zice T-Dec. Am plantat cîte unul în tălpile tuturor pantofilor pe care-i poartă, inclusiv al celor de jogging. Aşa că, dacă nu e desculţ, ştim întotdeauna unde se află. O dată cu presiunea piciorului, microfonul emite un semnal care e perceput la aproape două sute de metri fără transmiţător. Chiar dacă presiunea scade, semnalul continuă să fie difuzat timp de cincisprezece minute. Ne-am orientat şi l-am reperat pe M Street. Era îmbrăcat în trening şi avea o şapcă trasă pe ochi. Am trimis două maşini pe urmele lui şi l-am văzut că se suie într-un taxi. Ne-am ţinut după el pînă în Chevy Chase, la un centru comercial de la ieşirea din oraş. I-a spus taximetristului să aştepte şi a intrat într-un loc căruia îi zice Mailbox America, o chestie nouă de unde poţi să trimiţi şi să primeşti mesaje altfel decît prin serviciile de poştă obişnuite. Unele oficii, printre care şi ăsta, sînt deschise non-stop pentru ridicarea corespondenţei. A stat mai puţin de-un minut, cît să deschidă o căsuţă poştală cu o cheie, să ia cîteva plicuri, să le arunce şi să se întoarcă la taxi. Una dintre maşinile noastre l-a urmărit înapoi pe M Street, unde s-a dat jos şi s-a întors pe furiş acasă. Cealaltă maşină a rămas la oficiul poştal. Am scotocit prin coşul de gunoi de lîngă uşă şi am găsit şase plicuri cu pliante, evident ale lui. Adresa e Al Konyers, căsuţa poştală 455, Mailbox America, 39380 Western Avenue, Chevy Chase.

– Asta înseamnă că n-a găsit ce căuta? întrebă Teddy.

– Se pare c-a aruncat la coş tot ce-a luat din căsuţa poştală. Uitaţi şi videocaseta.

Un ecran fu coborît din tavan, iar luminile se stinseră. Camera video înregistră imagini dintr-o parcare, ocoli taxiul şi se opri asupra siluetei lui Aaron Lake tocmai în clipa cînd bărbatul îmbrăcat cu pantaloni largi dispăru după un colţ şi intră la Mailbox America. După cîteva clipe ieşi, cercetînd scrisorile şi hîrtiile pe care le ţinea în mîna dreaptă. Se opri puţin lîngă uşă, iar apoi aruncă totul într-un coş înalt.

– Ce mama dracului caută? mormăi Teddy ca pentru sine.

Lake ieşi din clădire şi se sui repede în taxi. Înregistrarea luă sfîrşit, iar luminile se aprinseră la loc. Deville îşi continuă relatarea.

– Sîntem siguri că alea erau hîrtiile pe care le-am căutat la gunoi. Am ajuns la cîteva secunde după el şi, cît timp l-am aşteptat, n-a mai intrat nimeni în clădire. După o oră am mai intrat o dată şi am făcut un mulaj după încuietoarea de la căsuţa poştală 455, aşa c-o să avem acces la ea la orice oră.

– Controlaţi-o în fiecare zi, spuse Teddy. Inventariaţi toată corespondenţa. Nu vă ocupaţi de pliante şi reclame, dar dacă apare ceva serios, vreau să ştiu imediat.

– În regulă. Domnul Lake a intrat în casă tot pe fereastra de la subsol la unu şi douăzeci şi două şi a rămas la domiciliu pe tot restul nopţii. Şi-acum e tot acolo.

– Asta-i tot, zise Teddy, iar Deville părăsi încăperea.

Trecu un minut în care Maynard mestecă în cafea.

– Cîte adrese are?

York ar fi putut să jure că avea să i se pună această întrebare. Se uită la cîteva însemnări.

– Cea mai mare pare a corespondenţei personale o primeşte la locuinţa din Georgetown. Mai are cel puţin două adrese la Capitol Hill, una la birou, cealaltă la Comisia pentru Serviciile Armate. În Arizona are trei sedii. Astea sînt cele şase de care avem cunoştinţă.

– La ce i-o mai trebui a şaptea?

– Nu ştiu care e motivul, dar bun nu poate fi. Un om care nu are nimic de ascuns nu foloseşte pseudonime sau adrese secrete.

– Cînd a închiriat căsuţa poştală?

– Încă n-am aflat.

– Poate c-a închiriat-o după ce s-a hotărît să candideze. A văzut că gîndeşte CIA-ul în locul lui şi probabil că şi-a închipuit că sîntem cu ochii pe el. Are nevoie de puţină intimitate, aşa că îşi închiriază o căsuţă poştală. O fi vreo iubită care ne-a scăpat. Poate că-i plac revistele sau casetele porcoase, alea care se trimit prin poştă.

După o pauză lungă, York zise:

– Posibil. Şi dacă a închiriat căsuţa cu cîteva luni în urmă, cu mult înainte de-a intra în cursă?

– Atunci nu se-ascunde de noi. Se ascunde de toată lumea, iar asta înseamnă că are un secret cu adevărat îngrozitor.

Meditară în tăcere la cît de neplăcut ar fi putut fi secretul lui Lake, nevrînd nici unul să încerce să-l ghicească. Deciseră să intensifice supravegherea şi să controleze căsuţa poştală de două ori pe zi. Lake avea să plece peste cîteva ore să-şi continue bătălia pentru primul scrutin, iar căsuţa poştală avea să le rămînă la dispoziţie.

Asta dacă nu exista cineva care o verifica în contul lui.

Aaron Lake era omul momentului la Washington. Din biroul personal de la Capitol Hill dădea interviuri în direct pentru emisiunile de ştiri ale dimineţii. Primea senatori şi alţi membri ai Congresului, prieteni şi foşti inamici deopotrivă, bucurîndu-se de felicitările tuturor. Lua prînzul cu stafful de campanie şi-l continua cu discuţii prelungite despre strategiile electorale. După o cină rapidă în compania lui Elaine Tyner, care îl anunţă că D-PAC reuşise să strîngă noi munţi de bani, plecă din oraş şi luă avionul pînă la Syracuse, ca să pregătească primul scrutin din New York.

Fu întîmpinat de o mare de oameni. În fond, la momentul respectiv era candidatul cel mai bine plasat în sondaje.

14

Mahmurelile începuseră să fie tot mai dese, iar cînd Trevor deschise ochii într-o dimineaţă, îşi spuse că trebuia să se abţină prin orice mijloace. Nu poţi să stai la Pete's noapte de noapte, să dai pe gît lăzi de bere cu studenţii şi să te uiţi la nişte meciuri de baschet fără noimă doar fiindcă ai pariat o mie de dolari. Noaptea trecută Logan State jucase cu o echipă îmbrăcată în verde, căreia îi uitase numele. Pe cine dracu' interesa Logan State?

Cum pe cine? Pe Joe Roy Spicer. Judecătorul mizase cinci sute de dolari, Trevor adăugase o mie, iar Logan State le vîrîse banii în buzunar. În ultima săptămînă, Spicer ghicise zece echipe cîştigătoare din douăsprezece. Cîştigase trei mii de dolari, iar Trevor, care se ţinuse după el ca o umbră, se alesese la rîndul lui cu cinci mii cinci sute. Pariurile se dovedeau a fi mult mai rentabile ca avocatura. Şi cînd te gîndeşti că învingătorii erau aleşi de altcineva!

Se duse la baie şi îşi dădu cu apă pe faţă fără să se uite în oglindă. Closetul era înfundat de ieri şi, în timp ce se agita prin locuinţa mică şi neîngrijită în căutarea unei pompe, auzi zbîrnîitul telefonului. Era o soţie dintr-o altă viaţă, o femeie pe care o detesta şi de care era detestat, iar în clipa cînd îi auzi vocea ştiu că avea nevoie de bani. O refuză pe un ton înfuriat şi intră sub duş.

Lucrurile mergeau tot mai prost şi la birou. Un bărbat şi o femeie care divorţau sosiseră fiecare cu maşina lui ca să termine negocierile pentru ceea ce le aparţinuse pînă atunci amîndurora. Bunurile pe care şi le disputau erau lucruri care nu ar fi interesat pe nimeni altcineva – oale, cratiţe, un prăjitor de pîine – dar cum nu aveau nimic, era normal să se certe pentru ceva. Luptele cele mai penibile erau cele pentru mize mici.

Avocatul lor întîrziase o oră, aşa că amîndoi folosiseră răgazul ca să fiarbă şi să dea în clocot, pînă cînd fuseseră despărţiţi în cele din urmă de Jan. Cînd Trevor intră valvîrtej pe uşa din spate, o găsi pe femeie la el în birou.

– Unde dracu' ai fost? întrebă ea suficient de tare ca s-o audă şi soţul.

Acesta străbătu în goană vestibulul, trecu pe lîngă Jan, care nu se sinchisi să-l urmărească, şi dădu buzna în biroul lui Trevor.

– De-o oră aşteptăm, anunţă el.

– Tăceţi din gură amîndoi! se zborşi Trevor, iar Jan ieşi din clădire.

Pe clienţi îi buimăci virulenţa tonului.

– Staţi jos! se răsti Trevor încă o dată, făcîndu-i pe cei doi să se prăbuşească în singurele scaune goale din încăpere. Plătiţi cinci sutare pentru un divorţ prăpădit şi credeţi că toată lumea e a voastră!

Soţii îi cercetară ochii roşii şi figura stacojie şi deciseră că nu era bine să-şi pună mintea cu el. Telefonul începu să sune, dar nu ridică nimeni receptorul. Trevor simţi din nou cum îl îneacă greaţa, ţîşni din birou şi dădu fuga la baie, unde vomită, încercînd să nu se facă auzit. Vru să tragă apa, dar trase degeaba de lanţul metalic, semn că instalaţia era în continuare defectă.

Telefonul suna în continuare. Se împletici în vestibul ca s-o concedieze pe Jan, iar cînd văzu că n-o găseşte, plecă şi el din clădire. Se duse pe plajă, îşi scoase pantofii şi şosetele şi merse cu picioarele prin apa rece şi sărată.

Două ore mai tîrziu, Trevor stătea nemişcat la el în birou, cu uşa încuiată ca să nu intre nici un client şi cu picioarele goale pe masă, uitîndu-se la firicelele de nisip care-i rămăseseră între

degete. Avea nevoie atît de un somn, cît şi de o băutură, motiv pentru care îşi aţinti privirea în tavan, încercînd să-şi stabilească nişte priorităţi. Telefonul sună din nou, dar de data asta Jan, care nu fusese concediată, răspunse cuminte, deşi începuse să studieze pe furiş paginile cu oferte de angajare.

Era Brayshears din Bahamas.

– Avem un transfer, domnule, spuse el.

Trevor sări imediat în picioare.

– Cît?

– O sută de mii, domnule.

Avocatul se uită la ceas. Avea la dispoziţie cam o oră ca să prindă avionul.

– Ne putem vedea la trei şi jumătate? întrebă el.

– Desigur, domnule.

Puse receptorul în furcă şi urlă în direcţia vestibulului:

– Contramandează toate întîlnirile de azi şi de mîine! Plec din oraş!

– N-ai nici o întîlnire! îi răspunse Jan pe acelaşi ton. Pierzi bani mai repede ca niciodată!

Trevor nu avea timp de certuri. Trînti uşa din spate, se urcă la volan şi o luă din loc.

Zborul cu destinaţia Nassau avu o escală la Fort Lauderdale, deşi Trevor nu-şi dădu seama. După două beri consumate rapid, adormi buştean. Mai bău două deasupra Atlanticului şi fu nevoie de un însoţitor de bord ca să-l trezească după aterizare, cînd avionul se golise.

Transferul fusese efectuat de Curtis din Dallas, conform aşteptărilor. Banii erau remişi de o bancă din Texas şi plătibili către Boomer Realty, prin intermediul Geneva Trust Bank din Nassau. Trevor îşi însuşi treimea cuvenită, ascunzînd din nou douăzeci şi cinci de mii de dolari în contul personal secret şi încasînd opt mii în numerar. Îi mulţumi domnului Brayshears, îi spuse că spera să-l revadă curînd şi ieşi împleticindu-se din clădire.

Nici nu-i trecu prin cap să se ducă acasă. Se îndreptă spre zona comercială, unde o mulţime de turişti americani mătăhăloşi

ocupaseră trotuarele. Avea nevoie de pantaloni scurți, o pălărie de pai și o sticlă de loțiune de plajă.

Într-un tîrziu ajunse pe plajă, unde găsi o cameră într-un hotel dichisit. Costa două sute de dolari pe noapte, dar ce mai conta? Se unse cu loțiune și se întinse lîngă piscină, la o distanță convenabilă de bar. O ospătăriță într-un thong îi aduse de băut.

Se trezi după apusul soarelui, suficient de încins, însă nu ars. Un angajat al serviciului de pază îl conduse la el în cameră, unde se prăbuși pe pat și reintră în comă. Cînd se mișcă pentru prima oară, soarele era deja sus pe cer.

După o odihnă atît de îndelungată, Trevor se trezi cu un cap surprinzător de limpede și cu o foame de lup. Mîncă niște fructe și se duse să caute un magazin unde se vindeau bărci cu pînze, fără a dori neapărat să cumpere una, dar foarte atent la detalii. Una de zece metri ar fi fost ideală – suficient de mare ca să nu intre în criză de spațiu și suficient de mică pentru a fi îngrijită de un singur om. Nu aveau să existe pasageri, ci doar căpitanul singuratic, plimbîndu-se de la o insulă la alta. Cea mai ieftină pe care o găsi costa nouăzeci de mii de dolari și avea nevoie de îmbunătățiri.

Prînzul îl găsi din nou lîngă piscină, vorbind la un telefon mobil și încercînd să îmbuneze cîțiva clienți, deși nu avea nici un chef. Aceeași ospătăriță îi mai aduse ceva de băut. După ce închise telefonul, Trevor se ascunse în spatele ochelarilor de soare și încercă să-și propună să fie mai cumpătat. Dar se simțea cu mintea ușoară și pe cai mari.

În ultima lună cîștigase cam optzeci de mii de dolari neimpozabili. Putea să continue în același ritm? Dacă da, peste un an putea să strîngă milionul mult visat, să închidă biroul, să abandoneze ce-i mai rămăsese din carieră, să cumpere bărcuța și să ia oceanul în piept.

Pentru prima dată în viață, visul i se păru realizabil. Parcă se vedea la cîrmă, fără cămașă și pantofi, cu berea rece la îndemînă, despicînd apele între St. Barts și St. Kitts, de la Nevis la St. Lucia și de la o insulă la alte o mie, cu vîntul umflîndu-i pînzele

şi fără să mai aibă nici o grijă. Închise ochii şi îşi dori şi mai intens să scape.

Fu trezit de propriul sforăit. Ospătăriţa în thong era pe-aproape. Comandă nişte rom şi se uită la ceas.

După două zile, Trevor ajunse în fine la Trumble, unde sosi mînat de sentimente contradictorii. Pe de o parte, era nerăbdător să ridice corespondenţa şi să faciliteze escrocheria, contribuind mai departe la extorcări şi la acumularea banilor. Pe de alta întîrziase, iar judecătorului Spicer chestia asta probabil că îi displăcea profund.

– Pe unde dracu' umbli? mîrîi Spicer de îndată ce paznicul ieşi din sala de conferinţe, rostind ceea ce lui Trevor i se părea întrebarea standard a săptămînii. Am ratat meciuri din cauza ta şi ghicisem cîştigătorul la toate.

– În Bahamas. Am primit o sută de mii de la Curtis din Dallas.

Dispoziţia lui Spicer se modifică spectaculos.

– Ţi-au trebuit trei zile să verifici un transfer din Bahamas? întrebă el.

– Am avut nevoie de-o mică perioadă de odihnă. N-am ştiut că trebuie să vin aici în fiecare zi.

Spicer se îmblînzea de la o clipă la alta. Tocmai cîştigase încă douăzeci şi două de mii. Aceştia erau ascunşi la un loc cu ceilalţi, într-un loc pe care nu avea să-l găsească nimeni, iar în timp ce-i înmîna avocatului un nou teanc de plicuri elegante, se gîndea deja pe ce să-i cheltuiască.

– Oho, ocupaţi mai sîntem, comentă Trevor, luînd scrisorile.

– Ai vreo reclamaţie? Cîştigi mai mult ca noi.

– Am mai mult de pierdut.

Spicer îi dădu o foaie de hîrtie.

– Ai aici zece meciuri. Cîte cinci sute pe fiecare.

Grozav, îşi spuse Trevor. Încă un week-end interminabil la Pete's, pentru o altă serie de meciuri unul după altul. Ce-i drept, se putea şi mai rău. Jucară blackjack pe un dolar mîna pînă cînd paznicul puse capăt întrevederii.

Vizitele tot mai frecvente ale lui Trevor fuseseră discutate de supraveghetorul-şef şi de superiorii ierarhici din cadrul Administraţiei Penitenciarelor de la Washington. Exista chiar şi o documentaţie referitoare la acest caz. Decidenţii de gîndiseră iniţial la nişte restricţii, dar pe urmă renunţaseră. Vizitele erau oricum inutile, iar în plus supraveghetorul-şef nu voia să-i indispună pe membrii Frăţiei. Ce rost avea să se ia la ceartă?

Avocatul era absolut inofensiv. După cîteva telefoane prin Jacksonville, se ajunse la concluzia că Trevor era practic un anonim care probabil că nu avea altceva mai bun de făcut decît să piardă vremea în sala de conferinţe a unei închisori.

Banii erau noua raţiune de a fi pentru Beech şi Yarber. Ca să-i cheltuiască erau nevoiţi să ajungă la ei, ceea ce însemna că într-o bună zi aveau să plece de acolo ca oameni liberi, care puteau dispune după bunul plac de averile lor din ce în ce mai mari.

Avînd deja vreo cincizeci de mii de dolari în bancă, Yarber începuse să se gîndească la un portofoliu de investiţii. Nu avea rost să-i lase acolo cu o dobîndă de doar cinci la sută pe an, chiar dacă erau neimpozabili. Nu era foarte departe ziua cînd avea să-i transforme într-o serie de fonduri de creştere agresive, cu accent pe Orientul Îndepărtat. Asia avea să înflorească din nou, iar banii lui murdari nu aveau să rateze ocazia de a se înmulţi. Mai avea de stat cinci ani şi dacă pînă la eliberare obţinea o dobîndă de 12-15%, cei cincizeci de mii aveau să se dubleze înainte de plecarea de la Trumble. Ceea ce nu era un început rău pentru un om care atunci urma să aibă şaizeci şi cinci de ani, cu condiţia să nu apară probleme de sănătate.

Dar dacă putea în continuare (la fel ca Percy şi Ricky) să-şi sporească zestrea iniţială, la momentul eliberării avea să fie cu adevărat un om bogat. Cinci ani nefericiţi – luni şi săptămîni de care îi fusese groază. Acum se întreba dintr-o dată dacă avea destul timp să extorcheze cît îi trebuia. Sub semnătura lui Percy, trimitea scrisori unui număr de peste douăzeci de prieteni prin corespondenţă din întreaga Americă de Nord. Nu existau doi din acelaşi oraş. Spicer era cel care avea grijă ca victimele să se afle

la distanţă una de alta. Se foloseau pînă şi hărţile din biblioteca de drept pentru ca nici Percy, nici Ricky să nu corespondeze cu bărbaţi care păreau să locuiască la mică distanţă unul de altul.

Cînd nu scria scrisori, Yarber se surprindea gîndindu-se la bani. Din fericire, primise şi semnase actele de divorţ trimise de soţia lui. Peste cîteva luni avea să fie necăsătorit oficial, iar la vremea eliberării condiţionate fosta lui jumătate va fi uitat de mult de el. Nu trebuia să împartă absolut nimic. Avea să fie liber ca pasărea cerului, fără nici o obligaţie.

Cinci ani, şi mai avea atîtea de făcut. Avea să renunţe complet la zahăr şi să meargă pe jos aproape un kilometru în plus pe zi.

În bezna patului de sus, pe durata nopţilor fără somn, Hatlee Beech făcuse exact calculele pe care le efectuaseră şi colegii lui. Cincizeci de mii de dolari în mînă, un profit sănătos dintr-o altă sursă, mulgerea de bani a cît mai multor victime cu putinţă, iar într-o bună zi adunarea unei veritabile averi. Beech mai avea nouă ani, care la un moment dat i se păruseră o veşnicie. Acum însă exista un dram de speranţă. Condamnarea la moarte de care avusese parte se transforma treptat într-o vreme a recoltelor. În linii mari, dacă escrocheria îi aducea doar o sută de mii anual pe durata următorilor nouă ani, plus o dobîndă bună, atunci la momentul cînd avea să iasă pe poarta închisorii – tot la şaizeci şi cinci de ani – avea să fie multimilionar.

Nu era deloc exclus să strîngă două, trei sau patru milioane.

Ştia exact ce avea să facă. Fiindcă îi plăcea atît de mult în Texas, avea să se ducă la Galveston, să cumpere una dintre vechile case victoriene de pe malul oceanului şi să invite prieteni de demult care să vadă cît era de bogat. Legea putea să aştepte; avea să lucreze douăsprezece ore pe zi ca să înmulţească într-un fel cît avea deja, aşa încît la şaptezeci de ani să aibă mai mult decît fosta lui soţie.

Pentru prima dată după mulţi ani, Hatlee Beech se gîndea că putea să trăiască şaizeci şi cinci de ani, poate chiar şaptezeci.

Renunţă la rîndul lui la zahăr şi unt, reducînd ţigările la jumătate, cu scopul de a se lăsa în scurt timp şi de droguri. Nu era bîntuit de vinovăţie, singurătate sau umilinţă, după cum nu era deprimat de condiţia nedemnă de puşcăriaş. Nu făcea decît

să numere banii, să calculeze dobînzile şi să-şi contabilizeze împlinirile financiare. Mai avea de stat douăzeci şi una de luni la Trumble, dar avea deja o imagine a viitorului.

Frumoasa lui soţie Rita trecuse pe acolo cu o săptămînă în urmă şi petrecuse patru ore în două zile alături de ea. Se tunsese, se lăsase de băut, slăbise nouă kilograme şi îi promisese că avea să fie şi mai suplă peste doi ani, cînd avea să-l aştepte la intrarea principală a închisorii. După patru ore în compania ei, Joe Roy se convinsese că nu se atinsese nimeni de cei nouăzeci de mii de dolari îngropaţi în spatele şopronului.

Aveau să se mute în Las Vegas, să cumpere un apartament nou şi să dea dracului restul lumii.

Însă în condiţiile în care şmecheria cu Percy şi Ricky mergea atît de bine, Spicer descoperise un nou motiv de îngrijorare. Avea să plece primul de la Trumble, fericit, uşurat şi fără să se uite înapoi. Dar ce se alegea de banii cîştigaţi după ieşirea lui din închisoare? Dacă escrocheria avea să producă bani în continuare, ce avea să se întîmple cu partea lui din cîştigurile viitoare, care i se cuvenea fără discuţie? La urma urmei, fusese ideea lui, deşi o preluase de la închisoarea din Louisiana. Într-o primă fază Beech şi Yarber fuseseră doar nişte conspiratori mefienţi.

Avea timp să pună la punct o strategie în condiţii de libertate, la fel cum avea timp să găsească o modalitate de a scăpa de avocat. Dar asta însemna că avea să doarmă şi mai puţin.

Scrisoarea de la Quince Garbe din Iowa fu citită de Beech:

– „Dragă Ricky (sau cine dracu' eşti), nu mai am bani. Prima sută de mii de dolari a fost împrumutată de la o bancă printr-un extras de cont fictiv. Nu ştiu cum o s-o pun la loc. Tatăl meu deţine şi banca, şi banii. Ce-ar fi să-i scrii lui direct, banditule?! S-ar putea să mai strîng zece mii, dar asta doar dacă pui punct chiar acum extorcărilor. Sînt la un pas de sinucidere, aşa că nu întinde coarda. Eşti o jigodie, o ştii foarte bine. Sper c-o să fii prins. Cu sinceritate, Quince Garbe."

– Pare disperat, spuse Yarber, ridicîndu-şi ochii din corespondenţa personală.

– Anunță-l că ne mulțumim cu douăzeci și cinci de mii, zise Spicer, cu o scobitoare atîrnîndu-i în colțul gurii.

– Îi scriu și-i spun să ni-i transfere, acceptă Beech, deschizînd un alt plic adresat lui Ricky.

15

În timpul prînzului, cînd observase că era mai multă lume la Mailbox America, un agent intră nonşalant în clădire în spatele altor doi clienţi şi – pentru a doua oară în aceeaşi zi – descuie căsuţa poştală 455. Deasupra a trei pliante (unul de la o pizzerie cu livrare la domiciliu, al doilea de la o spălătorie auto şi al treilea de la Compania Americană a Serviciilor Poştale), observă ceva nou. Era un plic portocaliu-deschis, de doisprezece pe douăzeci. Cu o pensetă pe care o ţinea lîngă chei, agentul prinse capătul plicului, îl scoase repede din căsuţa poştală şi îi dădu drumul într-o servietă de piele. Pliantele rămaseră neatinse.

La Langley, experţii deschiseră cu mare atenţie plicul din care scoaseră două pagini pe care le fotocopiară imediat.

După o oră, Deville intră în buncărul lui Teddy cu un dosar în mînă. Fusese însărcinat cu această afacere care ajunsese să fie numită de şefii cei mari de la Langley „scandalul Lake". Le înmînă lui Teddy şi York cópii ale scrisorilor, iar apoi o scană pe un ecran mare, pe care cei doi începură prin a-l privi fix. Autorul recursese la litere mari, îngroşate şi uşor de citit, dînd impresia că s-ar fi chinuit mult la fiecare cuvînt. Conţinutul era următorul:

Dragă Al,

Unde ai fost? Ai primit ultima mea scrisoare? Ţi-am scris acum trei săptămîni şi n-am primit nici un răspuns. Probabil că eşti foarte ocupat, dar te rog să nu mă uiţi. Sînt foarte singur aici, iar scrisorile tale m-au ajutat întotdeauna să merg mai departe. Îmi dau putere şi speranţă, fiindcă îmi dau seama că există cineva căruia îi pasă. Te rog, nu mă abandona, Al.

Consilierul mi-a spus că s-ar putea să scap peste două luni. Au găsit un fel de pensiune în Baltimore, la o distanţă destul de mică de locul unde m-am născut, iar cei din centru încearcă să mă cazeze acolo. Asta doar nouăzeci de zile, timp berechet să fac rost de-o slujbă, să leg nişte prietenii, mă rog, să revin în societate. E un loc care se închide peste noapte, dar în timpul zilei sînt liber.

Nu prea mai am amintiri frumoase, Al. Toţi cei care m-au iubit au murit, iar unchiul meu, cel care îmi plăteşte şederea la centrul de recuperare, e putred de bogat, dar foarte crud.

Am o nevoie disperată de prieteni, Al.

Apropo, am mai slăbit două kilograme jumate şi sînt şi mai zvelt. Fotografia pe care ţi-am trimis-o începe să nu mai corespundă. Oricum nu-mi plăcea cum arătam la faţă, aveam obrajii prea dolofani.

Am o siluetă mult mai frumoasă şi m-am bronzat. Pe timp frumos, ne lasă să stăm la soare chiar şi două ore pe zi. Sîntem în Florida, dar uneori e destul de răcoare. O să-ţi mai trimit o poză, eventual una de la piept în sus. Trag de haltere ca un apucat. Cred că o să-ţi placă noua fotografie.

Ai zis c-o să-mi trimiţi şi tu una. Aştept în continuare. Te rog să nu mă uiţi, Al. Am nevoie să-mi scrii din nou.

Cu drag, Ricky

Dat fiind că-i revenise răspunderea de a cerceta toate aspectele vieţii lui Lake, York se simţi obligat să încerce să vorbească primul. Însă nu ştia ce să spună. Citiră cu toţii scrisoarea încă de cîteva ori.

În cele din urmă Deville sparse gheaţa.

– Uitaţi şi plicul, spuse el.

Pe ecranul de pe perete apăru dreptunghiul portocaliu pe care se găsea destinatarul, în persoana domnului Al Konyers, prin intermediul Mailbox America. Adresa expeditorului era: Ricky, Aladdin North, C.P. 44683, Neptune Beach, FL 32233.

– E vrăjeală, zise Deville. Aladdin North nici nu există. E doar un număr de telefon la care răspunde robotul. Am sunat de zeci de ori ca să punem întrebări, dar centralistele nu ştiu nimic. Am vorbit cu toate centrele de recuperare şi tratament din North Florida şi n-a auzit nimeni de locul ăsta.

Teddy nu scoase o vorbă, rămînînd cu ochii fixaţi asupra ecranului.

– Unde se află Neptune Beach? mîrîi York.

– În Jacksonville.

Deville fu poftit afară din cameră, dar i se spuse să stea pe aproape. Teddy începu să facă însemnări într-o agendă verde.

– Mai există şi alte scrisori şi cel puţin o fotografie, rosti el, ca şi cum problema ivită ar fi fost ceva de zi cu zi.

Teddy Maynard nu intrase în viaţa lui în panică.

– Trebuie să le găsim, zise el.

– I-am scotocit atent casa de două ori, raportă York.

– Mai scotoceşte o dată. Mă îndoiesc că păstrează asemenea chestii la birou.

– Cînd...

– Acum. Lake se află în California, la vînătoare de voturi. Nu avem timp, York. Poate că mai sînt şi alte căsuţe poştale. Alţi indivizi care-i trimit scrisori şi se laudă c-au slăbit şi că s-au bronzat.

– Îl iei la întrebări?

– Încă nu.

Din moment ce nu exista nimic scris de mînă de domnul Konyers, Deville veni cu o sugestie care în cele din urmă îi plăcu şi lui Teddy. Aveau să recurgă la o şmecherie şi să folosească un laptop nou, dotat cu imprimantă. Prima ciornă fu

compusă de Deville şi York, iar o oră mai tîrziu tot ei produseră şi a patra versiune, care avea următorul conţinut:

Dragă Ricky,

Am primit scrisoarea ta din douăzeci şi doi. Iartă-mă că nu ţi-am scris mai devreme. Am fost mai mult pe drumuri în ultima vreme şi am multe restanţe. De fapt, îţi scriu de la peste zece mii de metri înălţime, de undeva de deasupra Golfului, în drum spre Tampa. Şi folosesc un laptop nou, atît de mic încît aproape că pot să-l ţin în buzunar. O tehnologie ultimul răcnet. Totuşi, imprimanta lasă de dorit. Sper că poţi să citeşti.

Mi-ai dat o veste minunată despre eliberare şi despre pensiunea din Baltimore. Am nişte afaceri acolo şi sînt sigur că pot să te ajut să-ţi găseşti o slujbă.

Fruntea sus, mai ai doar două luni. Ai devenit mult mai puternic şi eşti gata să-ţi trăieşti viaţa din plin. Nu-ţi pierde curajul.

O să te ajut cum o să pot mai bine. După ce ajungi la Baltimore o să petrec cu dragă inimă mai mult timp cu tine, ca să-ţi arăt oraşul, ştii tu.

Îţi promit că o să scriu mai repede. Abia aştept veşti de la tine.

Cu drag, Al

Cei doi hotărîră că Al se grăbea, aşa că nu-i imitară semnătura. Scrisoarea fu citită, revizuită, reformulată şi analizată mai atent decît un tratat. Versiunea finală fu scrisă pe o hîrtie cu antet a hotelului Royal Sonesta din New Orleans şi introdusă într-un plic simplu, de culoare maro, cu un microcablu optic ascuns la marginea inferioară. În colţul din dreapta jos, într-un loc unde plicul părea deteriorat şi recondiţionat în grabă, fu instalat un transmiţător cît o gămălie de ac, care, activat, avea să transmită un semnal la aproape o sută de metri, timp de trei zile.

Dat fiind că Al se afla în drum spre Tampa, pe plic fu lipit un timbru din Tampa, datat în ziua respectivă. Toate acestea se desfăşurară în mai puţin de o jumătate de oră, fiind opera unei echipe de oameni foarte ciudaţi, care îşi aveau sediul în secţia de Documente de la etajul doi.

La patru după-masă, o furgonetă verde cu mulţi kilometri la bord opri la bordura din faţa casei lui Aaron Lake, lîngă unul dintre numeroşii copaci umbroşi de pe Thirty-fourth, într-o porţiune foarte frumoasă din Georgetown. Pe una dintre uşi fusese imprimată emblema unei firme prestatoare de servicii. Patru instalatori coborîră şi începură să scoată diverse scule şi echipamente.

După cîteva minute, singura vecină care observase mişcarea se plictisi şi se întoarse în faţa televizorului. Dacă Lake era în California, cei din Serviciul Secret îl însoţeau, iar locuinţa lui nu era (deocamdată, cel puţin) supravegheată douăzeci şi patru ore pe zi, în orice caz nu de către lucrătorii din Serviciul Secret. Însă nu mai era mult pînă la scrutin.

Falsa reparaţie viza un canal de lîngă mica peluză din faţă şi nu necesita accesul în casă. Era o treabă de exterior, care nu avea să-i scoată din sărite pe cei din Serviciul Secret în cazul că treceau întîmplător pe acolo.

Însă doi instalatori intrară în casă cu chei potrivite. O altă furgonetă opri pentru ca ocupanţii să vadă cum se desfăşurau lucrările şi să lase nişte unelte. Doi instalatori din această a doua furgonetă se amestecară cu cei aflaţi deja înăuntru, punînd astfel bazele unei echipe de intervenţie cum scrie la carte.

În interiorul casei, patru dintre agenţi începură anevoioasa operaţiune de căutare a dosarelor ascunse. Trecură dintr-o cameră în alta, cercetînd tot ce era la vedere şi încercînd să descopere secretele.

A doua furgonetă plecă, iar o a treia veni dintr-o altă direcţie şi parcă suindu-se cu roţile pe trotuar, cum aveau obiceiul prestatorii de servicii. Încă patru instalatori se ocupară de curăţarea canalului de scurgere, dintre care doi pătrunseră pînă la urmă înăuntru. După lăsarea întunericului, un proiector fu amplasat în curtea din faţă şi orientat spre casă, în aşa fel încît luminile din interior să nu fie observate. Cei patru lucrători rămaşi afară beau cafea, spuneau bancuri şi încercau să se încălzească. Vecinii treceau în grabă prin dreptul lor.

După şase ore canalul de scurgere era la fel de curat ca locuinţa însăşi. Nu fusese găsit nimic neobişnuit, nici un dosar ascuns care să cuprindă corespondenţa cu numitul Ricky din centrul de recuperare. De asemenea, nici o fotografie. Instalatorii stinseră luminile, îşi strînseră sculele şi dispărură fără urmă.

A doua zi dimineaţă la opt şi jumătate, cînd oficiul poştal din Neptune Beach îşi deschise porţile, un agent pe nume Barr dădu buzna înăuntru ca şi cum ar fi întîrziat la o întîlnire. Barr era specialist în chei şi lacăte, iar cu o zi în urmă petrecuse cinci ore la Langley, studiind diversele căsuţe poştale folosite în localitate. Avea patru şperacle şi era sigur că unul dintre ele avea să-l ajute să deschidă căsuţa poştală 44683. În caz contrar, ar fi trebuit să forţeze uşa, ceea ce ar fi putut dura cam un minut şi ar fi atras atenţia. Cel de-al treilea şperaclu se potrivi, iar Barr strecură înăuntru plicul maro marcat cu o zi în urmă cu un timbru din Tampa, adresat lui Ricky şi atît, şi trimis prin Aladdin North. În căsuţa poştală se mai aflau două scrisori. Pentru mai multă autenticitate, scoase un pliant, iar apoi închise uşa căsuţei poştale, făcu pliantul ghem şi-l aruncă la coş.

Împreună cu alţi doi agenţi, Barr aşteptă răbdător într-o furgonetă din parcare, bînd cafea şi înregistrîndu-i pe video pe toţi clienţii oficiului poştal. Cei trei se aflau la şaizeci de metri de căsuţa 44683. Receptorul lor de mînă primea semnalele nu foarte puternice emise dinăuntrul plicului. Printre clienţi se amestecaseră tot felul de oameni – o negresă cu o rochie cafenie scurtă, un alb bărbos cu haină de piele, o femeie albă în trening şi gata de jogging, un negru în blugi – care erau cu toţii agenţi CIA şi aveau misiunea de a fi cu ochii pe căsuţa poştală, fără să ştie cine compusese scrisoarea sau ce destinaţie avea. Rolul lor era să găsească persoana care închiriase căsuţa poştală.

Reuşiră acest lucru după prînz.

Trevor îşi petrecu ora prînzului la Pete's, dar numai ca să bea două beri. Două halbe reci şi nişte alune sărate la farfurie consumate în timp ce pierdea cincizeci de dolari la o cursă de sănii trase de cîini din Calgary. Întors la birou, dormi o oră şi

sforăi atît de tare, încît mult încercata lui secretară trebui în cele din urmă să-i închidă uşa. De fapt, o trînti de-a binelea, dar nu suficient de tare ca să-l trezească.

Pe urmă, cu gîndul la bărcile cu pînze, se duse la poştă, preferînd de data asta să meargă pe jos fiindcă era o zi frumoasă, nu avea nimic mai bun de făcut şi trebuia să-şi limpezească nitel capul. Constată cu încîntare că în căsuţa poştală închiriată prin Aladdin North îl aşteptau patru dintre micile lui comori. Le vîrî cu grijă în buzunarul sacoului uzat din bumbac indian, îşi îndreptă papionul şi o luă din loc, convins că mai avea foarte puţin pînă la proxima plată.

Nu-l tentase niciodată să citească scrisorile. Să facă bine Frăţia să se ocupe de toate porcăriile. Era preferabil să nu se mînjească, limitîndu-se la aducerea corespondenţei şi la încasarea treimii care i se cuvenea. În plus, Spincer l-ar fi omorît dacă şi-ar fi dat seama că umblase la plicuri înainte de livrare.

Şapte agenţi îl priviră întorcîndu-se la birou.

Cînd Deville intră în încăpere, Teddy moţăia în scaunul cu rotile. York plecase acasă, dat fiind că trecuse de zece seara. Spre deosebire de Teddy, era căsătorit.

Deville îşi spuse poezia, consultîndu-şi însemnările făcute în grabă:

– Scrisoarea a fost scoasă din căsuţa poştală la treisprezece şi cincizeci de minute de către un avocat de prin partea locului, pe nume Trevor Carson. L-am urmărit pînă la biroul din Neptune Beach, unde a stat optzeci de minute. E un birou individual, cu o secretară şi fără prea mulţi clienţi. Carson stă mai mult pe plajă şi se ocupă de divorţuri, de chichiţe imobiliare şi în general de mărunţişuri. Are patruzeci şi opt de ani, a divorţat de cel puţin două ori, s-a născut în Pennsylvania, a făcut colegiul la Furman şi dreptul la Florida State. I s-a retras permisul de liberă practică acum unsprezece ani pentru că a băgat mîna în nişte fonduri ale unor clienţi, dar i-a fost restituit.

– Mă rog, mă rog, spuse Teddy.

– La trei jumate a plecat de la birou şi a mers cu maşina timp de o oră pînă la închisoarea federală Trumble din Florida. A luat

şi scrisorile. Ne-am ţinut după el, dar am pierdut semnalul cînd a intrat în închisoare. De atunci, am strîns ceva informaţii despre Trumble. E o închisoare cu grad minim de securitate, privită de fapt ca un centru de detenţie. Fără ziduri, fără sîrmă ghimpată şi cu deţinuţi nepericuloşi, o mie la număr. Conform unei surse din Direcţia Penitenciarelor de la Washington, Carson vine mereu în vizită. Nici un alt avocat, şi de fapt nimeni altcineva nu apare atît de des. Pînă în urmă cu o lună venea sâptămînal, pe cînd acum vine de cel puţin trei ori pe sâptămînă. Uneori chiar de patru. Toate vizitele sînt convorbiri oficiale între client şi avocat.

– Cine-i clientul?

– Nu e Ricky. Îi reprezintă oficial pe trei judecători.

– Trei judecători?

– Da.

– Trei judecători în închisoare?

– Exact. Îşi spun Frăţia.

Teddy închise ochii şi îşi masă tîmplele. Deville îl lăsă cîteva clipe să asimileze informaţiile şi continuă:

– Carson a stat înăuntru cincizeci şi patru de minute, iar la ieşire n-am mai recepţionat semnalul din interiorul plicului. La momentul respectiv, parcaserăm chiar lîngă maşina lui. S-a apropiat la un metru şi ceva de receptorul nostru şi sîntem siguri că nu mai avea scrisoarea. Ne-am luat după el pînă la Jacksonville, în zona plajelor. A oprit la un local căruia-i zice Pete's Bar and Grill, unde a stat trei ore. I-am percheziţionat maşina, am găsit servieta, iar cînd am deschis-o am dat peste opt scrisori adresate mai multor oameni din toată ţara. Toate scrisorile erau expediate din închisoare. Fără excepţie. Evident, Carson aduce şi preia corespondenţa în folosul clienţilor. Acum treizeci de minute era tot la bar, unde se făcea criţă şi paria la meciurile din liga universitară de baschet.

– Un ratat.

– Fără pereche.

Ratatul ieşi împleticindu-se de la Pete's după a doua repriză de prelungiri a unui meci din Conferinţa Vestică. Spicer ghicise

trei învingători din patru. Trevor îi speculase conştiincios inspiraţia şi se alesese cu o mie de dolari doar în seara aceea.

Deşi era beat, avu prezenţa de spirit să nu se urce la volan. Avea încă în minte experienţa neplăcută din urmă cu trei ani, cînd i se suspendase permisul, iar pe lîngă asta era plin de poliţişti. Restaurantele şi barurile de lîngă Sea Turtle Inn îi atrăgeau pe cei tineri şi neliniştiţi, iar ca urmare şi pe poliţişti.

Cu toate acestea, mersul pe jos se dovedi o provocare în toată regula. Se descurcă onorabil pînă la birou, avînd de mers drept spre sud, pe lîngă căsuţele de vacanţă şi locuinţele estivale de închiriat care se pregăteau de culcare şi în care nu se mai vedeau lumini aprinse. În mînă ţinea servieta cu scrisorile de la Trumble.

Merse mai departe, căutîndu-şi casa. Trecu strada fără un motiv anume, iar după cîteva zeci de metri traversă la loc. Traficul era inexistent. Cînd începu să se învîrtă în cerc, se apropie la cincisprezece metri de un agent care se pitise în spatele unei maşini. Mica armată îl privea tăcută, temîndu-se brusc ca nu cumva zăpăcitul ăsta beat să dea din greşeală peste unul din ei.

La un moment dat renunţă şi izbuti să-şi repereze din nou biroul. Zăngăni nişte chei pe treptele de la intrare, dădu drumul servietei, o lăsă acolo, iar după mai puţin de un minut era deja prăbuşit pe scaunul mobil, dormind buştean, cu uşa din faţă întredeschisă.

Intrarea din spate rămăsese descuiată pe tot timpul nopţii. Conform ordinelor primite de la Langley, Barr şi ceilalţi intraseră în birou şi montaseră microfoane peste tot. Nu existau sisteme de alarmă, dispozitive de blocare a ferestrelor sau bunuri de preţ care să-i atragă pe hoţi. Instalarea microfoanelor în pereţi şi în telefoane fusese o treabă simplă, facilitată de faptul că de afară nu se vedea nimic din ce se întîmpla înăuntrul biroului de avocatură al lui L. Trevor Carson, avocat şi consilier.

Servieta fu golită, iar conţinutul inventariat şi catalogat aşa cum se ordonase la Langley. Şefii de acolo voiau să vadă exact cum arătau scrisorile scoase de avocat de la Trumble. După ce totul fu cercetat şi fotografiat, servieta fu aşezată în vestibul,

lîngă biroul lui Trevor, al cărui sforăit fu impresionant şi neîntrerupt.

Cu puţin înainte de două noaptea, Barr reuşi să pornească Volkswagenul Beetle parcat în faţă la Pete's. Merse cu el pe strada pustie şi îl lăsă lîngă bordura din faţa biroului de avocatură, în aşa fel încît, peste cîteva ore, beţivul să se frece la ochi şi să se felicite pentru cît de bine condusese. Sau poate că avea să-l apuce groaza la gîndul că se urcase din nou la volan în stare de ebrietate. Agenţii aveau să fie cu urechile pîlnie oricum.

16

Cu treizeci şi şapte de ore înainte de deschiderea urnelor din Virginia şi Washington, preşedintele apăru în direct pe postul naţional de televiziune ca să anunţe că ordonase efectuarea unui atac aerian asupra oraşului tunisian Talah şi a împrejurimilor. Se credea că organizaţia teroristă a lui Yidal avea o tabără de instrucţie într-o unitate militară bine dotată, situată la marginea oraşului.

În acest fel, ţara fu conectată la un nou minirăzboi, care consta în apăsarea pe nişte butoane, trimiterea de bombe inteligente şi intervievarea pe CNN a mai multor generali în rezervă, capabili să vorbească la nesfîrşit despre una sau alta dintre strategii. În Tunisia era noapte şi prin urmare nu se puteau transmite imagini în direct. Generalii în rezervă şi reporterii care nu ştiau exact care era situaţia se mulţumiră să facă o mulţime de presupuneri. Şi să aştepte. Aşteptau să se facă ziuă, pentru ca naţiunea surmenată să aibă parte de spectacolul televizat al fumului şi al molozului.

Numai că Yidal avea sursele lui, care mai mult ca sigur că erau israeliene. Cînd bombele inteligente se abătură din senin asupra oraşului, tabăra de instrucţie era pustie. Proiectilele îşi atinseră ţintele, făcură să se cutremure deşertul şi distruseră unitatea militară, dar nu uciseră nici măcar un terorist. Totuşi, două dintre bombe greşiră adresa. Una nimeri în centrul Talah-ului,

unde lovi un spital. Cealaltă căzu pe o casă în care dormeau şapte oameni. Din fericire, nu apucară să-şi dea seama ce se întîmplă.

Televiziunea tunisiană transmise imediat imagini de la spitalul în flăcări, iar cînd se crăpă de ziuă, americanii de pe Coasta de Est aflară că bombele acelea nu erau chiar atît de inteligente cum se spunea. Fuseseră descoperite cincizeci de cadavre, toate ale unor civili complet nevinovaţi.

Tot în prima parte a dimineţii, preşedintele fu cuprins de o bruscă şi neobişnuită aversiune faţă de reporteri şi nimeni nu reuşi să-i smulgă vreun comentariu. Vicepreşedintele, care vorbise foarte mult la începutul atacului, îşi băgase asistenţii în şedinţă undeva la Washington şi nu se putea ajunge la el.

Numărul cadavrelor crescu, camerele de luat vederi continuară să filmeze, iar pe la jumătatea dimineţii comunitatea internaţională avu o reacţie rapidă, dură şi unanimă. Chinezii ameninţară cu declanşarea unui război. Francezii părură înclinaţi să li se alăture. Chiar şi englezii declarară că americanilor le plăcea să stea cu degetul pe tragăci.

Dat fiind că victimele erau simpli ţărani tunisieni şi nicidecum americani, politicienii se grăbiră să politizeze dezastrul. La Washington, obişnuitele arătări cu degetul, predici şi solicitări de înfiinţare a unor comisii de anchetă avură loc înainte de ora amiezii. În campania electorală, candidaţii rămaşi în cursă îşi rezervară cîteva minute ca să comenteze cît de neinspirată fusese această iniţiativă. Nici unul dintre ei nu ar fi recurs la represalii atît de ultimative înainte de a avea grijă să se informeze mai bine. Nici unul, cu excepţia vicepreşedintelui, care nu ieşise din izolarea autoimpusă. Pe măsură ce numărătoarea cadavrelor continua, nu se găsi nici un candidat care să susţină că atacul meritase riscul. Toţi îl condamnară pe preşedinte.

Însă cel care atrase cel mai mult atenţia fu Aaron Lake. Congresmanului îi veni greu să se mişte fără să se împiedice la tot pasul de cameramani. În cadrul unei declaraţii atent formulate, el spuse, fără să se uite pe însemnări:

– Sîntem nepricepuţi. Sîntem neputincioşi. Sîntem slabi. Ar trebui să ne fie ruşine că nu putem să punem cu botul pe labe o parodie de armată care are mai puţin de cincizeci de laşi. N-avem voie să apăsăm pe butoane şi pe urmă să ne-ascundem. Pentru ofensivele terestre e nevoie de curaj. Iar eu am aşa ceva. Cînd o să fiu preşedinte, nici un terorist care a vărsat sînge american n-o să se simtă în siguranţă. E un lucru pe care vi-l promit solemn.

În furia şi haosul dimineţii, cuvintele lui Lake avură ecou. Iată în fine un om care nu glumea şi care ştia precis ce trebuia făcut. Nimeni n-ar masacra civili nevinovaţi dacă deciziile ar fi luate de un om curajos. Iar acest om era Lake.

În buncăr, Teddy tocmai stîrnea o nouă furtună. La fiecare dezastru, de vină erau informaţiile necorespunzătoare. Dacă raidurile aveau succes, meritul era al piloţilor, al băieţilor de ispravă de la sol, al comandanţilor şi al politicienilor care îi aruncaseră în luptă. Cînd ele eşuau (lucru care se întîmpla frecvent), răspunderea o purta CIA.

El unul se împotrivise de la bun început atacului. Israelienii încheiaseră un acord nescris şi foarte secret cu Yidal – nu ne ucizi oamenii, nu te ucidem nici noi. Atîta timp cît ţintele erau americane şi din cînd în cînd europene, israelienii nu se implicau. Teddy ştia acest lucru, dar nu-l mai spusese nimănui. Cu douăzeci şi patru de ore înaintea atacului, îi transmisese în scris preşedintelui că se îndoia că teroriştii aveau să mai fie în tabăra de instrucţie în momentul căderii bombelor. Şi că, dată fiind distanţa mică dintre ţintă şi Talah, pagubele colaterale erau mai mult decît probabile.

Hatlee Beech deschise plicul maro fără să observe că fusese puţin boţit şi deteriorat în colţul din dreapta jos. Trecea printr-o perioadă cînd deschidea atîtea plicuri adresate personal, încît se uita pe spate doar ca să vadă cine era şi de unde îi scria. Nu sesiză nici timbrul din Tampa.

Trecuseră cîteva săptămîni de cînd nu mai primise veşti de la Al Konyers. Citi scrisoarea fără să se oprească şi nu-l interesă

mai deloc că adresantul avea un laptop nou. Era perfect normal ca prietenul prin corespondență al lui Ricky să folosească hîrtie cu antet de la hotelul Royal Sonesta din New Orleans și să scrie la peste zece mii de metri altitudine.

O fi zburînd la clasa întîi? se întrebă el. Probabil că da. Era singura clasă unde aveau prize pentru laptopuri, nu? Al fusese la New Orleans pentru niște afaceri, stătuse la un hotel foarte bun și își luase bilet de avion la clasa întîi pentru destinația următoare. Frăția era interesată de situația financiară a tuturor prietenilor prin corespondență. Era singurul lucru care conta.

După ce termină de citit scrisoarea, i-o dădu lui Finn Yarber, care tocmai compunea un nou text, ipostaziindu-se în bietul Percy. Lucrau în mica sală de conferințe a bibliotecii de drept, iar masa lor era ticsită de dosare, scrisori și o sumedenie de cărți de vizită în culori pastelate. Spicer era afară, la masa lui, unde păzea ușa și studia pariurile.

– Cine-i Konyers? întrebă Finn.

Beech umblă prin cîteva dosare. Aveau cîte o mapă pentru fiecare prieten prin corespondență, în care se găseau scrisorile primite și cópii ale tuturor celor trimise de ei înșiși de la Trumble.

– Nu știu mare lucru, spuse Beech. Locuiește la Washington sau undeva pe-aproape și sînt sigur că-l cheamă altfel. Folosește o căsuță poștală. E a treia scrisoare, așa cred.

Beech scoase primele două scrisori din dosarul Konyers. Prima era datată 11 decembrie și avea următorul conținut:

Dragă Ricky,

Salut. Mă cheamă Al Konyers. Am în jur de cincizeci de ani. Preferințele mele sînt jazzul, filmele vechi, Humphrey Bogart și biografiile romanțate. Nu fumez și nu-mi plac fumătorii. Ideea mea de distracție înseamnă mîncare chinezească, un pahar de vin și un western în alb și negru în compania unui prieten bun. Dă-mi un semn.

Al Konyers

Scrisorile fuseseră trimise pe o hîrtie albă şi simplă, ca majoritatea celor de început. Printre rînduri se citea frica – frica de a fi prins sau de a începe o relaţie de la distanţă cu un străin. Scrisorile nu fuseseră scrise de mînă, iar expeditorul nu îndrăznise nici măcar să se iscălească.

Primul răspuns al lui Ricky era scrisoarea-tip pe care Beech o transcrisese deja de o sută de ori: Ricky avea douăzeci şi opt de ani, era internat într-un centru de recuperare, provenea dintr-o familie dezbinată, avea un unchi pervers şi tot aşa. Plus zeci de întrebări entuziaste, ca de fiecare dată: Cu ce te ocupi? Şi familia? Îţi place să călătoreşti? Dacă Ricky era capabil să-şi lase sufletul să fie citit ca o carte deschisă, aştepta ceva în schimb. Două pagini de mizerii, în genul celor pe care Beech le umplea de cinci luni de zile. Ar fi vrut cu disperare să tragă la xerox toate porcăriile alea. Dar nu putea. Era obligat să dea o notă personală fiecărei scrisori şi s-o transcrie pe hîrtie de calitate. De asemenea, îi trimisese lui Al aceeaşi fotografie pe care o expediase şi pe adresa celorlalţi. Aceasta era momeala care-i făcea să muşte pe aproape toţi.

Trecuseră trei săptămîni. Pe 9 ianuarie, Trevor le adusese o a doua scrisoare de la Al Konyers. Era la fel de aseptică şi sterilă ca prima, şi probabil că fusese compusă cu mîinile protejate de mănuşi chirurgicale.

Dragă Ricky,

Scrisoarea ta m-a bucurat foarte mult. Trebuie să recunosc că la început mi-a părut rău pentru tine, dar se pare că te-ai acomodat cu centrul de recuperare şi ştii pe ce drum să mergi. N-am avut niciodată probleme cu drogurile şi băutura, aşa că îmi vine destul de greu să înţeleg. Văd că te bucuri de cel mai bun tratament din cîte există. N-ar trebui să-l judeci atît de aspru pe unchiul tău. Gîndeşte-te ce s-ar fi ales de tine dacă n-ar fi fost el.

Mi-ai pus multe întrebări despre mine. Încă nu sînt pregătit să discut atîtea chestiuni personale, dar îţi înţeleg curiozitatea. Am fost căsătorit treizeci de ani, iar în prezent sînt singur. Locui-

esc în D.C. şi lucrez la guvern. Am o slujbă incitantă şi sînt împlinit profesional.

Trăiesc pe cont propriu. Am puţini prieteni apropiaţi şi prefer să fie aşa. Cînd călătoresc, o fac de obicei în Asia. Îmi place la nebunie Tokio.

O să te păstrez în gînd de-acum încolo.

Al Konyers

Deasupra numelui tipărit se iscălise – „Al" – cu un pix negru.

Scrisoarea nu era cine ştie ce din trei motive. În primul rînd, Konyers nu era căsătorit, sau cel puţin aşa spunea. Iar soţia era un element cheie al extorcării. Cum ameninţai că iei legătura cu soţia şi-i trimiţi cópii după toate scrisorile de la prietenul prin corespondenţă homosexual, cum începea să plouă cu bani.

În al doilea rînd, Al lucra la guvern, asta însemnînd, probabil, că nu avea mulţi bani.

În al treilea rînd, era mult prea speriat ca să merite să pierzi timpul cu el. Obţinerea de informaţii semăna cu extracţiile dentare. Cei de-alde Quince Garbe şi Curtis erau mult mai interesanţi, fiindcă trăiseră pe ascuns toată viaţa, iar acum abia aşteptau să scape. Scrisorile lor erau lungi, întortocheate şi pline de amănuntele infamante de care aveau nevoie extorcatorii. În cazul lui Al, lucrurile stăteau cu totul altfel. Al era plictisitor. Şi nu era sigur ce anume dorea.

Aşa că Ricky mărise miza în cea de-a doua scrisoare, o altă înşiruire de evenimente în a căror descriere Beech se perfecţionase cu timpul. Ricky tocmai aflase că avea să i se dea drumul peste cîteva luni! Şi era din Baltimore. Ce coincidenţă! Dar era posibil să aibă nevoie de ajutor ca să-şi găsească de lucru. Unchiul lui bogat refuza să-l asiste în continuare, iar el pe de o parte se temea de viaţa din afara centrului fără sprijinul prietenilor, pe de alta nu mai putea să aibă încredere în ei, fiindcă tot nu scăpaseră de droguri etc, etc.

Scrisoarea rămăsese fără răspuns, iar Beech dedusese că lui Al Konyers i se făcuse frică. Ricky era în drum spre Baltimore, la doar o oră de Washington, ceea ce era prea aproape de el.

În timp ce se aştepta un răspuns de la Al, apăruseră banii de la Quince Garbe, urmaţi de transferul bancar din partea lui Curtis din Dallas, iar Frăţia găsise şi mai multă energie pentru continuarea escrocheriei. Ricky îi trimisese lui Al a treia scrisoare, cea interceptată şi analizată la Langley.

Acum, dintr-o dată, cea de-a treia scrisoare a lui Al avea un ton cu totul diferit. Finn o parcurse de două ori, după care reciti cea de-a doua scrisoare primită la Trumble.

– Parcă-i alt om, nu? întrebă el.

– Exact, răspunse Beech, uitîndu-se la ambele scrisori. Cred că în sfîrşit a început să-i surîdă ideea întîlnirii cu tînărul Ricky.

– Parcă lucra la guvern.

– Aşa zice.

– Păi atunci ce-i povestea asta cu afacerile din Baltimore?

– Noi n-am fost angajaţi la stat?

– Ba da.

– Cît ai cîştigat cel mai mult ca judecător?

– Cînd am fost preşedinte, am avut o sută cincizeci de mii pe an.

– Eu am avut o sută patruzeci. O parte din conţopiştii de sus de tot au chiar mai mult. În plus, nu-i însurat.

– Asta e o problemă.

– O fi, dar hai să insistăm. Are un post baban, iar asta înseamnă un şef pe măsură şi o droaie de colegi, cum au atîţia filfizoni din Washington. Tot o să găsim un punct slab.

– Ce mama naibii, spuse Finn.

Într-adevăr, ce mama naibii. Ce aveau de pierdut? Ce dacă îşi forţau norocul, iar musiu Al se speria sau sărea de pe fix şi se hotăra să arunce scrisorile? Nu poţi să pierzi ceea ce nu ai.

În locul acela se cîştigau bani serioşi. Nu era timp pentru timiditate. Tactica lor agresivă dădea rezultate spectaculoase. Corespondenţa era din ce în ce mai mare, ca şi contul din străinătate. Puseseră la cale o şmecherie infailibilă, fiindcă

prietenii lor prin corespondență duceau vieți duble. Erau victime care nu aveau cui să se plîngă.

Negocierile se încheiară repede, fiindcă oferta de pe piață era foarte generoasă. În Jacksonville iarna încă nu plecase, și fiindcă nopțile erau friguroase, iar apa oceanului prea rece pentru înotat, mai trebuia să treacă o lună pînă la popularea masivă a localității. Lîngă Neptune Beach și Atlantic Beach erau sute de locuințe de închiriat, printre care și una situată aproape vizavi de Trevor. Un bărbat din Boston oferi șase sute de dolari pentru două luni, iar agentul imobiliar nu stătu deloc pe gînduri. Locuința fu mobilată cu tot felul de lucruri care nu mai puteau fi găsite nici măcar la piața de vechituri. Covorul de cînd lumea era foarte uzat și mirosea a mucegai. Era perfect.

Ocupația de căpătîi a chiriașului era statul la geam. Trei dintre ferestre dădeau spre stradă, oferind o vizibilitate bună a biroului lui Trevor de vizavi, iar în timpul primelor ore de supraveghere se văzu limpede cît de puțini clienți veneau și plecau. Activitatea era jalnic de slabă! Cînd exista ceva de lucru, cea care se ocupa de rezolvarea problemelor era Jan, secretara, care în plus citea o mulțime de reviste.

Apărură discret și alți chiriași, bărbați și femei cu geamantane vechi și sacoșe mari, pline cu dispozitive electronice pretențioase. Mobilierul fragil se văzu mutat în camerele din spate, iar cele din față se umplură imediat de ecrane, monitoare și diverse sisteme de ascultare la distanță.

Trevor însuși ar fi constituit un studiu de caz interesant pentru studenții la drept din anul trei. Ajungea la birou pe la nouă și își petrecea prima oră citind ziare. Clientul de dimineață părea să vină întotdeauna la zece și jumătate, iar după o epuizantă discuție de o jumătate de oră era gata de prînzul pe care îl lua invariabil la Pete's Bar and Grill. Își lua telefonul mobil ca să-și dea importanță în fața barmanilor și de obicei efectua două-trei apeluri inutile, vorbind cu alți avocați. În schimb, își suna agentul de pariuri foarte mult.

Pe urmă se întorcea la birou, prin fața locuinței închiriate din care CIA-ul îi monitoriza cel mai mic pas, și se așeza la masa de

lucru, unde adormea într-un timp record. Se trezea pe la trei şi trăgea tare două ore. Cînd termina, îi crăpa din nou buza după o bere la Pete's.

Cînd agenţii îl urmăriră pentru a doua oară pînă la Trumble, Trevor plecă de la închisoare după o oră şi se întoarse la birou pe la şase după-masă. În timp ce mînca singur într-un restaurant pescăresc de pe Atlantic Boulevard, un agent intră la el în birou şi îi găsi servieta veche. În ea se aflau cinci scrisori de la Percy şi Ricky.

Comandantul armatei tăcute din Neptune Beach şi din împrejurimi era un bărbat pe nume Klockner, cel mai bun pe care-l avea Teddy în materie de filaj stradal. Lui Klockner i se dăduse dispoziţie să intercepteze toată corespondenţa care ajungea la (sau pleca din) biroul de avocatură.

În timp ce Trevor ieşea din restaurantul pescăresc şi se ducea direct acasă, cele cinci scrisori ajunseră în locuinţa închiriată de vizavi, unde fură deschise, xeroxate, lipite din nou şi puse la loc în servieta avocatului. Nici una dintre ele nu era pentru Al Konyers.

La Langley, Deville le parcurse pe toate după ce-i parvenirăprin fax. Apoi fură examinate de doi experţi în grafologie care convenirăcă Percy şi Ricky nu erau unul şi acelaşi. Folosindu-se eşantioane extrase din dosarele lor penale, se stabili fără mari eforturi că Percy era de fapt fostul judecător Finn Yarber şi că Ricky era fostul judecător federal Hatlee Beach.

Adresa lui Ricky era o căsuţă poştală rezervată prin intermediul Aladdin North la oficiul poştal din Neptune Beach. Spre surpriza generală, Percy se folosea de o căsuţă poştală din Atlantic Beach, închiriată de către o organizaţie intitulată Laurel Ridge.

17

Pentru următoarea lui vizită la Langley, prima după trei săptămîni, candidatul sosi cu un alai de limuzine negre şi strălucitoare, care circulau prea repede, însă fără să se plîngă nimeni. După controlul de rigoare, li se făcu semn să înainteze spre centrul complexului, pînă cînd opriră la unison şi cu zgomot în apropierea unei uşi în faţa căreia aşteptau tot felul de tineri cu umeri laţi şi expresii sumbre. Lake intră primul în clădire, presărîndu-şi gărzile de corp pe drum, pînă cînd în cele din urmă ajunse nu în buncărul obişnuit, ci în biroul oficial al domnului Maynard, care dădea spre o pădurice. Toţi ceilalţi rămaseră la uşă. Singuri, cei doi oameni importanţi îşi strînseră mîinile călduros şi părură bucuroşi de revedere.

Lucrurile la ordinea zilei avură întîietate.

– Felicitări pentru Virginia, spuse Teddy.

Lake ridică din umeri, ca şi cum n-ar fi fost sigur.

– Îţi mulţumesc din suflet.

– E o victorie cu totul impresionantă, domnule Lake, continuă Teddy. Guvernatorul Tarry a tras din greu în statul ăsta un an de zile. Acum două luni se bucura de încredere în toate circumscripţiile. Părea de nebătut. La ora asta, cred că pierde teren masiv. De multe ori e un dezavantaj să fii favorit în prima parte a cursei.

– Elanul e un animal ciudat în politică, observă Lake cu înţelepciune.

– Banul e şi mai ciudat. Chiar în clipa asta, guvernatorul Tarry nu mai are de unde să facă rost, fiindcă totul e la tine-n buzunar. Banii se iau după elan.

– Sînt sigur c-o să spun lucrul ăsta de multe ori, domnule Maynard, dar, mă rog, îţi mulţumesc. Mi-ai dat o ocazie la care nici nu visasem.

– Măcar te-ai distrat?

– Încă nu. În caz de victorie, distracţia o să vină mai tîrziu.

– Distracţia începe marţea viitoare, domnule Lake, adică de Marţea cea Mare. New York, California, Massachusetts, Ohio, Georgia, Missouri, Maryland, Maine, Connecticut, toate într-o zi. Aproape şase sute de delegaţi.

Lui Teddy îi jucau ochii în cap, de parcă ar fi putut număra deja voturile.

– Şi conduci aproape în toate statele, domnule Lake. Îţi vine să crezi?

– Nu, nu-mi vine.

– E adevărat. Eşti la egalitate în Maine, cine ştie din ce cauză, iar în California ai un handicap foarte mic, dar marţea viitoare o să cîştigi în stil mare.

– Dacă te iei după sondaje, spuse Lake, ca şi cum n-ar fi avut deloc încredere în ele.

În realitate însă, ca toţi candidaţii, şi el era dependent de sondaje. Iar acestea spuneau că de fapt conducea şi în California, un stat cu o sută patruzeci de mii de angajaţi în industria apărării.

– O, cum să nu mă iau. Şi cred că se profilează o victorie zdrobitoare în super marţea preliminară. Eşti foarte iubit în sud, domnule Lake. Oamenii de acolo se dau în vînt după arme şi după discursurile hotărîte, iar la ora asta marea lor iubire e Aaron Lake. O să ne distrăm şi marţea viitoare, dar abia în cealaltă o să vină marele succes.

Teddy Maynard pronostica o victorie de proporţii, iar Lake nu se putu abţine şi zîmbi. Şi sondajele lui arătau aceeaşi evoluţie, însă parcă era mai bine s-o audă din gura lui Teddy.

Luă o foaie de hîrtie şi citi ultimele rezultate ale sondajelor din ţară. Lake avea un avans de minimum cinci procente în fiecare stat.

Se bucurară cîteva minute de această ascensiune, după care Teddy deveni serios.

– S-a întîmplat un lucru pe care ar fi bine să-l ştii, spuse el, iar zîmbetul îi dispăru de pe chip.

Dădu o pagină din agendă şi se uită peste nişte însemnări.

– Cu două nopţi în urmă, în trecătoarea Kibel din munţii Afganistanului, o rachetă cu rază mare de acţiune de-a ruşilor, care avea instalate focoase nucleare, a fost trecută cu un trailer în Pakistan. Acum e în drum spre Iran, unde Dumnezeu ştie la ce-o să fie folosită. Racheta are o rază de acţiune de patru mii şase sute de kilometri şi poate lansa patru bombe nucleare. A costat cam treizeci de milioane de dolari americani, plătiţi în avans de iranieni printr-o bancă lui Luxemburg. Dolarii sînt tot acolo, într-un cont despre care se crede că e controlat de oamenii lui Natty Cenkov.

– Parcă acumula arme, nu le vindea.

– Are nevoie de bani gheaţă şi uite că face rost. De fapt, probabil că e singurul om pe care-l ştim şi care strînge fonduri mai repede ca tine.

Teddy nu prea avea simţul umorului, dar Lake rîse din politeţe.

– Racheta e în stare de funcţionare? întrebă el.

– Aşa credem. Provine dintr-unul din depozitele de lîngă Kiev şi, din cît ne-am dat seama, e un model recent, fabricat nu cu mult timp în urmă. Dacă tot există atîtea, ce sens ar avea ca iranienii să cumpere una veche? E bine să credem că e perfect funcţională.

– E prima?

– Au mai existat nişte componente şi cîteva livrări de plutoniu către Iran, Irak, India şi încă două-trei ţări, dar am impresia că e prima rachetă complet asamblată şi gata de lansare.

– Sînt nerăbdători s-o folosească?

– Nu cred. Se pare că tranzacţia a fost iniţiată de Cenkov. Are nevoie de bani ca să cumpere alte tipuri de arme. Aşa că face curăţenie prin depozite şi vinde ce nu-i trebuie.

– Israelienii ştiu?

– Nu. Nu încă. Trebuie să fim atenţi cu ei. Totul e pe bază de tîrg. Într-o bună zi, dacă o s-avem nevoie să ne dea ceva, poate c-o să le spunem de tranzacţie.

Preţ de o clipă, Lake tînji să fie preşedinte, şi asta pe loc. Voia să ştie tot ce ştia Teddy, dar îşi dădu seama că era foarte puţin probabil. În fond, exista şi atunci un preşedinte în exerciţiu, chit că era slab şi fricos, iar Teddy nu stătea de vorbă cu el despre Cenkov şi rachetele lui.

– Ce cred ruşii despre campania mea? întrebă el.

– La început nu i-a interesat. Acum te urmăresc cu atenţie. Dar trebuie să ţii cont că la ei nu mai există unanimitate de mult. Cei care sînt pentru piaţa liberă vorbesc frumos de tine fiindcă le e frică de comunişti. Pe durii din vechea gardă i-ai speriat. E foarte complex.

– Şi Cenkov?

– Spre ruşinea mea, încă nu ne-am apropiat atît de mult de el. Dar sîntem pe drumul cel bun. În curînd ar trebui să avem niscai urechi ciulite în preajma lui.

Teddy aruncă agenda cu însemnări pe masă şi îşi manevră scaunul cu rotile mai aproape de Lake. Cutele de pe frunte i se adunară şi mai aproape una de alta. Sprîncenele stufoase păreau că-i acoperă de tot ochii trişti.

– Ascultă-mă bine, domnule Lake, rosti el pe un ton mult mai sumbru. Ai cîştigat povestea asta. Or să existe două-trei poticneli, lucruri pe care nu le putem prevedea şi pe care, chiar dacă le-am anticipa, tot n-am şti cum să le împiedicăm. O să răzbim împreună. Pagubele or să fie mici. Eşti o figură nou-nouţă şi lumea te place. Faci o treabă excelentă şi ştii să comunici. Limitează-te în continuare la un mesaj simplu – securitatea naţională e în pericol, iar lumea nu e chiar atît de sigură cum pare. Eu o să am grijă de bani şi, fireşte, o să mă asigur că populaţia e înfricoşată. Cît despre racheta aia din trecătoarea Kiber, am fi

putut s-o detonăm. Ar fi murit cinci mii de oameni. Pakistanezi. Bombe nucleare care explodează în munți. Crezi că a doua zi ar mai fi influențat cotațiile de la bursă? Nici vorbă. În concluzie, eu o să mă ocup de frică, domnule Lake. Dumneata ține drumul drept și fugi cît poți de repede.

– Mai repede de-atît nu sînt în stare.

– Fugi mai repede și fără surprize, bine?

– Normal.

Lake nu știa la ce se referise Teddy cînd vorbise de surprize, dar lăsă de la el. Poate că fusese doar o mostră de înțelepciune bătrînească.

Teddy se îndepărtă din nou în scaunul cu rotile. Ajunse lîngă butoane și un ecran coborî imediat din tavan. Cei doi petrecură douăzeci de minute uitîndu-se la imaginile nemontate ale următoarelor clipuri electorale ale lui Lake, după care își spuseră la revedere.

Lake plecă în goană de la Langley, precedat de două lumuzine și urmat de o a treia, grăbindu-se să ajungă la Reagan National Airport, unde avionul aștepta pregătit. Își dorea o noapte liniștită în Georgetown, acasă, unde restul lumii rămînea afară, unde putea să citească o carte în liniște, fără să-l privească sau să-l asculte nimeni. Îi era dor de anonimatul străzilor, de chipurile fără nume, de brutarul arab de pe M Street care făcea niște covrigei excelenți, de anticarul din Wisconsin și de magazinul unde se prăjeau boabe de cafea din Africa. Va mai putea vreodată să se plimbe iarăși pe străzi, ca orice om normal, și să facă ce voia? Ceva îi spunea că nu și că zilele acelea dispăruseră, probabil pentru totdeauna.

După ce avionul lui Lake decolă, Deville intră în buncăr și-l anunță pe Teddy că noul favorit în sondaje venise și plecase fără să încerce să-și verifice corespondența. Era momentul ședinței zilnice pe marginea scandalului Lake. Teddy petrecea deja mai mult timp decît își planificase făcîndu-și griji în legătură cu viitoarea mișcare a candidatului său.

Cele cinci scrisori pe care le interceptaseră Klockner şi ai lui de la Trevor fuseseră analizate cu mare atenţie. Două fuseseră scrise de Yarber, alias Percy, celelalte trei de Beech, alias Ricky. Cvintetul de prieteni prin corespondenţă era împrăştiat în mai multe state. Patru dintre ei foloseau nume fictive, unul singur fiind suficient de curajos pentru a nu se ascunde în spatele unui pseudonim. În esenţă, scrisorile aveau acelaşi conţinut: Percy şi Ricky erau nişte tineri cu probleme, internaţi într-un centru de recuperare, care încercau cu disperare să-şi refacă viaţa, fiind amîndoi talentaţi şi capabili în continuare să nutrească vise frumoase, dar avînd nevoie de sprijinul moral şi concret al unor prieteni noi, întrucît cei vechi erau periculoşi. Cei doi îşi dezvăluiau fără oprelişte păcatele şi slăbiciunile, defectele şi neîmplinirile. Povesteau despre viaţa din centrul de recuperare, despre speranţele şi iluziile pe care voiau să le transforme în realităţi. Erau mîndri de propria musculatură şi de felul cum se bronzaseră, părînd nerăbdători să le arate şi prietenilor lor ce bine arătau.

Într-o singură scrisoare se cereau bani. Ricky solicita un împrumul de o mie de dolari de la un oarecare Peter din Spokane, Washington. Suma era necesară, chipurile, pentru anumite cheltuieli de care unchiul lui refuzase să se ocupe.

Teddy citise scrisorile de cîteva ori. Cererea de bani era importantă, fiindcă spunea cîte ceva despre ceea ce pusese la cale Frăţia. Poate că era doar o găinărie învăţată de la vreun fost condamnat care îşi ispăşise pedeapsa la Trumble, iar în prezent era în libertate şi fura din nou.

Numai că problema nu o reprezenta mărimea sumelor. Jocul avea destule componente trupeşti – talii trase prin inel, corpuri bronzate, bicepşi solizi – iar candidatul lui fusese tîrît în vîltoare.

Mai existau destule întrebări însă Teddy avea răbdare. Aveau să fie cu ochii pe corespondenţă. Mai devreme sau mai tîrziu, avea să se lămurească totul.

În timp ce Spicer păzea uşa de la intrarea în sala de conferinţe, nelăsînd pe nimeni să folosească biblioteca de drept,

Beech şi Yarber compuneau în continuare scrisori. Beech îi scrise lui Al Konyers:

Dragă Al,

Îţi mulţumesc pentru ultima scrisoare. Mi-a prins tare bine că mi-ai mai dat un semn de viaţă. Simt că de luni de zile trăiesc ca într-o cuşcă şi încet-încet încep să văd lumina zilei. Scrisorile tale mă ajută să deschid uşa spre libertate. Te rog să-mi mai scrii.

Îmi pare rău dacă te-am plictisit cu atîtea lucruri personale. Îţi respect intimitatea şi sper că n-am pus prea multe întrebări. Dai impresia unui om foarte sensibil, căruia îi place să fie singur şi-i plac de asemenea lucrurile alese ale vieţii. M-am gîndit la tine aseară cînd m-am uitat la Key Largo, *filmul acela de demult cu Bogart şi Bacall. Aproape că am simţit gustul mîncării chinezeşti. Mîncarea de aici e rezonabilă, dar la bucătărie chinezească nu se pricepe nimeni.*

Mi-a venit o idee trăsnet. Peste două luni, cînd scap de-aici, hai să închiriem Casablanca şi Regina africană, *să cumpărăm nişte mîncare chinezească şi o sticlă de vin dezalcoolizat, şi să petrecem o seară liniştită pe canapea. Dumnezeule, nu-mi mai încap în piele doar gîndindu-mă la viaţa de afară şi la toate lucrurile acelea frumoase.*

Iartă-mă dacă m-a luat valul, Al. Dar m-am lipsit de o mulţime de chestii aici, şi nu e vorba de băutură şi mîncare bună. Te-ai prins?

Pensiunea din Baltimore e gata să mă primească dacă îmi găsesc ceva de lucru cu jumătate de normă. Ziceai că ai treburi pe-acolo. Ştiu că-ţi cer foarte mult, mai ales că nici nu mă cunoşti, dar ai putea să mă ajuţi? O să-ţi fiu veşnic recunoscător.

Te rog să-mi scrii imediat, Al. Scrisorile tale, speranţele şi visul c-o să ies de aici peste două luni şi c-o să am o slujbă mă ajută cînd îmi e mai greu.

Îţi mulţumesc, prietene.

Cu drag, Ricky

Scrisoarea pentru Quince Garbe avea un ton cu totul diferit. Beech şi Yarber lucraseră cîteva zile la varianta finală, care arăta în felul următor.

Dragă Quince,

Taică-tu are o bancă, iar tu vii şi-mi spui că poţi să mai faci rost doar de zece mii. Cred că minţi, Quince, iar chestia asta mă enervează teribil. Tare mă tentează să-ţi trimit dosarul şi lui taică-tău, şi nevesti-tii.

Accept însă douăzeci şi cinci de mii imediat, în aceleaşi condiţii de transfer.

Şi nu mai ameninţa că te sinucizi. Puţin îmi pasă ce-o să faci. N-o să ne întîlnim niciodată şi oricum cred că nu eşti întreg la minte.

Trimite naibii banii, Quince, şi mişcă-te!

Cu drag, Ricky

Klockner se temea ca nu cumva într-o bună zi Trevor să ajungă la Trumble înainte de prînz, iar apoi să lase corespondenţa înainte de a se întoarce la birou sau acasă. Nu aveau cum s-o intercepteze pe drum. Era obligatoriu s-o ia cu el şi s-o lase undeva peste noapte, ca să poată pune mîna pe ea.

Era îngrijorat, dar pe de altă parte Trevor dovedea că nu era cîtuşi de puţin matinal. În plus, dădea foarte puţine semne de viaţă după somnul de la două.

Aşa stînd lucrurile, în clipa cînd îşi anunţă secretara că urma să plece la Trumble la unsprezece, oamenii care închiriaseră locuinţa de vizavi intrară urgent în acţiune. Telefonul de la biroul lui Trevor sună imediat, iar la celălalt capăt al firului o femeie între două vîrste, care se prezentă drept doamna Beltrone, îi explică lui Jan că ea şi soţul ei bogat voiau să divorţeze cît se poate de repede. Secretara îi spuse să rămînă pe fir şi îi urlă lui Trevor să aştepte o clipă. Avocatul tocmai îşi strîngea hîrtiile de pe masa de lucru şi le vîra în servietă. Camera instalată deasupra lui în tavan îi surprinse enervarea manifestată din cauză că fusese întrerupt de un client nou.

– Cică are bani grămadă! strigă Jan, moment în care căutătura încruntată a lui Trevor dispăru, iar avocatul se așeză la birou și așteptă.

Doamna Beltrone îi povesti totul secretarei. Era cea de-a treia soție, bărbatul ei era mult mai în vîrstă și, deși aveau o casă în Jacksonville, își petreceau cea mai mare parte a timpului în reședința din Bermude. Mai aveau o locuință și în Cail. Se gîndeau de ceva vreme la divorț, stabiliseră toate amănuntele, ajunseseră la o soluție amiabilă, fără puncte tensionate, și mai aveau nevoie doar de un avocat priceput, care să se ocupe de acte. Domnul Carson le fusese recomandat călduros, dar erau nevoiți să se grăbească, dintr-un motiv pe care preferau să-l treacă sub tăcere.

Trevor preluă calm apelul și avu parte de aceeași relatare. Doamna Beltrone locuia de fapt în casa închiriată vizavi de biroul avocatului, iar scenariul pe care-l interpreta fusese elaborat special pentru această întîlnire de către echipa de agenți din care făcea parte.

– Trebuie neapărat să vă văd, spuse ea după cincisprezece minute în care își pusese sufletul pe tavă.

– Mă rog, sînt extrem de ocupat, rosti Trevor, dînd niște pagini, ca și cum ar fi căutat un loc liber în cîteva agende de lucru.

Doamna Beltrone îl urmărea pe monitor. Stătea cu picioarele pe birou, cu ochii închiși și papionul într-o parte. Cam așa arăta viața unui avocat extrem de ocupat.

– Vă rog, îl imploră ea. Sîntem obligați să-i dăm zor. Trebuie să ne vedem azi.

– Soțul dumneavoastră unde-i?

– E în Franța, dar vine mîine.

– Păi... să vedem, murmură Trevor, jucîndu-se cu papionul.

– Care-i onorariul? întrebă doamna Beltrone, iar în aceeași clipă avocatul deschise ochii.

– Mă rog, e clar că e mai complicat decît un divorț din vina ambelor părți. O să trebuiască să vă cer zece mii de dolari.

Se strîmbă cînd rosti cifra, aşteptînd răspunsul cu răsuflarea tăiată.

– Îi aduc azi, spuse ea. Ne putem vedea la unu?

Trevor sări în picioare, învîrtindu-se în jurul telefonului.

– Nu se poate la unu jumate? reuşi el să întrebe.

– O să fiu acolo.

– Ştiţi unde am biroul?

– Îl găseşte şoferul. Mulţumesc, domnule Carson.

Spuneţi-mi Trevor, fu cît pe-aci să zică avocatul. Însă femeia închisese.

Agenţii îl priviră frecîndu-şi mîinile, strîngînd pumnii, încleştîndu-şi maxilarele şi spunînd scurt „Asta e!", semn că dăduse lovitura.

Jan apăru din vestibul.

– Ei, bine? făcu ea.

– Vine la unu jumate. Pune mîna şi fă nitică ordine.

– Nu sînt femeie de serviciu. Nu poate să-ţi dea un avans? Trebuie să plătesc hangaralele.

– Facem rost de bani, fii pe pace.

Trevor se repezi în direcţia bibliotecii, îndreptînd volume pe care nu le mai atinsese de ani de zile, ştergînd rafturile de praf cu nişte şervеţele de hîrtie şi vîrînd dosarele în sertare. Cînd vru să facă ordine pe masa de lucru, pe Jan începu în fine s-o mustre conştiinţa, aşa că se apucă să dea cu aspiratorul în prima cameră.

Muncirăm din greu pînă dincolo de ora prînzului, spre marea distracţie a privitorilor din locuinţa de peste drum.

La unu şi jumătate, nici urmă de doamna Beltrone.

– Unde dracu' e? urlă Trevor în vestibul puţin după ora două.

– Poate c-a mai strîns ceva referinţe şi de-aia întîrzie, sugeră Jan.

– Ce-ai zis? răcni el.

– Nimic, şefu'.

– Sun-o, îi ceru Trevor la două şi jumătate.

– N-a lăsat nici un număr.

– N-ai luat nici un număr?

– N-am spus asta. Am spus că n-a lăsat nici un număr.

La trei şi jumătate, Trevor ieşi valvîrtej pe uşă, încercînd cu disperare să aibă ultimul cuvînt într-o ceartă cu o femeie pe care o concediase de minimum zece ori în ultimii opt ani.

Agenţii îl urmăriră pînă la Trumble. Trevor petrecu cincizeci şi trei de minute înăuntru şi ieşi după cinci, cînd era prea tîrziu să lase corespondenţa în Neptune Beach sau în Atlantic Beach. Se întoarse la birou şi îşi lăsă servieta pe masă. Pe urmă, conform previziunilor se duse la Pete's ca să mănînce şi să bea.

18

Echipajul de la Langley zbură la Des Moines, unde agenţii închiriară două maşini şi o furgonetă, după care merseră patruzeci de kilometri pînă la Bakers, Iowa. Sosiră în orăşelul cuminte şi înzăpezit cu două zile înaintea scrisorii. Cînd Quince o luă de la poştă, ştiau deja numele dirigintelui, al primarului, al şefului poliţiei şi al bucătarului de la patiseria de lîngă feronerie. Pe ei însă nu-i cunoştea nimeni din Bakers.

Îl urmăriră pe Quince, care plecă de la poştă şi se grăbi să ajungă la bancă. După treizeci de minute, doi agenţi pe nume Chap şi Wes găsiră biroul din bancă al domnului Garbe junior şi se prezentară secretarei ca inspectori de la Federal Reserve[1]. Ce-i drept, aveau o ţinută foarte oficială – costume închise, pantofi negri, părul tuns scurt, paltoane lungi, un fel de-a vorbi rapid şi sec, precum şi un minimum de gesturi.

Quince se încuiase în birou, iar într-o primă fază nu păru dispus să-şi facă apariţia. Cei doi îi explicară secretarei că prezenţa lor acolo se lega de o problemă urgentă şi după aproape patruzeci de minute uşa se întredeschise uşor. Domnul Garbe dădea impresia că plînsese. Era palid, nesigur şi deloc atras de perspectiva de a sta de vorbă cu cineva. Totuşi, îi pofti înăuntru, prea speriat ca să le ceară vreun act de identitate. Nici măcar nu le reţinu numele.

---

[1] Sistem care cuprinde douăsprezece bănci federale de rezervă (n. tr.).

Se aşează la masa de lucru masivă şi se uită la gemenii postaţi în faţa lui.

– Ce putem face pentru dumneavoastră? întrebă el, cu o urmă foarte vagă de zîmbet.

– Uşa e încuiată? se interesă Chap.

– Da, sigur.

Gemenilor li se păru că domnul Garbe îşi petrecea cea mai mare parte a timpului în spatele unor uşi încuiate.

– Poate să ne audă cineva? întrebă Wes.

– Nu, răspunse Quince, părînd dintr-o dată şi mai neliniştit.

– Nu sîntem de la Federal Reserve, spuse Chap. Am minţit.

Quince nu-şi dădu seama dacă trebuia să fie furios, uşurat sau şi mai îngrozit, aşa că rămase cîteva clipe cu gura căscată, nemişcat şi aşteptînd un glonţ în frunte.

– E o poveste lungă, rosti Wes.

– Aveţi cinci minute.

– Ba cred că putem sta exact cîte avem nevoie.

– E biroul meu. Ieşiţi afară.

– Uşurel. Am aflat nişte chestii.

– Chem paza.

– N-aş crede.

– Am văzut scrisoarea, spuse Chap. Aia pe care ai luat-o nu de mult de la poştă.

– Au fost mai multe.

– Dar numai una de la Ricky.

Quince închise ochii încet, gîrbovindu-se ca sub o povară uriaşă. Apoi îi redeschise şi îşi privi torţionarii, recunoscîndu-se cu desăvîrşire învins.

– Cine sînteţi? îngăimă el.

– Nu-ţi sîntem duşmani.

– Lucraţi pentru el, aşa-i?

– Pentru el?

– Pentru Ricky sau cum dracu' l-o fi chemînd.

– Nu, spuse Wes. E şi duşmanul nostru. Să zicem că avem un client care se află – mai mult sau mai puţin – în aceeaşi bărcuţă cu tine. Am fost angajaţi ca să-l apărăm.

Chap scoase un plic burduşit din buzunarul paltonului şi-l aruncă pe masa de lucru.

– Ai aici douăzeci şi cinci de mii, bani gheaţă. Trimite-i lui Ricky.

Quince se holbă la plic, cu gura deschisă. Prin minte îi treceau atît de multe gînduri, încît simţi că-l ia cu ameţeală. Aşa că închise ochii din nou şi strînse puternic din pleoape, străduindu-se zadarnic să pună ordine în lucruri? De ce îi ofereau bani? Şi cît de mult aflaseră?

Era limpede că nu putea să aibă încredere în ei.

– Banii sînt ai tăi, zise Wes. În schimb, avem nevoie de nişte informaţii.

– Cine e Ricky? întrebă Quince, parcă temîndu-se să deschidă ochii.

– Ce ştii despre el? vru să afle Chap.

– Că nu-l cheamă Ricky.

– Corect.

– Că e la închisoare.

– Corect, repetă Chap.

– Spune că are nevastă şi copii.

– Parţial corect. Soţia e de fapt *fosta* soţie. Copiii sînt încă ai lui.

– Mai spune că sînt săraci lipiţi şi că de mila lor trage lumea pe sfoară.

– Nu-i chiar aşa. Soţia e destul de bogată, iar copiii s-au orientat în funcţie de portofel. Nu sîntem siguri de ce-i tapează pe oameni. Dar am vrea să-l oprim, adăugă Chap. Şi avem nevoie de ajutorul dumitale.

Quince îşi dădu seama dintr-o dată că, pentru prima dată în cei cincizeci şi unu de ani de viaţă, se afla în prezenţa a doi oameni în carne şi oase care ştiau că era homosexual. Conştiinţa acestui fapt îl îngrozi. Pentru o clipă vru să nege totul şi să inventeze o poveste despre cum ajunsese să-l cunoască pe Ricky, dar se dădu bătut. Era prea speriat ca să mai aibă inspiraţie.

Pe urmă realiză că, indiferent cine erau, cei doi puteau să-l distrugă. Îi aflaseră secretul şi le stătea în putere să-şi bată joc de viaţa lui.

Şi cu toate astea, îi ofereau douăzeci şi cinci de mii de dolari?

Bietul Quince îşi frecă ochii cu degetele şi întrebă:

– Ce doriţi?

Chap şi Wes crezură că avea să înceapă să plîngă. Nu că i-ar fi interesat, dar nu era nevoie.

– Facem următorul tîrg, domnule Garbe, zise Chap. Iei bănetul de colo de pe masă şi ne spui tot ce ştii despre Ricky. Ne arăţi scrisorile şi tot ce mai ai. Dacă există vreun dosar, o cutie sau un loc secret unde-ai ascuns totul, vrem să-l vedem. Iar după ce strîngem tot ce ne interesează, ne facem nevăzuţi. Dispărem la fel de repede cum am apărut, fără să afli vreodată cine sîntem sau pe cine protejăm.

– Şi o să păstraţi secretul?

– Absolut.

– Nu avem de ce să povestim cuiva despre dumneata, completă Wes.

– Puteţi să-l faceţi să se oprească? întrebă Quince, privindu-i ţintă.

Chap şi Wes se întrerupseră şi se uitară unul la altul. Pînă atunci, reacţiile lor fuseseră perfecte, însă la întrebarea asta nu exista un răspuns foarte sigur.

– Nu putem promite, domnule Garbe, spuse Wes. Dar o să încercăm să facem tot posibilul şi să-l scoatem din joc pe Ricky ăsta. Cum am mai zis, îi creează probleme şi clientului nostru.

– Trebuie să mă protejaţi şi pe mine.

– Facem tot ce depinde de noi.

Deodată Quince se ridică în picioare şi se sprijini cu palmele de masa de lucru.

– Înseamnă că n-am încotro, murmură el.

Nu se atinse de bani, îndreptîndu-se în schimb spre o bibliotecă veche de cînd lumea, cu rafturile protejate de geamuri, în care se găseau o sumedenie de volume ale căror coperte începuseră să se scorojească. Cu o cheie descuie vitrina, iar cu o alta deschise un seif mic, ascuns pe al doilea raft de jos. Scoase cu grijă o mapă subţire, de dimensiunile unei scrisori, pe care o aşeză atent lîngă plicul cu bani.

Chiar cînd deschidea mapa, auzi în interfon o voce agresivă şi piţigăiată.

– Domnule Garbe, tatăl dumneavoastră vrea să vă vadă imediat.

Quince tresări îngrozit, pălind subit şi schimonosindu-se din cauza panicii.

– Ăă, spune-i că stau de vorbă cu cineva, zise el, încercînd să pară sigur pe sine, dar dînd impresia unui mincinos incorigibil.

– Spuneţi-i personal, rosti secretara, făcînd să se audă un declic în intercom.

– Scuzaţi-mă, zise el, încercînd din răsputeri să zîmbească.

Ridică receptorul, formă un număr din trei cifre şi se întoarse cu spatele la Wes şi Chap, sperînd să nu-l poată auzi.

– Eu sînt, tati. Ce s-a întîmplat? întrebă el, ţinîndu-şi capul plecat.

Urmă o pauză lungă, timp în care bătrînul vorbi neîntrerupt. Apoi Quince zise:

– Nu, nu, nu sînt de la Federal Reserve. Sînt, hm, doi avocaţi din Des Moines. Reprezintă familia unui fost prieten din colegiu, atîta tot.

De data asta pauza fu ceva mai scurtă.

– Ăă... Franklin Delaney, nu-l mai ţii minte. A murit acum patru luni şi n-a lăsat nici un testament, e o încurcătură întreagă. Nu, tati, n-are nici o legătură cu banca.

Pe urmă închise telefonul. Nu fusese rea minciuna. Iar uşa biroului era încuiată. Lucrul ăsta conta cel mai mult.

Wes şi Chap se ridicară ca la un semn şi se apropiară de marginea mesei de lucru, unde se aplecară în faţă, pe cînd Quince deschidea mapa. Primul lucru pe care-l observară fu fotografia prinsă cu o agrafă de birou de coperta interioară. Wes o desprinse încet şi spuse:

– Ăsta ar fi Ricky?

– El e, răspunse Quince, ruşinat, dar hotărît să suporte pînă la capăt.

– Un tinerel arătos, spuse Chap, ca şi cum s-ar fi uitat la paginile de mijloc din *Playboy*.

Cu toţii încercară imediat un sentiment de jenă.

– Ştiţi cine-i Ricky, aşa e? întrebă Quince.

– Da.

– Atunci spuneţi-mi şi mie.

– Nu, nu face parte din tîrg.

– De ce nu puteţi să-mi spuneţi? Vă ofer absolut tot ce ştiu.

– Nu aşa ne-am înţeles.

– Vreau să-l ucid pe ticălos.

– Calmează-te, domnule Garbe. Am căzut la învoială. Dumneata iei banii, noi luăm dosarul şi n-o păţeşte nimeni.

– Hai s-o luăm de la capăt, propuse Chap, coborîndu-şi privirea spre omuleţul fragil şi amărît din scaunul prea mare pentru el. Cum a început totul?

Quince umblă la cîteva foi din dosar şi dădu la iveală o revistă subţire.

– Am cumpărat-o dintr-o librărie din Chicago, explică el, împingînd-o pe masa de lucru, ca s-o poată citi şi ceilalţi.

Revista se intitula *Out and About* şi se autoprezenta drept o publicaţie pentru bărbaţii maturi cu stiluri de viaţă alternative. Quince îi lăsă să studieze coperta, după care dădu la ultimele pagini. Wes şi Chap nu încercară s-o atingă, dar ochii lor reţinură cît mai mult cu putinţă. Foarte puţine imagini, multe texte cu un corp de literă meschin. Nu era deloc ceva pornografic.

La pagina patruzeci şi şase se găsea o secţiune mică de anunţuri personale. Unul dintre ele fusese încercuit cu un pix roşu şi avea următorul conţinut:

> Tînăr sub treizeci de ani,
> caut domn amabil şi discret, între 40 şi 60
> pentru corespondenţă.

Wes şi Chap se aplecară să citească anunţul, după care se îndreptară simultan.

– Şi ai răspuns la chestia asta? întrebă Chap.

– Da. Am trimis un bileţel, iar după două săptămîni am primit un semn de viaţă de la Ricky.

– Ai o copie a bileţelului?

– Nu, nu mi-am făcut cópii pentru nici o scrisoare. Mi-a fost frică să le xeroxez aici.

Wes şi Chap se încruntară, cuprinşi mai întîi de neîncredere, iar apoi de o dezamăgire şi mai mare. Oare individul acela din faţa lor era chiar atît de bou?

– Îmi pare rău, spuse Quince, tentat să pună mîna pe bani înainte ca musafirii lui să se răzgîndească.

Umblînd iar în mapă, scoase prima scrisoare de la Ricky şi le-o întinse.

– Pune-o pe masă, zise Wes, aplecîndu-se apoi încă o dată, ca şi Chap, şi cercetînd fără să atingă.

Quince observă că parcurgeau scrisoarea foarte încet şi cu o concentrare incredibilă. Mintea începu să i se limpezească, iar la un moment dat îşi făcu loc o rază de speranţă. Ce bine era să ai banii şi să nu-ţi mai faci griji pentru un alt împrumut fals şi alte minciuni ca să nu ţi se dea de urmă. În plus, acum avea aliaţi – pe Wes, pe Chap şi Dumnezeu ştie pe cine altcineva, care era tot inamicul lui Ricky. Inima îşi mai domoli bătăile, iar respiraţia încetă să fie gîfîită şi întretăiată.

– Următoarea scrisoare, te rog, spuse Chap.

Quince le înşiră pe toate, una lîngă alta – trei de culoarea levănţicii, una bleu şi o alta galbenă, toate avînd acelaşi scris cu majuscule al cuiva căruia îi prisosea timpul. După ce terminau o pagină, Chap o aranja atent pe următoarea cu ajutorul unei pensete. Degetele celor doi nu atingeau nimic.

Partea ciudată a scrisorilor, aşa cum aveau să-şi şoptească Chap şi Wes unul altuia mult după aceea, era totala lor credibilitate. Ricky era rănit, torturat şi avea o nevoie disperată să stea de vorbă cu cineva. Inspira, dar şi oferea compasiune. Pe lîngă asta, putea să spere, fiindcă răul cel mare trecuse şi în scurt timp avea să fie în stare să închege noi prietenii. Modul în care fuseseră formulate scrisorile era superb!

După o tăcere asurzitoare, Quince spuse:

– Trebuie să dau un telefon.

– Cui?

– E o problemă de afaceri.

Wes şi Chap se priviră nesiguri, după care încuviinţară din cap. Quince se apropie cu telefonul în mînă de o măsuţă orna-

mentală şi se uită în jos spre Main Streeet cît timp vorbi cu un alt bancher.

La un moment dat, Wes începu să-şi noteze ceva, pregătindu-se fără îndoială de interogatoriul încrucişat care avea să urmeze. Quince se plimbă prin dreptul bibliotecii, încercînd să citească un ziar şi străduindu-se să facă abstracţie de însemnările agentului. Se calmase, începuse să gîndească limpede şi deja îşi plănuia următoarea mutare, pe care avea s-o efectueze imediat după plecarea celor doi caraghioşi.

– Ai trimis un cec de o sută de mii de dolari? întrebă Chap.

– Da.

Wes, cel mai mohorît dintre cei doi, îi aruncă o privire dispreţuitoare, de parcă ar fi vrut să spună: „Mare tîmpit".

Continuară să citească, îşi mai notară cîte ceva şi schimbară impresii şoptite sau mormăite.

– Cît a trimis clientul vostru? întrebă Quince, de dragul conversaţiei.

Wes se mohorî şi mai rău.

– Nu putem să spunem zise el.

Quince nu se mira deloc. Băieţii stăteau prost cu simţul umorului.

Cei doi se aşezară după o oră, iar gazda lor se instală în scaunul de bancher.

– Încă două-trei întrebări, spuse Chap, iar Quince îşi dădu seama că aveau să mai vorbească o oră. Cum ai făcut rezervarea pentru homocroazieră?

– E-n scrisoare şi chestia asta. Banditul mi-a dat numele şi numărul de telefon al unei agenţii de voiaj din New York. Am sunat şi pe urmă am trimis un ordin de plată. A fost simplu.

– Simplu? Ai mai făcut-o şi altă dată?

– Ce facem, vorbim despre viaţa mea sexuală?

– Nu.

– Păi atunci, hai să revenim la subiect, spuse Quince, simţindu-se bine fiindcă putuse să facă puţin pe nebunul.

Bancherul din el se trezi la viaţă preţ de cîteva clipe. După aceea îi veni în minte o idee căreia efectiv nu-i putu rezista. Cu o expresie serioasă, îi întrebă pe gemeni:

– Croaziera e plătită în continuare. Vreţi să profitaţi?

Din fericire, cei doi rîseră. Făcură puţin haz, după care se întoarseră la ceea ce-i interesa.

– Nu te-ai gîndit să foloseşti un pseudonim? întrebă Chap.

– Ba da, bineînţeles. Aşa trebuia să fac, am fost un prost. Dar nu mă mai băgasem în aşa ceva pînă atunci. Am crezut că individul este cum trebuie. El din Florida, eu din Podunk, Iowa. Nu mi-a trecut prin cap că aveam de-a face cu un escroc.

– O să avem nevoie de cópii după toate astea, spuse Web.

– Asta s-ar putea să fie o problemă.

– De ce?

– Unde aveţi de gînd să le xeroxaţi?

– Banca n-are copiator?

– Ba are, dar n-o să xeroxaţi dosarul ăsta aici la bancă.

– Atunci o să-l ducem undeva pentru copiere rapidă.

– Aici e Bakers. N-avem aşa ceva.

– Dar vreun magazin de birotică aveţi?

– Da, şi proprietarul are-o datorie de optzeci de mii de dolari la mine la bancă. La întrunirile Clubului Rotary stă lîngă mine. N-o să duceţi dosarul nici acolo. Nu vreau să fiu văzut cu el.

Chap şi Wes se uitară unul la altul, iar după aceea la Quince.

– Bine, uite cum facem, zise Wes. Eu stau aici cu dumneata, iar Chap ia dosarul şi găseşte un copiator.

– Unde?

– La minimarket, spuse Wes.

– Aţi găsit minimarketul?

– Sigur, am avut nevoie de nişte pensete.

– Copiatorul de acolo are douăzeci de ani.

– Nu, au adus altul nou.

– S-aveţi mare grijă, bine? Vînzătorul e văr de-al doilea cu secretara mea. Trăim într-un oraş mic de tot.

Chap luă dosarul şi se apropie de uşă. Se auzi un declic sonor cînd o deschie, iar imediat după ce ieşi din birou deveni

ţinta tuturor privirilor. Secretariatul era plin de femei în vîrstă, care se aflau cu treabă pe acolo şi care, la vederea lui Chap, încremeniră şi începură să se holbeze. Bătrînul domn Garbe, aflat în apropiere, se prefăcea ocupat cu studierea unui registru, dar era şi el devorat de curiozitate. Chap dădu din cap spre toţi în drum spre ieşire, trecînd practic pe lîngă toţi angajaţii băncii.

Declicul uşii se auzi din nou cînd Quince o încuie înainte să apuce cineva să dea buzna înăuntru. Schimbă nişte banalităţi cu Wes timp de cîteva minute, iar discuţia lor lîncezi de cîteva ori din cauza lipsei unor subiecte de interes comun. Lucrul care-i făcuse să se întîlnească era sexul interzis, temă pe care n-o puteau aborda.

Viaţa din Bakers era searbădă. Quince avu grijă să nu întrebe nimic despre ocupaţia lui Wes.

– Ce-ar trebui să spun în scrisoarea către Ricky? cuteză el în cele din urmă.

Wes se însufleţi imediat.

– Mă rog, cred c-ar fi bine ca mai întîi să aştepţi. Stai cuminte o lună. Lasă-l să intre la idei. Dacă te grăbeşti să-i răspunzi şi să-i trimiţi banii, ar putea să creadă că e ultrasimplu.

– Şi dacă îşi iese din fire?

– N-o să-şi iasă. Are timp destul şi vrea banii.

– Îi citiţi toată corespondenţa?

– Credem că avem acces la cea mai mare parte.

Quince deborda de curiozitate. Dat fiind că se afla în prezenţa unui om care îi descoperise taina vieţii, simţi că putea să insiste.

– Cum o să-l opriţi?

La care Wes, dintr-un impuls pe care nu avea să şi-l poată explica vreodată, răspunse simplu:

– Probabil că o să-l lichidăm.

În ochii lui Quince Garbe se citi deodată o pace radioasă, un licăr cald şi mîngîietor, care îi schimbă trăsăturile schimonosite. Faţa plină de riduri i se destinse. Pe buzele subţiri înflori un surîs vag. Una peste alta, moştenirea îi rămînea intactă, aşa că după

moartea bătrînului, cînd banii aveau să fie ai lui, putea să-şi trăiască viaţa aşa cum voia.

– Ce frumos, spuse el încet. Minunat.

Chap duse dosarul într-o cameră de motel unde un copiator color închiriat aştepta alături de alţi cîţiva membri ai echipajului. Se făcură trei seturi de cópii, iar după treizeci de minute agentul se întoarse la sediul băncii. Quince cercetă originalele şi constată că totul era în ordine. Încuie atent dosarul la locul lui, iar apoi le spuse musafirilor:

– Cred c-ar fi bine să nu mai staţi.

Agenţii plecară fără să-i strîngă mîna şi fără să-şi ia rămas-bun. Ce rost ar fi avut?

Un avion privat îi aştepta pe aeroportul din localitate, a cărui pistă avea o lungime sub limita regulamentară. La trei ore după despărţirea de Quince, Chap şi Wes se prezentară la Langley. Misiunea lor fu apreciată drept un succes de răsunet.

Extrasul de cont de la Geneva Trust Bank fu procurat prin mituirea cu patruzeci de mii de dolari a unui funcţionar din Bahamas la care apelaseră şi cu alte ocazii. Boomer Realty avea în cont 189 000 de dolari. Avocatul firmei dispunea de 68 000 într-un cont separat. Extrasul cuprindea toate operaţiunile efectuate, depuneri şi retrageri deopotrivă. Oamenii lui Deville încercau cu disperare să-i depisteze pe cei care iniţiaseră transferurile. Ştiau de banca remitentă din Des Moines a domnului Garbe şi aflaseră că un alt transfer de o sută de mii de dolari fusese realizat de la o bancă din Dallas. Totuşi, nu reuşiră să descopere cine fusese la originea operaţiunii.

Agenţii lucrau pe mai multe fronturi cînd Teddy îl convocă pe Deville în buncăr. York era şi el acolo. Masa era acoperită de cópii ale filelor din dosarul lui Garbe şi ale extraselor de cont.

Deville nu îşi văzuse niciodată şeful atît de decepţionat. Nici York nu prea avea ce să spună. I se părea că Lake o zbîrcise din cauza lui, deşi Teddy se învinovăţea pe sine.

– Ultimele noutăţi, rosti Teddy aproape şoptit.

Deville nu se aşeza niciodată cît timp se afla în buncăr.

– Încă ne străduim să dăm de urma banilor. Am luat legătura cu publicaţia *Out and About*. Apare la New Haven, are un sediu minuscul şi nu sînt sigur c-o să putem penetra. Omul de legătură din Bahamas e pe faţă şi-o să ştim dacă şi cînd se efectuează alte transferuri. Avem o unitate gata să percheziţioneze birourile lui Lake de la Capitol Hill, dar slabă speranţă. Nu sînt optimist. Am detaşat douăzeci de oameni la Jacksonville.

– Cîţi dintre ai noştri îl filează pe Lake?

– Am mărit efectivele de la treizeci la cincizeci.

– Trebuie supravegheat. N-avem voie să ne facem că nu vedem. Nu e aşa cum am crezut, iar dacă-l scăpăm din ochi o oră, ne trezim că mai pune o scrisoare la poştă sau cumpără altă revistă.

– Ştim. Facem tot ce putem.

– E principala noastră prioritate internă.

– Ştiu.

– Ce-ar fi să infiltrăm pe cineva în închisoare? întrebă Teddy.

Era o idee nouă, care-i venise lui York în urmă cu mai puţin de o oră.

Deville se frecă la ochi şi îşi roase unghiile cîteva secunde, iar apoi zise:

– Mă pun imediat pe treabă. O să trebuiască să tragem sfori cum n-am mai tras niciodată pîn-acum.

– Cîţi prizonieri există în sistemul federal? întrebă York.

– Cam o sută treizeci şi cinci de mii, spuse Deville.

– Am putea să mai strecurăm unul, nu?

– Avem pe cineva la Direcţia Penitenciarelor?

– E un teritoriu nou, dar o să găsim o soluţie. Ne folosim de un prieten vechi de la Justiţie. Aici eu unul sînt optimist.

Deville îi lăsă singuri cîtva timp. Oricum urma să fie chemat din nou peste o oră, cînd York şi Teddy aveau să-i prezinte o nouă listă de idei şi de sarcini de care trebuia să se ocupe.

– Ca idee, parcă nu i-aş scotoci prin biroul de la Capitol Hill, spuse York. E prea riscant. Pe lîngă asta, ne-ar trebui o săptămînă. Indivizii ăştia au cîte-un milion de dosare.

– De acord cu tine, rosti încet Teddy.

– Hai să-i punem pe băieţii noştri de la Documente să compună o scrisoare ca de la Ricky pentru Lake. Punem un microfon cît gămălia în plic, îi luăm urma şi poate-n felul ăsta ajungem şi la dosarul lui.

– Excelentă idee. Spune-i lui Deville.

York scrise ceva într-un blocnotes plin cu o mulţime de însemnări, majoritatea tăiate cu o linie. Mîzgăli mai departe ca să tragă de timp, înainte de a pune întrebarea pe care o păstrase pentru la urmă.

– Îi arăţi c-ai aflat?

– Încă nu.

– Cînd o s-o faci?

– Poate că niciodată. Să strîngem informaţii şi să aflăm cît putem mai mult. Pare foarte discret în legătură cu viaţa asta paralelă. O fi intrat în horă după ce i-a murit nevasta. Mai ştii? Poate că n-o să facă valuri.

– Dar trebuie să afle că eşti la curent. Altfel, poate c-o să-şi mai încerce o dată norocul. Dacă ştie că sîntem cu ochii pe el, o să stea cuminte. Poate.

– Între timp, lumea se duce de rîpă. Armele nucleare se cumpără, se fură şi sînt trecute pe furiş dintr-o ţară în alta. Monitorizăm şapte conflicte regionale, iar alte trei mocnesc şi stau să izbucnească. Numai luna trecută au apărut peste zece grupări teroriste noi. Demenţii ăia din Orientul Mijlociu îşi măresc armatele şi strîng petrol în neştire. Iar noi stăm cu tîrtiţele pe scaun ore-n şir şi ne gîndim ce să facem ca să găbjim trei judecători pungaşi care probabil că-n clipa asta joacă gin rummy.

– Nu sînt proşti, spuse York.

– Nu, dar au dat-o în bară. Au prins în cursă pe cine nu trebuia.

– Cred că noi nu ne-am orientat bine.

– Nu noi, ei.

19

Nota informativă sosi prin fax de la Centrul Regional de Supraveghere din cadrul Direcţiei Generale a Penitenciarelor din Washington. Îi era adresată domnului Emmitt Broon, guvernatorul de la Trumble. Într-un limbaj obişnuit, dar foarte ferm, directorul Centrului de supraveghere afirma că verificase registrele de prezenţă ale închisorii şi fusese neplăcut impresionat de numărul de vizite efectuate de un anume domn Trevor Carson, care era avocatul a trei dintre deţinuţii de acolo. Avocatul Carson începuse să vină la Trumble aproape zilnic.

Cu toate că fiecare deţinut avea dreptul constituţional de a-şi consulta avocatul, închisoarea putea la rîndul ei să reglementeze frecvenţa întîlnirilor. Din clipa aceea, vizitele urmau să se desfăşoare doar marţea, joia şi sîmbăta, între orele 15 şi 18. Aveau să se facă şi excepţii, bineînţeles, dar numai dacă existau motive întemeiate.

Noua politică urma să fie pusă în aplicare pe o perioadă de nouăzeci de zile, după care avea să fie reanalizată.

Guvernatorului îi convenea. Şi el începuse să intre la bănuieli în legătură cu apariţiile aproape zilnice ale lui Trevor. Întrebase la recepţie şi în rîndul paznicilor, străduindu-se zadarnic să descopere în ce constau de fapt toate acele demersuri juridice. Link, paznicul care îl conducea de obicei pe Trevor în sala de conferinţe, băgînd în buzunar cîte patruzeci de dolari la

fiecare vizită, îi spusese guvernatorului că avocatul şi domnul Spicer discutau despre cazuri, apeluri şi alte alea.

– Chichiţe avocăţeşti, conchise el.

– L-ai căutat de fiecare dată în servietă? întrebase guvernatorul.

– De fiecare dată, îl asigurase Link.

Din respect, guvernatorul formă numărul domnului Trevor Carson din Neptune Beach. La celălalt capăt al firului se auzi vocea unei femei care rosti sec:

– Biroul de avocatură.

– Cu domnul Trevor Carson, vă rog.

– Cine-ntreabă?

– Emmitt Broon.

– Ei bine, domnule Broon, la ora asta doarme.

– Am înţeles. N-aţi putea să-l treziţi? Sînt guvernatorul închisorii federale Trumble şi trebuie să stau de vorbă cu dînsul.

– Staţi puţin.

Broon aşteptă destul de mult, dar cînd reveni la telefon, secretara îi spuse:

– Îmi pare rău, n-am reuşit să-l scol. Să vă sune el?

– Nu, mulţumesc. O să-i trimit un fax.

Ideea unei contraşmecherii îi veni lui York într-o duminică, în timp ce juca golf, şi pe măsură ce îşi îmbunătăţea loviturile, mai mult printre copaci şi pe nisip decît pe iarbă, planul i se părea din ce în ce mai bun, ba chiar sclipitor. Îşi abandonă prietenii după a paisprezecea rundă şi-l sună pe Teddy.

Aveau să afle care era tactica adversarilor. Iar în felul ăsta puteau să-l scoată pe Al Konyers din centrul atenţiei. Nu aveau nimic de pierdut.

Scrisoarea fu compusă de York şi lăsată în grija unuia dintre cei mai buni falsificatori de la Documente. Prietenul prin corespondenţă primi numele de Brant White, iar prima scrisoare fu de fapt o carte poştală albă şi simplă, dar scumpă.

Dragă Ricky,

Ţi-am văzut anunţul şi mi-a plăcut. Am cincizeci şi cinci de ani, sînt într-o formă grozavă şi caut ceva mai mult decît un simplu prieten prin corespondenţă. Nevastă-mea şi cu mine am cumpărat nu de mult o casă în Palm Valley, nu departe de Neptune Beach. O să ajungem acolo cam peste trei săptămîni şi avem de gînd să stăm două luni.

Dacă te interesează, trimite-mi o fotografie. În caz că mă interesează ce văd, o să-ţi spun mai multe.

Brant

Adresa expeditorului era Brant, C.P. 88645, Upper Darby, PA 19082.

Ca să cîştige două-trei zile, băieţii de la Documente lipiră un timbru de Philadelphia, iar scrisoarea fu expediată par avion la Jacksonville, unde agentul Klockner o introduse personal în căsuţa poştală închiriată prin Aladdin North la oficiul din Neptune Beach. Livrarea avu loc într-o zi de luni.

A doua zi, după somnul obligatoriu, Trevor strînse corespondenţa şi se îndreptă spre vest, ieşind din Jacksonville şi străbătînd drumul familiar pînă la Trumble. Fu întîmpinat de aceiaşi doi paznici, Mackey şi Vince, la intrarea principală şi semnă în acelaşi registru al vizitatorilor pe care i-l împinse sub ochi Rufus. Se ţinu după Link şi ajunse într-un colţ al spaţiului rezervat vizitatorilor, unde Spicer aştepta într-unul dintre minivorbitoare.

– Mi se fac nasoale, spuse Link după ce intrară în încăpere.

Spicer nu-şi ridică privirile. Trevor îi pasă două bancnote de douăzeci lui Link, care le luă imediat.

– De către cine? întrebă Trevor, deschizîndu-şi servieta, în timp ce Spicer citea un ziar.

– De către guvernator.

– Drace, şi mie mi-a tăiat din vizite. Ce mai vrea?

– Nu pricepi? făcu Spincer, fără să coboare ziarul. Amicul nostru Link e supărat fiindcă nu-i intră destul în buzunar. Aşa e, Link?

– Te-ai prins. Habar n-am ce şmecherii puneţi la cale, dar dacă strîng niţel şurubu' aţi rupt-o-n fericire, nu?

– Eşti plătit bine, spuse Trevor.

– Asta crezi tu.

– Cît vrei? întrebă Spicer, fixîndu-l de data asta cu privirea.

– O mie pe lună, bani gheaţă, răspunse paznicul, uitîndu-se la Trevor. Şi să-i ridic de la tine de la birou.

– O mie şi nu controlează nimeni corespondenţa, zise Spicer.

– Da.

– Şi nu sufli o vorbă nimănui.

– Da.

– S-a făcut. Acum cară-te.

Link le zîmbi amîndurora şi ieşi din încăpere. Se postă în faţa uşii şi, ştiind că putea fi privit prin camerele cu circuit închis, mai aruncă din cînd în cînd un ochi pe geam.

Înăuntru, lucrurile se petrecură la fel ca de obicei. Mai întîi avu loc schimbul de corespondenţă, care nu dură mai mult de o secundă. Dintr-un plic de plastic uzat, care era acelaşi de fiecare dată, Joe Roy Spicer scoase scrisorile care trebuiau expediate şi i le dădu lui Trevor, care umblă în servietă, de unde dădu la iveală plicurile primite între timp, pe care i le dădu clientului.

Trebuiau trimise şase scrisori. În unele zile se ajungea la zece, pe cînd sub cinci se cobora foarte rar. Deşi nu avea evidenţe, cópii sau documente îndosariate care să demonstreze că era legat în vreun fel de escrocheria Frăţiei, Trevor ştia că numărul victimelor potenţiale era de douăzeci-treizeci. Chiar recunoscuse unele nume şi adrese.

Conform datelor precise ale lui Spicer, aceşti oameni erau douăzeci şi unu la număr. Douăzeci şi una de ţinte serioase, plus alte optsprezece unde şansele de succes erau mai mici. În total, aproape patruzeci de prieteni prin corespondenţă şi tot atîtea secrete. Unii erau îngroziţi de propria umbră, alţii deveneau mai îndrăzneţi cu fiecare săptămînă, iar cîţiva erau gata să dărîme uşa şi s-o zbughească la întîlnirea cu Percy sau Ricky.

Cel mai greu era să nu-ţi pierzi răbdarea. Şmecheria funcţiona, banii treceau dintr-o mînă în alta şi era foarte uşor să vrei

totul dintr-o dată. Beech şi Yarber trăgeau ca nişte cai de povară, lucrînd la scrisori cîteva ore bune pe zi, în timp ce Spicer conducea operaţiunile. Era nevoie de disciplină ca să agaţe un corespondent nou (şi bogat), iar apoi să-i adreseze suficiente cuvinte bine ticluite ca să-i cîştige încrederea.

– N-ar trebui să-ncasăm ceva? întrebă Trevor.

Spicer tocmai trecea în revistă noile scrisori.

– Să nu-mi spui că eşti lefter, zise el. Cîştigi mai mult ca noi.

– Am pus banii deoparte, la fel ca voi. Atîta doar c-aş vrea să am mai mulţi.

– Şi eu aş vrea, spuse Spicer, uitîndu-se la plicul primit de la Brant din Upper Darby. Aha, unul nou, mormăi el ca pentru sine, după care deschise scrisoarea.

O citi repede şi fu surprins de tonul ei. Fără teamă, fără cuvinte de prisos, fără căutături speriate pe după colţ. Individul era gata de acţiune.

– Unde-i Palm Valley? întrebă el

– La vreo cinşpe kilometri sud de seria de plaje. De ce?

– Ce fel de loc e?

– E un cartier închis, plin de oameni cu parale, mari amatori de golf, pensionaţi şi veniţi aproape cu toţii din nord.

– Cam cît costă casele?

– N-am avut cum să-mi dau seama. Poarta de la intrare în cartier e încuiată şi e plin de paznici, de parc-ar intra cineva să le fure cărucioarele de golf, dar...

– Cît costă casele?

– Minimum un milion. Am văzut şi cîteva de vînzare a cîte trei milioane.

– Nu pleca, zise Spicer, strîngîndu-şi dosarul şi îndreptîndu-se spre uşă.

– Unde te duci? îl întrebă Trevor.

– La bibliotecă. Mă-ntorc în juma' de oră.

– Am şi eu treburile mele.

– Ai pe naiba. Pune mîna şi citeşte ziarul.

Spicer îi spuse ceva lui Link, care îl conduse prin camera destinată vizitatorilor, ieşind apoi cu el din clădirea administraţiei. Străbătură în grabă terenurile bine îngrijite. Soarele înce-

puse să încălzească, iar grădinarii îşi cîştigau cei cincizeci de cenţi pe oră.

Acelaşi lucru îl făceau şi custozii bibliotecii de drept. Beech şi Yarber se ascunseseră în cămăruţă, ca să facă o pauză de scrisori şi să joace şah, cînd Spicer intră valvîrtej, arborînd un surîs cu totul neobişnuit.

– Băieţi, în sfîrşit am dat lovitura, spuse el, aruncînd pe masă scrisoarea lui Brant, pe care Beech o citi cu voce tare. Palm Valley e unul dintre cartierele mahărilor ahtiaţi după golf, explică Spicer cu mîndrie. O casă acolo costă cam trei milioane. Băiatul e plin de bani şi nu prea are treabă cu scrisorile.

– Chiar că pare pus pe jar, observă Yarber.

– Trebuie să ne mişcăm repede, zise Spicer. Individul vrea să ajungă aici în trei săptămîni.

– Care-i potenţialul de dezvoltare? întrebă Beech, îndrăgostit de jargonul celor care investeau milioane.

– Cel puţin o juma' de milion. Hai s-aşternem scrisoarea pe loc. Trevor aşteaptă.

Beech deschise unul dintre numeroasele lui dosare şi îşi studie marfa: o mulţime de foi de hîrtie în culori pastelate.

– Cred c-o s-o-ncerc pe asta de culoare piersicii, decise el.

– Sigur că da, spuse Spicer. E cea mai indicată.

Ricky formulă o variantă prescurtată a scrisorii iniţiale de contact. Douăzeci şi opt de ani, absolvent de colegiu, internat într-un centru de recuperare, dar la un pas (adică zece zile) de eliberare, foarte singur, în căutarea unui bărbat matur cu care să închege o relaţie. Ce bine că Brant locuia în apropiere, fiindcă Ricky avea o soră în Jacksonville şi avea să stea la ea. Nu existau nici un fel de obstacole. Avea să fie pregătit pentru Brant cînd acesta avea să vină în sud. Dar mai întîi ar dori o fotografie. Brant chiar era însurat? Soţia avea să locuiască tot în Palm Valley? Sau avea să rămînă în Pennsylvania? Nu era minunat dacă rămînea acolo?

Cei trei adăugară aceeaşi fotografie color pe care o mai folosiseră de o sută de ori. Se dovedise irezistibilă.

Spicer luă plicul de culoarea piersicii şi îl duse la vorbitor, unde Trevor moţăia.

– Pe asta trimite-o imediat, ordonă el scurt.

Mai discutară zece minute despre pariurile pentru meciurile de baschet, iar pe urmă se despărțiră fără să-și dea mîna.

În timp ce se întorcea la Jacksonville, Trevor își sună noul agent de pariuri, un tip cu care intrase în relații de cînd devenise jucător în toată firea. Linia digitală era într-adevăr mai sigură, nu însă și aparatul. Agentul Klockner și oamenii lui erau pe recepție ca de obicei și monitorizau pariurile avocatului. Se descurca bine de tot, cîștigase patru mii cinci sute doar în ultimele două săptămîni. Prin contrast, încasările oficiale ale biroului de avocatură din aceeași perioadă se cifraseră la opt sute de dolari.

Pe lîngă cel din telefon, în Beetle se mai găseau patru microfoane, nu foarte costisitoare, dar funcționale. În plus, sub fiecare bară de protecție fusese instalat un transmițător conectat la sistemul electric al mașinii și verificat în fiecare noapte, cînd Trevor bea sau dormea. În locuința închiriată se afla un receptor care lua urma Beetle-ului oriunde s-ar fi dus. Pe cînd străbătea autostrada, vorbind la telefon ca un mare barosan, azvîrlind cu bani în stînga și în dreapta ca un jucător profesionist din Las Vegas și sorbind din cafeaua fierbinte cumpărată într-o parcare, Trevor emitea mai multe semnale decît majoritatea avioanelor personale.

7 martie. Super Marțea cea Mare. Aaron Lake își făcu apariția pe scena unei uriașe săli de recepții a hotelului Manhattan, în timp ce cîteva mii de oameni aclamau, muzica bubuia, iar baloanele cădeau cu nemiluita de undeva de sus. Obținuse victoria în New York cu 43 la sută din voturi. Guvernatorul Tarry adunase doar 29 la sută, restul fiind împărțit între ceilalți candidați. Lake se îmbrățișă cu oameni pe care nu-i mai văzuse pînă atunci, le făcu semn altora pe care nu avea să-i mai vadă vreodată și rosti – fără însemnări – un discurs victorios, care inflamă asistența.

Apoi se retrase și plecă la Los Angeles, pentru sărbătorirea unui nou triumf. Vreme de patru ore, la bordul Boeingului cu o sută de locuri, care fusese închiriat cu un milion de dolari pe lună și zbura cu opt sute de kilometri pe oră, verifică împreună cu

stafful de campanie rezultatele venite din cele douăsprezece state participante la super Marţea cea Mare. Pe Coasta de Est, unde urnele se închiseseră deja, Lake cîştigă la mustaţă în Maine şi Connecticut, avînd însă un avans confortabil în New York, Massachusetts, Maryland şi Georgia. Pierduse în Rhode Island la o distanţă de opt sute de voturi, însă ieşi victorios în Vermont cu o mie. În timp ce survola statul Missouri, fu declarat de către CNN drept cîştigător şi acolo, la patru procente de guvernatorul Tarry. Situaţia se repetă în Ohio.

Cînd Lake ajunse în California, numărătoarea voturilor se încheiase. Dintr-un total de 591 de delegaţi, îl preferaseră 390. În acelaşi timp, avusese loc o consolidare a poziţiei cîştigate. Iar lucrul cel mai important era că Aaron Lake avea bani. Guvernatorul Tarry se sufoca într-un ritm accelerat, iar lumea miza masiv pe contracandidatul lui.

20

La şase ore după succesul din California, Lake avu parte de o dimineaţă frenetică, plină de interviuri în direct. Susţinu optsprezece asemenea dialoguri în două ore, după care zbură la Washington.

Se duse glonţ la noul sediu de campanie, aflat la parterul unui bloc masiv pentru birouri de pe H Street, la o aruncătură de băţ de Casa Albă. Le mulţumi angajaţilor, dintre care aproape nimeni nu era voluntar. Li se adresă tuturor, strîngîndu-le mîinile şi întrebîndu-se în permanenţă: „De unde or fi venit toţi oamenii ăştia?"

Vom învinge, repeta el obsesiv, şi toată lumea îl credea. În fond, de ce nu?

Apoi avu o întrevedere de o oră cu principalii membri ai staffului de campanie. Avea şaizeci şi cinci de milioane şi nici un fel de datorii. Tarry dispunea de mai puţin de un milion şi încă nu reuşise să numere toţi banii pe care-i datora. Mai mult, campania guvernatorului nu onorase o scadenţă federală, fiindcă în registrele contabile era o vraişte totală. Lichidităţile dispăruseră, iar contribuţiile încetaseră să apară. Toţi banii coteau spre Lake.

Numele a trei vicepreşedinţi potenţiali fură dezbătute cu mare entuziasm. Era o activitate însufleţitoare, asta însemnînd că numirea în funcţie era ca şi asigurată. Prima opţiune a lui Lake, senatorul Nance din Michigan, nu se bucura de încrederea

generală, fiindcă în trecut fusese implicat în nişte afaceri necurate. Partenerii lui fuseseră de origine italiană şi locuiseră în Detroit, iar Lake îşi şi vedea favoritul intrînd în gura presei şi fiind jupuit de viu. Fu înfiinţată o comisie care să cerceteze problema în amănunt.

O altă comisie se ocupă de pregătirile în vederea participării lui Lake la convenţia din Denver. Candidatul avea nevoie de altcineva care să-i scrie discursurile şi care să se concentreze acum asupra alocuţiunii de acceptare.

Se minună în secret de cuantumul cheltuielilor. Şeful de campanie primea 150 000 de dolari pe an, asta neînsemnînd douăsprezece luni, ci pînă la Crăciun. Mai existau şi alţi şefi, în funcţie de domenii: finanţe, politică, relaţii cu media, operaţiuni şi planificare strategică. Cu toţii aveau contracte de cîte 120 000 de dolari pentru aproximativ zece luni de muncă. Fiecare dintre ei beneficia de doi sau trei asistenţi principali, pe care Lake nici nu-i cunoştea şi care cîştigau 90 000 de căciulă. Urmau aşa-numiţii AC, asistenţii de campanie, care nu erau voluntari, aşa cum se întîmpla la majoritatea candidaţilor, ci salariaţi plătiţi cu cîte 50 000 şi gata să moară pe mesele de lucru. Numărul lor era de cîteva zeci, aproximativ egal cu cel al personalului auxiliar şi al secretarelor, şi ce să vezi! Nimeni nu cobora sub 40 000 de dolari.

Pe lîngă toată risipa asta, îşi repetă întruna Lake, dacă ajung la Casa Albă, trebuie să-i angajez acolo. Pe toţi, pînă la unul. Puştii care acum se aflau în treabă şi aveau insigne cu Lake la butonieră aveau să se aştepte să aibă permis de intrare în Aripa Vestică şi să cîştige cîte 80 000 pe an.

Dar asta e o linguriţă dintr-un ocean, îşi aminti el. Nu te crampona de mărunţişuri cînd miza e atît de mare.

Aspectele negative fură împinse spre sfîrşitul întrevederii şi nu avură parte de o discuţie amănunţită. Un reporter de la *Post* făcuse cercetări legate de începuturile carierei de om de afaceri a lui Lake. Fără prea multe eforturi, ziaristul descoperise scandalul Green Tree, un proiect de dezvoltare funciară care eşuase şi care avusese loc cu douăzeci şi doi de ani în urmă. Lake şi

încă un partener provocaseră falimentul lui Green Tree şi păcăliseră creditorii cu 800 000 de dolari, făcînd-o însă cu acte în regulă. Partenerul fusese inculpat pentru fraudă, dar juraţii nu-l condamnaseră. De Lake nu se atinsese nimeni. Mai mult, după episodul respectiv, electoratul din Arizona îl alesese de şapte ori în Congres.

– O să răspund la toate întrebările despre Green Tree, spuse Lake. A fost o afacere proastă şi-atîta tot.

– Presa e pe punctul să schimbe foaia, îl informă şeful sectorului de relaţii cu media. Eşti nou şi încă n-ai fost luat la puricat destul. A venit momentul să dezgroape securea.

– Au dezgropat-o deja, observă Lake. N-am nici un fel de secrete.

După şedinţă se duse să ia cina la Mortimor's, locul cel mai la modă printre politicieni, lîngă Pennsylvania Avenue, unde se întîlni cu Elaine Tyner, avocatul care conducea D-PAC. La un platou de fructe şi brînzeturi, aceasta îl puse la curent cu ultimele rezultate financiare ale comitetelor pentru acţiune politică. Banii disponibili în urma activităţii lor se ridicau la douăzeci şi nouă de milioane, nu existau datorii semnificative, iar moara continua să macine, întrucît veneau în permanenţă contribuţii de peste tot, din ţară şi din lume.

Problema era să poată fi cheltuite toate fondurile. Dat fiind că în acest caz era vorba de bani care nu puteau fi folosiţi în mod direct în campania lui Lake, trebuia să li se găsească o altă întrebuinţare. Tyner avea cîteva ţinte. Prima era o serie de clipuri asemănătoare celor apocaliptice pe care le produsese Teddy. D-PAC achiziţiona deja timp de antenă la orele de maximă audienţă pentru la toamnă. A doua ţintă, de departe mai savuroasă, o reprezentau cursele pentru obţinerea unui loc în Congres şi structurile Senatului.

– Să-i vezi cum vin, ca nişte furnicuţe, spuse ea, distrîndu-se nemaipomenit. E uimitor cît de multe poţi să faci cu nişte milioane de dolari.

Apoi îi povesti despre bătălia pentru Cameră de undeva din nordul Californiei, unde titularul, un veteran aflat pe scena

politică de douăzeci de ani, pe care Lake îl cunoştea şi-l dispreţuia, începuse anul cu un avans covîrşitor faţă de un candidat necunoscut. Acesta din urmă ajunsese la D-PAC şi se lăsase în voia lui Aaron Lake.

– De fapt, am preluat controlul campaniei, raportă Elaine Tyner. Îi scriem discursurile, facem sondaje, ne ocupăm de toate clipurile şi afişele electorale, ba chiar i-am angajat un staff nou. Deocamdată am cheltuit un milion şi jumătate, iar băiatul a remontat din handicap de la patruzeci de procente la zece, în condiţiile în care mai avem la dispoziţie şapte luni.

În total, Tyner şi D-PAC se implicau în treizeci de curse electorale pentru Camera Reprezentanţilor şi în zece pentru Senat. Mizau pe strîngerea a şaizeci de milioane şi îşi propuneau să-i cheltuiască pe toţi pînă în noiembrie.

A treia „zonă-focus" a avocatei era pulsul ţării. D-PAC făcea sondaje non-stop, lucrînd doar la acest capitol cîte cincisprezece ore pe zi. Dacă sindicatele din vestul Pennsylvaniei aveau o problemă, D-PAC era la curent. Dacă femeilor din Chicago le plăcea sau le displăcea unul dintre clipurile lui Lake, D-PAC descoperea imediat procentele pro şi contra.

– Ştim totul, se lăudă ea. Sîntem ca Fratele cel Mare, mereu cu ochii în patru.

Sondajele costau şaizeci de mii pe zi, ceea ce era un chilipir. Iar aici influenţele externe ieşeau din discuţie. Cît despre lucrurile foarte importante, Lake era cu nouă procente în faţa lui Tarry în Texas, ba chiar şi în Florida, un stat pe care Lake încă nu-l vizitase, avînd în schimb un handicap minor în Indiana, statul de provenienţă al lui Tarry.

– Tarry a obosit, spuse ea. E cu moralul la pămînt din clipa cînd a cîştigat în New Hampshire, iar banii au început să curgă. Imediat după aceea ai apărut tu – o figură nouă, fără trecut, un mesaj inedit, primele victorii şi dintr-o dată banii trec în buzunarul tău. Tarry nu mai poate să strîngă nici măcar cincizeci de dolari pe la acţiunile caritabile din biserici. Pierde oameni-cheie fiindcă nu-i poate plăti şi fiindcă la rîndul lor l-au mirosit pe noul cîştigător.

Lake ronţăi o bucăţică de ananas şi savură fiecare cuvînt pe care îl auzise. Nu era nimic nou, şi oamenii lui îi spuseseră cam acelaşi lucru. Însă venind din partea unui om versat ca Elaine Tyner, liniştea pe care i-o confereau era şi mai mare.

– Care-i punctajul vicepreşedintelui? întrebă el.

Deţinea el însuşi anumite informaţii, dar parcă avea mai multă încredere în ale ei.

– Cum-necum, o să se strecoare, spuse ea, fără să aducă nimic nou. Însă o să fie greu de tot la convenţie. La ora asta, eşti cu doar cîteva procente în urma lui la marea întrebare: pentru cine votaţi în noiembrie?

– Mai e pîn-atunci.

– Da şi nu.

– Se pot schimba multe, zise Lake, gîndindu-se la Teddy şi întrebîndu-se ce fel de criză crease ca să-i sperie pe americani.

Cina fu de fapt o gustare, iar de la Mortimer's Lake ajunse cu maşina la un restaurant discret al hotelului Hay-Adams. Acolo fusese programat un dineu decalat cu nişte vechi prieteni, adică peste douăzeci de colegi din Cameră. Puţini se grăbiseră să-l sprijine la momentul intrării în cursă, însă în prezent erau suporterii lui înfocaţi. Cei mai mulţi efectuau sondaje pe cont propriu. Era limpede în ce direcţie bătea vîntul.

Lake nu-şi mai văzuse niciodată vechii prieteni atît de bucuroşi de prezenţa lui.

Scrisoarea fu pregătită în secţia de Documente de o femeie pe nume Bruce, unul dintre cei mai buni trei falsificatori ai Agenţiei. Pe un panou de plută aflat deasupra mesei de lucru din minilaboratorul ei fuseseră prinse scrisorile de la Ricky. Erau nişte mostre excelente şi nici nu avea nevoie de atît de multe. Nu ştia cine era Ricky însă era limpede că scrisul lui fusese bine pus la punct. Era consecvent sub aspect stilistic, iar mostrele de dată recentă arătau o dezinvoltură care era evident rezultatul rutinei. Vocabularul nu era remarcabil, dar bănuiala lui Bruce era că autorul făcea eforturi să se exprime relativ modest. Greşelile de

sintaxă erau puţine. Agenta presupuse că Ricky avea între patruzeci şi şaizeci de ani şi urmase în orice caz un colegiu.

Însă nu era treaba ei să facă asemenea deducţii, cel puţin nu în acest caz. Folosind acelaşi pix şi aceeaşi hîrtie ca Ricky, ea îi trimise cîteva rînduri lui Al. Textul fusese pregătit de altcineva, iar pe Bruce nu o interesa cîtuşi de puţin cine era respectivul.

Mesajul era următorul: „Hei, Al, pe unde umbli? De ce nu mi-ai scris? Nu mă uita." O scrisorică simplă, dar cu o surpriză plăcută. Cum nu avea acces la telefon, Ricky îi trimitea lui Al o casetă audio cu două vorbe din interiorul centrului de recuperare.

Bruce transcrise textul pe o pagină simplă, după care lucră cam o oră la plic. Ştampila poştei pe care o aplică era din Neptune Beach, Florida.

Nu lipi plicul. Micul ei proiect fu cercetat, iar apoi dus la un alt laborator. Caseta fu înregistrată de un tînăr agent care studiase arta dramatică la Northwestern. Cu o voce blîndă şi fără accent, acesta spuse: „Salut, Al, sînt Ricky. Sper că ţi-am făcut o surpriză. Aici nu ne lasă să vorbim la telefon, habar n-am de ce, dar putem în schimb să trimitem casete înregistrate. Abia aştept să plec din locul ăsta." Urmară cinci minute de bătut cîmpii despre recuperare şi despre cît de mult îşi ura unchiul, ca şi pe indivizii de la Aladdin North. Însă admise că reuşiseră să-l vindece de dependenţă. Era convins că avea să privească în urmă fără să-i judece prea aspru pe cei din centru.

Vorbitorul dăduse din gură fără să spună nimic concret. Nu exista nici un plan legat de ce avea să se întîmple după eliberare, nici o aluzie la ce avea să facă sau unde avea să se ducă şi doar speranţa exprimată vag de a se putea întîlni cu Al într-o bună zi.

Agenţii încă nu erau gata să-i arunce momeala lui Al Konyers. Singurul scop al casetei era ascunderea înăuntrul ei a unui emiţător suficient de puternic ca să-i ducă la dosarul ascuns al lui Lake. Un microfon minuscul pus în plic ar fi fost prea riscant. Al era inteligent şi ar fi putut să-l descopere.

La Mailbox America din Chevy Chase, CIA-ul avea în prezent opt căsuţe poştale, închiriate pe un an de tot atîţia oameni care aveau acelaşi acces permanent de care dispunea şi

domnul Konyers. Aceştia veneau şi plecau la cele mai diverse ore, verificîndu-şi căsuţele poştale, ridicînd plicuri pe care tot ei le trimiseseră şi din cînd în cînd – dacă nu era nimeni prin preajmă – aruncînd o privire în căsuţa lui Al.

Dat fiind că-i ştiau programul mai bine decît şi-l cunoştea el însuşi, aşteptară răbdători ca omul să treacă pe acolo. Erau siguri că avea să apară ca şi pînă atunci, în ţinută de jogging, aşa că într-una dintre seri ţinură plicul în care se afla caseta pînă aproape de zece. Abia după aceea o introduseră în căsuţa poştală.

Patru ore mai tîrziu, în timp ce doisprezece agenţi îi urmăreau toate mişcările, joggerul Lake sări dintr-un taxi în faţă la Mailbox America, o zbughi înăuntru, cu faţa ascunsă de cozorocul lung al unei şepcuţe, se duse la căsuţa poştală, scoase corespondenţa şi se întoarse în goană la taxi.

După alte şase ore plecă din Georgetown pentru un mic dejun caritabil la Hilton, iar agenţii se puseră mai departe pe aşteptat. La nouă, Lake se adresă unei asociaţii a şefilor poliţiei, iar la unsprezece unui auditoriu compus din o mie de directori de liceu. Apoi luă prînzul cu preşedintele Camerei Reprezentanţilor. Înregistră un interviu stresant cu o serie de analişti politici la ora trei, după care se întoarse acasă ca să-şi facă bagajele. Conform itinerarului stabilit, trebuia să pelce de la Reagan National la opt şi să zboare spre Dallas.

Agenţii îl urmăriră pînă la aeroport, asistară la decolarea Boeingului 707 şi pe urmă sunară la Langley. Cînd cei doi lucrători din Serviciul Secret sosiră ca să controleze casa lui Lake şi împrejurimile, CIA-ul era deja înăuntru.

Căutările se încheiară în bucătărie la zece minute de la începere. Un minireceptor surprinse semnalul emis de caseta audio. O găsiră în coşul de gunoi, la un loc cu o cutie de lapte goală, două ambalaje de cereale, cîteva şerveţele de hîrtie murdare şi ediţia de dimineaţă din *Washington Post*. Femeia care făcea curăţenie venea de două ori pe săptămînă. Lake îi lăsase pur şi simplu şi grija gunoiului.

Nu-i găsiră dosarul fiindcă nu avea aşa ceva. Era un om deştept şi avea grijă să scape de toate proble.

Teddy se simţi aproape uşurat cînd i se dădu de veste. Echipa se afla încă în casă, ascunzîndu-se şi aşteptînd plecarea lucrătorilor din Serviciul Secret. Indiferent ce făcea Lake în viaţa personală, se străduia din greu să nu lase urme.

Caseta îl sperie pe Aaron Lake. Citirea scrisorilor lui Ricky şi privirea feţei lui frumoase îi provocaseră o emoţie încărcată de o oarecare nelinişte. Tînărul se găsea departe, iar probabilitatea unei întîlniri viitoare era aproape nulă. Puteau să fie prieteni prin corespondenţă, să păstreze distanţa şi să se mişte foarte încet, cel puţin asta îşi propusese Lake din capul locului.

Însă faptul că auzise vocea lui Ricky micşorase distanţa, provocîndu-i o spaimă neprefăcută. Ceea ce începuse cu luni în urmă sub forma unui joc mai neobişnuit deschidea acum perspective dintre cele mai neplăcute. Era mult prea riscant. Lake începu să tremure la gîndul că putea fi prins.

Totuşi, părea în continuare imposibil. Se ascunsese bine sub masca lui Al Konyers. Iar Ricky nu ştia nimic. Pe casetă îi spusese tot „Al". Căsuţa poştală era scutul care îi oferea adăpost.

Dar trebuia să pună punct. Cel puţin pentru o perioadă.

În Boeing se aflau mulţi dintre oamenii bine plătiţi ai lui Lake. Încă nu se construise un avion suficient de mare ca să încapă toţi cei aflaţi în anturajul său. Dacă închiria un 747, în două zile avea să fie ticsit de asistenţi de campanie, consilieri consultanţi, experţi în sondaje şi alţii, fără a mai pune la socoteală armata personală (din ce în ce mai numeroasă) de lucrători din Serviciul Secret.

Cu cît cîştiga mai mult în primul scrutin, cu atît spora sarcina avionului. Poate că n-ar fi fost rău să piardă în cîteva state, ca să aibă loc pentru o parte din bagaje.

În întunericul din avion, Lake sorbi dintr-un pahar cu suc de roşii şi se hotărî să-i trimită o scrisoare de adio lui Ricky. Al avea să-i dorească tot binele din lume şi să încheie frumuşel schimbul de scrisori. Ce putea face băiatul?

Se simți tentat să compună scrisoarea chiar atunci, în timp ce stătea în fotoliul înclinat, cu picioarele în sus. Numai că era posibil să apară cine știe ce asistent care să-i raporteze grăbit o statistică sau niște informații de mare importanță. Nu avea nici un strop de intimitate. Nu mai putea să cadă pe gînduri sau să viseze cu ochii deschiși. Fiecare reverie era întreruptă de un nou sondaj, de o întîmplare care tocmai avusese loc sau de nevoia urgentă de a lua o decizie.

Bine măcar că va putea să se ascundă la Casa Albă. Mai trăiseră acolo și alți singuratici.

21

Cazul telefonului celular furat îi fascinase pe deținuții de la Trumble în ultima lună. Domnul T-Bone, un șmecher vînos din Miami care ispășea o sentință de douăzeci de ani pentru trafic de droguri, pusese inițial stăpînire pe aparat prin mijloace neelucidate pînă în prezent. Telefoanele celulare erau strict interzise la Trumble, iar metoda prin care băiatul își procurase unul iscase mai multe zvonuri decît viața sexuală a lui T. Karl. Puținii care văzuseră instrumentul îl descriseseră – nu în instanță, ci pe la colțuri – ca fiind de dimensiunile unui cronometru. Domnul T-Bone fusese observat pîndind pe întuneric, aplecat din șale, cu bărbia în piept, cu spatele la lume și mormăind ceva în telefon. Fără îndoială că dirija în continuare operațiunile de pe străzile din Miami.

Pe urmă dispăru. Domnul T-Bone anunță că avea să-l ucidă pe cel care-l subtilizase. După care, văzînd că amenințările cu violența nu dădeau rezultate, oferi o recompensă de o mie de dolari bani gheață. Bănuielile căzură în scurt timp asupra unui alt tînăr narcotraficant pe nume Zorro, provenit dintr-un cartier al Atlantei la fel de dubios ca al lui T-Bone. Nefiind exclus să se ajungă la crimă, paznicii și supraveghetorii interveniră și-i convinseră pe cei doi că, dacă lucrurile scăpau de sub control, aveau să fie mutați de acolo. Violența nu era tolerată la Trumble. Pedeapsa era transferul la o închisoare cu nivel de securitate mediu, populată de oameni pricepuți în ale violenței.

Cineva îi spuse domnului T-Bone despre şedinţele de judecată săptămînale ale Frăţiei, iar la scurt timp după aceea păgubitul îl găsi pe T. Karl şi depuse o plîngere penală. Pretenţiile lui erau recuperarea telefonului şi un milion de dolari despăgubiri.

La momentul primei înfăţişări, un supraveghetor de rang inferior apăru în sala de mese ca să asiste la proces, motiv pentru care Frăţia amînă rapid cauza. Cu puţin înainte de a doua înfăţişare se întîmplă exact acelaşi lucru. Afirmaţiile legate de posesia unui telefon celular (lucru interzis prin regulament) nu aveau voie să fie auzite de nimeni din aparatul administrativ. Paznicii care erau prezenţi la fiecare şedinţă de judecată nu aveau să sufle o vorbă.

Judecătorul Spicer îl convinse în cele din urmă pe un consilier angajat la Trumble că băieţii aveau de reglat nişte conturi personale, fără amestecul nimănui din cadrul personalului închisorii.

– Încercăm să rezolvăm o problemă delicată, şopti el. Şi trebuie s-o facem cît mai discret.

Cererea fu supusă atenţiei conducerii, iar la a treia înfăţişare sala de mese era plină ochi de spectatori, dintre care cei mai mulţi sperau să vadă sînge. Singurul reprezentant al oficialităţilor era un paznic care stătea undeva în spate, pe jumătate adormit.

Nici unul dintre litiganţi nu apărea în premieră în faţa unei instanţe, aşa că nu miră pe nimeni absenţa avocaţilor, atît domnul T-Bone, cît şi Zorro preferînd să se autoreprezinte. Judecătorul Beech se chinui în cea mai mare parte a primei ore să asigure folosirea unui limbaj cît de cît civilizat. Într-un tîrziu depuse armele. Reclamantul dădu drumul unui şuvoi nestăvilit de acuzaţii care n-ar fi putut fi probate nici cu ajutorul a o mie de agenţi FBI. Negările pîrîtului se dovediră la fel de pitoreşti şi vociferante. Domnul T-Bone punctă decisiv prin două bilete de mînă semnate de tot atîţia deţinuţi ale căror nume fură dezvăluite doar Frăţiei, şi în care existau relatări despre Zorro, care fusese surprins vorbind la un telefon foarte mic şi încercînd să se ascundă.

Răspunsul furios al lui Zorro descrise biletele de mînă într-un limbaj pe care Frăţia nu-l mai întîlnise pînă atunci.

Lovitura de graţie se abătu din senin. Printr-o mişcare pe care şi cel mai hîrşit avocat ar fi admirat-o, domnul T-Bone dădu la iveală o serie de documente. Lista de convorbiri de pe telefonul respectiv fusese introdusă ilegal la Trumble, iar reclamantul arătă curţii negru pe alb că fuseseră efectuate nu mai puţin de cincizeci şi patru de apeluri la diverse numere din zona de sud-est a Atlantei. Susţinătorii lui, aflaţi în evidentă superioritate numerică, dar gata să-şi redirecţioneze loialitatea într-o clipită, chiuiră şi urlară pînă cînd T. Karl izbi cu ciocănelul de plastic în masă şi-i cumînţi.

Lui Zorro îi veni greu să se adune, iar ezitările îl dădură gata. I se ordonă ca în interval de douăzeci şi patru de ore să înmîneze telefonul Frăţiei şi să-i plătească domnului T-Bone suma de patru sute cincizeci de dolari, reprezentînd contravaloarea convorbirilor interurbane. Dacă telefonul nu apărea după douăzeci şi patru de ore, situaţia urma să fie adusă la cunoştinţa supraveghetorului-şef, împreună cu o declaraţie prin care membrii Frăţiei semnalau în mod oficial că Zorro poseda într-adevăr un telefon celular.

Frăţia decise de asemenea ca litiganţii să păstreze o distanţă minimă de şaptesprezece metri unul de altul, inclusiv pe durata meselor.

T. Karl mai lovi o dată cu ciocănelul, iar auditoriul gălăgios începu să iasă. Apoi anunţă următorul caz, tot o mizăr măruntă, provocată de data asta de un joc de cărţi, şi aşteptă ca spectatorii să plece.

– Liniţte! strigă el, însă tărăboiul se înteţi.

Membrii Frăţiei se concentrară din nou asupra ziarelor şi revistelor.

– Liniţte! lătră T. Karl încă o dată, dînd cu ciocănelul în masă.

– Mai tacă-ţi fleanca! se răsti Spicer la el. Faci mai multă gălăgie decît ei.

– Asta-i meseria, i-o-ntoarse T. Karl enervat, cu buclele perucii mişcîndu-i-se în toate direcţiile.

Cantina se goli şi înăuntru mai rămase un singur deţinut. T. Karl se uită în jur şi în cele din urmă îl întrebă:

– Eşti cumva domnul Hooten?

– Nu, domnule, răspunse tînărul.

– Dar domnul Jenkins?

– Nu, domnule.

– Aşa ziceam şi eu. Procesul Hooten contra Jenkins se amînă din lipsa litiganţilor, anunţă T. Karl şi îşi notă decizia cu gesturi teatrale în procesul verbal.

– Cine eşti? îl întrebă Spicer pe tînărul care stătea singur şi privea în jur, ca şi cum n-ar fi ştiut dacă era bine venit.

Acum cei trei bărbaţi în robe vernil se uitau la el, ca de altfel şi clovnul cu perucă, pijama cafenie şi papuci de baie fără ciorapi. Cine Dumnezeu erau oamenii ăştia?

Se ridică încet şi se apropie foarte temător, oprindu-se la un moment dat în faţa celor trei.

– Am nevoie de ajutor, spuse el, aproape fiindu-i frică să vorbească.

– Ai înaintat o plîngere curţii? mîrîi T. Karl din lateral.

– Nu, domnule.

– Atunci o să trebuiască să...

– Gura! se răţoi Spicer. Curtea îşi întrerupe lucrările. Cară-te.

T. Karl închise cu zgomot registrul de procese verbale, lovi cu piciorul scaunul pliant şi ieşi ca o furtună din încăpere, cu papucii de baie alunecîndu-i pe gresie şi cîrlionţii perucii săltînd în stînga şi în dreapta.

Tînărul părea pe punctul de a izbucni în plîns.

– Ce putem face pentru tine? întrebă Yarber.

Deţinutul avea o cutie de carton, iar membrii Frăţiei ştiură din experienţă că era plină cu actele care-l aduseseră la Trumble.

– Am nevoie de ajutor, repetă el. Am ajuns aici săptămîna trecută şi colegul de cameră mi-a zis că puteţi să mă ajutaţi cu apelurile.

– N-ai avocat? se interesă Beech.

– Am avut. N-a fost grozav. E unul din motivele pentru care am fost adus aici.

– De ce-ai fost închis? îl descusu Spicer.

– Nu ştiu. Efectiv habar n-am.

– Ai avut parte de un proces?

– Da. Unul lung al naibii.

– Şi ai fost găsit vinovat de juraţi?

– Da. Eu şi alţi cîţiva. Au zis c-am făcut parte dintr-o conspiraţie.

– În ce scop?

– Import de cocaină.

Încă un drogat. Cei trei deveniră brusc nerăbdători să se apuce din nou de compus scrisori.

– Ce sentinţă ţi-au dat? întrebă Yarber.

– Patruzeci şi opt de ani.

– Patruzeci şi opt! Cîţi ani ai?

– Douăzeci şi trei.

Membrii Frăţiei uitară momentan de scrisori. Cercetară figura tristă a tînărului şi încercară să şi-o imagineze după cincizeci de ani. Avea să i se dea drumul la şaptezeci şi unu; era de necrezut. Fiecare dintre cei trei avea să plece de la Trumble la o vîrstă mai mică decît urma să aibă puştiul la eliberare.

– Trage-ţi un scaun, spuse Yarber, iar tînărul se conformă, puse mîna pe scaunul cel mai apropiat şi îl aşează în faţa mesei, făcîndu-l pînă şi pe Spicer să simtă o oarecare compasiune pentru el. Cum te cheamă?

– Mi se zice Buster.

– Ia spune-ne, Buster, ce-ai făcut de te-ai căptuşit cu patruzeci şi opt de ani?

Cuvintele începură să ţîşnească din gura băiatului ca un şuvoi. Ţinîndu-şi cutia de carton pe genunchi şi uitîndu-se în podea, spuse din capul locului că nici el, nici tatăl lui nu fuseseră vreodată certaţi cu legea. Cei doi aveau un mic debarcader în Pensacola. Pescuiau, ieşeau în larg, iubeau oceanul iar administrarea debarcaderului li se potrivea ca o mănuşă. Vînduseră o barcă de pescuit de şaptesprezece metri unui bărbat din Fort Lauderdale, un american care le plătise nouăzeci şi cinci de mii de dolari în numerar. Banii fuseseră depuşi la bancă, sau cel puţin aşa credea Buster. După cîteva luni bărbatul revenise ca să mai cumpere o ambarcaţiune, una de aproape treisprezece metri, pentru care achitase optzeci de mii de dolari. Plata cu bani gheaţă nu era ceva neobişnuit în Florida. Urmaseră a treia şi a

patra barcă. Buster şi tatăl lui ştiau unde să găsească ambarcaţiuni de pescuit uzate, dar bune, pe care le remorcau la debarcader şi le recondiţionau. Le plăcea să facă singuri toată munca. După cea de-a cincea barcă, apăruseră cei de la crima organizată. Aceştia puseseră întrebări, rostiseră nişte ameninţări vagi şi doriseră să se uite prin registre. Iniţial tatăl lui Buster refuzase să-i lase, după care angajase un avocat care-i sfătuise pe amîndoi să nu colaboreze cu autorităţile. Timp de cîteva luni nu se mai întîmplase nimic.

Buster şi tatăl lui fuseseră arestaţi într-o duminică la trei noaptea de nişte caraghioşi care purtau veste antiglonţ şi aveau destul armament ca să ia prizonieră toată Pensacola. Fuseseră luaţi pe sus, pe jumătate dezbrăcaţi, din căsuţa lor de pe malul golfului, în timp ce girofarurile poliţiei luminau toată zona. Rechizitoriul era gros de un deget, avea o sută şaizeci de pagini şi conţinea optzeci şi unu de capete de acuzare, toate referitoare la o conspiraţie în scopul introducerii ilegale a unor cantităţi de cocaină în ţară. Avea şi el o copie în cutie. Buster şi tatăl lui aproape că nici nu apăreau în rechizitoriu, dar fuseseră inculpaţi şi puşi la un loc cu individul căruia îi vînduseră bărcile şi cu alţi douăzeci şi cinci de oameni de care nu auziseră în viaţa lor. Unsprezece dintre ei erau columbieni. Trei erau avocaţi. Ceilalţi proveneau din sudul Floridei.

Procurorul le propusese un tîrg – cîte doi ani pentru fiecare, în schimbul recunoaşterii vinovăţiei şi al colaborării cu autorităţile împotriva coinculpaţilor. Ce vinovăţie să-şi recunoască? Doar nu făcuseră nimic rău. Îl ştiau pe unul singur dintre cei douăzeci şi şase de conspiratori. Iar de cocaină nici măcar nu dăduseră cu ochii.

Tatăl lui Buster reipotecase casa ca să strîngă douăzeci de mii de dolari pentru un avocat, dar avuseseră mînă proastă. La proces, constataseră îngrijoraţi că fuseseră aşezaţi la aceeaşi masă cu columbienii şi cu adevăraţii traficanţi de droguri. Toţi conspiratorii se găseau într-una dintre părţile laterale ale sălii de judecată, grupaţi laolaltă ca şi cum pe vremuri ar fi constituit un mecanism perfect de plasare a stupefiantelor. În partea opusă, lîngă juraţi, se aflau reprezentanţii statului, un grup de avocaţi

preţioşi, îmbrăcaţi în costume închise, care luau notiţe şi se uitau la inculpaţi ca la nişte pedofili. Aceeaşi antipatie răzbătea şi din privirile juraţilor.

Pe durata celor şapte săptămîni de proces, Buster şi tatăl lui fuseseră ignoraţi aproape total, pomenindu-li-se numele doar de trei ori. Principala acuzaţie împotriva lor era aceea de conspiraţie, pentru că procuraseră şi reconstruiseră bărci de pescuit cu motoare îmbunătăţite pentru transportarea drogurilor din Mexic la diverse puncte de desfacere de-a lungul coastei Floridei. Avocatul lor, care se plîngea că nu era destul de bine plătit ca să se ocupe de un proces de şapte săptămîni, nu reuşise să demonteze aceste acuzaţii nedrepte. Totuşi procurorul nu-i distrusese, fiind mai preocupat de dovedirea columbienilor.

Dar nici aici nu trebuise să facă mari eforturi. Juraţii fuseseră aleşi pe sprînceană. După opt zile de deliberări, obosiţi şi enervaţi, aceştia îi găsiseră pe toţi conspiratorii vinovaţi de toate acuzaţiile. La o lună după pronunţarea sentinţei, tatăl lui Buster se sinucisese.

Încheindu-şi povestirea, puştiul păru din nou gata să plîngă. Însă îşi încleştă maxilarele, strînse din dinţi şi spuse:

– N-am făcut nimic rău.

Bineînţeles, nu era primul deţinut de la Trumble care se considera nevinovat. Beech îl privi, îl ascultă şi îşi aminti de un tînăr pe care-l condamnase la patruzeci de ani pentru trafic de droguri pe vremea cînd trăia în Texas. Inculpatul avusese o copilărie mizerabilă, nu fusese la şcoală, acumulase un cazier bogat ca delincvent juvenil, iar viaţa nu-i rezervase o perspectivă prea frumoasă. Beech îl seminarizase din scaunul lui de judecător, afişînd un aer superior şi autoritar, şi fusese mulţumit că pronunţase o sentinţă atît de grea. Străzile trebuiau curăţate de afurisiţii ăştia de traficanţi!

Liberalul este un conservator care a fost arestat. După trei ani de închisoare, Hatlee Beech ajunsese să aibă remuşcări faţă de mulţi oameni cărora le aplicase litera legii. Indivizi mult mai vinovaţi decît acest Buster, sau pur şi simplu puştani care aveau nevoie de un respiro.

Finn Yarber privi, ascultă şi simţi o milă nesfîrşită pentru tînăr. Fiecare dintre cei de la Trumble avea cîte o poveste tristă, iar după ce le ascultase timp de o lună, ajunsese să nu mai creadă aproape nimic. Dar Buster era credibil. Pe durata următorilor patruzeci şi opt de ani, avea să îmbătrînească şi să decadă întruna, pe banii contribuabilului. Trei mese pe zi şi un pat cald noaptea – ultima estimare a costurilor suportate de guvern pe cap de deţinut era de 31 000 de dolari. O risipă enormă. Jumătate dintre deţinuţii de la Trumble nu aveau ce să caute acolo. Erau oameni paşnici, iar pedeapsa lor ar fi trebuit să fie o amendă zdravănă şi cîteva zile de muncă în folosul comunităţii.

Joe Roy Spicer ascultă relatarea palpitantă a lui Buster şi-l evaluă pe povestitor pentru eventuale întrebuinţări ulterioare. Existau două posibilităţi. În primul rînd, după părerea judecătorului, telefoanele nu erau folosite corespunzător în clenciul Angola. Membrii Frăţiei erau oameni bătrîni, care compuneau scrisori ca şi cum ar fi fost tineri. Ar fi fost prea riscant să-l sune pe Quince Garbe din Iowa, de pildă, şi să se dea drept Ricky, un june robust de douăzeci şi opt de ani. Însă dacă-l determinau pe un puşti ca Buster să lucreze pentru ei, puteau convinge orice victimă potenţială. La Trumble existau mulţi tineri, iar Spicer chiar se gîndise la cîţiva. Însă erau delincvenţi şi nu avea încredere în ei. Buster tocmai fusese luat de pe stradă, părea nevinovat şi le cerea ajutor. Băiatul putea fi manipulat.

Cea de-a doua posibilitate deriva din prima. Dacă se alătura conspiraţiei, Buster putea să-i ia locul lui Joe Roy după eliberarea acestuia. Escrocheria se dovedea prea lucrativă pentru a fi abandonată. Beech şi Yarber erau excelenţi în materie de scrisori, însă nu aveau nas pentru afaceri. Poate că Spicer reuşea să-l instruiască pe Buster ca să-l înlocuiască şi să-i expedieze partea cuvenită în libertate.

Era o idee, atîta tot.

– Ai ceva bani? întrebă Spicer.

– Nu, domnule. Am pierdut tot.

– Şi familia? Ceva unchi, mătuşi, verişoare sau măcar nişte prieteni care să te-ajute să plăteşti onorariile?

– Nimic, domnule. Ce onorarii?

– De obicei percepem anumite sume pentru reanalizarea cazurilor şi consilierea pentru apeluri.

– Sînt lefter, domnule.

– Cred că te putem ajuta, interveni Beech.

Spicer nu se ocupa de apeluri. Nici măcar nu terminase liceul.

– Te gîndeşti la un fel de reprezentare pro bono? îl întrebă Yarber pe Beech.

– Pro cum? făcu Spicer.

– Pro bono.

– Ce-i aia?

– Asistenţă juridică pe gratis, explică Beech.

– Asistenţă juridică pe gratis? Oferită de către cine?

– De avocaţi, zise Yarber. Fiecare avocat trebuie să-şi ocupe cîteva ore ajutîndu-i pe oamenii care nu-şi pot permite să-l angajeze.

– Conform dreptului comun din Vechea Anglie, adăugă Beech, vîrîndu-l şi mai adînc în ceaţă pe Spicer.

– Pe-aici n-a prins cine ştie ce, nu? întrebă acesta din urmă.

– O să-ţi reanalizăm cazul, îi spuse Yarber lui Buster, dar te rog să nu fii optimist.

– Vă mulţumesc.

Părăsiră cantina împreună – trei foşti judecători înveşmîntaţi în robe vernil luate dintr-o biserică, urmaţi de un deţinut tînăr şi speriat. Ba chiar înfricoşat, dar totodată curios.

22

Răspunsul lui Brant din Upper Darby, Pa., dădea impresia că fusese scris cu sufletul la gură:

Dragă Ricky,

Măiculiță, ce poză! Știi ceva, o să vin mai repede. O să ajung pe 20 aprilie. Ești liber? Dacă da, o să avem toată casa la dispoziție, fiindcă nevastă-mea o să mai stea aici două săptămîni, amărîta. Sîntem căsătoriți de douăzeci și doi de ani și habar n-are.

Uite și o poză cu mine. În spate se vede Learjet-ul personal, una dintre jucăriile mele preferate. Dacă vrei, facem o tură cu el.

Te rog să-mi scrii imediat.

Cu sinceritate, Brant

Nici de data asta nu exista vreun nume de familie, dar asta nu era o problemă. Membrii Frăției aveau să-l afle nu peste multă vreme.

Spicer se uită la ștampila poștei și o fracțiune de secundă se gîndi la cît de repede circula corespondența între Jacksonville și Philadelphia. Însă lucrul care-i atrase atenția fu fotografia. Era o poză tip, de zece pe șaisprezece, foarte asemănătoare reclamelor care li se făceau sistemelor de îmbogățire rapidă, unde cîștigătorul lozului norocos era imortalizat cu un zîmbet mîndru și înconjurat de avionul privat, automobilul Roll-Royce și eventual ultima soție. Brant se găsea lîngă un avion, surîdea, era

îmbrăcat cu pantaloni scurţi de tenis şi o bluză, fără să aibă vreun Rolls în apropiere, dar stînd alături de o femeie atrăgătoare, între două vîrste.

În colecţia tot mai mare a Frăţiei, aceasta era prima poză în care un prieten prin corespondenţă îşi inclusese soţia. Ciudat, îşi zise Spicer, care însă îşi aminti imediat că Brant pomenise de ea în ambele scrisori. Nu-l mai surprindea nimic. Escrocheria avea să dea mereu rezultate, fiindcă exista un izvor nesecat de victime potenţiale, dispuse să nu ţină cont de riscuri.

Cît despre Brant, era musculos, bronzat, avea un păr negru în care îşi făcuseră loc cîteva fire albe, era tuns scurt şi purta mustaţă. Nu era din cale-afară de arătos, dar ce-i păsa lui Spicer?

Ce-l făcea pe un om care avea atît de mult să fie atît de neglijent? Faptul că riscase întotdeauna şi nu fusese prins niciodată. Iar ăsta ajunsese să fie un mod de viaţă. După ce-l storceau bine şi-i luau banii, probabil că Brant avea să se calmeze o vreme, evitînd anunţurile personale şi iubiţii anonimi. Însă mai mult ca sigur că un tip agresiv ca el avea să revină în scurt timp la vechile obiceiuri.

Spicer îşi imagină cît de palpitant era să descopere că partenerii ocazionali nesocoteau riscurile. Lucrul care-l deranja în schimb era că zi de zi trebuia să încerce să-şi asume tiparele de gîndire ale homosexualilor.

Beech şi Yarber citiră scrisoarea şi studiară fotografia. În cămăruţa înghesuită se lăsă o linişte deplină. Să fi fost într-adevăr marea lovitură?

– Mă gîndesc cît costă avionul ăla, spuse Spicer şi rîseră cu toţii.

Era un rîs agitat, de parcă nici unuia dintre cei trei nu i-ar fi venit să creadă.

– Cam două milioane, evaluă Beech.

Dat fiind că era din Texas şi fusese însurat cu o femeie bogată, ceilalţi doi presupuseră că ştia mai mult decît ei despre avioane.

– E un Lear mic.

Spicer s-ar fi mulţumit şi cu un Cessna mic, dacă era capabil să-l înalţe de la sol şi să-l ducă undeva departe. Yarber nu-şi

dorea avion. Voia bilete la clasa întîi, unde ţi se aduceau două meniuri plus şampanie şi puteai să alegi la ce filme să te uiţi. Cu clasa întîi peste ocean, la o distanţă cît mai mare de ţara aceea.

– Hai să-l ardem, sugeră Yarber.

– Cît cerem? întrebă Beech, continuînd să se uite la fotografie.

– Cel puţin o jumătate de milion, spuse Spicer. Iar dacă-i primim, data viitoare ridicăm ştacheta.

Tăcură cu toţii şi fiecare se gîndi cum avea să-şi întrebuinţeze partea care i se cuvenea dintr-o jumătate de milion de dolari. Ceea ce li se păru că le stătea în cale fu dintr-o dată cota parte a lui Trevor. Avocatul se alegea frumuşel cu 167 000 de dolari, lăsîndu-le lor cîte 111 000. Pentru nişte prizonieri, nu era deloc rău, dar ar fi trebuit să fie considerabil mai mult. De ce cîştiga avocatul atîta bănet?

– Trebuie să-i reducem partea lui Trevor, anunţă Spicer. De mult mă gîndesc la asta. De-acum încolo, banii or să fie împărţiţi în patru părţi egale. Iar el o să ia cît fiecare dintre noi.

– N-o să vrea, spuse Yarber.

– N-are de ales.

– Aşa-i corect, insistă Beech. Ne stoarcem creierii, iar el ia mai mult ca fiecare dintre noi. Eu zic să-i reducem partea.

– Îl anunţ joi.

Două zile mai tîrziu, Trevor ajunse la Trumble imediat după patru, cu o mahmureală cumplită, de care nu-l scăpase nici prînzul de două ceasuri, nici somnul de după masă.

Joe Roy părea neobişnuit de ţîfnos. Îi înmînă avocatului corespondenţa care trebuia expediată, dar insistă asupra unui plic mare şi roşiatic.

– Pe individul ăsta sîntem gata să-l frigem, spuse el, bătînd cu muchia plicului în masă.

– Cine e?

– Brant nu-ştiu-cum, de lîngă Philadelphia. Se ascunde în spatele unei căsuţe poştale, aşa că trebuie să-l scoţi din bîrlog.

– Cît?

– O jumătate de milion de dolari.

Trevor îşi miji ochii şi rămase cu gura căscată. Apoi făcu un calcul rapid – îi intrau în buzunar 167 000 de dolari. Cariera lui nautică era dintr-o dată mult mai aproape. Poate că nu-i trebuia un milion ca să închidă biroul şi să plece în Caraibe. Poate că ajungea o jumătate. Iar acum era extrem de aproape.

– Îţi arde de glume, rosti el, ştiind că se înşela.

Spicer nu avea umor în general şi cu atît mai puţin cînd era vorba de bani.

– Nu. Şi-ţi schimbăm procentul.

– Al naibii să fiu dac-accept. Înţelegerea-i înţelegere.

– Înţelegerile se pot modifica. Din clipa asta iei la fel ca noi. Un sfert.

– Nici poveste.

– Atunci eşti concediat.

– Nu poţi să mă concediezi.

– Tocmai am făcut-o. Crezi că nu găsim alt avocat corupt care să ne pună scrisorile la poştă?

– Ştiu prea multe, spuse Trevor, îmbujorîndu-se şi simţind brusc nisip în gură.

– Nu te umfla în pene, nu eşti chair atît de preţios.

– Ba sînt. Ştiu tot ce se-ntîmplă aici.

– Şi noi la fel, puiule. Atîta doar că noi sîntem deja la răcoare. Tu ai de pierdut cel mai mult. Dacă-ţi arde să faci pe duru' cu mine, poate prinzi vreo celulă pe-aici.

Trevor simţi nişte săgeţi dureroase străpungîndu-i fruntea şi închise ochii. Nu era în stare să combată. De ce stătuse atît de mult la Pete's azi-noapte? Cînd se întîlnea cu Spicer, trebuia să fie treaz şi vigilent. În loc de asta, era obosit şi pe jumătate beat.

Se învîrtea camera cu el cu tot şi îşi spuse că avea să verse din nou. După aceea mai socoti o dată. Scăderea în cauză era de la 167 000 la 125 000 de dolari. La drept vorbind, lui Trevor îi convenea oricare dintre cele două sume. Nu putea risca să fie concediat din cauză că se certase cu puţinii clienţi pe care îi avea. La birou petrecea din ce în ce mai puţin timp şi nici măcar nu-i mai suna pe cei care dădeau telefon şi nu-l găseau. Găsise o sursă de venit incomparabil mai bună, aşa că mersul pe jos de-a lungul plajelor pentru cauze mărunte putea să se ducă dracului.

În plus, Spicer era prea tare pentru el. Individul nu avea conştiinţă. Era meschin, perfid şi ahtiat după bani.

– Beech şi Yarber sînt de acord? întrebă el, ştiind prea bine că erau şi că, admiţînd că n-ar fi fost, tot nu avea de unde să afle.

– Cred şi eu. Ei doi fac toată munca. De ce să cîştigi tu mai mult?

Din această perspectivă, se comitea într-adevăr o nedreptate.

– Bine, în regulă, spuse Trevor, simţindu-se rău din nou. N-ai ajuns degeaba la-nchisoare, e clar.

– Nu cumva bei prea mult?

– Nu! Ce-ţi veni să mă-ntrebi?

– Am văzut destui beţivi la viaţa mea. Chiar prea mulţi. Arăţi ca naiba.

– Mersi. Hai să ne vedem fiecare de-ale lui.

– S-a făcut. Dar nimănui nu-i place să aibă un avocat beţiv. Te ocupi de toţi banii noştri, iar ceea ce facem e cît se poate de ilegal. Ajunge să-ţi dai niţel drumul la gură şi te trezeşti că-ncepe să plouă cu întrebări.

– Pot să mă controlez.

– Bun. Păzeşte-ţi pielea. Tapăm nişte oameni de bani şi-i facem să sufere. Eu unul, dacă aş fi în tabăra ailaltă, aş fi tentat să dau o fugă pînă aici şi să-ncerc să capăt nişte răspunsuri înainte să sar cu banii.

– Sînt prea speriaţi.

– Oricum, fii cu ochii-n patru. E important să fii treaz şi pe fază.

– Mulţumesc foarte mult. Altceva?

– Da. Am nişte meciuri pentru tine.

Trecură imediat la lucruri serioase. Spicer deschise un ziar şi cei doi începură să facă pariuri împreună.

Trevor cumpără nişte bere de la magazinul de lîngă Trumble şi o bău pe îndelete, în timp ce se întorcea la Jacksonville. Încercă din răsputeri să nu se gîndească la bani, dar nu reuşi să se abţină. Pe lîngă contul lui şi cel al lor, mai exista peste un sfert de milion de dolari aflaţi undeva în străinătate – bani pe care putea să pună mîna cînd voia. Iar dacă la ăştia adăuga o jumătate

de milion, asta însemna – nu rezistă tentaţiei de-a face adunarea – 750 000 de dolari!

Partea frumoasă a poveştii era că, dacă fura bani murdari, nu putea să-l prindă nimeni. Victimele Frăţiei nu se plîngeau fiindcă le era prea ruşine. Nu încălcau nici o lege, pur şi simplu se speriaseră. Frăţia, pe de altă parte, comitea delicte. Iar dacă membrilor ei le dispăreau banii, unde puteau să dea fuga?

Trebuia să nu se mai gîndească sub nici o formă la aşa ceva.

Totuşi, cum ar fi putut să-l prindă Frăţia? Avea să se urce la bordul unei bărci cu pînze şi să se plimbe printre insule de care cei trei nu auziseră în viaţa lor. Ar mai fi avut oare energie, bani şi voinţă ca să-i ia urma după ce li se va fi dat într-un tîrziu drumul? Nici vorbă. Erau oameni bătrîni. Probabil că Beech avea să moară la Trumble.

– Termină! îşi reproşă el cu voce tare.

Se duse pe jos la Beach Java pentru un *latte* îmbunătăţit şi apoi se întoarse la birou, hotărît să nu mai piardă timpul. Făcu nişte cercetări şi găsi numele cîtorva detectivi particulari din Philadelphia. Cînd începu să dea telefoane era aproape şase. La primele două răspunse robotul.

La a treia firmă, cea a lui Ed Pagnozzi, vorbi chiar cu detectivul. Trevor îi spuse că era avocat în Florida şi trebuia să rezolve repede o problemă în Upper Darby.

– În regulă. Ce problemă?

– Încerc să dau de urma unor scrisori, spuse Trevor cu aerul firesc al celui care făcuse de atîtea ori aşa ceva, încît nu mai era o noutate. E vorba de un divorţ baban. O reprezint pe soţie şi am motive să cred că soţul doseşte bani. Mă rog, am nevoie de cineva care să mă ajute să aflu cine anume a închiriat o anumită căsuţă poştală.

– Ai chef de bancuri.

– Deloc, vorbesc foarte serios.

– Vrei să stau la pîndă lîngă un oficiu poştal?

– Păi, e muncă de detectiv.

– Uite ce-i, amice, nu-mi văd capul de treburi. Caută pe altcineva.

Pagnozzi închise, constrîns de alte lucruri mai importante. Trevor îl înjură în barbă şi formă numărul următor. Mai încercă în două locuri şi puse receptorul în furcă, văzînd că de fiecare dată îi răspunsese robotul. Avea să mai sune şi a doua zi.

Vizavi, agentul Klockner mai ascultă o dată scurta convorbire cu Pagnozzi, după care sună la Langley. Fusese pusă la loc şi ultima piesă a jocului, iar domnul Deville trebuia anunţat cît mai repede.

Deşi depindea de vorbe meşteşugite, scrisori bine aduse din condei şi fotografii cu vino-ncoace, şmecheria funcţiona pe nişte principii foarte simple. Ea specula dorinţele omeneşti şi făcea apel la teroare. Dinamica ei fusese descifrată de dosarul domnului Garbe, de contraescrocheria lui Brant White şi de celelalte scrisori interceptate.

O singură întrebare rămăsese fără răspuns: Cînd erau folosite pseudonime pentru închirierea căsuţelor poştale, cum afla Frăţia numele reale ale victimelor? Telefoanele din Philadelphia lămuriseră şi acest aspect. Trevor angaja pur şi simplu un detectiv particular, unul nu atît de ocupat ca domnul Pagnozzi, evident.

Cînd Deville primi în sfîrşit permisiunea de a-l vedea pe Teddy era aproape zece. Nord-coreenii mai împuşcaseră un soldat american în Zona Demilitarizată, iar de la ora prînzului Maynerd nu se mai ocupase de altceva. Cînd Deville intră în buncăr, tocmai mînca nişte biscuiţi cu brînză şi bea o Coca Cola fără zahăr.

După o scurtă punere în temă, Teddy spuse:

– Aşa mi-am închipuit şi eu.

Avea nişte instincte cu totul speciale şi o intuiţie de-a dreptul ieşită din comun.

– Asta înseamnă, bineînţeles, că avocatul ar putea să angajeze şi aici pe cineva care să descopere cine e de fapt Al Konyers, spuse Deville.

– Cum anume?

– Există cîteva metode. Prima e finalul. Exact cum am procedat noi cînd l-am surprins pe Lake că se furişează la poştă. Ceea ce înseamnă că trebuie să fim cu ochii pe oficiul poştal. E

destul de riscant, fiindcă poţi fi observat relativ uşor. A doua metodă e mituirea. Cinci sute de dolari pot convinge mulţi funcţionari de la poştă. A treia metodă e evidenţa computerizată. Nu este vorba de informaţii strict secrete. Unul din băieţii noştri a reuşit să pătrundă în baza de date a poştei centrale din Evansville, Indiana, şi a făcut rost de lista închirierilor de căsuţe poştale. A fost o testare aleatorie şi a avut nevoie cam de o oră. Asta dacă vrem să apelăm la tehnica de vîrf. Dacă nu, forţăm bine mersi uşa în toiul nopţii şi aruncăm o privire.

– Cît plăteşte pentru chestia asta?

– Nu ştim, dar o să aflăm imediat după ce-o să angajeze un detectiv.

– Trebuie neutralizat.

– Eliminat?

– Încă nu. Mai întîi aş vrea să-l cumpăr. E calea noastră de acces. Dacă lucrează pentru noi, atunci ştim tot şi-l ţinem departe de Konyers. Elaborează un plan.

– Cum rămîne cu scoaterea lui din joc?

– Pune-o la cale, dar ţine cont că nu ne grăbim. Cel puţin, nu încă.

23

Sudului îi plăcu într-adevăr de Aaron Lake, cu dragostea lui pentru arme şi bombe, dublată de un discurs ferm şi de preocuparea pentru înzestrarea superioară a armatei. Candidatul umplu Florida, Mississippi-ul, Tennessee-ul, Oklahoma şi Texasul cu o serie de clipuri şi mai îndrăzneţe decît primele. În paralel, oamenii lui Teddy făcură să intre în statele respective cele mai mari sume de bani manevrate vreodată cu o noapte înainte de alegeri.

Rezultatul fu un nou galop, în care Lake obţinu voturile a 260 din cei 312 delegaţi care îşi exprimară opţiunea cu ocazia acelei zile intitulate Super Marţea mică. După numărătoarea voturilor efectuată pe 14 martie, 1301 de delegaţi din totalul de 2066 se deciseseră. Lake avea un avans liniştitor faţă de guvernatorul Tarry, pe care-l conducea cu 801 voturi la 390.

Dacă nu intervenea o catastrofă sau ceva neprevăzut, cursa era gata.

Prima îndeletnicire a lui Buster la Trumble se legă de utilizarea unei plivitori automate, pentru care obţinu un salariu iniţial de douăzeci de cenţi pe oră. Ar mai fi putut alege spălatul pe jos în sala de mese. Optă pentru plivitoare fiindcă îi plăcea soarele şi îşi promisese să nu-şi lase pielea să se albească atît de mult ca la unii dintre deţinuţi. Şi nici nu avea să se îngraşe, cum

făcuseră alţii. Doar sînt la închisoare, cum au putut să pună atîta pe ei? se întrebă el în gînd.

Buster muncea din greu în bătaia soarelui, îşi păstra bronzul, îşi făgăduia să nu facă burtă şi se străduia să respecte disciplina din închisoare. Însă după zece zile îşi dădu seama că nu avea cum să reziste patruzeci şi opt de ani.

Patruzeci şi opt de ani! Nici măcar nu era în stare să aibă imaginea corectă a unei asemenea sentinţe. Cine ar fi putut?

Abia trecuseră patruzeci şi opt de ore şi-l apucase plînsul.

Cu treisprezece luni în urmă, se ocupa de debarcader împreună cu tatăl lui, meşterind la bărci şi pescuind de două ori pe săptămînă în Golf.

Se plimbă agale pe bordura de beton a terenului de baschet unde tocmai avea loc un meci în care jucătorii se strigau în gura mare. Apoi se îndreptă spre peticul de nisip unde se mai încingea din cînd în cînd cîte un volei. În depărtare, o siluetă singuratică mergea pe pista de jogging – un bătrîn cu părul lung şi cărunt prins într-o coadă de cal şi fără cămaşă. Bărbatul părea vag cunoscut. Buster continuă să se ocupe de buruienile de lîngă trotuar, îndreptîndu-se spre pistă.

Plimbăreţul însingurat era Finn Yarber, unul dintre judecătorii care încercau să-l ajute. Dădea ocol pistei ovale în acelaşi ritm, cu capul sus, spatele drept şi umerii traşi, fără să arate ca un simbol al olimpismului, dar făcînd o figură frumoasă pentru cei şaizeci de ani pe care-i avea. Era desculţ, avea spatele gol, iar sudoarea i se prelingea pe pielea catifelată.

Buster închise plivitoarea şi o puse jos. Cînd se apropie, Yarber îl văzu şi spuse:

– Salut, Buster. Cum îţi merge?

– Sînt tot aici, răspunse puştiul. Vă supăraţi dacă fac şi eu cîţiva paşi?

– Nici vorbă, rosti Finn, fără să-şi modifice viteza de deplasare.

Merseră vreo două sute de metri şi abia după aceea Buster îşi luă inima în dinţi şi întrebă:

– Mai ştiţi ceva de apelurile mele?

– Le studiază domnul judecător Beech. Sentința pare să fie corectă, ceea ce nu-i o veste bună. Mulți vin aici cu sentințe incorect pronunțate, iar de obicei introducem niște moțiuni și mai bărbierim niște ani. La tine nu-i cazul. Îmi pare rău.

– Lăsați. Ce mai contează cîțiva ani cînd ai de stat aici patruzeci și opt? Mai are vreo importanță că scapi cu douăzeci și opt sau treizeci și opt?

– Încă ai o șansă cu apelurile. Teoretic, există șanse de anulare a sentinței.

– Foarte slabe.

– N-ai voie să-ți pierzi speranța, Buster, spuse Yarber, fără urmă de convingere.

Păstrarea unei doze cît mai mici de speranță înseamnă o oarecare încredere în sistem. În mod sigur, Yarber nu mai avea așa ceva. Fusese sacrificat și găbjit în virtutea acelorași legi pe care cîndva le apărase.

Dar cel puțin Yarber avea dușmani și aproape că înțelegea de ce-i luaseră urma.

Tinerelul àsta amărît nu făcuse nimic. Yarber îi studiase dosarul suficient de mult ca să creadă că era absolut nevinovat și că fusese victima unui procuror care făcuse exces de zel.

Se părea (asta reieșea din dosar) că tatăl puștiului ar fi putut fi vinovat de dispariția unor bani, dar fără să fie ceva grav. În orice caz, nu atît de grav încît să justifice un rechizitoriu de o sută șaizeci de pagini și o inculpare pentru complicitate.

Speranța. Yarber se socoti un ipocrit pentru simplul fapt că se gîndise la acest cuvînt. La ora actuală curțile de apel erau pline de indivizi de dreapta a căror deviză era lege și ordine, iar toxicomanii cărora li se modifica sentința erau extrem de puțini. Indivizii aveau să arunce la coș apelul puștiului, felicitîndu-se pentru că măreau gradul de siguranță de pe străzi.

Cel mai laș fusese judecătorul. De la procurori era de așteptat să ceară pedepse pentru toată galaxia, însă judecătorii erau cei care vedeau care dintre pîrîți erau periculoși și care nu. Buster și tatăl lui ar fi trebuit despărțiți de columbieni și de gâștile lor, iar apoi trimiși acasă înainte de începerea procesului.

Acum unul murise, iar celălalt era distrus. Şi nimeni din sistemul federal de justiţie nu dădea două cepe degerate. Era doar unul dintre atît de multele cazuri de trafic de droguri.

La prima turnantă a ovalului Yarber încetini şi apoi se opri. Îşi plimbă privirile undeva departe, dincolo de un cîmp cu iarbă înaltă, la marginea unei păduri. Buster se uită în aceeaşi direcţie. De zece zile studiase închisoarea Trumble, descoperind îndeosebi ce nu avea – ziduri, sîrmă ghimpată şi turnuri de pază.

– Ultimul care-a şters-o de-aici a plecat printre copacii ăia, spuse Yarber, fără să privească undeva anume. Sînt cîţiva kilometri de pădure deasă, după care dai într-un drum de ţară.

– Cine-a fost?

– Un tip pe care-l chema Tommy Adkins. Era bancher în Carolina de Nord şi a fost prins la caşcaval.

– Ce-a păţit?

– S-a ţăcănit şi într-o bună zi a tuns-o. Au trecut şase ore pînă să se prindă cineva. După o lună l-au găsit într-o cameră de motel de pe Cocoa Beach. Nu poliţiştii, femeile de serviciu. Era ghemuit pe podea în poziţia fătului, îşi sugea degetul şi era pe altă lume. L-au internat într-un azil.

– Şase ore, ziceaţi?

– Mda, avem cîte-o chestie de asta pe an. Cineva se satură şi pleacă. După aia se ia legătura cu poliţia de la tine din oraş, ţi se caută numele în reţeaua naţională de computere, tacîmul obişnuit.

– Cîţi sînt prinşi?

– Aproape toţi.

– Aproape.

– Da, dar sînt prinşi fiindcă fac prostii. Se îmbată prin baruri. Conduc pe întuneric cu farurile stinse. Se duc să-şi vadă iubitele.

– Adică, dacă nu eşti bătut în cap, poţi să scapi?

– Sigur. Un plan bun, niscai bani şi e simplu.

Reîncepură să meargă, ceva mai încet.

– Spuneţi-mi ceva, domnule Yarber, zise Buster. Dacă aţi avea de stat patruzeci şi opt de ani, v-aţi căra?

– Da.

– Dar n-am un chior.

– Am eu.

– Înseamnă c-o să mă ajutaţi.

– Mai vedem. Aşteaptă puţin, acomodează-te bine. Acum paznicii stau cu ochii pe tine mai mult fiindcă eşti nou, dar cu timpul n-or să mai aibă grija ta.

Buster îşi îngădui un zîmbet. Tocmai primise o reducere spectaculoasă a sentinţei.

– Ştii ce se-ntîmplă dacă eşti prins? întrebă Yarber.

– Mda, îţi mai adaugă nişte ani. Mare brînză. O să mi se dea cincizeci şi opt. S-o creadă ei. Sînt prins, îmi zbor creierii.

– Asta aş face şi eu. Trebuie să fii pregătit să pleci din ţară.

– Şi unde să mă duc?

– Undeva unde să semeni cu localnicii şi să nu fii extrădat în State.

– Vă gîndiţi la o ţară anume?

– Argentina sau Chile. O rupi pe spaniolă?

– Nu.

– Pune-te pe învăţat. Se fac cursuri şi aici. Predau cîţiva băieţi din Miami.

Parcurseră o tură în linişte, în timp ce Buster îşi regîndea viitorul. Îşi simţea picioarele mai uşoare şi umerii mai drepţi, şi în acelaşi timp pe figură i se întipărise un zîmbet de care nu mai putea să scape.

– De ce mă ajutaţi? întrebă el.

– Fiindcă ai douăzeci şi trei de ani. Prea tînăr şi prea nevinovat. Sistemul şi-a bătut joc de tine, Buster. Ai dreptul să ripostezi cum îţi place şi cum poţi. Ai o prietenă?

– Într-un fel.

– Poţi s-o uiţi. N-o să-ţi aducă decît necazuri. Pe lîngă asta crezi c-o să te-aştepte patruzeci şi opt de ani?

– Aşa a zis.

– Ţi-a pus bărbi. La ora asta fii sigur că e cu ochii după altul. Las-o-n plata Domnului, dacă nu vrei să fii prins.

Da, probabil că are dreptate, îşi zise Buster. Aştepta şi acum prima scrisoare de la ea şi, deşi ar fi făcut doar patru ore pe drum, nu-l vizitase niciodată la Trumble. Vorbiseră de două ori

la telefon, iar singura ei preocupare părea să fie dacă fusese sau nu atacat de vreun alt deţinut.

– Ceva copii? întrebă Yarber.

– Nu. Sau cel puţin nu ştiu să existe.

– Şi maică-ta?

– A murit cînd eram mic. M-a crescut taică-meu. Am fost doar noi doi şi nimeni altcineva.

– Păi atunci eşti evadatul ideal.

– Mi-ar plăcea s-o-ntind chiar acum.

– Ai răbdare. Hai să facem un plan atent.

După încă o tură, Buster îşi dori s-o ia la goană. Nu-i venea în minte absolut nimic din Pensacola după care să-i pară rău. La liceu avusese note mari la spaniolă şi îşi amintea că nu avusese probleme cu învăţatul, chit că acum nu mai ştia o iotă. Avea să prindă repede. Avea să ia lecţii şi să stea mai mult prin preajma hispanicilor.

Cu cît mergea mai mult, cu atît îşi dorea mai intens confirmarea sentinţei. Şi cu cît mai repede, cu atît mai bine. Dacă i se invalida sentinţa, era nevoie de un nou proces şi nu avea încredere într-un alt grup de juraţi.

Ar fi vrut s-o ia la fugă, să străbată cîmpul cu ierburi înalte, să ajungă la lizieră, să zboare ca o săgeată prin pădure şi să ajungă la drumul acela de ţară de unde, ce-i drept, nu mai ştia ce să facă. Dar dacă un bancher zărghit era în stare s-o şteargă şi să meargă pînă la Cocoa Beach, atunci putea şi el.

– Dumneavoastră de ce n-aţi plecat? îl întrebă el pe Yarber.

– Mi-a trecut prin cap. Numai că peste cinci ani or să-mi dea drumul. Pot să mai rezist. O să am şaizeci şi cinci de ani, o să fiu sănătos şi o să am o speranţă de viaţă de şaisprezece ani. De asta trăiesc, Buster, de dragul ultimilor şaişpe ani. Nu vreau să mă uit înapoi.

– Unde-o să vă duceţi?

– Încă nu ştiu. Poate că într-un sătuc italian. Eventual în munţii din Peru. Am o lume întreagă din care pot să aleg şi numai la asta visez, ceas de ceas şi zi de zi.

– Înseamnă că aveţi bani cu duiumu', nu?

– Nu, dar o să am.

Aceste cuvinte provocară o serie întreagă de întrebări, dar Buster nu insistă. Începuse deja să afle că la închisoare era preferabil să-ţi păstrezi majoritatea nelămuririlor pentru tine.

Cînd oboseala îi veni de hac, tînărul se opri lîngă plivitoarea mecanică.

– Mulţumesc, domnule Yarber, spuse el.

– Cu plăcere. Dar ai grijă şi nu mai bate toba.

– Sigur. Sînt gata oricînd ziceţi.

Finn se îndepărtă şi începu o nouă tură, cu pantalonii scurţi plini de sudoare şi cu părul în coadă de cal ud de parcă ar fi ieşit de sub duş. Buster îl urmări cu privirea, după care se uită preţ de o clipă la liziera aflată dincolo de cîmp.

În clipa aceea, bătea cu ochii minţii pînă în America de Sud.

24

Pe durata a două luni lungi şi solicitante, Aaron Lake şi guvernatorul Tarry merseseră cap la cap şi umăr la umăr, vizitînd douăzeci şi şase de state în care îşi exprimaseră voturile aproape douăzeci şi cinci de milioane de alegători. Cei doi îşi impuseseră zile de lucru de cîte optsprezece ore, un program infernal, călătorii interminabile şi toate celelalte ingrediente tipice nebuniei curselor prezidenţiale.

Totuşi, ambii se străduiseră din răsputeri să evite o dezbatere faţă în faţă. Tarry nu avea chef de aşa ceva fiindcă la începutul primului scrutin pornise din postura de candidat principal. Avea structură organizatorică, bani şi sondaje favorabile. Ce rost ar fi avut să ofere legitimitate opoziţiei? Pe Lake ideea confruntării directe nu îl atrăgea fiindcă era un nou-venit pe scena naţională, un novice în domeniul campaniilor de anvergură, şi pe lîngă asta era mult mai uşor să te ascunzi în spatele unui text scris şi al unei camere de luat vederi care avea grijă să te surprindă în ipostaze favorabile, lansînd clipuri electorale de cîte ori era nevoie. Riscurile unei dezbateri în direct erau efectiv prea mari.

Perspectiva nu-l încînta nici pe Teddy.

Însă campaniile se schimbă. Favoriţii pierd teren, micile probleme devin priorităţi, iar presa poate crea o criză din pură plictiseală.

Tarry decise că avea nevoie de o dezbatere fiindcă nu mai avea fonduri şi suferea din ce în ce mai multe înfrîngeri în primul scrutin.

– Aaron Lake încearcă să cumpere alegerile, declară el în repetate rînduri. Vreau să discut cu el în direct, ca între bărbaţi.

Declaraţia suna bine, iar presa bătu monedă pe ea pînă la saturaţie.

– Se fereşte de dezbateri, opină Tarry, şi fu din nou citat masiv de către ziarişti.

– Guvernatorul evită dezbaterile de la scrutinul din Michigan, fu răspunsul standard al lui Lake.

În acest fel, timp de trei săptămîni, candidaţii se jucară de-a v-aţi ascunselea electorală, pînă cînd stafful lor de campanie puse la punct toate amănuntele.

Lake era reticent, dar avea nevoie de o discuţie în contradictoriu. Deşi cîştiga în continuare, nu făcea decît să devanseze un adversar care intrase de mai multă vreme într-un con de umbră. Sondajele personale, ca şi cele efectuate de D-PAC, arătau o intenţie de vot favorabilă, dar asta în primul rînd fiindcă era nou, arătos şi interesant.

Chiar dacă acest lucru era cunoscut doar într-un cerc restrîns, sondajele arătau şi cîteva puncte vulnerabile. Primul dintre ele era acela că toată campania lui Lake se concentrase în jurul unei singure chestiuni. Cheltuielile pentru apărare nu puteau ţine treaz㠠atenţia alegătorilor la nesfîrşit, iar sondajele relevau că existau nedumeriri despre poziţia congresmanului în legătură cu alte probleme.

În al doilea rînd, Lake avea în continuare un handicap de cinci procente faţă de vicepreşedinte, în confruntarea lor ipotetică din noiembrie. Alegătorii se plictisiseră de vicepreşedinte, dar cel puţin ştiau cine era. Lake rămăsese un mister pentru mulţi dintre ei. De asemenea, cei doi aveau să se mai întîlnească în dezbateri de cîteva ori înainte de noiembrie. Deşi avea mandatul în buzunar, congresmanului îi prindea bine experienţa.

Tarry turnă gaz peste foc, întrebîndu-se constant: „Cine e Aaron Lake?" Cu ajutorul fondurilor sale din ce în ce mai

puţine, el decise tipărirea unor abţibilduri pe care se regăsea celebra întrebare – CINE E AARON LAKE?

(La rîndul lui, şi Teddy se întreba acelaşi lucru aproape oră de oră, dar din motive diferite.)

Locul dezbaterii fu fixat în Pennsylvania, în incinta unui mic colegiu luteran cu o sală nu foarte mare, o acustică bună şi un public rezonabil ca dimensiuni şi uşor de controlat. Cele două tabere se tîrguiră pînă şi pentru cele mai neînsemnate detalii, dar pînă la urmă căzură de acord, fiindcă ambii candidaţi ajunseseră la concluzia că era bine ca dezbaterea să aibă loc. Fusese cît pe-aci să se ajungă la încăierări, dar, după rezolvarea neînţelegerilor, fiecare tabără se simţi în cîştig. Presa trimise trei reporteri pe scenă ca să pună întrebări direct în timpul uneia dintre secţiuni. Spectatorilor le reveneau douăzeci de minute în care aveau libertatea să-i descoasă pe candidaţi cu privire la orice. Avocat de meserie, Tarry dorea cinci minute pentru cuvîntul introductiv şi de două ori mai mult pentru declaraţiile finale. Lake voia treizeci de minute pentru o dezbatere unu contra unu cu Tarry, fără interdicţii, fără arbitraj şi fără reguli precise. Dorinţa lui îngrozise tabăra guvernatorului şi fusese la un pas de anularea înţelegerii.

Moderatorul era vedeta unui post local de radio, iar în clipa cînd spuse: „Bună seara şi bine v-am găsit la prima şi ultima confruntare directă dintre guvernatorul Wendell Tarry şi congresmanul Aaron Lake", estimările arătară că în faţa televizoarelor se aflau aproximativ optsprezece milioane de oameni.

Tarry purta un costum închis ales personal de soţia lui, cu obişnuita cămaşă albastră şi tradiţionala cravată roş-albastră. Lake era îmbrăcat cu un costum maro-deschis, o cămaşă albă cu guler lat şi o cravată cu nuanţe de roşu, cafeniu şi încă şase culori. Întreaga costumaţie fusese elaborată de un consultant vestimentar şi se asorta cu toate culorile din platou. Lake se vopsise puţin, îşi curăţase dinţii cu înălbitor şi petrecuse patru ore într-o şedinţă de bronzare artificială. Arăta suplu, odihnit şi nerăbdător să urce pe scenă.

Nici guvernatorul Tarry nu era un bărbat urît. Însă chiar dacă era cu doar patru ani mai în vîrstă decît Lake, eforturile

campaniei începuseră să-şi spună cuvîntul. Avea ochii roşii şi obosiţi. Se îngrăşase două-trei kilograme, iar obrajii i se buhăiseră uşor. Cînd îşi rosti cuvîntul de deschidere, pe frunte îi apărură broboane de sudoare care lucirâ în luminile reflectoarelor.

Analiştii susţineau că Tarry avea mai mult de pierdut tocmai fiindcă pierduse deja masiv. La începutul lui ianuarie, prezicătorii din redacţia revistei *Time* declaraseră că avea asigurată nominalizarea. Îşi începuse campania cu trei ani în urmă, clădindu-şi-o pe sprijin popular şi pe o imagine bună în rîndul electoratului mediu. Băuse cîte o cafea cu fiecare preşedinte de circumscripţie electorală şi realizator de sondaje din Iowa şi New Hampshire. Sub aspect organizatoric, avusese o prestaţie impecabilă.

Pe urmă apăruse Lake, cu clipurile lui şocante şi minunile făcute pedalînd pe o singură problemă.

La ora actuală Tarry avea nevoie fie de o evoluţie excepţională, fie de o gafă de proporţii din partea lui Lake.

Nu avu parte de nici una. Conform tragerii la sorţi, fu desemnat să vorbească primul. Se poticni destul de urît chiar de la cuvîntul introductiv, în timp ce se deplasa bâtos pe scenă, încercînd cu disperare să pară degajat, dar uitînd ce-şi notase în însemnări. Fusese avocat, ce-i drept, dar specialitatea lui o constituiseră recuperarea bonurilor de tezaur. Dîndu-şi seama că uita aproape tot din ceea ce-şi propusese să dezvolte, reveni la principalul lui cal de bătaie – domnul Lake, aici de faţă, încerca să cumpere alegătorii fiindcă nu avea nici un mesaj. Tonul lui deveni repede arţăgos. Lake arborâ un zîmbet estetic, arătînd că nu era cîtuşi de puţin deranjat.

Începutul şovăielnic al lui Tarry îi dădu curaj şi încredere şi îl convinse că era mai bine să rămînă la pupitru, unde era în siguranţă şi putea să se uite pe notiţe. Declară din capul locului că nu venise ca să azvîrle cu noroi şi că îl aprecia pe guvernatorul Tarry, dar că, în cele cinci minute şi unsprezece secunde în care vorbise, acesta nu făcuse nici o remarcă pozitivă.

În continuare Lake îşi ignorâ adversarul şi dezbătu succint cele trei chestiuni asupra cărora trebuia insistat. Relaxarea impo-

zitelor, reforma în domeniul asistenţei sociale şi deficitul comercial. Nici un cuvînt despre apărare.

Prima întrebare din partea presei îi fu adresată lui Lake şi viză excedentul bugetar. Cum ar fi trebuit cheltuiţi banii? Era o minge uşoară, ridicată la fileu de un reporter amabil, iar Lake o valorifică prompt. Pentru îmbunătăţirea asigurărilor sociale, răspunse el, lansîndu-se apoi într-o analiză financiară impresionantă, în care descrise cu precizie unde era nevoie de alocări. Oferi cifre, procente şi proiecţii, recurgînd doar la memorie.

Guvernatorul Tarry răspunse simplu că trebuiau reduse impozitele. Se cuvenea ca banii să le fie restituiţi celor care îi cîştigaseră.

Cu ocazia întrebărilor nu se repurtară mari succese personale, fiindcă ambii candidaţi erau bine pregătiţi. Surpriza era că Lake, omul care voia să pună stăpînire pe Pentagon, era atît de versat în toate celelalte domenii.

Apoi dezbaterea îşi urmă cursul firesc. Întrebările din public se dovediră cît se poate de previzibile. Adevăratul spectacol începu cînd candidaţilor li se dădu voie să-şi adreseze întrebări unul celuilalt. Tarry avu lovitura de începere şi, conform aşteptărilor, îl întrebă pe Lake dacă voia să cumpere alegerile.

– Nu vă interesau banii pe vremea cînd aveaţi mai mult ca toţi ceilalţi, ripostă Lake, iar auditoriul se trezi la viaţă.

– N-am avut cincizeci de milioane, spuse Tarry.

– Nici eu n-am, rosti Lake. De fapt, mă apropii de şaizeci de milioane, care ne intră în conturi mai repede decît putem să-i numărăm. Ne vin de la muncitori şi de la oameni cu venituri medii. Optzeci şi unu la sută dintre cei care contribuie la campania noastră sînt cetăţeni care cîştigă sub patruzeci de mii de dolari pe an. Credeţi că e ceva în neregulă cu toţi oamenii ăştia, domnule guvernator Tarry?

– Ar trebui să existe un prag financiar pe care să nu-l poată depăşi nici un candidat.

– De acord. Eu însumi am votat pentru asemenea praguri de opt ori în Congres. Dumneavoastră, în schimb, n-aţi pomenit nimic de ele pînă n-aţi rămas fără bani.

Guvernatorul Tarry se uită la camera de luat vederi à la Dan Quayle, avînd căutătura imobilă a unei căprioare surprinse în bătaia farurilor. Cîţiva dintre oamenii lui Lake risipiţi în sală rîseră suficient de tare ca să fie auziţi.

Broboanele de sudoare reapărură pe fruntea guvernatorului, în timp ce acesta îşi răsfoia însemnările excesiv de încărcate. De fapt, la momentul respectiv nu mai exercita funcţia de guvernator, dar îi plăcea apelativul. Trecuseră nouă ani de cînd alegătorii din Indiana îl trimiseseră la plimbare, după doar un mandat în exerciţiu. Lake ştia acest lucru, dar îşi păstra muniţia pentru mai tîrziu.

Pe urmă Tarry îl întrebă pe Lake de ce votase în favoarea a cincizeci şi patru de noi taxe şi impozite pe durata celor paisprezece ani petrecuţi în Congres.

– Nu ţin minte să fi fost cincizeci şi patru, răspunse Lake. Însă multe dintre ele se aplicau tutunului, băuturilor alcoolice şi jocurilor de noroc. În acelaşi timp am votat împotriva creşterii impozitelor individuale pe venit, precum şi a celor corporatiste, federale şi a celor aplicate asigurărilor sociale. Nu mi-e ruşine de acest palmares. Şi fiindcă tot vorbim de impozite, domnule guvernator, cum vă explicaţi că, în timpul celor patru ani de mandat, în Indiana rata de creştere a impozitelor individuale a fost de şase la sută pe an?

Dat fiind că nu primi un răspuns imediat, Lake îi dădu înainte.

– Vreţi să reduceţi cheltuielile federale, dar în cei patru ani ai dumneavoastră cheltuielile de stat din Indiana au crescut cu optsprezece la sută. Vreţi să micşoraţi impozitele corporatiste, dar în aceiaşi patru ani impozitele respective au crescut în Indiana cu trei al sută. Vreţi să puneţi capăt actualelor sisteme de asistenţă socială, dar în perioada cînd aţi fost guvernator, pe listele cu ajutoare de şomaj din Indiana au fost adăugaţi patruzeci de mii de oameni. Cum vă explicaţi acest lucru?

Fiecare referire la realităţile din Indiana lăsă urme serioase, iar Tarry se simţi în corzi.

– Nu sînt de acord cu cifrele dumneavoastră, domnule, reuşi el să spună. Am creat locuri de muncă în Indiana.

– Chiar aşa? întrebă sardonic Lake.

Luă de pe pupitru o foaie de hîrtie pe care o flutură ca pe o inculpare oficială a guvernatorului.

– Se prea poate, dar în cei patru ani de mandat aproape şaizeci de mii de salariaţi au rămas fără serviciu, rosti el, fără să se mai uite pe foaie.

Fireşte că Tarry avusese multe eşecuri în cei patru ani de guvernorat, însă de vină fusese starea generală a economiei. Explicase deja toate lucrurile astea şi ar face-o din nou cu dragă inimă, dar din păcate avea la dispoziţie doar cîteva minuţele pe postul naţional de televiziune. Doar nu era să le consume despicînd firul în patru pe marginea trecutului.

– În cursa asta nu vorbim de Indiana, zise el, reuşind să surîdă. Vorbim de toate cele cincizeci de state. Vorbim de oamenii muncii de pretutindeni care ar trebui să plătească impozite mai mari ca să vă finanţeze marile proiecte din domeniul apărării, domnule Lake. Cred că n-aţi vorbit serios cînd v-aţi referit la dublarea bugetului pentru Pentagon.

Lake îşi privi ţintă adversarul.

– Am vorbit foarte serios. Iar dacă v-ar interesa să aveţi o armată puternică, aţi vorbi şi dumneavoastră la fel de serios.

Pe urmă oferi o sumedenie de date statistice legate între ele. Acestea dovedeau incontestabil că forţele armate ale ţării erau nepregătite şi că, la momentul actual, ar avea mari probleme dacă li s-ar cere să invadeze Bermudele.

Însă Tarry era gata să demonstreze contrariul, apelînd la un studiu voluminos, întocmit de un comitet consultativ condus de cîţiva foşti amirali. Guvernatorul agită studiul în faţa camerelor de luat vederi şi susţinu că aceste acumulări militare nu erau necesare. Lumea trăia paşnic, cu excepţia cîtorva războaie civile şi zonale în care nu trebuia intervenit, iar Statele Unite rămăseseră singura supraputere din lume. Războiul Rece era de domeniul trecutului. Chinezii mai aveau zeci de ani pînă să ajungă la nişte realizări care să-i pună cît de cît pe picior de egalitate cu americanii. Ce rost avea să-i împovărezi pe contribuabili cu alte impozite de zeci de miliarde pentru modernizarea armamentului greu?

Cei doi se contraziseră cîtva timp pe marginea felului cum trebuia plătit efortul militar, iar Tarry obţinu cîteva succese nesemnificative. Însă erau pe terenul lui Lake, şi pe măsură ce discuţia avansa, era din ce în ce mai clar că Lake ştia incomparabil mai mult decît guvernatorul.

Congresmanul îşi păstră lovitura de graţie pentru final. În timpul celor zece minute consacrate ultimelor declaraţii, el reveni la Indiana şi continuă să treacă în revistă eşecurile înregistrate acolo de Tarry pe durata singurului său mandat. Deducţia era simplă şi foarte eficientă: Dacă omul nu se descurcase în Indiana, cum putea să conducă întreaga ţară?

– N-am de gînd să-i critic pe oamenii din Indiana, spuse el la un moment dat. De fapt, ei au avut înţelepciunea de a-i da voie domnului Tarry să-şi vadă de viaţa personală după un singur mandat. Şi-au dat seama că prestaţia lui a fost lamentabilă. De aceea, cînd guvernatorul şi-a exprimat dorinţa de a fi reales, a primit doar treizeci şi opt la sută din voturi. Treizeci şi opt la sută! Ar trebui să avem încredere în oamenii din Indiana. Îl cunosc bine pe acest om şi au văzut cît poate ca guvernator. Au comis o greşeală, dar au reparat-o cu prima ocazie. Ar fi trist dacă şi restul ţării ar face acum aceeaşi greşeală.

Sondajele efectuate imediat după emisiune îl creditară pe Lake cu o puternică ascensiune. D-PAC chestionă o mie de alegători la puţine minute după încheierea dezbaterii. Aproape şaptezeci la sută dintre ei spuseră că îl preferau pe Lake.

În timpul unui zbor la o oră tîrzie de la Pittsburgh la Wichita, la bordul lui Air Lake se destupară cîteva sticle de şampanie şi se încinse o mică petrecere. Rezultatele de la sondajele ulterioare emisiunii continuau să sosească, fiecare mai bun decît precedentul, iar starea de spirit era euforică.

Lake nu interzisese alcoolul la bordul avionului său, dar avusese grijă să descurajeze consumul susţinut. Dacă se întîmpla ca un membru al staffului să bea un pahar, o făcea repede şi pe furiş. Însă existau ocazii pe care trebuia să le sărbătoreşti. Congresmanul însuşi savură două pahare de şampanie. Erau de faţă doar oamenii cei mai apropiaţi. Lake le mulţumi, îi felicită şi

apoi, ca să se mai distreze nițel, se uită împreună cu ei la o reluare a momentelor principale ale dezbaterii, în timp ce se mai deschidea o sticlă. Efectuară cîte un stop-cadru de fiecare dată cînd guvernatorul Tarry avea o expresie buimacă, iar rîsetele creșcură din ce în ce mai mult.

Însă petrecerea nu ținu mult, din cauza oboselii care îi cuprinse pe toți. De săptămîni bune, oamenii aceia dormeau doar cîte cinci ore pe noapte. Majoritatea nu apucaseră nici atît în noaptea de dinaintea dezbaterii. Lake însuși era frînt. Termină al treilea pahar, fiind pentru prima oară în mulți ani că băuse atît, și se instală mai bine în fotoliul înclinat și acoperit cu o cuvertură grea. Ceilalți se tolăniseră peste tot în întunericul cabinei.

Nu reuși să adoarmă, așa cum i se întîmpla de obicei cînd zbura. Avea o mulțime de probleme pe cap și o mulțime de griji. Dar totodată îi fu imposibil să nu savureze victoria repurtată cu ocazia dezbaterii și, în timp ce se agita sub cuvertură, își repetă cele mai bune replici ale serii. Fusese strălucit, lucru pe care nu era dispus să-l recunoască în fața nimănui.

Nominalizarea era ca și a lui. Avea să fie prezentat în cadrul convenției, iar apoi, timp de patru luni, avea să-l înfrunte pe vicepreședinte în cea mai autentică tradiție americană.

Aprinse mica lumină pentru citit de deasupra capului. Mai exista cineva care făcuse același lucru, ceva mai în față, lîngă cabina piloților. Încă un insomniac care se decisese să aprindă lumina. Ceilalți sforăiau deja sub pături, încercînd să recupereze la înălțime restanțele de somn acumulate la sol.

Lake își deschise servieta și scoase o mapă subțire din piele în care se aflau cărțile poștale personalizate pentru corespondență. Erau de formatul zece pe șaisprezece, foarte deschise la culoare și avînd scris „Aaron Lake" în partea de sus, cu un tip de literă veche și de un gri-închis. Cu ajutorul unui stilou Mont Blanc vechi și cu peniță groasă, îi trimise un mesaj scurt fostului său coleg de cameră din anii colegiului, actualmente profesor de latină la un mic colegiu din Texas. Apoi mulțumi moderatorului dezbaterii și coordonatorului de campanie din Oregon. Lui Lake îi plăceau romanele lui Clancy. Tocmai îl

terminase pe cel mai recent (şi cel mai gros deocamdată), aşa că îi adresă felicitări autorului.

Uneori mesajele lui erau mai lungi, iar din acest motiv aveau şi cărţi poştale simple, de aceeaşi dimensiune şi culoare, dar fără numele expeditorului. Se uită în jur ca să se asigure că dormea toată lumea, după care scrise repede:

Dragă Ricky,

Cred că e mai bine să punem punct corespondenţei noastre. Îţi doresc să-ţi meargă bine în centrul de recuperare.

Cu sinceritate, Al

Trecu destinatarul pe un plic nemarcat. Adresa de la Aladdin North îi veni din memorie. Pe urmă se întoarse la cărţile poştale personalizate şi scrise o serie de mesaje de mulţumire pentru cei care cotizaseră masiv pentru campanie. Compuse douăzeci de asemenea mesaje înainte să simtă efectiv oboseala. Lăsînd cărţile poştale în faţa lui şi lumina pentru citit aprinsă, ceda într-un tîrziu şi după cîteva minute adormi.

Somnul dură mai puţin de o oră, după care cîteva voci panicate îl treziră. Luminile erau aprinse, oamenii se agitau în jurul lui, iar întreaga porţiune a avionului fusese învăluită în fum. Din cabina piloţilor se auzea întruna o sonerie stridentă şi, după ce-şi reveni, Lake îşi dădu seama că botul avionului era îndreptat în jos. În clipa cînd măştile de oxigen coborîră de undeva de sus, toată lumea intră în panică. După atîţia ani în care stewardesele efectuaseră demonstraţii standard înainte de decolare, iată că în sfîrşit aveau să folosească blestemăţiile alea. Lake şi-o puse pe cea din dreptul lui şi inspiră puternic.

Pilotul anunţă efectuarea unei aterizări forţate în St. Louis. Luminile pîlpîiră, iar cineva scoase un ţipăt. Lake ar fi vrut să se plimbe printre oameni şi să-i liniştească, însă nu putea din cauza măştii. În secţiunea din spate se găseau vreo douăzeci şi cinci de reporteri şi tot atîţia lucrători din Serviciul Secret.

Poate că acolo în spate măştile de oxigen nu au fost coborîte, îşi zise el, simţindu-se vinovat.

Fumul se îngroşă, iar luminile se micşorară. După instalarea panicii, Lake reuşi să nu-şi piardă cumpătul şi să rămînă cu capul pe umeri, fie şi pentru cîteva clipe. Îşi strînse rapid cărţile poştale şi plicurile. Cea adresată lui Ricky îi atrase atenţia suficient de mult ca s-o vîre în plicul cu destinaţia Aladdin North. Îl lipi şi apoi puse mapa de piele la loc în servietă. Luminile mai pîlpîiră o dată, după care se stinseră definitiv.

Fumul le ardea ochii şi le încălzea chipurile. Avionul cobora cu viteză. Din cabina de zbor se auzea vaietul strident al semnalelor de alarmă.

Nu-i adevărat, îşi zise Lake, încleştîndu-şi mîinile pe braţele fotoliului. Tocmai cînd sînt pe punctul de-a fi ales preşedinte al Statelor Unite. Se gîndi la Rocky Marciano, Buddy Holly, Otis Redding, Thurman Munson, la senatorul Tower din Texas şi la Mickey Leland, un prieten din Houston. Mai nou, la JFK jr. şi la Ron Brown.

Deodată aerul se răci, iar fumul se împrăştie cu mare viteză. Coborîseră sub trei mii trei sute de metri, iar pilotul reuşise să asigure aerisirea interiorului. Avionul reveni la orizontală şi de la geamuri pasagerii văzură luminile de la sol.

– Vă rog să nu vă daţi jos măştile de oxigen, li se adresă pilotul pe întuneric. O să aterizăm peste cîteva minute. În mod normal, n-ar trebui să avem evenimente neplăcute.

N-ar trebui? Îi arde de bancuri, îşi zise Lake. Abia aştepta să meargă la toaletă.

Pasagerii răsuflară uşuraţi, dar îşi reveniră anevoie. Cu puţin înainte de contactul cu pista, Lake văzu girofarurile a o sută de vehicule deplasate urgent la faţa locului. Avionul sări uşor în momentul contactului, ca la mai toate aterizările, iar cînd opri la capătul pistei, ieşirile în caz de forţă majoră se deschiseră imediat.

Lumea se strădui să nu se calce în picioare şi după cîteva minute toţi pasagerii intrară în grija echipelor de intervenţie care îi conduseră repede la ambulanţe. Incendiul produs în magazia de bagaje a Boeingului continuă să se extindă chiar şi în clipa aterizării. În timp ce Lake se îndepărta în fugă de avion, brigăzile de pompieri se apropiară în cea mai mare viteză. Fumul ieşea de undeva de sub aripi.

Încă vreo cîteva minute şi muream cu toţii, constată Lake în gînd.

– N-a lipsit mult, domnule, îi spuse un medic de la ambulanţă care începuse să alerge cot la cot cu el.

Lake îşi strînse la piept servieta în care se aflau scrisorile şi abia atunci îl apucă groaza.

Pericolul prin care trecuse Lake şi obligatoriul baraj mediatic de după aceea nu-i sporiră spectaculos popularitatea. Dar, fireşte puţină reclamă nu avea cum să strice. Congresmanul apăru la toate programele de ştiri ale dimineţii, ba comentînd victoria decisivă obţinută în faţa guvernatorului Tarry, ba oferind amănunte despre ceea ce ar fi putut fi ultimul lui zbor.

– Cred c-o să merg cu autobuzul cîtva timp de-acum încolo, spuse el rîzînd.

Făcu apel la tot umorul de care era în stare şi privi lucrurile cu detaşare, ca şi cum n-ar fi cine ştie ce. Membrii staffului avură o altă versiune, cu măşti de oxigen din care se inhala pe întuneric, în timp ce fumul era din ce în ce mai dens şi mai încins. La rîndul lor, reporterii de la bord se dovediră a fi nişte surse de informaţii nerăbdătoare şi descriseră în amănunt teroarea care cuprinsese avionul.

Teddy Maynard privi totul de la el din buncăr. Trei dintre oamenii lui urcaseră la bord, iar unul îl sunase de la spitalul din St. Louis.

Era un eveniment cît se poate de ciudat. Pe de o parte, Teddy credea în continuare în importanţa unui mandat prezidenţial al lui Aaron Lake. De el depindea siguranţa întregii naţiuni.

Pe de altă parte, prăbuşirea avionului n-ar fi fost o catastrofă. Lake şi viaţa lui dublă ar fi dispărut, iar în felul ăsta i s-ar fi luat o piatră de pe inimă. Guvernatorul Tarry constatase pe propria piele care era puterea unor fonduri nelimitate. Teddy ar fi putut să încheie o înţelegere cu el, dîndu-i timp să cîştige în noiembrie.

Dar iată că Lake supravieţuise şi era pe cai mai mari ca niciodată. Chipul lui bronzat apărea pe prima pagină a tuturor ziarelor şi în prim-plan la toate posturile de televiziune. Campania lui evoluase mult mai rapid decît visase Teddy.

Dar atunci de unde şi pînă unde o asemenea îngrijorare între pereţii buncărului? De ce nu sărbătoarea şi Teddy succesul?

Fiindcă îi rămăsese de rezolvat misterul Frăţiei. Şi nu putea să înceapă să ucidă oameni din senin.

25

Cei de la Documente folosiră acelaşi laptop la care compuseseră ultima scrisoare pentru Ricky. Cea de acum fu concepută de Deville personal şi aprobată de domnul Maynard. În ea se scriau următoarele:

Dragă Ricky,

Am veşti bune în legătură cu detaşarea ta la pensiunea din Baltimore. Dă-mi cîteva zile şi cred că o să pot să-ţi fac rost de o slujbă. E ceva cu studii medii, nu ies prea mulţi bani, dar e un început bun.

Îţi sugerez s-o luăm ceva mai încet decît doreşti. Eventual un prînz în doi la început, ca să vedem exact cum stăm. Nu sînt genul care dă buzna.

Sper că te descurci. O să-ţi scriu săptămîna viitoare ca să-ţi spun mai multe despre post. Mai rezistă.

Gînduri bune, Al

Singurul cuvînt scris de mînă era „Al". Pe plic fu aplicat un timbru din D.C., iar scrisoarea plecă par avion şi îi fu înmînată personal lui Klockner în Neptune Beach.

Întîmplător, Trevor se afla la Fort Lauderdale, unde – în mod ciudat – se ocupa de nişte probleme juridice, aşa că scrisoarea rămase două zile în căsuţa poştală închiriată prin Aladdin North. După ce se întoarse, rupt de oboseală, se opri la birou atîta cît să

se ia la ceartă cu Jan, ieşi valvîrtej, se urcă din nou în maşină şi se duse direct la poştă. Spre încîntarea lui, căsuţa poştală era plină. Aruncă pliantele, iar pe urmă merse aproape un kilometru pînă la oficiul din Atlantic Beach şi controlă căsuţa poştală închiriată prin Laurel Ridge, selectul centru de recuperare în care fusese internat Percy.

După ce fu strînsă toată corespondenţa (şi spre marea nemulţumire a lui Klockner), Trevor plecă la Trumble. Îşi sună agentul de pariuri de pe drum. În trei zile pierduse două mii cinci sute de dolari la hochei, un sport despre care Spicer nu ştia nimic şi pe care refuzase să parieze. Trevor fusese obligat să-şi aleagă singur favoriţii, iar rezultatele fuseseră uşor de prevăzut.

Spicer nu era disponibil în clipa aceea la Trumble, aşa că în locul lui la vorbitor îşi făcu apariţia Beech. Cei doi realizară obişnuitul schimb de scrisori – opt ieşiri şi paisprezece intrări.

– Cum rămîne cu Brant din Upper Darby? întrebă Beech, uitîndu-se la plicuri.

– Păi cum să rămînă?

– Cine e? Vrem să-l ardem.

– Încerc să aflu în continuare. Am lipsit din oraş cîteva zile.

– Rezolvă cît mai repede, bine? S-ar putea să fie cel mai mare tun de pînă acum.

– Mîine asta fac.

Beech nu nutrea nici un fel de gînduri legate de Las Vegas şi nu voia să joace cărţi. Trevor plecă după douăzeci de minute.

Cu mult după ce ar fi trebuit să ia cina şi după ora de închidere a bibliotecii, membrii Frăţiei rămaseră închişi la ei în cămăruţă, vorbind puţin, evitînd să se uite unul la altul, stînd cu ochii pironiţi pe pereţi şi cufundaţi în gînduri.

Pe masă se găseau trei scrisori. Una fusese compusă pe laptopul lui Al şi timbrată cu două zile în urmă în D.C. A doua era biletul de mînă trimis de Al, în care se punea punct corespondenţei cu Ricky şi care avea un timbru pus cu trei zile în urmă în St. Louis. Cele două se contraziceau flagrant şi era limpede că nu fuseseră scrise de acelaşi om. Cineva începuse să le umble prin corespondenţă.

Cea de-a treia scrisoare îi blocase definitiv. O citiseră de cîteva ori – pe rînd, împreună, în liniște și în cor. Îi pipăiseră colțurile, o ținuseră în lumină și chiar o mirosiseră. Avea un iz vag de fum, la fel ca plicul și biletul de la Al pentru Ricky.

Fusese scrisă cu cerneală, datată 18 aprilie, ora 1.20 noaptea, și adresată unei femei pe nume Carol.

Dragă Carol,

Ce seară minunată! Dezbaterea a mers cum nu se poate mai bine, în parte datorită ție și voluntarilor din Pennsylvania. Mii de mulțumiri! Hai să mai forțăm un pic și să cîștigăm. Am luat deja avans în Pennsylvania, totul e să ni-l păstrăm. Ne vedem săptămîna viitoare.

Semnatarul era Aaron Lake. Cartea poștală avea trecut numele lui în partea de sus. Scrisul era același de pe bilețelul sec pe care i-l trimisese Al lui Ricky.

Plicul îi era adresat lui Ricky de la Aladdin North, iar cînd îl deschise, Beech nu observă a doua carte poștală lipită de prima. Apoi însă căzu pe masă și, ridicînd-o, văzu numele „Aaron Lake" gravat cu negru.

Asta se întîmplase pe la patru după-masa, la puțin timp după plecarea lui Trevor. Vreme de aproape cinci ore cei trei studiaseră corespondența, iar acum erau aproape siguri că: a) scrisoarea compusă pe laptop era un fals și semnătura lui „Al" aparținea cuiva care se pricepea la asemenea făcături; b) semnătura falsificată a lui „Al" era practic aceeași cu originalul, ceea ce însemna că la un moment dat falsificatorul avusese acces la corespondența lui Ricky cu Al; c) mesajele către Ricky și Carol fuseseră scrise de mînă de către Aaron Lake și d) biletul adresat lui Carol le parvenise evident din greșeală.

Mai presus de orice însă, Al Konyers și Aaron Lake erau unul și același.

Mica lor escrocherie îl prinsese în cursă pe cel mai cunoscut politician din țară.

Existau și alte probe, mai puțin relevante, care confirmau identitatea lui Lake. Punctul lui de contact era o căsuță poștală

din zona D.C.-ului, locul unde congresmanul îşi petrecea cea mai mare parte a timpului. Dat fiind că era o figură proeminentă, care depindea în permanenţă de preferinţele şi capriciile alegătorilor, era foarte probabil să se ascundă în spatele unui pseudonim. Mai mult, folosise o maşină cu imprimantă ca să nu-şi divulge scrisul de mînă. Şi nu trimisese nici o poză, un alt semn că avea multe de ascuns.

Se uitaseră prin ultimele ziare din bibliotecă pentru a se lămuri în privinţa datelor. Mesajele scrise de mînă fuseseră trimise din St. Louis la o zi după dezbatere, cînd Lake ajunsese acolo fiindcă avionul personal luase foc.

Părea momentul ideal pentru întreruperea schimbului de scrisori. Începuse corespondenţa înainte de a intra în cursă. În trei luni trecuse ca o furtună prin toată ţara şi devenise celebru. Iar în momentul de faţă avea extrem de mult de pierdut.

Încet, fără să-i intereseze cît timp pierdeau, cei trei se pregătiră să-l abordeze pe Aaron Lake. Iar cînd varianta de atac li se păru fără fisuri, încercară s-o demonteze. Cel mai puternic contraargument îi aparţinu lui Finn Yarber.

Şi dacă exista cineva din stafful lui Lake care avea acces la hîrtia lui de scris? presupuse el. Nu era o întrebare rea, aşa că fu nevoie de aproape o oră de discuţii. N-ar face Al Konyers un asemenea lucru ca să se ascundă? Dacă locuia în apropiere de D.C. şi lucra pentru Lake? Nu era exclus ca politicianul, un om foarte ocupat, să aibă destulă încredere într-un asistent şi să-i lase în grijă scrierea mesajelor personale. Yarber nu ţinea minte să fi conferit o asemenea autoritate vreunui asistent pe vremea cînd fusese judecător la Curtea Supremă. Beech nu lăsase pe nimeni să-i compună mesajele şi scrisorile. Spicer nu glumise în viaţa lui cu lucrurile astea. De aceea fusese inventat telefonul.

Dar Yarber şi Beech nu avuseseră parte de stresul şi consumul nervos al vreunei activităţi care să semene cît de cît cu o campanie prezidenţială. Fuseseră oameni ocupaţi la vremea lor, constatară ei cu tristeţe, dar nu se comparau cu Lake.

Se putea pleca de la ideea că era un asistent al congresmanului. Deocamdată era perfect acoperit, fiindcă nu le spusese aproape nimic. Nici o fotografie. Doar cîteva detalii vagi despre

carieră şi familie. Îi plăceau filmele vechi şi mîncarea chinezească, cam atît reuşiseră să scoată de la el. Konyers se afla pe lista de corespondenţi la care cei trei aveau de gînd să renunţe în scurt timp fiindcă era prea timid. Dar atunci de ce să vrea el însuşi să pună punct relaţiei în clipa aceea?

Nu aveau nici un răspuns la îndemînă.

Şi oricum, era o ipoteză subţire. Beech şi Yarber conchiseră că nici un om aflat în situaţia lui Lake, cu şanse mari de a ajunge preşedintele Statelor Unite, nu i-ar fi permis cuiva să-i scrie şi să-i semneze mesajele personale. Lake avea o sută de angajaţi care se puteau ocupa de rapoarte şi scrisori, urmînd ca el să le semneze după o parcurgere rapidă.

Spicer pusese o întrebare şi mai serioasă. De ce să-şi fi asumat Lake riscurile unui mesaj scris de mînă? Scrisorile lui de pînă atunci fuseseră tipărite pe hîrtie albă simplă şi vîrîte în plicuri de aceeaşi culoare şi calitate. Cei trei îi miroseau pe laşi după papetăria folosită, iar Lake se dovedise la fel de slab de înger ca toţi cei care răspunseseră la anunţul lor din revistă. Dat fiind că ducea o campanie costisitoare, existau fără îndoială o mulţime de procesoare de cuvinte, maşini de scris şi laptopuri din ultima generaţie.

Ca să afle răspunsul, membrii Frăţiei se întoarseră la puţinele probe de care dispuneau. Mesajul pentru Carol fusese scris la 1.20 noaptea. Conform unuia dintre ziare, aterizarea forţată avusese loc în jur de 2.15, la mai puţin de o oră.

– L-a scris în avion, spuse Yarber. Era tîrziu, la bord se găseau mulţi oameni, ziarul zice că vreo şaizeci, erau obosiţi cu toţii şi poate că n-a avut de unde să facă rost de-un computer.

– Atunci de ce n-a aşteptat? interveni Spicer, dovedindu-se excelent în materie de întrebări la care nimeni (şi în primul rînd el) nu putea răspunde.

– A greşit. Şi-a zis că a fost deştept, şi chiar a fost. Dar s-a întîmplat să încurce borcanele.

– Priviţi lucrurile în ansamblu, zise Beech. Are numirea în buzunar. Tocmai şi-a desfiinţat adversarul în direct pe postul naţional şi s-a convins în fine că o să-şi vadă numele pe buletinele de vot în noiembrie. Numai că are un secret. Îl are pe

Ricky, iar de cîteva săptămîni încoace se tot gîndeşte cum să procedeze cu el. Băiatul o să fie eliberat, vrea să aibă o întîlnire şi-aşa mai departe. Lake simte presiunea din ambele părţi – dinspre Ricky şi dinspre forul lui lăuntric, care îi spune că se prea poate să ajungă preşedinte. Aşa că se hotărăşte să renunţe la Ricky. Îi scrie un bileţel care are o şansă la un miliard să ajungă în altă parte, dar pe urmă avionul ia foc. Face o greşeală măruntă, care se transformă în cea mai mare boacănă a vieţii.

– Şi habar n-are, adăugă Yarber. Deocamdată.

Teoria lui Beech fu asimilată încet de membrii Frăţiei în tăcerea grea din cămăruţă. Gravitatea descoperirii făcute se simţea în spatele fiecărui cuvînt şi gest. Trecură cîteva ore înainte ca situaţia să fie percepută la adevărata ei dimensiune.

Următorul lucru nedumeritor care se cerea discutat era existenţa cuiva care îşi vîrîse nasul în corespondenţă. Cine era? Şi ce motiv avea? Cum fuseseră interceptate scrisorile? Enigma părea irezolvabilă.

Porniră din nou de la ideea că făptaşul era cineva din imediata apropiere a lui Lake, poate un asistent care avea acces la diverse documente şi care dăduse peste scrisori din nimereală. Şi poate că încerca să-l apere pe Lake de Ricky, intervenind în corespondenţă şi sperînd să reuşească într-o bună zi să pună capăt relaţiei.

Însă existau prea multe necunoscute şi mai aveau nevoie de probe. Cei trei se scărpinară în cap, îşi roaseră unghiile şi în cele din urmă recunoscură că noaptea ar fi putut fi un sfetnic bun. Deocamdată nu puteau pune la cale următoarea mutare fiindcă la momentul respectiv existau mai multe ghicitori decît răspunsuri.

Dormiră puţin, iar la şase şi cîteva minute, cînd se întîlniră din nou, ţinînd în mînă pahare de plastic pline cu cafea neagră, erau neraşi şi aveau ochii roşii. Încuiară uşa, scoaseră scrisorile le dispuseră pe masă exact aşa cum fuseseră înainte de a merge la culcare şi căzură pe gînduri.

– Cred că trebuie să verificăm căsuţa poştală din Chevy Chase, spuse Spicer. E o chestie uşoară, sigură şi de obicei rapidă. Trevor a fost în stare s-o facă aproape peste tot. Dacă

ştim cine o închiriază, primim răspunsuri la o mulţime de întrebări.

– E greu de crezut că un om ca Aaron Lake ar putea închiria o căsuţă poştală ca să ascundă asemenea scrisori, fu de părere Beech.

– Nu mai e acelaşi Aaron Lake, zise Yarber. Cînd a închiriat căsuţa poştală şi a început să-i scrie lui Ricky, era un simplu congresman, unul din patru sute treizeci şi cinci. Nu auzise nimeni de el. Acum lucrurile s-au schimbat cu o sută optzeci de grade.

– Şi tocmai de asta încearcă să pună capăt relaţiei, explică Spicer. La ora asta, situaţia e cu totul alta. Are infinit mai mult de pierdut.

Primul pas era să-l pună pe Trevor să facă nişte cercetări legate de căsuţa poştală din Chevy Chase.

Al doilea pas nu era la fel de precis. Cei trei erau îngrijoraţi de posibilitatea ca Lake – presupuseseră că Lake era Al şi invers – să îşi fi dat seama c-o zbîrcise cu scrisorile. Avea zeci de milioane de dolari (lucru pe care Frăţia nu-l trecuse cu vederea) şi putea foarte uşor să pună la bătaie o parte din ei ca să-i dea de urmă lui Ricky. Dată fiind miza uriaşă, Lake ar fi fost în stare de aproape orice ca să-l neutralizeze pe Ricky, în condiţiile în care ar fi sesizat greşeala comisă.

Aşa stînd lucrurile, membrii Frăţiei se gîndiră dacă nu era mai bine să compună o scrisoare în care Ricky să-l implore pe Al să nu-i trîntească uşa în nas. Amărîtul avea nevoie de prietenie, atîta tot. Scopul unui asemenea mesaj era să dea impresia că totul era în regulă şi că nu se întîmplase nimic neobişnuit. Cei trei sperau ca Lake să-l citească, să se scarpine în cap şi să se întrebe unde Dumnezeu ajunsese bileţelul ăla pentru Carol.

Pînă la urmă, deciseră că ar fi fost o prostie, fiindcă mai exista cineva care le citea scrisorile. Pînă cînd aflau cine, nu puteau să mai rişte să ia legătura cu Al.

Îşi terminară cafelele şi se îndreptară spre sala de mese. Mîncară singuri nişte cereale, fructe şi iaurt – alimente sănătoase, fiindcă peste puţin timp aveau să trăiască din nou în libertate. Făcură patru ture de pistă în aerul curat al dimineţii; într-un ritm

convenabil, după care se întoarseră în cămăruţă şi se adînciră din nou în gînduri.

Bietul Lake. Colinda dintr-un stat în altul, însoţit în permanenţă de cincizeci de oameni, întîrziind la trei întîlniri odată, şi avînd doisprezece asistenţi care-i şopteau mereu ceva la ureche. Nu avea timp să gîndească singur.

Pe cînd Frăţia avea toată ziua la dispoziţie – ore întregi în care să pună la punct tot felul de planuri şi combinaţii. Era o competiţie inegală.

26

La Trumble existau două tipuri de telefoane: sigure şi nesigure. Teoretic, toate apelurile efectuate pe liniile nesigure erau înregistrate şi studiate de nişte spiriduşi pitiţi undeva într-o cabină, care nu făceau decît să asculte un milion de ore de pălăvrăgeală fără noimă. În realitate, doar o jumătate din apeluri erau trase efectiv pe bandă, în mod aleatoriu, şi numai cinci la sută ajungeau cu adevărat la urechile vreunuia dintre angajaţii închisorii. Nici chiar guvernul federal nu era în stare să angajeze un număr suficient de mare de spiriduşi care să acopere toate convorbirile.

Despre narcotraficanţi se ştia că îşi dirijau bandele vorbind pe linii nesigure. Şefii mafioţi aveau reputaţia că ordonau lichidarea rivalilor folosindu-se de acelaşi mijloc de comunicare. Probabilitatea surprinderii lor era extrem de redusă.

Liniile sigure erau mai puţine la număr, iar legea spunea că erau scutite de filaj. La ele aveau acces doar avocaţii şi numai în prezenţa unui paznic postat în apropiere.

Cînd în cele din urmă îi veni şi lui Spicer rîndul să vorbească pe o linie sigură, paznicul avusese grijă să se îndepărteze.

– Biroul de avocatură, răsună formula de întîmpinare din lumea liberă.

– Sînt Joe Roy Spicer, sun de la Trumble şi aş dori să vorbesc cu Trevor.

– Doarme.

Era unu şi jumătate ziua.

– Atunci fă bine şi trezeşte-l pe ticălos, mîrîi Spicer.

– Staţi puţin.

– Vrei să te grăbeşti? Vorbesc de la telefonul închisorii.

Joe Roy se uită în jur şi se întrebă, nu pentru prima oară, peste ce fel de avocat nimeriseră.

– De ce-ai sunat? fură primele cuvinte ale lui Trevor.

– N-are-a face. Scoală-te din somn şi pune-te pe treabă. Vrem să faci ceva pentru noi, dar repede.

În clipa aceea, în locuinţa închiriată vizavi de biroul lui Trevor lumea se pusese deja în mişcare. Era primul apel de la Trumble.

– Ce anume?

– Trebuie verificată o căsuţă poştală. Urgent. Şi vrem să te duci şi să n-o scapi din ochi. Nu pleca de-acolo pînă nu rezolvi.

– De ce tocmai eu?

– Treci la treabă, dar-ar dracii, ai înţeles? S-ar putea să fie tunul cel mare.

– Unde e?

– Chevy Chase, Maryland. Notează-ţi. Al Konyers, C.P. 455, Mailbox America, 39380 Western Avenue, Chevy Chase. Grijă mare, s-ar putea ca tipul să aibă ceva prieteni şi nu m-aş mira să fie deja cineva cu ochii pe căsuţă. Ia bani la tine şi angajează doi detectivi de nădejde.

– Am foarte mult de lucru.

– Ştiu şi-mi pare rău că te-am trezit. Fă-o acum, Trevor. Pleacă azi. Şi nu te-ntoarce pînă nu afli cine-a închiriat căsuţa.

– Bine, în regulă.

Spicer închise, după care Trevor îşi puse picioarele la loc pe masă şi păru hotărît să adoarmă din nou. Însă de fapt medită asupra situaţiei. După o clipă îi strigă lui Jan să se intereseze de zborurile cu destinaţia Washington.

În paisprezece ani de filaj, Klockner nu mai văzuse atît de mulţi oameni supraveghind un individ care făcea atît de puţin. Îl sună repede pe Deville la Langley, iar apoi falşii chiriaşi intrară în acţiune. Era momentul spectacolului cu Wes şi Chap.

Wes trecu strada şi intră pe uşa neunsă şi scorojită a biroului domnului L. Trevor Carson, avocat şi consilier. Era îmbrăcat cu pantaloni kaki, un jerseu croşetat de mînă şi tenişi fără şosete, iar cînd îi adresă obişnuitul simulacru de zîmbet, Jan nu-şi dădu seama dacă avea în faţă un localnic sau un turist.

– Cu ce vă pot fi de folos? întrebă ea.

– Trebuie neapărat să-l văd pe domnul Carson, spuse Wes cu o undă de disperare în glas.

– Aveţi programare? se interesă ea, ca şi cum şeful direct ar fi fost atît de ocupat, încît nici chiar ea nu-i mai putea ţine evidenţa întîlnirilor.

– Ăă... nu, e ceva urgent.

– Este foarte prins, zise secretara, iar Wes aproape că auzi hohotele din locuinţa închiriată de peste drum.

– Vă rog, trebuie să stau de vorbă cu dînsul.

Jan îşi dădu ochii peste cap şi nu se clinti.

– În ce problemă?

– Tocmai mi-am înmormîntat soţia, spuse el, cît pe-aci să izbucnească în plîns, iar Jan dădu în sfîrşit primul semn de îmblînzire.

– Îmi pare rău, zise ea, adăugînd în gînd: Amărîtul.

– A murit într-un accident de maşină pe I-95, cum ieşi din Jacksonville spre nord.

Între timp, Jan se ridicase, iar acum chiar regreta că nu avea cafea proaspătă.

– Îmi pare tare rău, repetă ea. Cînd s-a întîmplat?

– Acum douăsprezece zile. Un prieten mi l-a recomandat pe domnul Carson.

Halal prieten, fu cît pe-aci să spună Jan.

– Vreţi o cafea? întrebă ea, închizînd flaconul cu ojă.

Acum douăşpe zile, îşi zise apoi în gînd. Ca toate secretarele de ispravă ale avocaţilor, citea ziarele foarte atentă la accidente. Nu se ştia cine putea să intre pe uşă.

Atîta doar că uşa lui Trevor rămăsese închisă. Pînă azi.

– Nu, mulţumesc, spuse Wes. A fost lovită de un camion Texaco. Şoferul era beat.

– Dumnezeule! exclamă Jan, ducîndu-şi mîna la gură.

Pînă şi Trevor s-ar fi putut ocupa de aşa ceva. Chiar aici, în secretariat, se iveau posibilităţi serioase de cîştig, iar tîmpitul ăla stătea la el în cameră şi trăgea la aghioase, cu burta plină după prînz.

– Şeful se ocupă de o depoziţie, zise ea. Să văd dacă pot să intru peste el. Staţi jos, vă rog.

Îi veni să încuie uşa de la intrare, ca să nu aibă pe unde să fugă.

– Mă cheamă Yates. Yates Newman, rosti el, încercînd s-o ajute.

– A, da, spuse ea, ieşind grăbită în vestibul.

Bătu politicos la uşa lui Trevor, iar apoi intră.

– Scoală-te, boule! şuieră ea printre dinţi, suficient de tare ca s-o audă şi Wes de dincolo.

– Ce s-a-ntîmplat? întrebă Trevor, ridicîndu-se şi gata să se ia la bătaie.

De fapt, nu dormea. Tocmai terminase de citit un număr vechi din *People*.

– Surpriza secolului! Te caută un client.

– Cine e?

– Un tip a cărui nevastă a fost călcată de un camion Texaco acum douăşpe zile. Vrea să te vadă imediat.

– E aici?

– Da. Greu de crezut, nu? Sînt trei mii de avocaţi în Jacksonville, iar nenorocitul dă taman peste tine. Cică i te-a recomandat un prieten.

– Ce i-ai zis?

– Că e cazul să-şi găsească nişte prieteni mai de Doamne-ajută.

– Vorbesc serios, ce i-ai zis?

– Că te ocupi de o depoziţie.

– N-am mai avut aşa ceva de opt ani. Du-l cu preşul.

– Nu te-agita. Îi fac o cafeluţă, iar tu prefă-te că termini ceva foarte important. Ce-ar fi să aranjezi niţel pe-aici?

– Ai grijă să nu plece.

– Şoferul de la Texaco era beat, îi spuse Jan, deschizînd uşa. Măcar de data asta n-o da în bară.

Trevor înlemni, făcu ochii mari, căscă gura şi mintea amorţită i se trezi brusc la viaţă. Era vorba de o treime din două, patru sau chiar zece milioane, dacă individul fusese într-adevăr beat şi se accepta plata despăgubirilor. Ar fi vrut să facă măcar puţină ordine pe masa de lucru, dar îi fu imposibil să se mişte.

Wes se uita pe fereastra de la camera din faţă, căutîndu-şi amicii cu privirea. Stătea cu spatele la vestibulul din direcţia căruia îi ajungea la urechi dialogul celor doi şi se chinuia să rămînă serios. Auzi un zgomot de paşi, după care Jan îl anunţă:

– Domnul Carson vă primeşte imediat.

– Mulţumesc, spuse el încet, fără să se întoarcă.

Bietul de el, e distrus, îşi zise Jan, intrînd apoi în bucătăria murdară ca să pună de cafea.

Depoziţia luă sfîrşit cît ai clipi din ochi, iar ceilalţi participanţi la discuţie dispărură ca prin minune, fără să lase nici o urmă. Wes se lăsă condus de secretară la biroul înghesuit al lui Trevor, după care se făcură prezentările. Jan aduse cafea proaspătă, iar după plecarea ei Wes formulă o cerere neobişnuită.

– Aveţi pe-aici vreun loc unde se poate comanda un *latte* mai tare?

– Sigur, cum să nu, răspunse Trevor, dînd impresia că vrea să rostească toate cuvintele simultan. Există un local căruia-i zice Beach Java la două străzi de-aici.

– Aţi putea s-o trimiteţi pe secretară să-mi aducă unul?

Bineînţeles. Orice!

– Fireşte. Normal sau mare?

– Normal.

Trevor o zbughi din birou, iar după cîteva secunde Jan dădu buzna pe uşa de la intrare şi o luă la fugă pe stradă. După ce dispăru din vedere, Chap ieşi din locuinţa închiriată şi se apropie de biroul lui Trevor. Uşa de la intrare era încuiată şi îi veni de hac cu o cheie pe care-o avea la el. După ce intră puse zăvorul, în aşa fel încît biata Jan să urce şi să nu poată intra, opărindu-se cu *latte*-ul fierbinte.

Chap străbătu vestibulul pe furiş şi intră pe neaşteptate în biroul avocatului.

– Pardon, vă rog, spuse Trevor.

– E-n regulă, e cu mine, rosti Wes.

Chap închise şi încuie uşa, după care scoase un pistol de calibrul 0,9 din haină şi aproape că-l îndreptă spre bietul Trevor, căruia îi ieşiră ochii din cap şi îi îngheţă inima în piept.

– Ce..., reuşi să îngaime avocatul cu o voce sugrumată de frică.

– Taci din gură, bine? spuse Chap, întinzîndu-i pistolul lui Wes, care stătea jos.

Ochii speriaţi ai lui Trevor urmăriră arma care fu pasată de la unul la altul, după care dispăru. Ce-am făcut? se întrebă el. Cine-s hăndrălăii ăştia? Mi-am plătit toate datoriile la pariuri.

Se mulţumi să-şi ţină gura, ştiind că trebuia să le facă pe plac celor doi.

Champ se sprijini de perete, foarte aproape de Trevor, de parcă ar fi fost gata să-i sară la beregată dintr-o clipă în alta.

– Avem un client, începu el. Un om bogat, care s-a trezit vîrît în şmecheria pusă la cale de tine şi de Ricky.

– Dumnezeule, murmură avocatul, pradă celui mai urît dintre coşmaruri.

– Ideea e grozavă, aprecie Wes. Să-i tapezi pe diverşi homosexuali bogaţi, care au un secret numai al lor. Şi să ştii precis că n-au cum să se plîngă. Ricky e oricum în închisoare, ce-ar mai avea de pierdut?

– E aproape perfect, spuse Chap. Pînă cînd agăţi pe cine nu trebuie, exact aşa cum ai făcut mătăluţă.

– Nu e şmecheria mea, rosti Trevor, cu o voce aflată cu două octave peste normal şi cu ochii căutînd în continuare pistolul.

– Aşa e, dar n-ar avea cum să funcţioneze fără tine, nu? întrebă Wes. Trebuie să existe un avocat corupt care să ducă şi să aducă scrisorile. Iar Ricky are nevoie de cineva care să depună banii unde trebuie şi să facă diverse investigaţii.

– Nu sînteţi poliţişti, aşa e? întrebă Trevor.

– Nu, lucrăm pentru cineva, răspunse Chap.

– Fiindcă dacă sînteţi poliţişti, n-aş mai scoate o vorbă de-acum încolo.

– Linişteşte-te, nu sîntem.

Între timp Trevor reîncepuse să respire şi să gîndească, şi deşi prima dintre aceste activităţi se desfăşura mai repede, pregătirea profesională îi veni în ajutor.

– Cred c-o să vă înregistrez, spuse el. În caz că totuşi sînteţi poliţişti.

– Am zis că nu sîntem.

– N-am încredere în poliţie şi-n special în FBI. Ştiu că agenţii ăştia au obiceiul să dea buzna aşa ca voi, să agite un pistol şi să jure că nu sînt agenţi. Şi cum nu-mi plac poliţiştii, ceva îmi spune c-o să vă înregistrez.

Fii pe pace, prietene, le veni să spună celor doi. Totul era înregistrat pe o peliculă color ultimul tip, cu ajutorul unei videocamere miniaturale din tavan, aflată la un metru şi ceva de locul unde se găseau cei trei. În plus, peste tot în biroul lui Trevor fuseseră montate microfoane, aşa că ori de cîte ori sforăia, rîgîia sau îşi pocnea degetele, cineva de vizavi îl auzea.

Pistolul apăru din nou. Wes îl ţinu cu ambele mîini şi-l studie cu grijă.

– Nu înregistrezi nimic, zise Chap. Cum ţi-am spus deja, lucrăm în interes personal. Iar la ora asta dictăm regulile.

Se mai apropie cu un pas de perete. Trevor îl privi cu un ochi, urmărindu-l pe Wes, cu celălalt.

– Adevărul e c-am venit în bună pace, rosti Chap.

– Şi ţi-am adus nişte bani, completă Wes, lăsînd din nou afurisitul ăla de pistol din mînă.

– Bani pentru ce? întrebă Trevor.

– Vrem să treci de partea noastră. Să apelăm la serviciile tale.

– De ce?

– Ca să ne ajuţi să ne protejăm clientul, îl lămuri Chap. Uite cum vedem noi lucrurile. Eşti complice la o escrocherie coordonată dintr-o închisoare federală, iar noi te-am descoperit. Putem să vorbim cu FBI-ul ca să te-nhaţe şi pe tine, şi pe clientul tău, după care ai avea de stat la zdup vreo treizeci de luni, poate chiar la Trumble, unde te-ai potrivi de minune. Ai fi exclus automat din barou, ceea ce înseamnă că ai pierde tot ce se află aici, continuă Chap, îmbrăţişînd cu un gest degajat talmeş-bal-

meşul, praful şi teancurile de dosare neatinse de ani de zile care se aflau în birou.

Wes preluă ştafeta la momentul oportun.

– Sîntem gata să mergem la FBI chiar în clipa asta şi probabil c-am reuşi să oprim corespondenţa să plece de la Trumble. Iar clientul nostru n-ar mai fi pus în situaţii neplăcute. Dar există un risc pe care ne-a spus că nu vrea să şi-l asume. Dacă Ricky mai are pe cineva tot la Trumble sau în libertate, cineva de care încă n-am reuşit să dăm şi prin care îl dă în vileag pe client drept răzbunare?

Chap începuse deja să clatine din cap.

– E prea riscant. Mai bine lucrăm cu tine, Trevor. Mai bine te cumpărăm şi punem cruce escrocheriei chiar din biroul ăsta.

– Nu pot fi cumpărat, spuse Trevor, nu foarte convingător.

– Atunci te închiriem pentru o perioadă, ce zici? făcu Wes. Nu sînt toţi avocaţii închiriaţi cu ora?

– Aşa o fi, dar îmi cereţi să-mi trădez un client.

– Clientul tău e un borfaş dintr-o închisoare federală care comite delict după delict. Iar tu eşti la fel de vinovat ca el. Hai să nu mai facem pe incoruptibilii.

– Cînd eşti delincvent, rosti Chap pe un ton grav, pierzi privilegiile care li se cuvin celor cinstiţi. Nu ne mai ţine predici. Ştim că singurul lucru care contează e mărimea sumei.

Preţ de o clipă, Trevor nu se mai gîndi nici la pistol, nici la permisul de liberă practică atîrnat puţin cam strîmb pe peretele din spatele lui. Aşa cum se obişnuise să facă ori de cîte ori avea de înfruntat o nouă neplăcere provocată de propria meserie, închise ochii şi visă la goeleta de treisprezece metri, ancorată în apa caldă şi lină a unui golf izolat, la fetele care făceau plajă fără sutien la nici o sută de metri de el şi la paharul din care sorbea tihnit pe punte, îmbrăcat la rîndul lui sumar. I se păru că simte apa sărată şi briza mîngîietoare, avînd pe buze gustul romului, iar în urechi chicotelile fetelor.

Deschise ochii şi încercă să-şi fixeze privirea asupra lui Wes, aflat de partea cealaltă a mesei de lucru.

– Cine-i clientul vostru? întrebă el.

– Nu aşa repede, spuse Chap. Întîi hai să facem tîrgul.

– Ce tîrg?

– Noi îţi dăm bani, iar tu începi să lucrezi ca agent dublu. Vrem să avem acces la toate. Îţi punem un microfon mic cînd te duci să-l vezi pe Ricky. Cercetăm toată corespondenţa. Iar tu nu faci nici o mişcare fără să discuţi mai întîi cu noi.

– De ce nu plătiţi suma extorcată? întrebă Trevor. Ar fi mult mai uşor.

– Ne-am gîndit şi la asta, zise Wes. Dar Ricky nu-i cinstit. Dacă îi dăm banii, cere mai mult. Şi tot aşa.

– Nu, n-ar face-o.

– Zău? Şi cu Quince Garbe din Bakers, Iowa, cum rămîne?

O, Doamne, îşi zise Trevor, fiind pe punctul de-a se văicări cu voce tare. Cît de mult ştiau? Oricît se strădui, izbuti doar să îngaime:

– Ăsta cine mai e?

– Haida-de, Trevor, spuse Chap. Ştim unde anume în Bahamas sînt ascunşi banii. Am aflat de Boomer Realty şi de contul tău modest, care la ora asta are aproape şapte sute de mii de dolari.

– Am săpat cît ne-au ţinut cazmalele, Trevor, interveni Wes exact cînd trebuia.

Avocatul era obligat să-şi mişte capul în permanenţă, ca la un meci de tenis.

– Numai că acum am dat peste ceva foarte tare. De-aia avem nevoie de tine.

La drept vorbind, lui Trevor nu-i plăcuse niciodată de Spicer. Era un omuleţ cu un sloi în loc de inimă, dat naibii şi antipatic, care avusese tupeu să-i micşoreze procentul. Beech şi Yarber erau de treabă, dar nu aveau încotro. Existau foarte puţine opţiuni.

– Cît? întrebă el.

– Clientul nostru e gata să plătească o sută de mii de dolari bani gheaţă, spuse Chap.

– Cred şi eu că bani gheaţă, ripostă Trevor. Dar o sută de mii sună a glumă proastă. Atîta e prima tranşă a lui Ricky. Prestigiul meu merită mult mai mult decît o sută de mii.

– Două sute de mii, oferi Wes.

– Uite cum facem, zise Trevor, încercînd din răsputeri să-şi domolească bătăile inimii. Cît valorează îngroparea definitivă a secretului pentru clientul vostu?

– Eşti dispus să-l îngropi definitiv? întrebă Wes.

– Da.

– Stai puţin, spuse Chap, scoţînd un telefon mic din buzunar.

Apăsă pe nişte taste în timp ce deschidea uşa şi intra în vestibul, după care îngînă cîteva propoziţii pe care Trevor nu reuşi să le audă. Wes se uita la un perete, pe cînd pistolul stătea cuminte lîngă scaunul lui. Avocatul nu izbuti să-l vadă, cu toate că se strădui.

Chap se întoarse şi se uită fix la Wes, ca şi cum sprîncenele şi ridurile lui ar fi putut transmite un mesaj crucial. Trevor profită de acea scurtă ezitare şi se băgă în vorbă.

– Cred că merită un milion de dolari, estimă el. S-ar putea să fie ultimul meu caz. Îmi cereţi să divulg informaţii confidenţiale despre un client, ceea ce pentru un avocat e nebunie curată. Dacă se află, sînt exclus din barou cît ai zice peşte.

Excluderea ar fi fost un pas înainte pentru bătrînul Trevor, însă Wes şi Chap se abţinură de la comentarii. O discuţie despre cît de valoros era permisul de liberă practică al avocatului nu putea duce la nimic bun.

– Clientul nostru o să plătească un milion de dolari, anunţă Chap.

Iar pe Trevor îl apucă rîsul. Nu se putu abţine. Chicoti ca şi cum ar fi auzit poanta anului, iar chiriaşii de vizavi hohotiră şi ei la auzul rîsetelor lui.

Pe urmă reuşi să se controleze. Se opri din chicotit, dar nu-şi putu şterge zîmbetul de pe chip. Un milion de dolari. Bani gheaţă. Neimpozabili. Ascunşi afară, într-o altă bancă, bineînţeles, departe de mîna lungă a Fiscului şi a celorlalte agenţii ale guvernului.

Apoi izbuti să-şi compună o încruntătură avocăţească, vag ruşinat de felul neprofesionist în care reacţionase. Tocmai era pe punctul de a spune ceva important, cînd din faţă se auziră trei bătăi puternice în geamul de la uşă.

– A, da, făcu el. Asta cred că-i cafeaua.

– Trebuie să plece, spuse Chap.

– O trimit acasă, acceptă Trevor, ridicîndu-se pentru prima oară şi simţind o uşoară ameţeală.

– Nu aşa. Definitiv. Dă-o afară din birou.

– Cît de mult ştie? se interesă Wes.

– E proastă ghem, spuse Trevor radiind.

– Face parte din înţelegere, decise Chap. Zboară chiar în clipa asta. Avem multe de vorbit şi numai de ea nu ne arde.

Bătăile în uşă se înteţiră. Jan descuiase uşa, dar nu putea s-o deschidă din cauza lanţului de siguranţă.

– Trevor! Eu sînt! strigă ea prin crăpătura de şase-şapte centimetri.

Avocatul străbătu agale vestibulul, scărpinîndu-se în cap şi alegîndu-şi cuvintele. Se opri în faţa ei, cu o expresie derutată, sesizabilă şi de dincolo de geam.

– Deschide mai repede, mîrîi Jan. Cafeaua e fierbinte.

– Vreau să te duci acasă, spuse el.

– De ce?

– De ce?

– Da, de ce?

– Păi fiindcă... ăă...

Preţ de o clipă nu ştiu ce să-i spună, dar apoi gîndul îi fugi la bani. Plecarea ei era una dintre condiţiile înţelegerii.

– Fiindcă te-am dat afară, zise el.

– Ce?!

– Am spus că te-am dat afară! urlă Trevor destul de tare ca să-l audă şi prietenul lui din spate.

– Nu poţi să mă dai afară! Îmi eşti dator o groază de bani.

– Nu-ţi sînt dator cu nimic!

– Şi cu mia de dolari restanţă de la salariu cum rămîne?

La ferestrele locuinţei închiriate apărură mai multe chipuri protejate de jaluzelele rărite uşor. Vocile celor doi se auzeau şi pe stradă.

– Eşti nebună! se stropşi Trevor. Nu-ţi datorez nici cît negru sub unghie!

– O mie patruzeci de dolari, mai precis!

– Nu eşti întreagă la minte.

– Ticălosule ce eşti! Stau aici de opt ani pe salariul minim, iar acum cînd în sfîrşit faci rost de-un caz baban, mă dai afară. Asta faci, Trevor?

– Cam aşa ceva. Acum cară-te!

– Deschide uşa, laşule!

– Pleacă, Jan!

– Mai întîi să-mi iau lucrurile!

– Vino mîine. Acum am treabă cu domnul Newman.

Rostind aceste cuvinte, Trevor făcu un pas înapoi. Văzînd că nu voia să deschidă, secretara ceda nervos.

– Jigodie împuţită! zbieră ea din rărunchi, după care aruncă paharul de *latte* în mijlocul uşii.

Geamul rezistă, deşi zăngăni serios, şi fu acoperit instantaneu de un lichid maroniu şi frişcos.

Aflat în siguranţă înăuntru, Trevor tresări şi asistă îngrozit la felul în care femeia aceea pe care o cunoştea atît de bine îşi pierdea minţile. Ieşi ca o vijelie, roşie la faţă şi înjurînd, şi făcu vreo cîţiva paşi, pînă cînd o piatră îi atrase atenţia. Era o rămăşiţă a unui proiect de înfrumuseţare cu bani puţini, o iniţiativă pe care avocatul o aprobase la insistenţele ei. Puse mîna pe ea, strînse din dinţi, mai slobozi nişte înjurături şi abia după aceea o azvîrli în direcţia uşii.

Pînă atunci Wes şi Chap reuşiseră de minune să rămînă sobri, dar cînd pietroiul zbură prin geamul uşii îi apucă rîsul pe amîndoi.

– Demento! urmă Trevor.

Cei doi agenţi rîseră din nou şi se feriră să se uite unul la altul, străduindu-se să redevină serioşi.

Apoi se lăsă liniştea. În camera unde se afla secretariatul se instală pacea.

Trevor îşi făcu apariţia în pragul biroului, nevătămat şi fără contuzii vizibile.

– Îmi pare rău, spuse el încet şi se apropie de scaun.

– Ai păţit ceva?

– Nu, nici o problemă. Ce zici de-o cafea simplă? îl întrebă el pe Wes.

– Las-o baltă.

Detaliile fură puse la punct în timpul prînzului pe care Trevor insistă să-l ia împreună la Pete's. Găsiră o masă în spate, lîngă jocurile electronice. Wes şi Chap ţineau enorm la intimitate, dar îşi dădură seama în scurt timp că nu-i asculta nimeni, fiindcă oamenii nu veneau la Pete's ca să facă afaceri.

Trevor dădu pe gît trei beri la cartofii prăjiţi. Ceilalţi doi băută sucuri şi mîncară chiftele.

Avocatul voia toţi banii în mînă înainte de a-şi trăda clientul. Conveniră să-i aducă o sută de mii bani gheaţă după-amiază şi să înceapă imediat transferarea restului în cont. Trevor ceru o altă bancă, însă cei doi insistară să rămînă la Geneva Trust din Nassau. Îl asigurară că accesul lor se limita la studierea contului şi că nu puteau să umble la depuneri. În plus, banii aveau să fie transferaţi spre seară. Dacă treceau la altă bancă, putea să dureze o zi sau două. Ambele părţi erau nerăbdătoare să bată palma. Wes şi Chap doreau protecţie deplină şi imediată pentru clientul pe care-l reprezentau. Trevor ţinea să-şi capete averea. După trei beri, începu deja s-o cheltuiască.

Chap plecă mai devreme ca să aducă banii. Avocatul mai comandă o bere pentru drum, iar apoi se sui în maşina lui Wes pentru o plimbare în jurul oraşului. Plănuiseră să-l repereze pe Chap într-un loc stabilit de comun acord şi să intre în posesia banilor. În timp ce mergeau spre sud pe autostrada AIA, de-a lungul plajei, Trevor se trezi vorbind.

– E uimitor, spuse el, cu ochii feriţi de o pereche de ochelari de soare ieftini şi cu capul sprijinit de tetieră.

– Ce anume?

– La ce riscuri sînt dispuşi să se expună oamenii. Clientul tău, de pildă. Un tip bogat. Ar fi putut să-i plătească pe toţi tinerii pe care şi i-ar fi dorit, dar a răspuns la un anunţ dintr-o revistă pentru homosexuali şi a început să-i scrie cuiva pe care nu-l cunoştea deloc.

– Nu pricep, recunoscu Wes, şi pentru cîteva secunde cei doi bărbaţi cu obiceiuri sexuale normale se simţiră legaţi de aceleaşi sentimente. Dar nu-i treaba mea să pun întrebări.

– Probabil că necunoscutul tentează mai mult, zise Trevor şi mai luă o gură de bere.

– Te pomeneşti. Cine-i Ricky?

– Îţi spun după ce mă văd cu banii. Care dintre ei e clientul vostru?

– Care dintre ei? De cîte victime vă ocupaţi la ora asta?

– Ricky a fost foarte prins în ultima vreme. Cred că a băgat în probe cam douăzeci.

– Pe cîţi i-aţi jupuit deja?

– Doi sau trei. E o treabă destul de tîmpită.

– Cum de te-ai lăsat tîrît?

– Sînt avocatul lui Ricky. E pe cît de isteţ, pe atît de plictisit, şi i-a venit ideea să-i strîngă cu uşa pe homosexualii care se feresc de lume. Contrar propriei voinţe, am intrat şi eu în horă.

– E homosexual? întrebă Wes.

Agentul ştia numele nepoţilor lui Beech, grupa sangvină a lui Yarber şi identitatea fostului partener din Mississippi al soţiei lui Spicer.

– Nu, răspunse Trevor.

– Atunci e sonat.

– Nu, e un tip cumsecade. Ia zi, cine-i clientul vostru?

– Al Konyers.

Trevor dădu din cap şi încercă să-şi aducă aminte cîte scrisori intermediase între Ricky şi Al.

– Ce coincidenţă. Tocmai aveam de gînd să mă duc la Washington şi să văd cum stă treaba cu domnul Konyers. Nu e numele lui adevărat, bineînţeles.

– A, sigur.

– Ştii cum îl cheamă de fapt?

– Nu. Am fost angajaţi de nişte oameni de-ai lui.

– Ce interesant. Înseamnă că nici unul dintre noi nu-l cunoaşte pe adevăratul Al Konyers?

– Exact. Şi sînt sigur că aşa o să fie şi de-acum încolo.

Trevor arătă cu degetul un magazin cu diverse şi spuse:

– Opreşte acolo. Trebuie să-mi iau o bere.

Wes aşteptă lîngă pompa de benzină. Se stabilise că agenţii nu aveau să spună nimic despre excesul de băutură pînă cînd

avocatul nu îşi încasa banii şi nu le dezvăluia tot. Aveau să încheie nişte raporturi bazate pe încredere, şi abia după aceea aveau să încerce cu duhul blîndeţii să-l facă să stea mai mult treaz. Ultimul lucru de care aveau nevoie era ca Trevor să semneze condica zilnic la Pete's, să bea pînă nu mai putea şi să-şi dea drumul la gură.

Chap aştepta într-o maşină închiriată care semăna cu a lor, în faţa unei curăţătorii chimice situate la opt kilometri sud de Ponte Vedra Beach. Îi înmînă o servietă ieftină şi nu foarte voluminoasă lui Trevor şi zise:

– Sînt toţi. O sută de mii. Ne-ntîlnim la birou.

Trevor nu-l auzi. Deschise servieta şi începu să numere banii. Wes întoarse maşina şi o îndreptă cu faţa spre nord. În servietă se găseau zece teancuri a cîte zece mii de dolari, în bancnote de o sută.

Avocatul închise servieta şi se instală pe locul lui din maşină.

27

Prima sarcină a lui Chap ca nou asistent al lui Trevor fu să organizeze camera din față și să înlăture orice urmă a prezenței feminine de pînă atunci. Puse lucrurile lui Jan într-o cutie de carton, îngrămădind laolaltă rujuri, pile de unghii, bomboane cu alune și cîteva romane de mîna a șaptea. Dădu peste un plic în care se găseau optzeci de dolari și ceva mărunțiș, pe care îi luă șeful, care spuse că oricum nu era cine știe ce sumă.

Chap înveli fotografiile secretarei în niște pagini vechi de ziar și le așeză cu grijă într-o altă cutie, la un loc cu flecușteţele casabile care se găsesc pe mai toate birourile. Îi copie agenda cu programări, ca să știe cine trebuia să-și facă apariția pe viitor. Constată, fără să se mire, că afluența de clienți era extrem de redusă. La orizont nu se profila nici o prezentare în instanță. Două întîlniri la birou pentru săptămîna în curs, alte două săptămîni viitoare și gata. În timp ce studia calendarul, Chap își dădu seama repede că Trevor o lăsase mai moale cam de cînd începuseră să vină banii de la Quince Garb.

Agenții știau că în ultimele săptămîni avocatul pariase (și probabil băuse) din ce în ce mai mult. În cîteva rînduri Jan le spusese la telefon unor prieteni că șeful ei stătea mai mult la Pete's decît la birou.

Pe cînd Chap își făcea de lucru în camera din față, împachetînd lucrurile secretarei, rearanjîndu-i masa de lucru, ștergînd praful, dînd cu aspiratorul și aruncînd revistele vechi, telefonul

mai suna din cînd în cînd. Conform fişei postului, trebuia să se ocupe şi de el, aşa că ţinea aproape. Majoritatea apelurilor erau pentru Jan, iar el le explica politicos că secretara nu mai lucra acolo. Sentimentul general al celor care sunau părea concentrat în două cuvinte: „Bravo ei".

Un agent îmbrăcat în hainele de lucru ale unui tîmplar veni încă din primele zile ca să înlocuiască uşa de la intrare. Trevor se minună în faţa eficienţei lui Chap.

– Cum de-ai găsit pe cineva atît de repede? întrebă el.

– Trebuie doar să te uiţi în Pagini Aurii, răspunse Chap.

Un alt agent, de data asta în rol de lăcătuş, apăru după tîmplar şi schimbă toate încuietorile din clădire.

Înţelegerea dintre ei prevedea printre altele ca Trevor să nu se vadă cu nici un client nou cel puţin pe durata următoarelor treizeci de zile. Avocatul se împotrivise din răsputeri, de parcă ar fi avut de păstrat o reputaţie stelară. Îi invocase pe toţi cei care ar fi putut avea nevoie de ajutorul lui. Însă agenţii ştiau cît de puţin avusese de lucru în ultima lună, aşa că insistaseră pînă izbutiseră să-l convingă. Voiau să nu fie deranjaţi. Chap îi sună pe clienţii deja programaţi şi-i informă că domnul Carson era în instanţă în ziua cînd ar fi trebuit să se prezinte la dînsul la birou. Nu putea să facă reprogramări, adăugă el, promiţîndu-le în schimb că avea să-i sune la primul răgaz.

– N-am ştiut că mai pledează, spuse unul dintre ei.

– Cum să nu, zise Chap. E un caz foarte important.

După cercetarea atentă a listei, rămase un singur caz în care vizita la birou nu putea fi evitată. Era o problemă legată de neplata pensiei alimentare, iar Trevor o reprezentase pe femeia în cauză timp de trei ani. Nu putea să-i facă vînt fără explicaţii.

La rîndul ei, Jan trecu pe acolo ca să facă scandal şi veni însoţită de un soi de prieten. Era un tînăr aţos, cu ţăcălie, pantaloni de poliester, cămaşă albă şi cravată, iar Chap presupuse că vindea maşini la mîna a doua. Fără îndoială că i-ar fi uşor să-l snopească pe avocat, dar nu voia să aibă de-a face cu Chap.

– Aş dori să vorbesc cu Trevor, spuse Jan, trecînd în revistă schimbările de pe fosta ei masă de lucru.

– Îmi pare rău. Are o întîlnire.

– Tu cine dracu' eşti?

– Asistentul.

– Aha. Ai grijă şi spune-i să-ţi dea banii înainte.

– Mulţumesc. Aveţi toate lucrurile în cutiile alea două de-acolo, rosti Chap, arătîndu-le cu degetul.

Jan observă că pe rafturile unde stăteau revistele se făcuse ordine, coşul fusese golit, iar mobila lustruită. Mirosea a dezinfectant, ca şi cum locul pe care-l ocupase cîndva tocmai ieşise din carantină. Nu mai era dorită.

– Spune-i lui Trevor că mai are să-mi plătească o mie de dolari restanţe din salarii, zise ea.

– O să-i spun, promise Chap. Altceva?

– Da, clientul ăla de ieri, Yates Newman. Anunţă-l pe Trevor că m-am uitat în ziare. În ultimele două săptămîni n-a existat nici un accident moratl pe I-95. Şi nimic în evidenţele poliţiei despre o femeie pe care s-o cheme Newman şi care să fi fost ucisă. E ceva în neregulă.

– Vă mulţumesc. O să-l anunţ.

Jan se mai uită în jur pentru ultima dată şi pufni cînd dădu cu ochii de uşa schimbată. Prietenul ei se uită fioros la Chap, de parcă ar fi vrut să-l facă bucăţi, dar avu grijă se se îndrepte prevăzător spre ieşire. Cei doi plecară fără să spargă nimic şi ajunseră pe trotuar, fiecare cu o cutie în braţe.

Chap îi urmări cu privirea, după care începu să se pregătească pentru marea provocare a prînzului.

Cu o seară înainte, luaseră cina în apropiere, la un restaurant pescăresc deschis recent şi aflat la două cvartale de Sea Turtle Inn. Date fiind dimensiunile porţiilor, preţurile erau extraordinare, motiv pentru care Trevor, cel mai nou milionar din Jacksonville, insistase să ia masa acolo. Bineînţeles că făcea cinste şi într-adevăr nu se uită la bani. Se îmbătă după primul martini şi nu mai ţinu minte ce voia să mănînce. Wes şi Chap îi explicară că aveau un client care nu le dădea voie să bea. Rămaseră la apă plată, dar avură grijă să-i umple mereu paharul avocatului.

– Eu unul mi-aş găsi alt client, spuse acesta, rîzînd de propria glumă. Păi înseamnă că trebuie să beau eu pentru toţi, constată el la jumătatea mesei şi uni vorba cu fapta.

Spre marea lor uşurare, agenţii descoperiră că era un beţiv docil. Îi turnară întruna în pahar, ca să vadă cît putea să ducă. Trevor deveni tot mai tăcut şi se lăsă din ce în ce mai jos în scaun, iar după desert îi lăsă ospătarului un bacşiş de trei sute de dolari. Ceilalţi doi îl ajutară să se suie în maşină şi-l duseră acasă.

Avocatul adormi strîngîndu-şi noua servietă la piept. Cînd Wes stinse lumina, stătea pe pat îmbrăcat cu pantalonii şifonaţi şi cămaşa albă de bumbac, cu papionul desfăcut şi cu pantofii în picioare, sforăind de mama focului şi cu braţele încleştate pe servietă.

Transferul se produsese la cinci fără cîteva minute, iar banii erau la locul lor. Klockner le spusese să-l îmbete, să vadă cum se comporta, iar dimineaţa să se apuce de lucru.

La şapte şi jumătate cei doi se întoarseră la el acasă, descuiară uşa cu o cheie care era a lor şi-l găsiră cam la fel cum îl lăsaseră. Un pantof era pe podea, iar el era culcat într-o parte, ţinînd servieta lîngă corp ca pe o minge de fotbal.

– Hai! Să mergem! strigă Chap, în timp ce Wes aprindea lumina, trăgea jaluzelele şi făcea cît mai mult zgomot cu putinţă.

Spre cinstea lui, Trevor se ridică anevoie din pat, dădu fuga la baie, făcu un duş rapid şi după douăzeci de minute intră în cameră cu alt papion şi ca scos din cutie. Avea ochii puţin umflaţi, dar zîmbea şi era hotărît să ia viaţa în piept.

Milionul de dolari îi fu de mare folos. Niciodată în viaţă nu se trezise atît de repede din mahmureală.

Mîncară pe fugă o brioşă şi băură o cafea tare la Beach Java, iar apoi trecură viguros la treabă în birouaş. Pe cînd Chap se ocupa de partea din faţă, Wes îl ţinu pe Trevor la masa de lucru.

Anumite lucruri se lămuriseră încă din timpul cinei. Numele membrilor Frăţiei fuseseră divulgate într-un tîrziu de Trevor, iar Wes şi Chap mimaseră surpriza cum nu se poate mai autentic.

– Trei judecători? repetaseră ei la unison, dînd impresia că nu le venea să creadă.

Trevor zîmbise şi dăduse din cap cu mîndrie, ca şi cum el şi numai el ar fi fost arhitectul unei urzeli concepute cu atîta artă. Voia să-i facă să creadă că fusese suficient de isteţ şi de abil ca să convingă trei foşti judecători să piardă o groază de timp trimiţînd scrisori unor homosexuali singuratici, în aşa fel încît el, Trevor, să capete automat o treime din cîştiguri. Era un geniu, ce mai.

Alte cîteva lucruri rămăseseră neclare, iar Wes era hotărît să-l ţină pe avocat sub cheie pînă primea toate răspunsurile.

– Hai să vorbim despre Quince Garbe, spuse el. Căsuţa lui poştală a fost închiriată pe numele unei firme-fantomă. Cum ai reuşit să-i afli identitatea reală?

– A fost simplu, răspunse Trevor, mîndru nevoie mare.

Nu era doar genial, ci şi foarte bogat. Ieri dimineaţă se trezise cu dureri de cap şi rămăsese o jumătate de oră în pat, făcîndu-şi griji pentru banii pierduţi la pariuri, pentru contactul tot mai slab pe care-l avea cu meseria de avocat şi pentru dependenţa sporită de membrii Frăţiei şi de şmecheria pe care-o puseseră la cale. După douăzeci şi patru de ore, durerea de cap i se accentuase, dar milionul de dolari i-l alinase pe loc.

Era euforic, ameţit de beţia succesului şi nerăbdător să termine ce avea de făcut, ca să-şi vadă de viaţa lui.

– Am găsit un detectiv particular în Des Moines, zise el, bînd cafea şi stînd cu picioarele pe masă, unde le era locul. I-am trimis un cec de o mie de dolari. A stat două zile la Bakers..., ai fost vreodată acolo?

– Da.

– Mi-a fost teamă să nu trebuiască să mă duc eu. Şmecheria merge mai bine dacă-ţi pică un barosan plin de parale. Plăteşte oricît, numai să-ţi ţii gura. Oricum, detectivul ăsta a găsit o lucrătoare de la poştă căreia i-ar fi prins bine nişte bani. Divorţată, o droaie de copii, o rablă de maşină, un apartament puchinos, ceva de genul ăsta. A sunat-o seara şi i-a spus că-i dă cinci sute de dolari bani gheaţă la schimb cu numele celui care a închiriat căsuţa poştală 788 pe numele CMT Investments. A doua zi dimineaţă i-a telefonat la poştă. S-au întîlnit într-o parcare cînd femeia a ieşit în pauza de masă. I-a pasat o hîrtie cu

numele lui Quince Garbe, iar el i-a dat în schimb un plic cu cinci bancnote de cîte o sută. Nici n-a vrut să ştie cine e.

– Asta-i metoda standard?

– În cazul lui Garbe a mers. La Curtis Cates, tipul din Dallas, al doilea pe care l-am tras în piept, a fost ceva mai greu. Detectivul pe care l-am angajat n-a găsit pe nici un angajat dispus să vorbească, aşa c-a trebuit să facă de planton trei zile lîngă oficiul poştal. A trebuit să scot o mie opt sute de dolari, dar pînă la urmă l-a văzut şi i-a luat numărul de la maşină.

– Cine urmează?

– Probabil că individul ăsta din Upper Darby, Pennsylvania. Îşi zice Brant White şi pare putred de bogat.

– Ai citit vreodată scrisorile?

– Niciodată. Nu ştiu şi nici nu vreau să ştiu ce scrie în ele. Cînd băieţii sînt gata să atace pe cineva, îmi spun să stau cu ochii pe căsuţa poştală şi să le fac rost de numele adevărat al respectivului. Asta dacă prietenul prin corespondenţă are un nume fals, aşa ca domnul Konyers, clientul tău. Te-ar apuca durerea de cap dac-ai şti cîţi îşi dau numele pe bune. De necrezut.

– Ştii cînd trimit scrisorile de extorcare?

– Sigur. Mă anunţă, ca să vorbesc cu cei de la banca din Bahamas şi să le spun că e posibil să aibă de operat un transfer. Banca ia legătura cu mine imediat după ce intră banii-n cont.

– Povesteşte-mi despre Brant White ăsta din Upper Darby, ceru Wes.

Umplu pagină după pagină de însemnări, ca şi cum s-ar fi temut să nu-i scape ceva. În casa de vizavi, fiecare cuvînt fu înregistrat pe patru aparate diferite.

– Sînt gata să-l ardă, atîta ştiu. Individul pare să aibă ardei sub coadă, fiindcă n-au apucat să schimbe mai mult de două scrisori. La alţii e chinul de pe lume, dacă te uiţi la numărul de plicuri.

– Dar n-ai o evidenţă a scrisorilor?

– N-am registre de intrări sau alte alea. Mi-a fost să nu mă trezesc cu mai ştiu eu ce agenţi federali cu mandat de percheziţie, aşa c-am ţinut să nu existe nimic care să arate c-aş fi avut vreun amestec.

– Isteţ, foarte isteţ.

Trevor surîse şi îşi savură şiretenia.

– Mda, m-am ocupat destul de mult de dreptul penal. După o vreme începi să gîndeşti ca un borfaş. Oricum, n-am reuşit să găsesc un detectiv ca lumea în Philadelphia. Dar n-am renunţat, caut mai departe.

Brant White fusese creat la Langley. Trevor putea să-i angajeze pe toţi detectivii din regiune şi tot n-avea cum să găsească un om în carne şi oase care să fi închiriat căsuţa aceea poştală.

– De fapt, continuă el, voiam să mă duc personal acolo, dar m-a sunat Spicer şi mi-a zis să plec la Washington şi să-l dibui pe Al Konyers. Pe urmă aţi apărut voi şi..., mă rog, restul nu mai contează.

Se întrerupse şi gîndul îi fugi din nou la bani. Era o simplă coincidenţă că Wes şi Chap intraseră în viaţa lui la doar cîteva ore după ce ar fi trebuit să plece în căutarea clientului pe care-l reprezentau. Însă nu-i păsa. Auzea deja pescăruşii şi simţea nisipul fierbinte. În urechi îi pulsau ritmurile de reggae tipice formaţiilor din Caraibe, iar vîntul îi umfla pînzele şi-i împingea barca înainte.

– Mai există vreun om de legătură afară? întrebă Wes.

– Nu, nici pomeneală, se mîndri avocatul. N-am nevoie de ajutor. Cu cît sînt implicaţi mai puţini oameni, cu atît merge mai bine treaba.

– Foarte inteligent.

Trevor se lăsă şi mai adînc în scaun. Tavanul spre care îi fugiră ochii era crăpat, scorojit şi trebuia zugrăvit cît mai repede. Cu două-trei zile în urmă asta l-ar fi pus pe gînduri. Acum însă fu sigur că nu avea să mai suporte nici o reparaţie, în orice caz nu pe banii lui. Îşi propunea să nu mai facă mulţi purici pe acolo şi avea de gînd să plece imediat după ce Wes şi Chap vor fi terminat cu Frăţia. O să piardă o zi sau două strîngîndu-şi dosarele fără vreun motiv special şi o să dea cui s-o nimeri toate cărţile alea de drept uzate şi anacronice. Pe urmă o să găsească un tînăr absolvent dornic să vadă cum arată o judecătorie pe dinăuntru şi o să-i vîndă mobila şi computerul la un preţ convenabil. Iar după ce o să aibă grijă de toate aceste lucruri, avocatul şi consilierul

L. Trevor Carson o să iasă pe uşa biroului şi n-o să se mai uite înapoi.

Aştepta ziua aceea minunată.

Chap întrerupse visatul cu ochii deschişi căruia i se abandonase avocatul, aducînd o pungă de taco şi cîteva sucuri. Cei trei nu pomeniseră nimic despre prînz, dar Trevor începuse deja să se uite la ceas, aşteptînd o nouă masă prelungită la Pete's. Luă un taco fără tragere de inimă şi preţ de o clipă dădu să se revolte. Îi ardea buza după ceva de băut.

– Cred că nu-i rău să laşi paharul cînd mănînci de prînz, spuse Chap, în timp ce se înghesuiau toţi trei în jurul mesei lui Trevor, încercînd să nu dea pe jos fasolea mexicană şi carnea tocată de vită.

– Faci cum vrei, zise Trevor.

– De tine vorbeam, preciză Chap. Măcar treizeci de zile de-acum încolo.

– Nu făcea parte din învoială.

– Face acum. Trebuie să fii treaz şi cu mintea limpede.

– Şi de ce, mă rog?

– Aşa vrea clientul nsotru. Şi te plăteşte cu un milion de dolari.

– Nu vrea şi să mă spăl pe dinţi de două ori şi să mănînc spanac?

– O să-l întreb.

– Dacă tot îţi baţi gura, spune-i să mă pupe-n fund.

– Nu te-aprinde, Trevor, interveni Wes. Lasă-te de băut cîteva zile şi gata. Îţi faci un bine.

Dacă banii îl făcuseră pe avocat să se simtă liber, cei doi îi stăteau ca un ghimpe în coastă. Începuseră să rămînă pe capul lui douăzeci şi patru de ore pe zi şi nu dădeau semne c-ar fi avut de gînd să plece. De fapt, se întîmpla exact pe dos. Se mutau la el.

Chap plecă devreme ca să ridice corespondenţa. Cei doi îl convinseseră pe Trevor că fusese foarte neglijent şi că aşa reuşiseră să-i dea de urmă atît de uşor. Dacă dădea peste alte victime care voiau să pună mîna pe el? Nu-i fusese greu să le descopere numele adevărate. De ce nu le-ar fi la fel de uşor şi victimelor să descopere cine se ascundea după Aladdin North şi

Laurel Ridge? Din clipa aceea, el şi Chap aveau să ridice corespondenţa pe rînd. Aveau să-şi pună eventualii urmăritori pe piste false, să meargă la poştă la ore diferite, să se deghizeze, mă rog, mai ceva ca-n filme.

În cele din urmă Trevor acceptă. Cei doi păreau să ştie care era mersul lucrurilor.

Patru scrisori pentru Ricky aşteptau în oficiul poştal din Neptune Beach, iar alte două pentru Percy se găseau în cel din Atlantic Beach. Chap trecu rapid pe la amîndouă, însoţit de la distanţă de o echipă care avea rolul să-i depisteze pe curioşi. Scrisorile fură duse la locuinţa închiriată, deschise în grabă, trase la xerox şi puse înapoi în plicuri.

Copiile fură citite şi analizate de mai mulţi agenţi care ardeau de nerăbdare să facă în sfîrşit ceva. Le parcurse şi Klockner. Cinci dintre cele şase nume le erau cunoscute. Cu toţii erau singuratici între două vîrste, care încercau să-şi ia inima în dinţi şi să facă pasul următor în relaţia cu Percy sau Ricky. Nici unul nu părea foarte agresiv.

Unul dintre pereţii dormitorului din locuinţa închiriată fusese zugrăvit în alb, iar pe el fusese apoi trasată o hartă mare a celor cincizeci de state. Piunezele roşii îi reprezentau pe prietenii prin corespondenţă ai lui Ricky, cele verzi pe ai lui Percy. Numele şi adresele corespondenţilor erau scrise cu negru dedesubtul piunezelor.

Reţelele erau din ce în ce mai mari. Ricky avea douăzeci şi trei de bărbaţi care-i scriau în mod curent, Percy optsprezece. Erau reprezentate în total treizeci de state. Membrii Frăţiei îşi perfecţionau escrocheria de la o săptămînă la alta. Aveau anunţuri în trei reviste, din cîte îşi dădea seama Klockner. Rămăseseră consecvenţi profilului căutat şi de obicei după a treia scrisoare îşi dădeau seama dacă nou-veniţii aveau bani. Sau neveste.

Era fascinant să priveşti un asemenea joc, iar acum că aveau acces total la ceea ce manevra Trevor, chiriaşii n-ar fi ratat o scrisoare pentru nimic în lume.

Corespondența din ziua în curs fu rezumată pe două pagini și înmînată unui agent care o duse la Langley. La ora șapte seara se afla deja în posesia lui Deville.

Primul apel al după-amiezei avu loc la trei și jumătate, cînd Chap spăla geamurile. Wes se afla în continuare în biroul lui Trevor, pe care-l bombarda cu întrebări. Avocatul se săturase. Nu dormise după masă și avea nevoie de o băutură ca de aer.

– Biroul de avocatură, răspunse Chap.

– E biroul lui Trevor? întrebă cel care sunase.

– Da. Cine sînteți?

– Dar dumneata cine ești?

– Chap, noul asistent.

– Ce s-a-ntîmplat cu fata?

– Nu mai lucrează aici. Cu ce vă pot fi de folos?

– Mă numesc Joe Roy Spicer. Sînt clientul lui Trevor și sun de la Trumble.

– De unde?

– De la Trumble. E o închisoare federală. Trevor e-acolo?

– Nu, domnule. A plecat la Washington, dar ar trebui să apară cam peste două ore.

– În regulă. Spune-i că mai sun o dată la cinci.

– Da, domnule.

Chap închise telefonul și inspiră adînc, la fel cum făcu și Klockner vizavi. CIA-ul tocmai intrase pentru prima oară în legătură directă cu unul dintre membrii Frăției.

Al doilea apel avu loc la cinci fix. Chap răspunse la telefon și recunoscu vocea. Trevor aștepta la el în birou.

– Alo?

– Trevor, sînt Joe Roy Spicer.

– Bună ziua, domnule judecător.

– Ce-ai găsit la Washington?

– Încă n-am terminat cercetările. E greu al naibii, dar tot o să dăm peste el.

Urmă o pauză, ca și cum judecătorul nu ar fi fost deloc încîntat de cele auzite și n-ar fi știut cît de mult să vorbească.

– Vii mîine?

– O să fiu acolo la trei.

– Adu cinci mii de dolari bani gheaţă.

– Cinci mii de dolari?

– Asta am zis. Fă rost de bani şi adu-i aici. În bancnote de douăzeci şi cincizeci.

– Ce-ai de gînd să...

– Nu pune întrebări tîmpite, Trevor. Adu afurisiţii ăia de bani. Pune-i într-un plic şi vîră-l printre celelalte. Doar ai mai făcut-o.

– În regulă.

Spicer închise fără să mai spună nimic. Pe durata orei următoare Trevor explică structura economică de la Trumble. Banii peşin erau interzişi. Fiecare deţinut avea o slujbă pentru care primea un salariu în cont. Cheltuielile, ca de pildă convorbirile interurbane, timbrele, xeroxurile şi contribuţiile pentru popotă, se scădeau automat.

Însă banii gheaţă erau prezenţi, deşi foarte rar se întîmpla să-i vadă cineva. Erau introduşi ilegal, ascunşi şi folosiţi pentru plata datoriilor de la jocurile de cărţi şi pentru mituirea paznicilor în schimbul unor mici favoruri. Trevor se temea de aceste combinaţii. Dacă el ca avocat era prins aducîndu-i pe şest, programul lui privilegiat de vizite avea să dispară definitiv. Mai făcuse lucrul ăsta de două ori, aducînd de fiecare dată cîte cinci sute de dolari în bancnote de zece şi douăzeci.

Nu îşi imagina pentru ce le trebuiau cinci mii.

28

După trei zile în care se tot împiedicase de Wes şi Chap, Trevor îşi dorea să fie lăsat în pace. Agenţii doreau să ia micul dejun, prînzul şi cina în trei. Voiau să-l ducă acasă cu maşina şi înapoi la lucru dis-de-dimineaţă. Se ocupau împreună de ce mai rămăsese din cabinetul de avocatură – Chap ca asistent, Wes ca şef de birou, ambii zăpăcindu-l cu întrebări, fiindcă activitatea de profil era practic inexistentă.

Prin urmare, li se păru normal să-l anunţe că aveau să-l conducă la Trumble. Avocatul le spuse că nu avea nevoie de şofer. Făcuse drumul acela de multe ori, în micul lui Volkswagen Beetle în care avea atîta încredere, aşa că voia să se ducă singur şi de data asta. Cei doi se supărară şi ameninţară să-şi sune clientul pentru indicaţii.

– N-aveţi decît să-l sunaţi, dar-ar dracii! urlă Trevor la ei, dîndu-le ocazia să-i răspundă cu aceeaşi monedă. N-o să-mi spună clientul vostru cum să trăiesc.

Însă clientul exact asta făcea, şi o ştiau cu toţii. Banii erau singurul lucru care conta la ora aceea. Trevor devenise deja robul celor treizeci de arginţi.

Plecă singur din Neptune Beach, la volanul Volkswagenului Beetle, urmărit de Wes şi Chap, aflaţi la bordul unei maşini închiriate în spatele căreia se găsea o furgonetă albă, ocupată de nişte oameni pe care Trevor nu avea să-i vadă niciodată. Nu că şi-ar fi dorit-o. Ca să se distreze, coti brusc în parcarea unui

magazin ca să-şi ia şase cutii de bere şi rîse cînd restul alaiului călcă frînele şi reuşi în ultima clipă să evite coliziunea. După ce ieşi din oraş merse înnebunitor de încet, trăgînd cîte-o gură de bere, bucurîndu-se de intimitatea maşinii şi spunîndu-şi că putea să suporte orice pe durata următoarelor treizeci de zile. Pentru un milion de dolari, era gata să îndure tot ce i se cerea.

Pe cînd se apropia de orăşelul Trumble, încercă primele crampe de vinovăţie. Era în stare să se descurce? Se pregătea de întîlnirea cu Spicer, un client care avea încredere în el, un prizonier care avea nevoie de serviciile lui şi totodată un tovarăş de nelegiuiri. Putea să-şi păstreze expresia obişnuită şi să se comporte normal, ştiind că fiecare cuvînt era captat de un microfon de înaltă frecvenţă care-i fusese montat în servietă? Era capabil să facă schimbul de scrisori cu Spicer ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic, dar totodată conştient de monitorizarea corespondenţei? Pe lîngă asta, îşi arunca la coş cariera avocăţească pentru care trudise în facultate şi de care fusese extrem de mîndru cu ani în urmă.

Îşi vindea principiile, standardele şi chiar fibra morală pentru bani. Merita sufletul lui un milion de dolari? Acum era prea tîrziu. Suma intrase deja în bancă. Luă o înghiţitură de bere şi încercă să scape de mustrările de conştiinţă.

Spicer era un escroc, Beech şi Yarber de asemenea, iar el, Trevor Carson, era la fel de vinovat ca ei. Nu există onoare printre hoţi, continuă el să-şi repete în gînd.

Link simţi izul de bere pe care-l răspîndea musafirul în timp ce-l conducea spre vorbitor. În dreptul camerei avocaţilor, Trevor se uită înăuntru. Îl văzu pe Spicer ascuns parţial de un ziar şi dintr-o dată se nelinişti. Cît de ticălos trebuia să fie un avocat care să introducă un dispozitiv electronic de ascultare în camera unde urma să aibă o întrevedere confidenţială cu un client? Sentimentul de vinovăţie îl izbi pe Trevor ca un pumn de oţel, dar nu mai avea ce să facă.

Microfonul era aproape cît o minge de golf şi fusese instalat cu mare grijă de Wes pe fundul servietei uzate din piele neagră a avocatului. Era extrem de puternic şi putea să transmită cu uşurinţă totul în folosul băieţilor invizibili din furgoneta albă.

Wes şi Chap erau tot acolo, aveau căştile pe urechi şi abia aşteptau să audă totul.

– Ziua bună, Joe Roy, spuse Trevor.

– Şi ţie, răspunse Spicer.

– Să văd servieta, rosti Link, aruncînd apoi o privire superficială şi conchizînd: E-n regulă.

Trevor îi avertizase pe Wes şi Chap că uneori Link se uita în servietă. Microfonul era acoperit de un teanc de hîrtii.

– Uite scrisorile, zise Trevor.

– Cîte? întrebă Link.

– Opt.

– Voi aveţi vreuna? îl descusu Link pe Spicer.

– Nu, astăzi nu, răspunse judecătorul.

– Aştept afară, spuse Link.

Uşa se închise, se auzi un zgomot de paşi şi apoi se lăsă liniştea. O linişte foarte lungă. Nimic. Nici un schimb de cuvinte între avocat şi client. Agenţii aşteptară o veşnicie în furgoneta albă, pînă cînd îşi dădură seama că se întîmplase ceva.

În timp ce Link ieşea din cămăruţă, Trevor plasă cu un gest rapid servieta afară, lîngă uşă, lăsînd-o să stea cuminte pe podea cît timp mai dură discuţia cu clientul. Paznicul observă mişcarea, dar nu avu nici o reacţie.

– De ce-ai făcut asta? întrebă Spicer.

– E goală, spuse Trevor, ridicînd din umeri. Să se vadă pe circuitul închis. N-avem nimic de ascuns.

Avocatul avusese un scurt şi ultim puseu etic. Poate că avea să înregistreze următoarea discuţie, dar pe asta nu. Lui Wes şi Chap avea să le spună că le luase paznicul servieta, lucru care se mai întîmpla din cînd în cînd.

– Mă rog, zise Spicer, cercetînd corespondenţa pînă ajunse la cele două plicuri care erau ceva mai groase.

– Ăştia-s banii?

– Da. A trebuit să pun şi cîteva bancnote de-o sută.

– De ce? Am spus foarte clar: de douăzeci şi de cincizeci.

– E tot ce-am putut să strîng. Nu mi-a dat prin cap c-o să fie nevoie de atît de mulţi bani gheaţă.

Joe Roy studie adresele de pe celelalte plicuri. Pe urmă întrebă, pe un ton relativ caustic:

– Şi ce zici că s-a-ntîmplat la Washington?

– E greu de tot. E o căsuţă poştală undeva la marginea oraşului, deschisă non-stop, inclusiv duminica, se face de serviciu în trei schimburi şi se circulă mult. Măsurile de pază sînt severe. Mă rog, o să găsim o soluţie.

– La cine-ai apelat?

– La o firmă din Chevy Chase.

– Dă-mi un nume.

– Cum adică, să-ţi dau un nume?

– Dă-mi numele detectivului din Chevy Chase.

Trevor rămase în pană de inspiraţie şi nu ştia ce să zică. Spicer aflase ceva, iar ochii lui negri aveau un licăr mai intens ca de obicei.

– Nu-mi aduc aminte, spuse Trevor.

– Unde-ai stat?

– Ce-i asta, Joe Roy?

– Spune-mi numele hotelului.

– De ce?

– Am dreptul să ştiu. Sînt clientul tău şi-ţi plătesc cheltuielile. Unde-ai stat?

– La Ritz-Carlton.

– La care dintre ele?

– Habar n-am. La Ritz-Carlton.

– Sînt două. La care?

– Nu ştiu. Nu la ăla din centru.

– Cu ce avion ai plecat?

– Hai, Joe Roy, ce-i asta?

– Ce companie?

– Delta.

– Numărul zborului?

– Nu mai ţin minte.

– Te-ai întors ieri. N-au trecut douăzeci şi patru de ore. Care-a fost numărul zborului?

– Nu-mi amintesc.

– Eşti sigur c-ai fost la Washington?

– Bineînțeles c-am fost, rosti Trevor, însă vocea îi trădă lipsa de sinceritate.

Nu își ticluise minciunile din timp și erau demontate imediat după ce le rostea.

– Nu știi numărul zborului, nici hotelul la care-ai stat și nici numele detectivului cu care ai petrecut ultimele două zile. Înseamnă că mă crezi idiot.

Trevor nu răspunse. Se gîndea doar la microfonul din servietă și la inspirația pe care-o avusese lăsînd-o la intrare. Prefera ca Wes și Chap să nu audă papara pe care o primea de la judecător.

– Ai băut, nu? întrebă Spicer, ieșind la atac.

– Da, răspunse Trevor, oprindu-se pentru scurt timp din mințit. Am oprit și-am luat o bere.

– Sau două.

– Da, două.

Spicer își sprijini fața în coate și se aplecă puțin deasupra mesei.

– Am o veste proastă, Trevor. Ești concediat.

– Ce?

– Disponibilizat. Pus pe liber. Dat afară.

– Nu poți să mă dai afară.

– Uite c-am făcut-o. Începînd din clipa asta. Prin votul unanim al membrilor Frăției. Îl anunțăm și pe directorul închisorii, ca să te taie de pe lista avocaților. De data asta pleci și nu te mai întorci.

– De ce?

– Minciuni, alcoolism, neglijență în serviciu și o lipsă generală de încredere din partea clienților.

Cele spuse de Spicer păreau autentice și totuși Trevor primi lovitura din plin. Nu-și imaginase că ar fi putut să se dispenseze de el. Strînse din dinți și întrebă:

– Și cu afacerea noastră cum rămîne?

– Ne despărțim fără probleme. Îți păstrezi banii, noi la fel.

– Cine-o să se ocupe din afară?

– Ne privește. Ești liber să începi o viață cinstită, dacă știi cum.

– Ce știi tu despre cum se trăiește cinstit?

– Ce-ar fi să pleci, Trevor? Scoală-te frumuşel în picioare, închide uşa după tine şi mersi pentru atenţie.

– Sigur, mormăi avocatul.

Dintre toate gîndurile care i se învălmăşeau în minte, două prinseră contur. În primul rînd, Spicer nu adusese nici o scrisoare, lucru care nu se mai întîmplase de cîteva luni. În al doilea rînd, banii gheaţă. De ce aveau nevoie de cinci miare? Probabil ca să-l mituiască pe noul avocat. Îşi plănuiseră atent mişcarea, fiind avantajaţi – ca întotdeauna – de faptul că aveau extrem de mult timp la dispoziţie. Trei oameni foarte isteţi, care nu aveau ce face cu timpul. Nu era corect.

Mîndria îl făcu să se ridice în picioare. Întinse mîna şi spuse:

– Îmi pare rău c-a ieşit aşa.

Spicer îi strînse mîna fără chef. Pleacă şi lasă-mă în pace, ar fi vrut să-i zică.

Cînd se priviră în ochi pentru ultima oară, Trevor rosti aproape şoptit:

– Miza e pe Konyers. Plin de bani. Foarte puternic. Şi a aflat de voi.

Spicer sări ca o pisică. Îşi apropie faţa la cîţiva centimetri de a avocatului şi întrebă, tot în şoaptă:

– E cu ochii pe tine?

Trevor dădu din cap şi-i făcu cu ochiul, după care deschise uşa. Îşi luă servieta de jos fără să stea la discuţii cu Link. Ce-ar fi putut să-i spună? Nu mare lucru. Eventual ceva de genul: Regret, bătrîne, dar s-a zis cu mia de marafeţi pe lună. Te-ai supărat? Atunci întreabă-l pe domnul judecător Spicer care-i problema.

Dar se abţinu. Avea o ameţeală destul de puternică, provocată în parte de alcool. Ce avea să le spună lui Wes şi Chap? Asta era întrebarea. În mod sigur aveau să-l ia la încins de îndată ce puneau mîna pe el.

Îşi luă rămas-bun de la Link, Vince, Mackey şi Rufus, paznicul de la intrare, avînd grijă să se poarte ca de obicei, dar ştiind că nu avea să-i mai vadă, iar apoi ieşi în bătaia soarelui.

Între maşina lui şi cea a lui Wes şi Chap mai fuseseră parcate alte trei. Agenţilor le-ar fi plăcut să discute chiar atunci însă

deciseră să nu rişte. Trevor nu-i băgă în seamă, aruncîndu-şi servieta pe locul de lîngă şofer şi suindu-se la volanul Volkswagenului Beetle. Miniconvoiul îl urmări din clipa cînd părăsi curtea închisorii şi se ţinu încet după el pe autostrada care ducea spre Jacksonville.

Hotărîrea de a se debarasa de Trevor fusese luată după îndelungi dezbateri. Membrii Frăţiei petrecuseră ore întregi ascunşi la ei în cămăruţă, studiind dosarul Konyers pînă reuşiseră să înveţe pe dinafară conţinutul tuturor scrisorilor. Făcuseră multe tururi de pistă neînsoţiţi şi cîntăriseră scenariile existente. Mîncaseră şi jucaseră cărţi toţi trei, elaborînd în şoaptă noi teorii legate de identitatea celui care le supraveghea corespondenţa.

Trevor era vinovatul cel mai apropiat şi singurul pe care-l puteau controla. Dacă victimele călcau pe alături, nu aveau ce să facă. Dar dacă avocatul nu fusese atent, trebuia dat afară. În primul rînd, nici nu era genul de om în care să poţi avea o încredere fără margini. Cîţi avocaţi buni şi ocupaţi şi-ar fi riscat cariera pentru o escrocherie prin care li se luau bani din buzunar cîtorva homosexuali?

Ezitaseră să scape de Trevor doar fiindcă nu ştiau ce ar fi putut face acesta cu banii lor. Sincer vorbind, se aşteptau la un furt masiv şi nu aveau cum să-l oprească. Însă erau dispuşi să-şi asume riscul în schimbul unor profituri şi mai mari de pe urma domnului Aaron Lake. Iar ca să ajungă la acesta din urmă, simţeau că Trevor trebuia eliminat.

Spicer le furnizase amănuntele discuţiei, cuvînt cu cuvînt. Mesajul şoptit de la final îi ului. Konyers era cu ochii pe Trevor şi aflase de Frăţia. Să fi însemnat asta că ştia şi Lake? Cine era de fapt Konyers la momentul acela? De ce şoptise Trevor aceste cuvinte şi de ce îşi lăsase servieta lîngă uşă?

Întrebările continuară să curgă într-o cavalcadă pe care doar o echipă de judecători plictisiţi ar fi putut s-o producă. Pe urmă veni rîndul strategiilor.

Trevor făcea cafea în bucătăria curăţată de curînd cînd Wes şi Chap intrară pe neauzite şi veniră glonţ la el.

– Ce s-a-ntîmplat? întrebă Wes.

Cei doi se încruntau, dînd impresia că stătuseră ca pe ghimpi o bună bucată de vreme.

– Cum adică? făcu Trevor, ca şi cum totul ar fi mers strună.

– Ce s-a întîmplat cu microfonul?

– A, da. Ne-a luat paznicul servieta şi-a ţinut-o afară.

Agenţii se încruntară şi mai mult unul la altul. Trevor turnă apa în ibric. Faptul că era aproape cinci şi avocatul făcea cafea fu observat fără comentarii de către cei doi.

– Ce l-a apucat?

– Se întîmplă. Cam o dată pe lună paznicul ţine servieta la el în timpul vizitei.

– S-a uitat înăuntru?

Trevor fu atent la cafea. Nu se întîmplase nimic neobişnuit.

– A cercetat-o rapid, chestie pe care cred că poate s-o facă şi cu ochii închişi. A scos scrisorile pe care le-am adus, iar pe urmă a luat-o. Microfonul a fost în siguranţă.

– A observat plicurile mai groase?

– Da de unde. Calmaţi-vă.

– Întîlnirea a decurs normal?

– Cam ca de fiecare dată. Atîta doar că Spicer n-a mai adus corespondenţă de trimis, ceea ce m-a surprins puţin, chit că s-au mai văzut cazuri. O să mă-ntorc peste două zile, o să-mi dea un teanc de scrisori, iar paznicul nici n-o să se uite la servietă. O să auziţi totul, pînă la ultimul cuvîntel. Vreţi cafea?

Se destinseră cu toţii.

– Mersi, dar cred că trebuie s-o luăm din loc, spuse Chap.

Aveau de întocmit cîteva rapoarte şi de răspuns la o serie de întrebări. Se îndreptară spre uşă, dar Trevor îi făcu să se oprească.

– Uite ce-i băieţi, rosti el cît putu de politicos. Sînt în stare să mă-mbrac singur şi să mănînc nişte cereale fără ajutor, aşa cum fac de-atîţia ani. Dat fiind că-i biroul meu, o să deschidem la nouă, nici o secundă mai devreme. La ora aia spurcată puteţi veni, la fără un minut, nu. Nu vă apropiaţi de casa mea şi nici de birou pînă la nouă. Clar?

– Sigur, aprobă unul dintre ei, după care plecară amîndoi.

Pentru ei oricum nu conta. Puseseră o mulțime de microfoane în birou, la el acasă, în mașină, chiar și în servietă. Știau și de unde își cumpăra pasta de dinți.

Trevor bău tot ibricul de cafea și se trezi. Apoi intră în acțiune, având toate mișcările bine întipărite în minte. Începuse să plănuiască totul din clipa cînd plecase de la Trumble. Presupusese că însoțitorii lui erau numai ochi și urechi, la un loc cu băieții din furgoneta albă. Aveau o groază de scule și de microfoane, iar Wes și Chap erau versați în folosirea lor. Banii nu intrau în discuție. Își impusese să creadă că urmăritorii lui știau tot, îi auzeau fiecare cuvînt, se țineau după el în permanență și puteau să spună în orice moment unde se afla și ce făcea.

Cu cît devenea mai paranoic, cu atît îi creșteau șansele de salvare.

Merse cu mașina pînă la un complex comercial situat la vreo douăzeci și cinci de kilometri distanță, lîngă Orange Park, în zona de sud a Jacksonville-ului. Hoinări cîtva timp, se uită la vitrinele magazinelor și mîncă o pizza într-un local aproape pustiu. Îi fu greu să nu se ascundă după umerașele cu haine dintr-un magazin și să aștepte acolo trecerea celor care-l urmăreau. Însă rezistă. Intră într-un raion de aparatură electronică și cumpără un telefon celular. O dată cu el primi un abonament gratuit pe o lună, rezolvîndu-și o problemă importantă.

Se întoarse acasă după nouă, convins că urmăritorii lui îl priveau. Deschise televizorul, îl dădu la maximum și-și mai făcu niște cafea. Apoi se duse în baie și își umplu buzunarele cu bani.

La miezul nopții, pe cînd casa era cufundată în beznă și liniște, dînd impresia că ocupantul ei dormea dus, Trevor se furișă pe ușa din spate și se pierdu în noapte. Aerul era rece, luna plină lumina cerul, iar el se străduia să arate ca și cum s-ar fi dus să facă o plimbare pe plajă. Purta niște pantaloni largi, cu buzunare foarte adînci, două cămăși de blugi și un hanorac mare, în a cărui căptușeală ascunsese alți bani. În total, avea la el optzeci de mii de dolari în timp ce mergea agale spre sud, pe malul apei, ca atîția îngrijitori ai plajelor ieșiți la o raită nocturnă.

După un kilometru şi jumătate grăbi pasul. După aproape cinci, era stors, dar mai grăbit ca niciodată. Somnul şi recuperarea aveau să aştepte.

Ieşi de pe plajă şi ajunse în holul jegos al unui motel părăginit. Traficul de pe autostrada AIA era inexistent, iar singurele locuri deschise erau motelul şi un magazin aflat la o distanţă destul de mare.

Uşa scîrţîi suficient de tare ca să-l trezească pe recepţioner. De undeva din spate se auzea un televizor. Un bărbat corpolent, care nu avea mai mult de douăzeci de ani, îşi făcu apariţia şi spuse:

– Bună seara. O cameră?

– Nu, maestre, spuse Trevor, scoţînd încet o mînă din buzunar şi dînd la iveală un teanc gros de bani.

Scoase cîteva bancnote şi le puse tacticos pe tejghea, una lîngă alta.

– Vreau să-mi faci un serviciu.

Recepţionerul se holbă la bani, iar pe urmă dădu ochii peste cap. Veneau tot felul de zevzeci de pe plajă.

– Camerele nu costă atît, spuse el.

– Cum te cheamă? întrebă Trevor.

– Păi, ştiu eu? Să zicem că Sammy Sosa.

– În regulă, Sammy. Uite o mie de dolari. Sînt ai tăi dacă mă duci cu maşina la Daytona Beach. Îţi ia cam o oră jumate.

– Îmi ia trei, dus-întors.

– Mă rog. Asta înseamnă peste trei sute de dolari pe oră. Cînd ai cîştigat ultima dată atîta bănet?

– Oho, a fost odată. Numai că nu pot. Sînt de noapte. Trebuie să stau aici de la zece seara la opt dimineaţa.

– Cine-i şeful?

– E în Atlanta.

– Cînd a trecut ultima dată pe-aici?

– Nu l-am văzut în viaţa mea.

– Te cred. Tu ai trece dacă mizeria asta ar fi a ta?

– Nu-i aşa rău. Avem televizor color în preţul camerei şi merg aproape toate instalaţiile de aer condiţionat.

– E o cloacă, Sammy. Poţi să-ncui, s-o iei din loc şi să te întorci după trei ore. N-o să observe nimeni.

Sammy mai trimise o ocheadă banilor.

– Ai călcat pe bec şi fugi de poliţie?

– Nu. Şi n-am nici o armă. Dar mă grăbesc al naibii.

– Care-i buba?

– Un divorţ nasol, Sammy. Am strîns ceva bani la viaţa mea. Nevastă-mea îi vrea pe toţi şi şi-a angajat nişte avocaţi chitiţi să mă jupoaie. Trebuie s-o şterg din oraş.

– Ai bani şi n-ai maşină?

– Uite ce-i, Sammy. Batem palma sau nu? Nu vrei, mă duc la magazin şi găsesc acolo pe cineva care nu se supără pe bani.

– Două mii.

– Facem tîrgul pentru două mii?

– Da.

Maşina era mai rea decît se aşteptase Trevor. Era o Honda veche, pe care nici Sammy, nici ultimii cinci proprietari nu-şi dăduseră osteneala s-o cureţe. Dar autostrada era pustie, iar călătoria pînă la Daytona Beeach dură nouăzeci şi opt de minute cu ochii pe ceas.

La 3.20 noaptea, Honda opri în faţa unui bar de noapte, iar Trevor se dădu jos. Îi mulţumi lui Sammy, îi spuse la revedere şi îl însoţi cîtva timp cu privirea. Înăuntru bău o cafea şi sporovăi suficient de mult cu barmaniţa ca s-o convingă să-i aducă o carte de telefon a regiunii. Comandă nişte clătite şi se folosi de telefonul celular cumpărat nu de mult ca să se orienteze în oraş.

Aeroportul cel mai apropiat era Daytona Beach International. La patru şi cîteva minute, taxiul în care se urcase opri lîngă terminalul principal. Zeci de avioane mici stăteau aliniate frumos pe asfalt. Se uită la ele, în timp ce taxiul se îndepărta. Era imposibil să nu găsească unul de închiriat. Iar dacă avea de ales, prefera un bimotor.

29

Dormitorul din spate al locuinței închiriate fusese transformat în sală de ședințe, iar ocupanții lipiseră patru mese pliante una de alta ca să formeze una mai mare. Aceasta era acoperită cu ziare, reviste și cutii de gogoși. În fiecare dimineață la șapte și jumătate, Klockner și echipa lui se întîlneau la cafea și niște fursecuri ca să recapituleze ce se întîmplase în cursul nopții și să facă planul de bătaie pentru ziua în curs. Wes și Chap erau întotdeauna prezenți, însoțiți de alți șase-șapte oameni, în funcție de cine venea de la Langley în ziua respectivă. Uneori participau și tehnicienii instalați în camera din față, deși Klockner nu avea nevoie de prezența lor. Acum că Trevor trecuse de partea lor, putea fi supravegheat de un număr mai mic de lucrători.

Cel puțin așa credeau. Filajul nu observă nici o mișcare în casa avocatului înainte de șapte și jumătate, lucru relativ normal pentru cineva care se culca adeseori beat criță și se trezea tîrziu. La opt, pe cînd Klockner conducea în continuare ședința din spate, un tehnician dădu un telefon de control, avînd de gînd să pretindă că formase un alt număr. După trei apeluri se cuplă robotul, iar Trevor anunță că nu era acasă și că apelantul era rugat să lase un mesaj. Asta se întîmpla uneori cînd încerca să doarmă mai mult însă de obicei zbîrnîitul telefonului reușea să-l urnească din pat.

La opt și jumătate, Klockner fu anunțat că în casă nu se auzea nimic. Nici dușul, nici radioul, nici televizorul, nici caseto-

fonul – în general, nici unul dintre sunetele care compuneau atmosfera obişnuită a locuinţei.

Era foarte posibil să se fi îmbătat de unul singur pe undeva prin apropiere, dar agenţii ştiau că nu petrecuse seara precedentă la Pete's. Se dusese la un centru comercial şi se întorsese acasă aparent treaz.

– Poate doarme, spuse Klockner netulburat. Maşina lui unde-i?

– Pe aleea din faţa casei.

La nouă, Wes şi Chap bătură la uşa lui Trevor şi, văzînd că nu răspunde nimeni, o deschiseră singuri. Ocupanţii locuinţei închiriate sărira ca arşi cînd li se raportă că avocatul nu se găsea în casă şi că maşina era parcată în locul unde fusese şi la ultimul control. Fără să intre în panică, Klockner îşi trimise oamenii pe plajă, la cafenelele de lîngă Sea Turtle şi chiar şi la Pete's, unde încă nu se deschisese. Cercetară – pe jos şi cu maşina – zona din jurul casei şi biroului lui Trevor, dar nu văzură nimic.

La zece, Klockner îl sună pe Deville la Langley, lăsînd un mesaj laconic: avocatul dispăruse.

Fură controlate toate zborurile spre Nassau însă fără rezultat: nici urmă de vreun Trevor Carson. Omul de legătură al lui Deville din cadrul autorităţilor vamale bahameze fu de negăsit, ca de altfel şi inspectorul bancar pe care îl mituiau de o bună bucată de vreme.

Teddy Maynard se afla în toiul unui instructaj despre mişcările de trupe ale nord-coreenilor cînd fu întrerupt de mesajul urgent că Trevor Carson, avocatul beţiv din Neptune Beach Florida, dispăruse de acasă.

– Cum aţi putut să scăpaţi din ochi un tăntălău ca ăsta? mîrîi Teddy la Deville, într-un rar acces de furie.

– Nu ştiu.

– Nu-mi vine să cred!

– Îmi pare rău, Teddy.

Teddy se mişcă în scaunul cu rotile şi se strîmbă de durere.

– Găsiţi-l dracului mai repede! şuieră el.

Avionul era un Beech Baron, un bimotor aflat în proprietatea unor medici şi închiriat prin intermediul lui Eddie, pilotul pe care

Trevor îl făcuse să se dea jos din pat la şase dimineaţa, promiţîndu-i nişte bani frumoşi pe loc şi alţii mai tîrziu, fără chitanţă şi neimpozabili. Traficul oficial era de 2 200 de dolari pentru un zbor între Daytona Beach şi Nassau – două ore dus, alte două întors, cîte 400 de dolari pe oră, plus o serie de adaosuri legate de autorizaţia de aterizare, imigrare şi sporul de urgenţă al pilotului. Trevor mai adăugă două mii pentru buzunarul lui Eddie dacă decola imediat.

Geneva Trust Bank din centrul oraşului Nassau se deschidea la nouă, ora de pe Coasta de Est, iar cînd uşile ei se dădură în lături, Trevor era colo. Dădu buzna în biroul domnului Brayshears şi solicită asistenţă de urgenţă. Avea aproape un milion de dolari în contul personal – 900 000 de la domnul Al Konyers, prin intermediul lui Wes şi Chap, plus 68 000 din afacerile lui cu Frăţia.

Cu un ochi la uşă, insistă pe lîngă Brayshears să-l ajute să transfere banii cît mai repede cu putinţă. Suma era deţinută de un singur titular, respectiv Trevor Carson. Brayshears nu avu încotro. Exista o bancă în Bermude condusă de un prieten, lucru care-i conveni lui Trevor. Nu avea încredere în Brayshears şi plănuia să tot mute banii dintr-un loc în altul pînă se simţea în siguranţă.

Preţ de o clipă, aruncă o privire plină de jind contului Boomer Realty, în care existau la ora aceea peste 189 000 de dolari. În clipele acelea, îi stătea în putere să ia şi banii celor trei membri ai Frăţiei. În fond era vorba de nişte pungaşi. Asta erau şi Beech, şi Yarber şi scîrba aia de Spicer – trei escroci. Unde mai pui că avuseseră impertinenţa să-l dea afară. Îl siliseră să fugă. Încercă să-i urască suficient de mult ca să le ia banii, dar în timp ce se gîndea ce să facă, încercă un fel de milă pentru ei. Trei bătrîni care putrezeau în închisoare.

Ajungea un milion. În plus, se grăbea. Nu s-ar fi mirat deloc dacă s-ar fi trezit cu Wes şi Chap apărînd pe nepusă masă, cu pistolul în mînă. Îi mulţumi lui Brayshears şi ieşi în goană din clădire.

Cînd avionul Beech Baron decolă de pe pista de la Nassau International, Trevor nu se putu abţine şi începu să rîdă. Rîse cu

gîndul la escrocheria comisă, la felul cum scăpase, la norocul avut, la Wes, Chap şi clientul lor bogat care slăbise un milion în greutate, şi la micul lui birou de avocatură în care, din fericire, nu mai avea ce să caute. Rîse la gîndul propriului trecut şi la cel a viitorului măreţ care-l aştepta.

La o mie de metri înălţime, se uită în jos la apele albastre şi liniştite ale Caraibelor. O ambarcaţiune singuratică despica oglinda mării, avînd la cîrmă un bărbat alături de care se găsea o femeie îmbrăcată sumar. Exact aşa avea să ajungă şi el peste cîteva zile.

Găsi o cutie de bere într-o geantă frigorifică. O bău şi adormi buştean. Aterizară pe insula Eleuthera, într-un loc pe care avocatul îl văzuse într-o revistă turistică pe care o cumpărase în seara precedentă. Insula avea de toate: o serie de plaje, hoteluri şi toate sporturile acvatice din lume. Îi plăti lui Eddie cu bani gheaţă, după care rămase în aeroport şi aşteptă o oră apariţia unui taxi.

Îşi cumpără haine dintr-un magazin pentru turişti din Governor's Harbour, după care merse pe jos pînă la un hotel aflat pe plajă. Se distră în sinea lui, văzînd cît de repede renunţase să se uite în urmă ca să vadă cine-l urmărea. Chiar dacă domnul Konyers întorcea banii cu lopata, tot nu şi-ar fi permis să întreţină o armată secretă atît de mare, încît să găsească pe cineva în Bahamas. Viitorul i se arăta plin de plăceri şi delicii ale vieţii. Doar nu avea să-l umbrească apucîndu-se să privească peste umăr.

Bău rom pe marginea piscinei, dînd pe gît pahar după pahar. La patruzeci şi opt de ani, Trevor Carson se pregătea să-şi întîmpine noua viaţă cam în aceeaşi stare bahică în care se despărţise de cea de pînă atunci.

Biroul de avocatură al lui Trevor Carson se deschise la timp, iar lucrurile îşi urmară cursul obişnuit, ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic. Proprietarul se făcuse nevăzut, dar asistentul şi şeful de birou erau prezenţi la datorie, gata să se ocupe de eventualele solicitări. Ciuliră urechile şi ascultară tot ce trebuia, fără a auzi nimic. Telefonul sună de două ori înainte de prînz, dar se

dovedirã a fi tot atîtea persoane care apelaserã la firma lor dupã ce se uitaserã în Pagini Aurii. Nici un client nu avea nevoie de Trevor. Nici un prieten nu sunã ca sã-l întrebe de sãnãtate. Wes şi Chap îşi fãcurã de lucru scotocind prin puţinele sertare pe care nu avuseserã timp sã le cerceteze. Nu gãsirã nimic important.

O altã echipã inspectã cu maximã atenţie casa avocatului, cãutînd în primul rînd banii gheaţã cu care fusese plãtit. Deloc de mirare, nimeni nu reuşi sã-i descopere. Servieta ieftinã se gãsea într-un colţ, însã era goalã. Trevor nu lãsase nici o urmã. Luase banii şi se fãcuse nevãzut.

Inspectorul bancar din Bahamas fu gãsit la New York, unde efectua o vizitã oficialã la invitaţia guvernului. Nu-i veni sã se implice de la o distanţã atît de mare însã în cele din urmã acceptã sã dea cîteva telefoane. La ora treisprezece primi confirmarea cã banii fuseserã transferaţi. Posesorul lor se ocupase personal de acest lucru, iar inspectorul bancar nu era dispus sã divulge mai mult.

Ce direcţie luaserã banii? Fuseserã transferaţi în urma unei dispoziţii radiotelegrafice, doar atît putea sã-i spunã lui Deville. Reputaţia bancarã a ţãrii lui depindea de confidenţialitate, aşa cã nu avea cum sã dezvãluie mai mult. Era el corupt, dar pînã la un punct.

Serviciul vamal american cooperã dupã reticenţa de la început. Paşaportul lui Trevor fusese verificat la Nassau International foarte de dimineaţã, iar deocamdatã avocatul nu plecase din Bahamas, sau cel puţin nu oficial. Îi marcaserã paşaportul şi, dacã intra în altã ţarã, vameşii americani aflau în mai puţin de douã ore.

Pentru a patra oarã în ziua aceea, Deville le raportã rapid lui Teddy şi York, dupã care aşteptã noi instrucţiuni.

– Tot o sã facã o greşealã, spuse York. O sã-şi foloseascã paşaportul şi o sã-l prindem. Nu ştie cine i-a luat urma.

Teddy spumega în sinea lui, dar nu zise nimic. Agenţia lui rãsturnase guverne şi ucisese regi. Totuşi, nu înceta sã-l stupefieze felul cum o zbîrceau oamenii sãi la lucrurile simple. Un avocat pîrlit şi beţiv din Neptune Beach le scãpase printre

degete, deşi doisprezece oameni stătuseră permanent cu ochii pe el. Crezuse că nu-l mai putea surprinde nimic.

Avocatul urma să fie omul lor de legătură, prin care să controleze ce se întîmpla la Trumble. Îşi făcuseră socoteala că puteau avea încredere în el pentru un milion de dolari. Nu întocmiseră nici un plan alternativ în eventualitatea că ar fi dispărut pe nepusă masă. Acum erau nevoiţi să elaboreze unul urgent.

– Avem nevoie de cineva în închisoare, spuse Teddy.

– Nu mai avem mult, răspunse Deville. Colaborăm cu Departamentul Justiţiei şi cu Direcţia Penitenciarelor.

– Ce înseamnă nu mai avem mult?

– Păi, ţinînd cont de ce s-a-ntîmplat azi, cred că putem infiltra pe cineva la Trumble în maximum patruzeci şi opt de ore.

– Pe cine?

– Îl cheamă Argrow. Treizeci şi nouă de ani, de unsprezece ani în Agenţie, referinţe excelente.

– Scenariul?

– O să se transfere la Trumble de la o închisoare federală din Insulele Virgine. Actele or să-i fie avizate de Biroul din Washington pentru ca directorul de acolo să nu pună întrebări. E un simplu prizonier federal care-a cerut să fie transferat.

– Şi e gata să intre-n pîine?

– În patruzeci şi opt de ore.

– Trimite-l acum.

Deville plecă, apăsat de povara încă unei sarcini dificile, care trebuia îndeplinită peste noapte.

– Trebuie să aflăm cît de mult ştiu ăia de-acolo, mormăi Teddy.

– Da, dar n-avem motive să credem c-au mirosit ceva, spuse York. Le-am citit toată corespondenţa. Nimic nu arată c-ar fi fost băgaţi în pripă de Konyers. E o victimă potenţială ca atîtea altele. L-am cumpărat pe avocat ca să nu mai dea tîrcoale căsuţei poştale a lui Konyers. Acum e-n Bahamas şi-şi bea banii, aşa că nu reprezintă o ameninţare.

– Dar tot trebuie să scăpăm de el, rosti Teddy, fără ca asta să fie o întrebare.

– Normal.

– O să mă simt mai bine cînd o să-l ştiu scos din circuit, spuse Teddy.

Un paznic în uniformă, dar fără armă, intră în biblioteca de drept pe la jumătatea după-amiezei. Primul peste care dădu acolo fu Joe Roy Spicer, aflat lîngă uşa cămăruţei.

– Directorul vrea să vă vadă, zise paznicul. Pe tine, pe Yarber şi pe Beech.

– Ce vrea de la noi? întrebă Spicer, care citea un exemplar vechi din *Field & Stream*.

– Nu-i treaba mea. Vrea să mergeţi la el. Imediat.

– Spune-i că sîntem ocupaţi.

– Nu-i spun nimic. Să mergem.

Cei trei îl urmară pe paznic în clădirea administraţiei, atrăgînd şi alţi oameni de ordine pe parcurs, aşa că atunci din lift ieşi un veritabil alai care se postă în faţa secretarei directorului. Ea singură izbuti într-un fel să-i conducă pe membrii Frăţiei în biroul încăpător unde aştepta Emmitt Broon. După plecarea ei, directorul spuse fără altă introducere:

– Mi-a zis FBI-ul că v-a dispărut avocatul.

Cei trei nu răspunseră, dar fiecare se gîndi chiar în clipa aceea la banii ascunşi peste graniţă.

– S-a făcut nevăzut în dimineaţa asta, continuă directorul, şi lipsesc nişte bani. Nu am amănunte.

Banii cui? ar fi vrut să întrebe Frăţia. Nu ştia nimeni de fondurile lor ascunse. Furase oare Trevor de la altcineva?

– De ce ne-aţi spus chestia asta? întrebă Beech.

Motivul real era că Departamentul Justiţiei de la Washington îi ceruse lui Boon să le furnizeze ultimele informaţii celor trei. Însă lor nu putu să le spună decît:

– M-am gîndit că-i bine să ştiţi, în caz că aveţi nevoie de el.

Membrii Frăţiei îl concediaseră pe Trevor cu o zi în urmă, dar încă nu informaseră administraţia că nu mai era avocatul lor oficial.

– Cum facem rost de alt avocat? întrebă Spicer, de parcă viaţa ar fi fost de neconceput fără el.

– Vă priveşte. Sincer să fiu, din punctul meu de vedere aţi primit suficientă asistenţă juridică să vă ajungă mulţi ani de-acum încolo.

– Şi dacă ne caută el? se interesă Yarber, ştiind precis că nu avea să mai primească vreun semn de viaţă de la Trevor.

– Mă anunţaţi imediat.

Cei trei acceptară. Facă-se voia directorului. Boon le spuse că întrevederea a luat sfîrşit.

Evadarea lui Buster fu mai simplă decît un mers pînă la magazinul din colţ. Aşteptară pînă a doua zi dimineaţă, cînd deţinuţii luaseră micul dejun şi începuseră să presteze diverse munci. Yarber şi Beech se aflau pe pista de alergări şi mergeau la două sute de metri distanţă unul de altul, în aşa fel încît unul să ţină sub observaţie închisoarea, iar celălalt pădurea din depărtare. Spicer se învîrtea pe lîngă terenul de baschet şi era atent la mişcările paznicilor.

Dat fiind că nu existau garduri, miradoare sau măsuri severe de securitate, prezenţa paznicilor nu era vitală la Trumble. Spicer nu văzu nici unul.

Buster era atent la zgomotul plivitorii mecanice, îndreptîndu-se încet cu ea spre pistă. Se opri ca să se şteargă pe faţă şi să se uite în jur. Aflat la vreo patruzeci de metri, Spicer sesiză că se oprise motorul. Se întoarse şi făcu imediat un gest cu degetul mare în sus, dîndu-i de veste că trebuia să acţioneze rapid. Buster păşi pe pistă, îl ajunse din urmă pe Yarber, iar cei doi făcură cîţiva paşi împreună.

– Eşti sigur că vrei s-o faci? întrebă Yarber.

– Absolut, răspunse puştiul, părînd calm şi pregătit.

– Atunci fă-o acum. Calculează-ţi paşii. Şi nu te pierde cu firea.

– Mulţumesc, Finn.

– Ai grijă să nu te laşi prins, băiete.

– Nici în ruptul capului.

La cotitură, Buster continuă să meargă drept, ieşi de pe pistă, străbătu iarba proaspăt tunsă, mai făcu o sută de metri pînă în dreptul unor tufe şi apoi dispăru. Beech şi Yarber îl urmăriră cu

privirea, după care se întoarseră să se uite la clădirea închisorii. Spicer se apropia calm de ei. Nu se vedea nici o mişcare neobişnuită în curte, în secţiunea dormitoarelor sau în celelalte clădiri de pe teritoriul închisorii. Şi nici un paznic.

Cei trei merseră împreună peste patru kilometri şi jumătate, într-un ritm relaxat, iar după ce se săturară se retraseră în răcoarea cămăruţei lor ca să se odihnească şi să vadă dacă îşi dădea cineva seama că unul dintre deţinuţi evadase. Aveau de aşteptat cîteva ore pînă să se afle.

Buster se deplasa într-un ritm mult mai rapid. După ce ajunse în pădure, începu să alerge fără să se mai uite înapoi. Pădurea nu era deasă, iar subarboretul era destul de rar şi nu-i stînjenea mişcările. Trecu pe sub un punct de observare a căprioarelor, aflat la şase-şapte metri înălţime într-un stejar, iar nu după mult timp găsi o cărare care ducea spre sud-vest.

În buzunarul stîng din faţă al pantalonilor avea două mii de dolari bani gheaţă, primiţi de la Finn Yarber. În celălalt buzunar din faţă ţinea o hartă pe care i-o desenase Beech. În fine, în buzunarul din spate pusese un plic galben adresat unui bărbat pe nume Al Konyers din Chevy Chase, Maryland. Toate aceste lucruri erau importante, dar plicul se bucurase de cea mai mare atenţie din partea Frăţiei.

După o oră, se opri să se odihnească şi să tragă cu urechea. Primul lui reper era drumul naţional 30. Acesta străbătea ţinutul de la est la vest, iar Beech anticipase că avea să-l găsească după două ore. Nu auzi nimic şi îşi reluă alergarea.

Nu avea voie să se piardă cu firea. Era posibil ca absenţa lui să fie sesizată după prînz, cînd se întîmpla uneori ca paznicii să facă o tură prin închisoare, într-un fel de inspecţie neprotocolară. Dacă îi trecea vreunuia prin cap să-l caute pe Buster, erau de aşteptat şi alte întrebări. Însă după două săptămîni în care îi studiaseră pe paznici, nici Buster şi nici membrii Frăţiei nu dăduseră mare atenţie unei asemenea posibilităţi.

Asta însemna că avea la dispoziţie minimum patru ore. Probabil mult mai mult, fiindcă ziua lui de lucru se încheia la cinci, cînd trebuia să predea plivitoarea. Dacă nu apărea, paznicii aveau să înceapă căutările în apropierea închisorii. După două

ore, aveau să anunțe secțiile de poliție din zonă că mai plecase cineva de la Trumble. Evadații nu erau niciodată înarmați și periculoși, așa că nu intra nimeni în panică. Nu se organizau potere și nu se foloseau cîini de vînătoare. Nu existau elicoptere care să survoleze pădurea. Șeful poliției și ajutoarele lui aveau să patruleze pe drumurile principale și să-i avertizeze pe cetățeni să-și încuie ușile.

Numele evadatului era introdus în rețeaua națională de computere a autorităților. În același timp, polițiștii îi supravegheau locuința, îi filau prietenii și așteptau să facă vreo prostie.

După nouăzeci de minute de libertate, Buster se opri cîteva clipe și auzi zgomotul unui Tir aflat undeva în apropiere. Pădurea se termina brusc în dreptul unui șanț dincolo de care se întindea drumul național. Conform hărții lui Beech, cel mai apropiat oraș se găsea la cîțiva kilometri vest. Planul prevedea ca Buster să meargă de-a lungul drumului național, ferindu-se de trafic prin folosirea șanțurilor și a podurilor, pînă cînd ajungea la o formă de civilizație.

Purta echipamentul standard al deținuților de la Trumble: pantaloni kaki și o cămașă oliv cu mînecă scurtă, care se închiseseră la culoare din cauza transpirației. Localnicii știau cum erau echipați prizonierii și dacă îi vedeau mergînd pe jos pe marginea drumului național 30, se găsea cineva să-l anunțe pe șeful poliției. Du-te în primul oraș și ia-ți alte haine, îi spuseseră Beech și Spicer. Pe urmă ia-ți un bilet de autobuz și nu te mai opri.

Avu nevoie de trei ore în care se ascunse pe după copaci și sări peste șanțuri înainte să dea cu ochii de drumul național și o luă pe scurtătură printr-o fîneață. Un cîine îl mîrîi în clipa cînd ajunse pe o stradă pe care se găseau mai multe rulote. În spatele uneia dintre ele observă o sfoară de rufe pe care cîteva haine așteptau să se usuce în aerul în care nu adia nici urmă de vînt. Luă un pulover roșu cu alb și se descotorosi de cămașa oliv.

Centrul orășelului însemna două blocuri cu magazine, cîteva stații de benzină și un oficiu poștal. Buster cumpără niște pantaloni scurți din material de blugi, un tricou și o pereche de ghete de la un magazin de solduri și se schimbă în toaleta personalului din magazin. Apoi se duse la oficiul poștal de lîngă primărie.

Surîse şi le mulţumi în gînd prietenilor de la Trumble, vîrînd valorosul lor plic în cutia rezervată corespondenţei pentru alte localităţi.

După aceea merse cu un autobuz pînă la Gainesville şi cumpără un abonament de 480 de dolari, care îi permitea să se suie în toate autobuzele de pe teritoriul american timp de şaizeci de zile. Se hotărî s-o ia spre vest. Voia să ajungă în Mexic şi să i se piardă urma.

30

Primul scrutin din Pensylvania de pe 25 aprilie avea să fie ultimul efort susținut al guvernatorului Tarry. Nederanjat de prestația slabă din cadrul dezbaterii care avusese loc cu două săptămîni în urmă, acesta își continuă campania cu mult entuziasm, dar cu bani puțini. „Toți sînt la Lake", declara el la fiecare apariție în mijlocul electoratului, afișîndu-și sărăcia cu o mîndrie prefăcută. Rămase în statul respectiv timp de unsprezece zile. Nevoit să călătorească într-un Winnebago mare de vacanță, lua masa la susținători acasă, rămînea peste noapte în moteluri ieftine și petrecea ore în șir strîngînd mîini și plimbîndu-se pe jos prin diverse cartiere.

– Haideți să vorbim despre problemele importante, nu despre bani, insista el de fiecare dată.

La rîndul lui, și Lake muncea din greu în Pennsylvania. Avionul lui mergea de zece ori mai repede decît mașina lui Tary. Congresmanul strînse mai multe mîini, rosti mai multe discursuri și în mod sigur cheltui mai mulți bani.

Rezultatul fu previzibil. Lake primi șaptezeci și unu la sută din voturi și își surclasă adversarul, aducîndu-l în situația jenantă de a evoca fățiș ideea retragerii din cursă. Însă își impuse să mai reziste cel puțin o săptămînă, pînă la primul scrutin din Indiana. Stafful de campanie îl abandonase. Avea o datorie de unsprezece milioane de dolari. Fusese evacuat din sediul de campanie din Arlington.

Totuşi voia ca oamenii de ispravă din Indiana să aibă ocazia să-i vadă numele pe buletinele de vot.

Şi cine ştie, poate că noul şi luxosul avion al lui Lake lua foc aşa cum mai păţise cu cel de dinainte.

Tarry îşi linse rănile destul de adînci, iar în prima zi după noul scrutin îşi promise să nu se dea bătut.

Lui Lake aproape că-i păru rău pentru el şi într-un fel îi admiră hotărîrea de a rezista pînă la convenţie. Însă ca şi ceilalţi, congresmanul îşi făcu un calcul simplu. Mai avea nevoie doar de voturile a patruzeci de delegaţi ca să-şi asigure nominalizarea, dintr-un total de aproape cinci sute care nu îşi exprimaseră opţiunile. Cursa luase sfîrşit.

După scrutinul din Pennsylvania, ziarele din toată ţara confirmară nominalizarea lui Lake. Chipul lui atrăgător şi fericit se afla pretutindeni, exprimînd un veritabil miracol politic. Mulţi îl considerară un simbol a ceea ce asigura buna funcţionare a sistemului – un necunoscut venit de nicăieri, înarmat cu un mesaj şi capabil să capteze atenţia oamenilor. Campania lui conferi speranţe tuturor celor care visau să candideze la funcţia de preşedinte. Lake nu avusese nevoie de luni de deplasări pe drumurile din Iowa. Ba chiar îşi permisese să sară peste New Hampshire, care era oricum un stat mic.

În acelaşi timp, se trezi condamnat fiindcă îşi cumpărase nominalizarea. Înainte de Pennsylvania, totalul cheltuielilor lui fusese estimat la patruzeci de milioane. Era greu de oferit o sumă mai precisă, întrucît banii erau direcţionaţi pe mai multe fronturi. Alte douăzeci de milioane fuseseră cheltuite de D-PAC şi alte grupuri de lobby puternice, aflate fără excepţie în serviciul lui Lake.

Nici un alt candidat din lume nu cheltuise atît.

Criticile îl atinseră pe Lake, urmărindu-l zi şi noapte. Dar prefera să aibă banii şi nominalizarea decît să afle pe propria piele care era alternativa.

Nu era greu să ajungi la cei cu bani mulţi. Patronii companiilor de computere cîştigau miliarde. Culmea, pînă şi guvernul federal anunţase un excedent bugetar! Mai toată lumea avea un loc de muncă, o rată la casă rezonabilă şi două maşini. Son-

dajele non-stop îl făcură pe Lake să creadă că banii încă nu reprezentau o problemă spinoasă în ochii electoratului. În perspectiva întîlnirii din noiembrie cu vicepreşedintele, congresmanul aproape că-l ajunsese din urmă.

Se întoarse încă o dată la Washington din războaiele din vest în postura eroului triumfător. Aaron Lake, fostul politician obscur din Arizona, era acum omul zilei.

În timpul unui mic dejun tăcut şi foarte lung, membrii Frăţiei citiră ziarul de dimineaţă din Jacksonville, singurul admis la Trumble. Se bucurau foarte mult pentru Aaron Lake. Nominalizarea lui îi încîntase. În prezent se numărau printre simpatizanţii lui cei mai înfocaţi. Tot aşa, Aaron.

Faptul că Buster alesese libertatea nu făcuse vîlvă. Bravo lui, spuseseră majoritatea deţinuţilor. Era doar un puşti şi ar fi trebuit să stea acolo o veşnicie. Tot aşa, Buster.

În ziarul de dimineaţă nu se pomenea nimic despre evadare. Cei trei şi-l trecură unul altuia, citind tot, în afara anunţurilor publicitare şi a necrologurilor. Acum începea aşteptarea. Nu mai aveau de trimis nici o scrisoare; nu mai aveau nimic de primit, fiindcă rămăseseră fără curier. Mica lor escrocherie făcea o pauză pînă la primul semn de viaţă de la domnul Lake.

Wilson Argrow sosi la Trumble într-o dubă verde fără însemne, cu cătuşe la mîini şi cu doi poliţişti care-l încadrau şi-l ţineau din scurt. Venise cu avionul de la Miami la Jacksonville, pe cheltuiala contribuabilului, fireşte.

Conform documentelor de însoţire, ispăşise patru luni dintr-o sentinţă de şaizeci pentru fraudă bancară. Ceruse transferul din motive nu foarte limpezi, dar care nu interesau pe nimeni la Trumble. Era vorba de un simplu deţinut cu grad mic de risc din sistemul federal. Cei asemenea lui se mutau destul de des dintr-un loc în altul.

Avea treizeci şi nouă de ani, absolvise colegiul, divorţase, iar domiciliul personal, aşa cum reieşea din scripte, se găsea în Coral Gables, Florida. În realitate, îl chema Kenny Sands, lucra în cadrul CIA de unsprezece ani şi, deşi nu văzuse niciodată cum

arăta o închisoare pe dinăuntru, avusese parte de misiuni mult mai dure decît cea de la Trumble. Avea să stea acolo o lună sau două, după care avea să solicite un nou transfer.

Argrow îşi luase o expresie de puşcăriaş vechi, dar simţea un gol în stomac. Primise asigurări că violenţa nu era tolerată la Trumble şi oricum era în stare să-şi poarte singur de grijă. Dar închisoarea era închisoare. Unul dintre supraveghetori îi ţinu un curs orientativ de o oră, după care îl luă ca să-i arate rapid ce trebuia văzut. Cînd văzu cu ochii lui cum arată Trumble, începu să se destindă. Paznicii nu aveau arme, iar majoritatea deţinuţilor păreau inofensivi.

Colegul lui de celulă era un bătrîn cu o barbă pătată, un delincvent de meserie care văzuse multe închisori şi căruia îi plăcea la Trumble. Acesta îi mărturisi lui Argrow că avea de gînd să moară acolo. Apoi îl duse la prînz şi-i vorbi despre capriciile meniurilor. După aceea îi arătă sala de jocuri, unde mai mulţi oameni masivi se strînseseră la nişte mese pliante şi îşi studiau cărţile, avînd fiecare cîte o ţigară în colţul gurii.

– Jocurile de noroc sînt interzise, rosti el, făcîndu-i cu ochiul.

Se apropiară de zona de întreţinere în aer liber, unde deţinuţii mai tineri asudau în bătaia soarelui, desăvîrşindu-şi bronzul şi întărindu-şi muşchii. Bătrînul îi arătă pista de alergări din depărtare şi zise:

– Guvernu' ăsta federal e-o comoară, nu alta.

După aceea îl duse pe Argrow la bilbioteca, un loc unde nu fusese în viaţa lui, şi îi prezentă un colţ despre care declară:

– Aia-i biblioteca de drept.

– Cine-o foloseşte? întrebă Argrow.

– De obicei avem şi ceva avocaţi pe-aici. La ora asta sînt şi nişte judecători.

– Judecători?

– Trei la număr.

Pe bătrîn nu-l interesa biblioteca. Argrow se ţinu după el pînă la capelă, după care ieşiră din nou în aer liber.

Noul-venit îi mulţumi veteranului pentru plimbare, după care îşi ceru scuze şi se întoarse la biblioteca în care se găsea

doar un deţinut care spăla pe jos. Se îndreptă spre colţ şi deschise uşa care dădea în biblioteca de drept.

Joe Roy Spicer îşi ridică privirea din revistă şi dădu cu ochii de un bărbat pe care nu-l mai văzuse pînă atunci.

– Cauţi pe cineva? întrebă el, fără să facă vreun efort de amabilitate.

Argrow îi recunoscu figura din dosar. Un fost judecător de pace, prins în timp ce fura din cîştigurile de la bingo. Ce tîrîtură.

– Sînt nou pe-aici, spuse el, silindu-se să zîmbească. Adineauri m-au adus. Asta e biblioteca de drept?

– Da.

– Bănuiesc că poate s-o folosească oricine, nu?

– Bănuiesc şi eu, zise Spicer. Eşti avocat?

– Nu, bancher.

Cu vreo cîteva luni în urmă, Spicer l-ar fi constrîns să apeleze la nişte servicii juridice; fără să se ştie, bineînţeles. Însă nu mai era cazul. Cei trei încetaseră să umble după ciupeli. Argrow se uită în jur, dar nu-i văzu pe Beech şi Yarber. Îşi luă la revedere şi se întoarse la el în celulă.

Contactul fusese efectuat.

Planul lui Lake de a se debarasa de amintirea lui Ricky şi a nefastei lor corespondenţe depindea de altcineva. El unul era pur şi simplu prea speriat şi prea cunoscut ca să se furişeze din nou în toiul nopţii, deghizat şi pitit pe bancheta din spate a unui taxi care să-l ducă în goană la marginea oraşului, la un oficiu poştal deschis non-stop. Riscurile erau prea mari. În plus, avea mari îndoieli că ar mai fi putut scăpa o dată din marcajul Serviciului Secret. Îi era imposibil să-i numere pe agenţii care-l păzeau. De fapt, nu putea nici măcar să-i vadă.

Pe tînără o chema Jayne. Se implicase în campania din Wisconsin şi îşi croise drum repede în cercul lui restrîns. La început fusese angajată pe bază de voluntariat. Acum cîştiga 55 000 de dolari pe an ca asistentă personală a domnului Lake, care îi arăta o încredere deplină. Pleca foarte rar de lîngă el şi discutaseră deja de două ori despre viitoarea ei însărcinare la Casa Albă.

La momentul oportun, Lake avea să-i dea lui Jayne cheia de la căsuţa poştală închiriată de domnul Al Konyers, urmînd ca ea să ridice corespondenţa, să renunţe la chiria pentru căsuţa poştală şi să nu lase nici o adresă de contact. Avea să-i spună că o închiriase cînd încercase să monitorizeze vînzarea contractelor strict secrete din industria de apărare, pe vremea cînd era convins că iranienii cumpărau informaţii la care n-ar fi trebuit să aibă acces. Sau ceva de genul ăsta. Jayne avea să-l creadă fiindcă exact asta îşi propusese.

În cazul unui noroc chior, nu trebuia să fie nici o scrisoare de la Ricky. Căsuţa poştală urma să fie definitiv închisă. Iar dacă Jayne găsea totuşi o scrisoare şi dacă era cît de cît curioasă, ei bine, avea să-i spună pur şi simplu că nu ştia cine era persoana respectivă. Iar ea nu avea să mai pună alte întrebări. Punctul ei forte era loialitatea oarbă.

Lake aşteptă momentul potrivit. Şi aşteptă prea mult.

31

Plicul sosi în siguranţă, la un loc cu un milion de alte scrisori care împreună însemnau tonele de hîrţoage transportate în capitală pentru a ajuta guvernul să apuce ziua de mîine. Toate fură împărţite în funcţie de codul poştal şi de cel al străzilor. La trei zile după ce Buster o pusese la cutie, ultima scrisoare a lui Ricky pentru Al Konyers ajunse în Chevy Chase. O echipă de filaj efectuă un control de rutină la Mailbox America şi dădu peste ea. Plicul fu examinat sumar, iar apoi dus la Langley.

Teddy se afla între două şedinţe şi era singur în birou cînd Deville dădu buzna înăuntru, cu un dosar subţire în mînă.

– Am primit chestia asta acum o jumătate de oră, spuse el, întinzîndu-i celuilalt trei foi de hîrtie. Ai aici copia. Originalul e în dosar.

Directorul îşi potrivi ochelarii şi se uită la copii înainte de-a începe să citească. Observă timbrul din Florida, acelaşi dintotdeauna. Scrisul era extrem de bine cunoscut. Încă înainte de a citi, Teddy simţi că aveau necazuri mari.

Dragă Al,

În ultima ta scrisoare ai încercat să pui punct corespondenţei dintre noi. Regret, n-o să fie chiar aşa simplu. Trec la subiect fără alte ocolişuri. Nu sînt Ricky, după cum nici tu nu eşti Al. Mă

aflu la închisoare, nu într-o clinică de recuperare cu circuit închis.

Ştiu cine eşti, domnule Lake. Mai ştiu că ai parte de un an formidabil, că tocmai ai obţinut nominalizarea şi că înoţi în bani. Primim şi noi ziare la Trumble şi sîntem mîndri de toate succesele pe care le-ai repurtat.

Acum că ştiu exact cine este Al Konyers, sînt convins că ţi-ai dori să păstrez secretul. Sînt gata să tac chitic, dar o să te coste, nu glumă.

Am nevoie de bani şi vreau să ies din închisoare. Ştiu să păstrez un secret şi mă pricep să negociez.

Banii reprezintă partea uşoară, fiindcă ai cu nemiluita. Eliberarea mea o să fie ceva mai complicată, dar ai început să ai tot felul de prieteni puternici. Sînt sigur că o să-ţi vină o idee.

Nu am nimic de pierdut şi sînt dispus să te ruinez dacă nu eşti de acord să negociem.

Mă numesc Joe Roy Spicer. Sînt unul dintre deţinuţii de la Închisoarea Federală Trumble. Nu-ţi rămîne decît să găseşti o modalitate de-a lua legătura cu mine şi asta repede.

Nu plec nicăieri.

Cu sinceritate, Joe Roy Spicer

Următoarea şedinţă fu anulată. Deville îl găsi pe York, iar după zece minute se încuiară cu toţii în buncăr.

Uciderea celor trei fu prima opţiune luată în discuţie. Argrow era în stare să rezolve aşa cum trebuia, cu pastile, otrăvuri şi aşa mai departe. Yarber ar fi putut muri în somn. Spicer putea să cadă lat pe pista de alergări. Ipohondrului de Beech i s-ar fi putut greşi reţeta la farmacia închisorii. Nu erau din cale-afară de solizi şi de sănătoşi, şi oricum nu se comparau cu Argrow. O căzătură urîtă, gîtul rupt. Existau atîtea feluri de a simula o moarte din cauze naturale sau în urma unui accident.

Trebuia procedat repede, cît încă aşteptau răspunsul lui Lake.

Atîta doar că avea să fie ceva urît şi prea complicat. Trei cadavre dintr-o dată, într-o închisoare inofensivă ca Trumble. Pe lîngă asta, cei trei erau prieteni buni, îşi petreceau cea mai mare parte a timpului împreună şi fiecare avea să moară altfel, într-un

interval de timp foarte scurt. Aveau să apară nenumărate bănuieli. Dacă Argrow devenea suspect? Din capul locului, trebuia ţinut cont că nu-i cunoşteau identitatea reală.

Un alt element care îi înfricoşa era Trevor. Indiferent unde s-ar fi aflat, acesta ar fi putut afla de moartea lor. Vestea l-ar fi putut speria şi mai tare, dar n-ar fi fost de mirare să-l transforme într-o persoană imprevizibilă. Exista posibilitatea să ştie mai mult decît credeau ei.

Deville era dispus să pună la cale eliberarea lor, însă Teddy era foarte reticent. Nu avea remuşcări în legătură cu uciderea lor, numai că nu era convins că o asemenea măsură avea să-l protejeze pe Lake.

Dar dacă Frăţia spusese şi altcuiva?

Existau prea multe întrebări. Deville primi dispoziţie să întocmească planurile de lichidare, dar acestea aveau să fie folosite doar după epuizarea tuturor celorlalte variante.

Toate scenariile se aflau pe masă. York sugeră, mai mult ca să testeze o variantă, ca scrisoarea să fie pusă înapoi în căsuţa poştală, ca s-o găsească Lake. La urma urmei, fusese tîmpenia lui.

– N-ar şti ce să facă, spuse Teddy.

– Noi ştim?

– Încă nu.

Ideea unui Aaron Lake care să reacţioneze în faţa acestei manevre şi să încerce să le închidă cumva gura membrilor Frăţiei era aproape amuzantă, dar avea în fond o conotaţie justiţiară foarte puternică. Lake şi nimeni altul stîrnise toată mizeria asta; să facă bine s-o scoată singur la capăt.

– De fapt, mizeria a fost provocată de noi, aşa că tot noi o să-i punem capăt, decise Teddy.

Nu aveau cum să prevadă – şi prin urmare nici să controleze – cum avea să procedeze Lake. Zăpăcitul făcuse ce făcuse şi le scăpase din laţ suficient de mult ca să gafeze cînd îi scrisese lui Ricky. Şi fusese atît de prost, încît Frăţia îi descoperise identitatea.

Asta pe lîngă starea de fapt: Lake era genul de om care schimba scrisori cu un prieten prin corespondenţă homosexual. Avea o viaţă dublă şi nu merita prea multă încredere.

Se vorbi puţin şi despre ideea de a-l aborda frontal pe Lake. York fusese adeptul acestei variante din clipa primirii celei dintîi scrisori de la Trumble, dar Teddy nu era convins că era un lucru bun. Toate insomniile provocate de Lake fuseseră pline de gînduri şi speranţe legate de oprirea schimbului de scrisori cît mai repede cu putinţă. Prefera să rezolve problema discret şi abia după aceea să aibă o discuţie cu candidatul.

Ce-i drept, tare i-ar fi plăcut să-i trîntească totul în faţă. I-ar fi făcut mare plăcere să-i spună să ia loc pe un scaun şi să-i proiecteze cópii ale tuturor scrisorilor ălora afurisite pe un ecran. Plus o copie a anunţului din *Out and About.* I-ar fi povestit despre domnul Quince Garbe din Bakers, Iowa, un alt dobitoc care căzuse în plasa escrocilor, şi despre Curtis Vann Gates din Dallas. „Cum ai putut să fii atît de idiot?" ar fi vrut să strige la Aaron Lake.

Însă avea în vedere situaţia în ansamblu. Problemele pe care le crease Lake erau fleacuri prin comparaţie cu priorităţile apărării naţionale. Ruşii se apropiau ameninţător, iar dacă Natty Cenkov şi noul regim preluau puterea, lumea se schimba definitiv.

Teddy neutralizase oameni mult mai puternici decît aceşti trei judecători borfaşi care putrezeau într-o închisoare federală. Punctul lui forte era planificarea minuţioasă. O muncă tenace şi totodată anostă.

Întrevederea fu întreruptă de un mesaj de la biroul lui Deville. Paşaportul lui Trevor Carson fusese controlat la un ghişeu de control al aeroportului Hamilton din Bermude. Avocatul se îmbarcase la bordul unui avion cu destinaţia San Juan, Porto Rico, care trebuia să aterizeze peste aproximativ cincizeci de minute.

– Ştiam c-a ajuns în Bermude? întrebă York.

– Nu, răspunse Deville. E clar c-a intrat fără să-şi folosească paşaportul.

– Poate că nu-i atît de beat cum credeam.

– Avem pe cineva în Porto Rico? se interesă Teddy, cu o imperceptibilă nuanţă de agitaţie în voce.

– Bineînţeles, zise York.

– Hai să-i luăm urma.

– S-au schimbat planurile pentru bătrînul Trevor? întrebă Deville.

– Nu, deloc, spuse Teddy. Cîtuşi de puţin.

Deville ieşi ca să se ocupe de cea mai recentă criză provocată de avocat. Teddy chemă un asistent şi comandă un ceai de mentă. York se apucase să recitească scrisoarea. După ce rămaseră singuri, întrebă:

– Şi dacă-i despărţim?

– Da, m-am gîndit şi eu la asta. Şi repede, ca să nu aibă timp să stea de vorbă. Să-i trimitem la trei închisori aflate la distanţă mare una de alta, să-i izolăm complet pentru un timp şi să ne asigurăm că nu au posibilitatea să dea telefon sau să corespondeze. Şi pe urmă? Tot cunosc secretul. Teoretic, oricare dintre ei ar putea să-l distrugă pe Lake.

– Nu sînt sigur c-o să putem discuta cu băieţii de la Direcţia Generală a Penitenciarelor.

– Se aranjează. La nevoie, o să stau de vorbă cu procurorul-general.

– Cînd te-ai împrietenit cu procurorul-general?

– E o chestiune de siguranţă naţională.

– Trei judecători escroci care stau într-o închisoare federală pot afecta siguranţa naţională? Mi-ar plăcea să fiu de faţă la discuţii.

Teddy bău din ceai cu ochii închişi şi cu toate degetele adunate în jurul ceştii.

– E prea riscant, şopti el. Dacă-i înfuriem, chiar că n-o să le mai putem ghici intenţiile. N-avem voie să riscăm în felul ăsta.

– Să zicem că Argrow le găseşte dosarele, spuse York. Ia gîndeşte-te, sînt nişte borfaşi care-au fost condamnaţi penal. N-o să creadă nimeni povestea asta despre Lake dacă n-or să aibă dovezi. Iar asta înseamnă documente, foi de hîrtie, originale şi cópii ale corespondenţei. Probele astea există undeva. Le găsim, îi uşurăm de ele şi vreau să văd cine-o să mai stea să-i asculte.

Teddy mai sorbi o dată din ceai cu ochii închişi, după care lăsă să treacă alte cîteva clipe. Înainte de a vorbi, îşi schimbă poziţia în scaunul cu rotile şi se strîmbă de durere.

– Aşa e, spuse el încet. Dar mi-e să nu existe cineva care nu e-n închisoare şi despre care nu ştim nimic. Indivizii ăştia sînt mereu cu un pas înaintea noastră şi-or să fie şi de-acum încolo. Încercăm să ne dăm seama cît anume ştiu şi de cînd. Nu sînt foarte convins c-o să-i prindem vreodată din urmă. Poate că s-au gîndit să-şi facă pierdute dosarele. Sînt sigur că regulamentul închisorii nu le dă voie să aibă hîrţoage din astea, aşa că nu m-aş mira să fi început să le pitească. Scrisorile schimbate cu Lake sînt prea preţioase ca să nu le recopieze şi să nu le trimită undeva afară.

– L-au avut curier pe Trevor. Am văzut toate scrisorile pe care le-a scos de la Trumble în ultima lună.

– Asta credem, dar nu sîntem siguri.

– Cine altcineva ar putea fi?

– Spicer e-nsurat. Nevastă-sa a trecut pe la el. Yarber divorţează, ce-i drept, dar cine ştie ce pun la cale acolo. Şi ea a venit în vizită în ultimele trei luni. Sau poate că-i mituiesc pe paznici ca să se ocupe ei de livrarea corespondenţei. Avem de-a face cu oameni plictisiţi, foarte inteligenţi şi foarte inventivi. Nu putem să presupunem că sîntem la curent cu tot ce au de gînd. Iar dacă facem vreo greşeală şi exagerăm cu presupunerile, atunci secretul domnului Aaron Lake o să fie dat în vileag.

– În ce fel? Cum vor să procedeze?

– Probabil c-or să ia legătura cu un reporter şi o să-i dea cîte o scrisoare pînă cînd or să-l convingă. Nu m-ar mira să dea rezultate.

– Ar înnebuni toată presa.

– N-are voie să se întîmple una ca asta, York. Trebuie să facem ceva.

Deville se întoarse în grabă. Vameşii americani fuseseră contactaţi de autorităţile din Bermude la zece minute după ce avionul plecase spre San Juan. Trevor avea să aterizeze peste optsprezece minute.

Trevor nu făcea altceva decît să ia urma banilor. Îşi însuşise rapid principalele elemente ale transferurilor bancare, iar acum se perfecţiona. În Bermude trimisese jumătate din bani într-un

cont din Elveţia, iar cealaltă unei bănci din Grand Cayman. Apoi căzuse pe gînduri: spre est sau spre vest? Asta fusese marea întrebare. Primul zbor din Bermude avea destinaţia Londra, dar ideea de a se furişa prin Heathrow îl speriase. Nu se pusese nici un premiu pe capul lui şi nu era căutat de autorităţi. Nu fusese acuzat de nimic. Atîta doar că englezii erau al naibii de eficienţi la vamă. Avea să se îndrepte spre vest şi să-şi încerce norocul în Caraibe.

Aterizã la San Juan şi intră glonţ într-un bar unde comandă o bere la halbă şi studie tabelul zborurilor. Nu se grăbea, nu simţea nici un fel de presiune şi avea buzunarele pline. Putea să meargă unde voia, să facă orice şi să nu se grăbească deloc. Mai bău o bere şi se decise să stea cîteva zile în Grand Cayman şi să se pună pe cheltuit. Se duse la ghişeul Air Jamaica ca să-şi cumpere bilet, după care se întoarse la bar, fiindcă încă nu era ora cinci şi mai avea treizeci de minute pînă la urcarea în avion.

Biletul era la clasa întîi, firește. Trevor se îmbarcă devreme, ca să mai aibă timp de o băutură, şi în timp ce se uita la ceilalţi pasageri care treceau pe lîngă el, dădu cu ochii de o figură pe care i se păru c-o mai văzuse.

Unde anume? Cu doar cîteva minute în urmă, în incinta aeroportului. Un chip lung şi slab, cu o ţăcălie înspicată şi doi ochi mici, oblici, în spatele unor ochelari cu rame pătrate. Individul îi aruncase o privire fixă, iar apoi se uitase în altă parte a avionului, ca şi cum n-ar fi observat nimic interesant.

Parcă la tejghea se mai întîlnise cu el, pe cînd făcea cale întoarsă spre bar după ce îşi cumpărase biletul. Ochii respectivului îl priveau. Individul se postase în apropiere şi se uita la tabelul plecărilor.

Cînd vrei să scapi, privirile celorlalţi – întîmplătoare, insistente sau vagi – ţi se par dintr-o dată suspecte. Vezi un chip oarecare şi nu-l bagi în seamă. Îl mai vezi o dată după o jumătate de oră şi eşti convins că ţi se urmăresc toate mişcările.

Nu mai bea, îşi impuse Trevor. Imediat după decolare ceru o cafea pe care o dădu pe gît rapid. După aterizarea pe aeroportul din Kingston coborî primul şi străbătu cu pas hotărît termi-

nalul, trecînd prin dreptul ghişeului pentru imigrări. Omul din spatele lui se făcuse nevăzut.

Trevor îşi luă cele două valize mici şi se îndreptă spre parcarea unde se aflau taxiurile.

32

Ziarul local din Jacksonville ajungea la Trumble în fiecare dimineaţă la şapte. Patru exemplare erau duse în sala de jocuri unde aveau să fie citite şi lăsate acolo pentru toţi deţinuţii interesaţi de ceea ce se întîmpla în libertate. În cea mai mare parte a timpului Joe Roy Spicer era singurul care aştepta presa la ora aceea, şi de obicei lua un exemplar pentru el, fiindcă voia să studieze listele de cîştigători din cazinourile din Las Vegas pînă la sfîrşitul zilei. Tabloul era în general acelaşi: Spicer ţinea în mînă un pahar de plastic plin cu cafea şi stătea cu picioarele pe una dintre mesele de joc, aşteptîndu-l pe Roderick, paznicul, să vină cu ziarele.

Prin urmare, el văzu primul articolul plasat în partea de jos a primei pagini. Era vorba de Trevor Carson, un avocat din localitate, care dispăruse din motive necunoscute şi al cărui cadavru fusese găsit lîngă un hotel din Kingston, în Jamaica. Avocatul fusese împuşcat în cap de două ori, după lăsarea întunericului. Fotografia lui Trevor nu fusese publicată, observă Spicer. De unde şi pînă unde să-l aibă ziarul în banca de date? Pe cine ar fi interesat moartea lui?

Conform autorităţilor jamaicane, Carson era un turist care se părea că fusese jefuit. O sursă care ţinuse să-şi păstreze anonimatul informase poliţia cu privire la identitatea defunctului, al

cărui portofel lipsea de la locul crimei. Sursa cu pricina părea deosebit de bine informată.

Paragraful referitor la cariera juridică a lui Trevor era foarte scurt. Fosta secretară a victimei, Jan nu-ştiu-cum, nu dorise să facă nici un comentariu. Articolul fusese scris şi publicat pe prima pagină doar fiindcă persoana ucisă era avocat.

Finn se găsea la capătul îndepărtat al pistei şi se pregătea să intre pe turnantă, mergînd cu un pas vioi în aerul umed al dimineţii după ce îşi dăduse deja cămaşa jos. Spicer îl aşteptă la ultima linie dreaptă şi-i dădu ziarul fără un cuvînt.

Cei doi îl găsiseră pe Beech la coadă la cantină, ţinînd în mînă tava de plastic şi uitîndu-se îngîndurat la micul dejun compus în dimineaţa aceea din ouă şi jumări. Se aşezară într-un colţ, departe de toată lumea, ciugulind fără chef din mîncare şi vorbind în şoaptă.

– Dacă fugea, de cine dracu' fugea?

– I-o fi luat Lake urma, mai ştii?

– N-avea de unde să ştie că era Lake. Nu deţinea nici un indiciu, nu?

– Bine, atunci fugea de Konyers. Cînd a venit aici ultima dată, ne-a spus că ăsta era peştele cel mare. Konyers aflase de noi, asta ne-a zis. Iar a doua zi a dispărut.

– Poate că s-a speriat şi atîta tot. Konyers a dat cărţile pe faţă, l-a ameninţat că spune tot ce ştie despre rolul lui în şmecheria noastră, iar Trevor, care era destul de slab de înger, s-a hotărît să fure cît poate de mult şi să se facă nevăzut.

– Eu unul aş vrea să ştiu ai cui erau banii lipsă.

– De banii noştri nu ştie nimeni. De unde şi pînă unde să lipsească?

– Probabil că Trevor a furat de pe unde-a apucat şi după aceea s-a pierdut în ceaţă. Se-ntîmplă mereu. O grămadă de avocaţi dau de bucluc şi cedează nervos. Bagă mîna pînă la cot în fondurile clienţilor şi-o iau din loc.

– Vorbeşti serios? întrebă Spicer.

Lui Beech îi veni în minte trei cazuri, la care adăugă şi Yarber vreo două, pentru o mai bună exemplificare.

– Şi-atunci cine l-a ucis?

– E foarte posibil să fi nimerit în zona dubioasă a oraşului.

– Lîngă hotelul Sheraton? N-aş crede.

– Bun, şi dacă i-a venit de hac Konyers?

– Se prea poate. L-a prins în cursă pe Trevor şi-a aflat că era omul de legătură al lui Ricky. L-a strîns cu uşa, a ameninţat că-l bagă la zdup sau mai ştiu eu ce, iar Trevor a şters-o în Caraibe. Fără să ştie că Al Konyers şi Aaron Lake sînt unul şi acelaşi.

– Iar Lake are destui bani şi putere ca să-i dea de urmă unui avocat beţiv.

– Şi noi? La ora asta, Lake ştie că Ricky nu există, că adevăratul lui nume e Joe Roy şi că mai are nişte prieteni închişi la un loc cu el.

– Întrebarea e, poate s-ajungă la noi?

– Cred că eu o să fiu primul care-o să afle, spuse Spicer, cu un rîs neliniştit.

– Oricum, e posibil şi ca Trevor să fi nimerit unde n-avea ce să caute. Poate c-a ajuns într-o zonă periculoasă, s-a îmbătat, a încercat să agaţe o femeie şi-a fost împuşcat.

Aici toţi trei fură de acord. Trevor era în stare s-o caute cu lumînarea. Şi s-o găsească.

Odihnească-se în pare. Cu condiţia să nu le fi furat banii.

Se despărţiră pentru o oră şi ceva. Beech se duse pe pista de alergări, ca să meargă de unul singur şi să chibzuiască. Yarber îşi cîştigă salariul de douăzeci de cenţi pe oră, străduindu-se să repare un computer din biroul capelanului. Spicer intră în bibliotecă, unde dădu peste domnul Argrow, care citea nişte cărţi de drept.

Biblioteca de drept era deschisă şi accesul se făcea fără programare, dar legea nescrisă de la Trumble spunea că trebuia cerută măcar permisiunea unuia dintre membrii Frăţiei pentru consultarea volumelor de acolo. Argrow abia venise şi era clar că nu avusese cînd să se informeze. Spicer decise să nu se ia de viaţa lui.

Cei doi se salutară dînd din cap, după care Spicer îşi făcu de lucru aranjînd nişte cărţi şi făcînd ordine pe mesele de studiu.

– Zice lumea că le-aveţi cu legile, spuse Argrow din celălalt capăt al încăperii, profitînd de faptul că erau singuri.

– Se-aud tot felul de zvonuri pe-aici.

– Am făcut apel.

– Ce s-a-ntîmplat la proces?

– Juriul m-a condamnat pentru trei capete de acuzare legate de nişte bani ascunşi undeva în Bahamas. Cică fraudă bancară. Judecătorul mi-a dat cinci ani. Am făcut patru luni. Nu cred că mai rezist încă cincizeci şi şase. Am nevoie de ajutor pentru apel.

– La ce tribunal?

– Din Insulele Virgine. Am lucrat la o bancă babană din Miami. O grămadă de bani ieşiţi din droguri.

Argrow vorbea foarte repede şi mult, lucru care-l enervă pe Spicer, dar nu foarte tare. Cînd auzi de Bahamas, deveni şi mai atent.

– Am făcut-o, asta e. A-nceput să-mi placă spălarea de bani. Îmi treceau prin mînă zeci de milioane pe zi, cum să nu ţi se suie la cap? Puteam să transfer bani murdari mai repede decît toţi bancherii din South Florida. Mai pot şi-acum. Dar nu m-am uitat cu cine mă împrietenesc şi n-am ales cum trebuie.

– Recunoşti că eşti vinovat?

– Sigur.

– Eşti una dintre raritățile de pe-aici.

– Nu, am călcat pe bec, dar cred că sentinţa a fost prea mare. Mi-a zis cineva că ştiţi cum să mai bărbieriţi din anii de stat la răcoare.

Spicer îşi pierduse deja interesul faţă de mesele în dezordine şi de cărţile nepuse la loc. Îşi trase un scaun şi deveni disponibil.

– Putem să aruncăm un ochi peste dosar, spuse el, de parcă ar fi avut de rezolvat o mie de apeluri.

Boule, ar fi vrut să-i spună Argrow. Într-a zecea te-ai lăsat de şcoală, iar la nouăşpe ani ai furat o maşină. A trebuit să tragă taică-tău sfori ca să nu fii inculpat. Ai ajuns judecător de pace prin voturile morţilor şi-ale absenţilor, iar acum ai nimerit într-o închisoare federală şi încerci să te dai mare.

Pe lîngă asta, fu de acord Argrow în gînd, iată că poţi să-l distrugi pe viitorul preşedinte al Statelor Unite, domnule Spicer.

– Cît o să coste? întrebă el cu voce tare.

– Cît ai? se interesă Spicer, ca un avocat în toată firea.

– Nu prea mult.

– Parcă ziceai că te pricepi s-ascunzi bani în străinătate.

– Mă pricep, crede-mă. La un moment dat strînsesem o sumă frumuşică, dar am lăsat-o să-mi scape printre degete.

– Şi nu poţi să plăteşti nimic?

– Nu cine ştie. Poate o mie, două.

– Şi avocatul tău?

– Din cauza lui am ajuns aici. Şi n-am bani să angajez altul.

Timp de cîteva secunde, Spicer analiză situaţia. Îşi dădu seama că îi lipsea Trevor. Lucrurile fuseseră mult mai simple cînd se ocupase el de strîngerea banilor de afară.

– Mai ai relaţii în Bahamas?

– Peste tot în Caraibe. De ce?

– Fiindcă aici e pe bază de virament. N-avem voie cu bani gheaţă.

– Vrei să virez două mii de dolari?

– Nu, vreau să virezi cinci mii. Ăsta e onorariul nostru minim.

– Unde ai banca?

– În Bahamas.

Argrow îşi mîji ochii. Sprîncenele i se împreunară, semn că medita profund, ca de altfel şi Spicer. Cele două minţi erau pe punctul de a se întîlni la mijloc.

– De ce în Bahamas? întrebă Argrow.

– Din acelaşi motiv pentru care te-ai dus şi tu acolo.

Mai multe gînduri se învălmăşiră în minţile celor doi.

– Să te-ntreb ceva, zise Spicer. Ai spus că transferi bani murdari mai repede ca oricine.

– Fără probleme, confirmă Argrow, dînd din cap.

– Mai poţi s-o faci?

– Cum adică, de-aici?

– Da, de-aici.

Argrow rîse şi dădu din umeri, ca şi cum nimic n-ar fi fost mai simplu.

– Sigur. Mai am ceva prieteni.

– Hai să ne-ntîlnim peste o oră. S-ar putea să-ţi propun o afacere.

După o oră, Argrow se întoarse la biblioteca de drept şi-i găsi pe cei trei judecători într-o atitudine oficială, aşezaţi la o masă pe care se aflau tot felul de acte şi hîrtii, ca şi cum ar fi fost vorba de o şedinţă de judecată a Curţii Supreme din Florida. Spicer îl prezentă pe noul-venit lui Beech şi Yarber, invitîndu-l apoi să se aşeze în faţa lor. Nu mai era nimeni altcineva de faţă.

Vorbiră puţin despre apelul lui Argrow, care se dovedi destul de vag în privinţa detaliilor. Dosarul lui încă nu ajunsese de la precedentul loc de detenţie, iar fără el judecătorii nu puteau face mare lucru.

Apelul nu fu altceva decît un element introductiv al discuţiei, lucru ştiut şi de o parte, şi de alta.

– Domnul Spicer ne-a zis că eşti expert în materie de transfer al banilor murdari, rosti Beech.

– Am fost pînă m-au prins, spuse Argrow cu modestie. Înţeleg că aveţi aşa ceva asupra voastră.

– Avem un mic cont afară, bani cîştigaţi din chestii juridice şi alte cîteva lucruri despre care nu prea putem vorbi. După cum ştii, nu putem percepe onorarii pentru consultaţiile juridice.

– Totuşi, le acordăm, completă Yarber. Şi sîntem plătiţi.

– Cît de mare e contul? întrebă Argrow, deşi ştia suma de bani aflată în cont pînă la ultimul bănuţ.

– Vorbim mai încolo de asta, spuse Spicer. E posibil ca banii să fi dispărut.

Argrow tăcu preţ de cîteva secunde, izbutind apoi să mimeze deruta.

– Poftim? făcu el.

– Am avut un avocat, zise Beech încet, măsurîndu-şi fiecare cuvînt. S-a cărăbănit şi n-ar fi exclus să ne fi luat şi banii.

– Am priceput. Iar contul ăsta se află într-o bancă din Bahamas?

– A fost la un moment dat. Nu ştim dacă mai e.

– Ne îndoim că banii mai sînt acolo, adăugă Yarber.

– Dar am vrea să ştim precis, întregi Beech.

– La ce bancă? întrebă Argrow.

– Geneva Trust din Nassau, răspunse Spicer, privindu-şi colegii.

Argrow dădu din cap cu tîlc, ca şi cum ar fi ştiut felul de secrete dubioase despre instituţia respectivă.

– O cunoşti? întrebă Beech.

– Sigur, răspunse el, perpelindu-i nitel pe ceilalţi.

– Şi? făcu Spicer.

Argrow deborda de suficienţa celui care avea acces la informaţii confidenţiale, aşa că se ridică de pe scaun cu un aer teatral şi se plimbă cîteva clipe prin bibliotecă, adîncit în gînduri, după care se apropie din nou de masă.

– Ce-ar fi să-mi spuneţi direct ce vreţi de la mine? Hai să n-o mai dăm cotită.

Cei trei se uitară la el, se priviră unul pe altul şi îşi dădură seama că nutreau două mari nelămuriri: a) cît încredere aveau în acest om pe care abia de apucaseră să-l vadă şi b) ce doreau de fapt de la el.

Dar se gîndiră că banii dispăruseră oricum, aşa că nu mai aveau ce pierde.

– Nu sîntem prea pricepuţi cînd e vorba de transferat bani murdari, zise Yarber. Am fost pregătiţi să facem altceva în viaţă, îţi dai seama. Iartă-ne ignoranţa, dar există vreo metodă prin care să vedem dacă banii mai sînt unde au fost odată?

– Nu sîntem siguri că i-a furat avocatul, adăugă Beech.

– Vreţi să verific conţinutul unui cont secret? întrebă Argow.

– Exact, răspunse Yarber.

– Ne-am gîndit că poate mai ai ceva prieteni care lucrează în domeniu, tatonă Spicer. Şi vrem să ştim dacă există vreo modalitate de control.

– Aveţi noroc, spuse Argrow, dînd timp cuvintelor să-şi facă efectul.

– Cum adică? întrebă Beech.

– Fiindcă aţi ales Bahamas.

– De fapt, a fost alegerea avocatului, zise Spicer.

– Oricum, băncile de-acolo sînt destul de libere. Ies la iveală tot felul de secrete. Mulţi funcţionari iau mită. Cei mai mulţi dintre spălătorii serioşi de bani nu fac purici în Bahamas. La ora asta bătaia peştelui e-n Panama şi, bineînţeles, în Grand Cayman ca şi pîn-acum.

– Sigur, sigur, aprobară din cap cei trei. Străinătatea era străinătate, nu? Încă un exemplu despre ce însemna să te încrezi într-un idiot ca Trevor.

Argrow le studie chipurile nedumerite şi îşi zise că erau într-adevăr căzuţi din lună. Păreau teribil de naivi, pentru trei oameni care aveau puterea să compromită întregul proces electoral din America.

– Nu ne-ai răspuns la întrebare, observă Spicer.

– În Bahamas totul e posibil.

– Şi-atunci poţi s-o faci?

– Pot să-ncerc. Nu garantez.

– Uite cum facem, zise Spicer. Ne verifici contul şi-ţi rezolvăm apelul pe gratis.

– Nu-i rău, aprecie Argrow.

– Nici n-am zis c-ar fi. De acord?

– De acord.

Trecură cîteva clipe jenante, în care cei patru se uitară unii la alţii, mulţumiţi de tîrgul încheiat, dar neştiind cine trebuia să facă următoarea mutare. Într-un tîrziu, Argrow spuse:

– O să-mi trebuiască nişte date despre cont.

– Ca de pildă? întrebă Beech.

– Un nume sau un număr.

– Numele contului e Boomer Realty, Ltd. Numărul este 144-DXN-9593.

Argrow mîzgăli ceva pe o foaie de hîrtie.

– De curiozitate, rosti Spicer, pe cînd ceilalţi îl priveau atent. Cum ai de gînd să comunici cu oamenii tăi de legătură de-afară?

– Prin telefon, răspunse Argrow, fără să-şi ridice privirea.

– Dar nu prin astea de-aici, zise Beech.

– Nu sînt sigure, completă Yarber.

– N-ai cum să le foloseşti, insistă Spicer cu un glas ceva mai tăios.

Argrow surîse, semn că le înțelegea îngrijorarea, după care se uită peste umăr și scoase din buzunarul pantalonilor un fel de instrument cît un briceag. Îl ținu între degetul mare și arătător și spuse:

– Și acesta e tot un telefon, domnilor.

Cei trei se uitară și nu le veni să creadă, însă îl urmăriră mai departe pe Argrow, care deplie aparatul, mărindu-i întrucîtva dimensiunile, deși chiar și așa părea mult prea mic pentru o convorbire serioasă.

– E digital, explică el. Cît se poate de sigur.

– Și cine-achită factura lunară? se interesă Beech.

– Am un frate în Boca Raton. Mi-a făcut cadou și telefonul, și abonamentul.

Închise aparatul cu mișcări sigure și-l făcu să le dispară din fața ochilor. Apoi arătă spre mica sală de conferințe din spate – cămăruța unde se strîngeau cei trei la sfat de taină.

– Ce-i acolo? întrebă el.

– O sală de conferințe, spuse Spicer.

– N-are ferestre, nu?

– Doar aia mică din cadrul ușii.

– În regulă. Ce-ar fi să intru nițel, să scot telefonul și să mă pun pe treabă? Voi trei stați aici și fiți cu ochii în patru. Dacă intră cineva în bibliotecă, bateți-mi imediat în ușă.

Membrii Frăției acceptară imediat, deși nu-l vedeau pe Argrow scoțînd-o la capăt.

Apelul fu recepționat la interiorul furgonetei albe care fusese parcată la peste doi kilometri de Trumble, pe un drum neasfaltat, de care primăria se ocupa destul de rar. Acesta se afla lîngă o fîneață îngrijită de un om peste care încă nu dăduseră. Linia de delimitare a proprietății guvernului federal fusese trasată la vreo patru sute de metri însă din locul unde se găsea furgoneta nu se vedea nici urmă de închisoare.

În vehicul se aflau doi bărbați, dintre care unul dormea buștean pe unul dintre locurile din față, iar celălalt moțăia pe bancheta din spate, avînd însă căștile pe urechi. Cînd Argrow apăsă pe butonul de emisie, în furgonetă avu loc activarea automată a unui receptor, iar cei doi se înviorară imediat.

– Salut, spuse el. Sînt Argrow.

– Da, Argrow, aici Chevy One, te-ascultăm, rosti tehnicianul din spate.

– Sînt lîngă cei trei piţigoi, m-am vîrît pe sub pielea lor, iar acum chipurile sun nişte prieteni de afară ca să le verific contul de peste graniţă. Deocamdată merge mai repede decît credeam.

– Aşa s-ar zice.

– Recepţionat. Mai sun o dată ceva mai încolo.

Apăsă pe butonul de închidere, dar ţinu în continuare telefonul la ureche şi păru adîncit în discuţie. Se aşeză pe colţul mesei, apoi se mai plimbă puţin prin cămăruţă şi din cînd în cînd se uită fie la membrii Frăţiei, fie într-un punct aflat undeva departe.

Spicer nu se putu abţine şi aruncă o privire pe fereastra din cadrul uşii.

– Dă telefoane, spuse el aţîţat.

– Păi ce-ai vrea să facă? întrebă Yarber, care citea cîteva dintre ultimele decizii ale curţii.

– Calmează-te, Joe Roy, zise Beech. Banii au dispărut o dată cu Trevor.

Trecură douăzeci de minute, iar lucrurile intrară în monotonia obişnuită. În timp ce Argrow dădea telefoane, judecătorii pierdură vremea mai întîi aşteptînd, iar pe urmă întorcîndu-se la nişte probleme mai presante. Se împliniseră şase zile de cînd Buster plecase cu scrisoarea lor. Faptul că nu primiseră nici un semn de viaţă de la el însemna că scăpase, pusese la poştă mesajul pentru domnul Konyers şi îşi pierduse urma undeva departe. Cei trei adăugară trei zile, cît făcea scrisoarea pînă la Chavy Chase, şi socotiră că în clipa aceea domnul Aron Lake tocmai îşi storcea creierii ca să vadă cum să trateze cu ei.

La închisoare învăţaseră lecţia răbdării. Singurul lucru care-i îngrijora era termenul scadent. Lake obţinuse nominalizarea, ceea ce însemna că era vulnerabil în faţa şantajului lor pînă în noiembrie. În cazul unei victorii, mai aveau patru ani în care să-l chinuiască. Însă un eşec l-ar fi trimis rapid pe tobogan, ca pe toţi perdanţii. „A mai auzit cineva de Dukakis?" întrebase Beech.

Nu plănuiseră să aştepte pînă în noiembrie. Una era răbdarea, cu totul alta eliberarea din detenţie. Lake era singura

lor şansă (nu foarte îndelungată) de a scăpa şi de a avea destui bani pînă închideau ochii.

Aveau de gînd să mai stea o săptămînă, iar apoi să compună o nouă scrisoare pentru domnul Al Konyers din Chevy Chase. Nu prea ştiau cum s-o scoată din închisoare, dar găseau ei ceva pînă la urmă. Prima opţiune era chiar Link, paznicul pe care Trevor îl mituise luni de zile.

O altă variantă se lega de telefonul lui Argrow.

– Dacă ne lasă să-l folosim, spuse Spicer, atunci sunăm la Lake acasă, la sediul de campanie, la biroul de congresman, la toate numerele pe care le găsim în cartea de telefon, şi lăsăm mesajul că tînărul Ricky din centrul de recuperare trebuie neapărat să stea de vorbă cu domnul Lake. O să se sperie urît de tot.

– Dar Argrow sau, mă rog, frate-său o să aibă o evidenţă a apelurilor, zise Yarber.

– Şi ce dacă? Îi plătim convorbirile. Ce mare scofală că încercăm să-l sunăm pe Aaron Lake. La ora asta, o jumătate din populaţia ţării face acelaşi lucru. Argrow n-o să aibă habar ce facem.

Era o idee strălucită, la care se gîndiră mult timp. Ricky de la recuperare putea să sune şi să lase mesaje. Spicer de la Trumble era în stare să-i urmeze exemplul. Săracul Lake n-o să mai ştie pe ce lume se află.

Săracul Lake. Avea la bani că nici nu putea să-i numere.

După o oră Argrow ieşi din cămăruţă şi anunţă că făcea progrese.

– Trebuie să aştept o oră şi să mai dau cîteva telefoane, anunţă el. Ce-aţi zice să mîncăm de prînz?

Cei trei abia aşteptau să continue discuţia, lucru pe care îl făcură înfruptîndu-se din nişte sandvişuri cu friptură de vită şi o salată de legume cu maioneză.

33

Respectînd instrucţiunile precise ale domnului Lake, Jayne luă maşina şi merse singură pînă în Chevy Chase. Găsi centrul comercial de pe Western Avenue şi parcă în faţă la Mailbox Avenue. Avînd la ea cheia domnului Lake, deschise căsuţa poştală, scoase opt pliante şi le puse într-o mapă. Scrisori adresate personal nu existau. Jayne se duse la ghişeu şi o informă pe funcţionara din spatele lui că voia să procedeze la închiderea căsuţei poştale în numele şefului ei, domnul Al Konyers.

Funcţionara apăsă pe cîteva taste de calculator. Evidenţele arătau că un bărbat pe nume Aaron Lake închiriase căsuţa poştală pe numele Al Konyers în urmă cu şapte luni. Chiria fusese plătită pe un an, aşa că nu existau restanţe.

– Tipu' care candidează la preşedinţie? întrebă angajata, împingînd un formular pe tejghea.

– Da, răspunse Jayne, semnînd în locul indicat.

– Nici o adresă de contact?

– Nu.

Plecă ducînd în mînă mapa, coti spre sud şi se întoarse în oraş. Nu se apucase să suspecteze povestea lui Lake despre închirierea căsuţei poştale într-o tentativă clandestină de divulgare a unei fraude masive la Pentagon. Pentru ea lucrurile astea nu contau, şi oricum nu avea timp să pună multe întrebări. Lake îşi fugărea angajaţii cîte optsprezece ore pe zi, iar ea una avea lucruri mult mai importante de rezolvat.

Congresmanul aştepta în biroul de campanie şi momentan era singur. În birourile şi pe holurile din jur forfoteau tot felul de asistenţi care nu stăteau o clipă locului, ca şi cum războiul ar fi stat să înceapă. Însă lui Lake îi prindea bine pauza aceea. Jayne îi înmînă mapa şi plecă.

Lake numără opt hîrtii fără valaore – livrări de taco, servicii interurbane, o spălătorie auto şi o serie de cupoane. Nimic de la Ricky. Cutia fusese închisă şi nu exista nici o adresă de contact. Bietul băiat trebuia să găsească pe altcineva care să-l ajute să-şi refacă viaţa. Lake introduse pliantele şi actul de închiriere într-un mic tocător de hîrtie amplasat sub masa de lucru, iar apoi căzu pe gînduri cîteva clipe. Trecea prin viaţă fără să care multe lucruri după el şi făcuse puţine greşeli. Faptul că-i scrisese lui Ricky fusese o mare prostie, dar uite că scăpase nevătămat. Ce om norocos!

Zîmbi şi aproape că scoase un chicot ca pentru sine, după care sări de pe scaun, îşi puse haina şi îşi adună oamenii de încredere. Era un candidat care trebuia să participe la cîteva întîlniri şi apoi să ia prînzul în compania unor contractori din industria de apărare.

Ce noroc chior!

Revenit în colţul bibliotecii de drept şi păzit de noul lui trio de prieteni care semăna cu nişte santinele somnoroase, Argrow umblă la telefonul lui minuscul suficient de mult ca să-i facă să creadă că îşi pusese în alertă toate relaţiile din lumea suspectă şi neclară a transferurilor bancare în străinătate. Petrecu două ore măsurînd cămăruţa cu piciorul, mormăind şi ţinînd aparatul la ureche ca un agent de bursă pişcat de streche, după care ieşi în fine din încăpere.

– Veşti bune, domnilor, spuse el cu un surîs ostenit.

Cei trei se strînseră în jurul lui, nerăbdători să audă rezultatul.

– Sînt tot acolo, rosti el.

Abia atunci urmă marea întrebare, cea la care se gîndiseră de atîta timp, cea care avea să le demonstreze dacă Argrow era un şarlatan sau un tip care avea într-adevăr contacte valoroase.

– Ce sumă? se interesă Spicer.

– O sută nouăzeci de mii şi ceva mărunţiş, răspunse Argrow făcîndu-i pe cei trei să rusufle uşuraţi.

Spicer zîmbi. Beech îşi întoarse privirea. Yarber se uită la Argrow, iar pe frunte îi apăru o cută mirată, de parcă ar fi fost plăcut surprins. După calculele lor, în cont se găseau 189 000 de dolari, plus dobînda amărîtă pe care o plătea banca.

– Nu i-a furat, murmură Beech, iar membrii Frăţiei îl evocară cu plăcere pe defunctul lor avocat, care dintr-o dată nu mai avu nimic din fiinţa diabolică pe care o încondeiaseră pînă atunci.

– Mă întreb de ce nu, se minună Spicer, mai mult pentru sine.

– Ei bine, sînt tot acolo, conchise Argrow. Trebuie să vă puneţi pe treabă pentru apelul meu.

Lucru perfect adevărat, dar cum nici unuia dintre cei trei nu-i veni o minciună pe loc, se abţinură să dea un răspuns.

– Sugestia mea e să-i luaţi de-acolo, dacă-mi permiteţi, continuă Argorw. Banca asta e celebră pentru scurgerile de fonduri.

– Şi unde să-i depunem? întrebă Beech.

– Dac-ar fi ai mei, i-aş transfera imediat în Panama.

Era o problemă nouă, un lucru la care nu se gîndiseră fiindcă fuseseră obsedaţi de Trevor şi de hoţia lui. Oricum, o analizară atent, ca şi cum nu s-ar fi aflat la prima discuţie.

– De ce i-ai lua de-acolo? întrebă Beech. Sînt în siguranţă, nu?

– Aşa cred, răspunse repede Argrow, care ştia foarte bine despre ce vorbea, spre deosebire de ei. Dar să ştiţi că e greu de păstrat confidenţialitatea. La ora asta eu unul n-aş apela la băncile din Bahamas, şi în nici un caz la Geneva Trust.

– Şi nici nu ştim dacă Trevor a mai povestit cuiva, adăugă Spicer, dornic să arunce cu noroi în avocat.

– Dacă vreţi ca banii să fie protejaţi, luaţi-i de-acolo, îi sfătui Argrow. Durează mai puţin de-o zi şi după aia nu mai aveţi grija lor. Pe lîngă asta, puneţi-i să producă. Deocamdată stau bine mersi în cont, cu o dobîndă ca vai de ea. Numiţi un administra-

tor delegat şi cîştigaţi cincisprezece sau douăzeci la sută. Doar n-o să vă apucaţi să-i folosiţi imediat.

Asta crezi tu, amice, îşi ziseră cei trei în gînd. Pe de altă parte, ceea ce spusese era cît se poate de logic.

– Să-nţeleg că poţi să-i transferi? întrebă Yarber.

– Bineînţeles. Mai are cineva vreo îndoială?

Membrii Frăţiei clătinară din cap. Nici cea mai mică.

– Cunosc nişte oameni de bază în Panama. Gîndiţi-vă.

Argrow se uită la ceas, ca şi cum contul din Bahamas nu l-ar mai fi interesat şi ar fi avut o sută de probleme în alte părţi. Momentul deciziei era aproape, însă nu voia să dea zor.

– Ne-am gîndit, spuse Spicer. Hai să-i depunem în altă parte.

Argrow se uită la ei, întîlnind trei perechi de ochi aţintiţi asupră-i.

– Există şi un comision, zise el, cu aerul unui ins versat în spălarea banilor.

– Ce fel de comision? întrebă Spicer.

– Zece la sută, pentru transfer.

– Şi cine-i încasează?

– Eu.

– E cam mult, aprecie Beech.

– E un procent variabil. Tot ce nu depăşeşte un milion înseamnă zece la sută. Tot ce trece de un milion înseamnă unu la sută. Aşa se procedează în lumea afacerilor, şi tocmai de-aia am pe mine o cămaşă oliv de puşcăriaş în loc de-un costum de o mie de dolari.

– E cam cusută cu aţă albă, spuse Spicer, care şterpelise din cîştigurile de la bingo organizate în scop de binefacere.

– Hai să lăsăm predicile, bine? E vorba de-o sumă mică dintr-un cont care e oricum dubios şi aici, şi acolo. Vă place, bine. Nu, la revedere.

Argrow avea vocea detaşată şi arogantă a unui veteran care încheiase afaceri mult mai serioase.

Erau doar 19 000 de dolari, dintr-o sumă pe care oricum o consideraseră pierdută. Chiar şi după comisionul de zece la sută, tot le rămîneau 170 000 de dolari, adică aproape şaizeci de mii de căciulă. Ar fi fost mai mult dacă trădătorul ăla de Trevor nu

s-ar fi înfipt la o treime. În plus, ştiau toţi trei că adevărata avere avea să fie la îndemînă într-un viitor foarte apropiat. Ce se strînsese în Bahamas era un mizilic.

– S-a făcut, spuse Spicer, căutînd din priviri aprobarea celorlalţi.

Ambii dădură încet din cap. Cei trei se gîndeau acum la acelaşi lucru. Dacă extorcarea lui Aaron Lake decurgea conform graficului, nu peste multă vreme aveau să fie cu adevărat plini de bani. Dar în acest caz erau obligaţi să găsească un loc unde să-i ascundă, eventual şi pe cineva care să le dea o mînă de ajutor. Îşi doreau să aibă încredere în acest nou-venit. Ce-ar fi să-i dea o şansă?

– În plus, îmi rezolvaţi apelurile, spuse Argrow.

– Le rezolvăm.

Argrow zîmbi şi spuse:

– Nu-i rău. Staţi să mai dau nişte telefoane.

– Mai trebuie să ştii un lucru, zise Beech.

– Ascult.

– Pe avocat îl chema Trevor Carson. El e cel care-a înfiinţat contul, a dirijat depunerile, de fapt a făcut cam tot. Şi a fost ucis alaltăieri noaptea în Kingston, Jamaica.

Argrow îi privi atent, căutînd eventuale mesaje subînţelese. Yarber îi dădu un ziar pe care îl citi pe îndelete.

– De ce a dispărut? întrebă el după o linişte prelungită.

– Nu ştim, răspunse Beech. A plecat din oraş şi am aflat de la FBI că era de negăsit. Am presupus că ne-a furat şi banii.

Argrow îi înapoie ziarul lui Yarber şi îşi încrucişă braţele. Îşi înclină capul într-o parte, îşi îngustă ochii şi reuşi să pară bănuitor. Nu le strica să-şi mai facă niscai griji.

– Cît de murdari sînt de fapt banii ăştia? întrebă el, ca şi cum, dacă se gîndea bine, nu prea îl mai tenta să se amestece în toată povestea.

– Nu provin din droguri, spuse repede Spicer, adoptînd un ton defensiv, de parcă toţi ceilalţi bani ar fi fost curaţi.

– Nu putem spune mai mult, interveni Beech.

– Ţi-am propus un tîrg, rosti Yarber. Îţi place, bine. Nu, la revedere.

Isteață mutare, bătrîne, îl felicită Argrow în gînd.

– E băgat și FBI-ul? se interesă el.

– Numai în ce privește dispariția avocatului, răspunse Beech. Agenții federali nu știu nimic despre contul din străinătate.

– Stați să ne lămurim. V-ați pricopsit cu un avocat mort, cu FBI-ul pe cap și cu un cont afară în care sînt ascunși bani murdari, da? Ce Dumnezeu ați pus la cale?

– Mai bine să nu știi, spuse Beech.

– Cred că ai dreptate.

– Nu te obligă nimeni să te amesteci, preciză Yarber.

Prin urmare, trebuia luată o decizie. Pentru Argrow steguleţele roșii fuseseră ridicate, iar cîmpul minat marcat cum se cuvine. Dacă marșa, o făcea prevenit că noii lui prieteni puteau fi periculoși. Firește, din punctul lui de vedere asta nu însemna mare lucru. Însă pentru Beech, Spicer și Yarber, această lărgire a cercului lor restrîns, oricît de mică, era totuna cu includerea unui nou conspirator. Nu aveau să-i spună despre escrocheria pusă la cale sau – ferească Dumnezeu! – despre Aaron Lake și nici nu aveau să împartă prada cu el, în afara sumelor încasate pentru faptele de vitejie din domeniul transferurilor bancare. Însă știa deja mai mult decît s-ar fi cuvenit. Nu aveau încotro.

Disperarea juca un rol important în decizia care se cerea luată. Cu Trevor avuseseră acces la lumea de afară, lucru care părea atunci firesc. Acum că avocatul dispăruse, universul lor se micșorase considerabil.

Erau nevoiți să admită că făcuseră o greșeală concediindu-l. Dacă ar fi judecat corect, ar fi trebuit să-l prevină și să-i spună totul despre Aaron Lake și despre corespondența în care își vîrîse cineva nasul. Trevor nu fusese nici pe departe perfect, dar iată că acum cei trei aveau nevoie de tot ajutorul din lume.

Poate că l-ar fi reangajat după o zi sau două, dar nu avuseseră ocazia. Trevor o luase imediat din loc, iar acum era în lumea drepților.

Argrow avea relații. Dispunea de telefon și de mulți prieteni. Era curajos și știa cum să ducă la capăt ce își propunea. Era posibil să aibă nevoie de el, dar aveau să-l ia cu binișorul.

Noul-venit se scărpină în cap şi se încruntă, ca şi cum l-ar fi pîndit o migrenă.

– Nu-mi mai spuneţi nimic, zise el. Nu vreau să ştiu.

Se întoarse în sala de conferinţe şi închise uşa după el, după care se cocoţă pe marginea mesei şi dădu încă o dată impresia că telefona peste tot prin Caraibe.

Cei trei îl auziră rîzînd de două ori, făcînd probabil o glumă cu un vechi prieten mirat să-l audă. O dată îl surprinseră înjurînd, dar nu îşi dădură seama pe cine sau din ce cauză. Vocea lui urca şi cobora, iar membrii Frăţiei nu reuşiră să facă abstracţie de zgomotele din cămăruţă, oricît ar fi încercat să citească deciziile luate în instanţă, să şteargă de praf cărţile vechi sau să studieze pariurile din Las Vegas.

Argrow oferi un spectacol total, iar după o oră de sporovăieli simulate ieşi din cameră şi spuse:

– Cred c-o să termin mîine, dar avem nevoie de un bon de mînă semnat de unul din voi, în care declaraţi că sînteţi singurii titulari ai contului Boomer Realty.

– Cine-o să vadă bonul de mînă? vru să ştie Beech.

– Doar banca din Bahamas. Le-a ajuns sub ochi povestea domnului Carson şi vor să controleze cine este titularul de cont.

Ideea semnării unui document în care cei trei recunoşteau că aveau de-a face cu nişte bani murdari îi îngrozi. Dar era o solicitare logică.

– Aveţi vreun fax pe-aici? întrebă Argrow.

– Nu, n-avem acces, răspunse Beech.

– Sînt sigur că e unul la direcţie, zise Spicer. Du-te frumos la el şi spune-i că trebuie să trimiţi un document băncii tale din străinătate.

Sarcasmul se dovedi inutil. Argrow îi aruncă o privire duşmănoasă, dar se hotărî să nu zică nimic.

– Bun, spuneţi-mi cum trimit bonul de aici în Bahamas. Poşta cum vine?

– Poştaşul nostru era avocatul, explică Yarber. Altfel, totul e controlat.

– Cît de atent examinează corespondenţa juridică?

– Se uită la ea, spuse Spicer. Însă n-au voie s-o deschidă.

Argrow se mai plimbă puţin prin cameră, meditînd profund. Apoi, de dragul publicului, se ascunse între două rafturi cu cărţi, în aşa fel încît să nu poată fi văzut din afara bibliotecii de drept. Deplie telefonul cu mişcări sigure, apăsă pe nişte taste şi duse aparatul la ureche.

– Alo, da, sînt Argrow Wilson. Jack a venit? Da, spuneţi-i că-i important, zise el şi aşteptă.

– Cine dracu-i Jack? întrebă Spicer din celălalt capăt al camerei.

Beech şi Yarber trăgeau la rîndul lor cu urechea, dar totodată erau atenţi la cine trecea prin dreptul uşii.

– Fratele meu din Boca, spuse Argrow. E avocat specializat în proprietăţi imobiliare. Vine mîine să mă vadă.

Dintr-o dată începu să vorbească la telefon:

– Salut, Jack, eu sînt? Vii mîine? Bravo, poţi s-ajungi dimineaţă? Aşa. Pe la zece. O să am ceva plicuri de trimis. Bine. Ce face mami? În regulă. Ne vedem mîine.

Perspectiva reluării corespondenţei i se păru demnă de interes Frăţiei. Argrow avea un frate avocat. Plus un telefon, o minte bine organizată şi mult curaj.

Noul-venit îşi vîrî telefonul miniatural în buzunar şi ieşi dintre rafturi.

– O să-i dau bonul de mînă lui frate-meu de dimineaţă. O să-l trimită prin fax la bancă. A doua zi la prînz, banii or să fie în Panama, în deplină siguranţă şi gata să aducă cincisprezece la sută profit. Floare la ureche.

– Pornim de la ideea că putem avea încredere în fratele tău? întrebă Yarber.

– Sută la sută, răspunse Argrow, îndreptîndu-se spre uşă şi părînd aproape jignit de întrebare. Ne vedem mai tîrziu. Trebuie să iau o gură de aer.

34

Mama lui Trevor sosi de la Scranton însoţită de sora ei, mătuşa Helen, aşa cum îi spunea avocatul. Amîndouă erau trecute de şaptezeci de ani şi stăteau relativ bine cu sănătatea. Se rătăciră de patru ori între aeroport şi Neptune Beach, după care cotiră pe tot felul de străzi timp de o oră, înainte de-a ajunge la casa lui Trevor, pe care mama lui nu o mai văzuse de şase ani, spre deosebire de fiul ei, pe care nu-l mai avusese în preajmă de doi ani. Cît despre mătuşa Helen, aceasta îşi întîlnise ultima dată nepotul cu zece ani în urmă, dar nu părea să-i fie din cale-afară de dor de el.

Mama lui Trevor îşi parcă maşina închiriată în spatele Volkswagenului Beetle şi trase un plîns zdravăn înainte de-a coborî.

Ce aiureală, îşi spuse mătuşa Helen.

Uşa din faţă era deschisă. Locul fusese adandonat, dar cu mult înainte de plecarea proprietarului vasele se strînseseră în chiuvetă, gunoiul nu mai fusese aruncat, iar aspiratorul rămăsese în debara.

Mirosul o scoase din casă pe mătuşa Helen, urmată la scurt timp de mama lui Trevor. Nu ştiau ce să facă. Corpul neînsufleţit al avocatului se afla în continuare într-o morgă aglomerată din Jamaica, iar potrivit tînărului necooperant căruia i se adresase la Departamentul de Stat, repatrierea lui ar fi costat şase sute de dolari. Companiile aeriene erau dispuse să coopereze însă formalităţile birocratice se împotmoliseră la Kingston.

Abia după o jumătate de oră de condus haotic prin oraş, cele două bătrîne ajunseră la biroul lui, moment în care agenţii erau cu toţii la curent. Chap, asistentul, stătea în sala de aşteptare, încercînd să pară trist şi totodată ocupat. Wes, administratorul biroului, se afla într-o cameră din spate, ascultînd şi observînd. Telefonul sunase în mod constant în ziua cînd se aflase de moartea avocatului, dar după condoleanţele cîtorva colegi şi ale unui client sau doi, redevenise un obiect de decor.

Pe uşa de la intrare se găsea o cunună ieftină, plătită de CIA.

Altă aiureală, îşi spuse mătuşa Helen.

Chap le ieşi în întîmpinare şi se prezentă drept asistentul lui Trevor. Era în plin proces de închidere a biroului, o operaţiune foarte anevoioasă.

– Unde-i fata? întrebă mama avocatului, cu ochii roşii de plîns.

– A plecat mai de mult. Trevor a prins-o furînd.

– O, Doamne.

– Vreţi o cafea? întrebă Chap.

– Da, te rog.

Femeile se aşezară pe canapeaua prăfuită şi deşelată, pe cînd Chap aducea trei cafele care tocmai fuseseră făcute. Se aşeză în faţa lor pe un scaun instabil din răchită. Mama lui Trevor era nedumerită. Mătuşa lui se dovedi curioasă, plimbîndu-şi ochii peste tot prin birou, în căutarea unui semn cît de mic de prosperitate. Nu erau sărace, dar la vîrsta lor problema belşugului nu se mai punea.

– Îmi pare foarte rău pentru Trevor, spuse Chap.

– E îngrozitor, rosti doamna Carson, abia stăpînindu-şi tremurul buzelor.

Îi veni greu să ţină ceaşca fără s-o mişte şi îşi vărsă puţină cafea pe rochie însă nu-şi dădu seama.

– Avea mulţi clienţi? întrebă mătuşa Helen.

– Da, era foarte ocupat. Un avocat de toată isprava. Unul dintre cei mai buni cu care am lucrat.

– Şi dumneata eşti secretarul? vru să ştie doamna Carson.

– Nu, asistentul. Fac dreptul la seral.

– Te ocupi de afacerile lui? îl descusu mătuşa Helen.

– Nu tocmai, spuse Chap. Speram că pentru asta aţi venit.

– A, sîntem prea bătrîne, zise mama lui Trevor.

– Cîţi bani a lăsat? întrebă mătuşa.

Chap deveni ceva mai distant. Căţeaua asta bătrînă venise cu un scop precis.

– N-am idee. Nu eu m-am ocupat de bani.

– Dar cine?

– Contabila, presupun.

– Cine-i contabila asta?

– Nu ştiu. Trevor era foarte discret în foarte multe privinţe.

– Aşa este, spuse mama lui întristată. De mic copil a fost aşa.

Mai vărsă puţină cafea, de data asta pe canapea.

– Dumneata plăteşti toate hangaralele pe-aici, nu? întrebă mătuşa.

– Nu. Trevor avea grijă singur de bani.

– Uite ce-i, tinere, ni se cer şase sute de dolari ca să-l trimită cu avionul din Jamaica.

– De ce s-a dus acolo? o întrerupse doamna Carson.

– Un mic concediu, spuse Chap.

– Iar biata maică-sa n-are şase sute de dolari, îşi încheie Helen ideea.

– Ba am.

– A, sînt aici nişte bani, spuse Chap, iar mătuşa Helen păru mulţumită.

– Cît? întrebă ea.

– Nouă sute şi ceva de dolari. Lui Trevor îi plăcea să aibă mărunţiş în casă.

– Dă-i încoace, îi ceru mătuşa Helen.

– Crezi că procedăm bine? întrebă mama lui Trevor.

– E mai bine să-i luaţi, zise Chap cu o voce gravă. Dacă nu, intră în proprietatea lui şi ajung toţi în buzunarul Fiscului.

– Ce-o să mai intre în proprietatea lui? întrebă mătuşa.

– Toate astea, spuse Chap, îmbrăţişînd biroul dintr-un gest, în timp ce se îndrepta spre masa de lucru.

Scoase un plic mototolit în care se aflau bancnote de toate valorile, aduse nu de mult din locuinţa închiriată de vizavi. Îi dădu plicul lui Helen, care se puse pe numărat.

– Nouă sute douăzeci şi ceva mărunţiş, zise Chap.

– La ce bancă îşi făcea depunerile? întrebă Helen.

– Nu ştiu. Cum v-am spus, era foarte discret în materie de bani.

Dintr-un punct de vedere, Chap spunea adevărul. Trevor transferase cei 900 000 de dolari din Bahamas în Bermude, iar de acolo li se pieduse urma. La ora aceea suma era ascunsă într-o bancă, într-un cont numeric la care singurul care avea acces era Trevor Carson însuşi. Agenţii ştiau că avocatul avusese de gînd să ajungă în Grand Cayman, numai că bancherii de acolo erau de o secretoşenie legendară. După două zile de cercetări febrile, colegii lui Chap nu obţinuseră nici un rezultat. Omul care-l împuşcase pe Trevor îi luase portofelul şi cheia de la hotel, căutîndu-i prin cameră chiar în timp ce poliţia examina locul crimei. Fuseseră găsiţi cam opt mii de dolari ascunşi într-un sertar şi cam atît. Nici un indiciu despre locul unde fusese depus grosul banilor.

Ideea vehiculată la Langley era că Trevor îşi dăduse seama cine ştie cum că era urmărit îndeaproape. Cea mai mare parte a banilor lipsea, deşi ar fi putut fi depuşi la o bancă din Bermude. Camera de hotel fusese obţinută fără rezervare – avocatul apăruse frumuşel de pe stradă şi plătise cu bani gheaţă pentru o noapte.

Un om care fugea de alţii şi avea de gînd să transfere 900 000 de dolari de pe o insulă pe alta ar fi trebuit să aibă – asupra lui sau în bagaj – nişte documente bancare specifice. Trevor nu avusese nimic.

În timp ce mătuşa Helen număra suma care avea să fie în mod sigur tot ce era de încasat de pe urma proprietăţii, Wes se gîndea la toată averea aceea pierdută undeva în Caraibe.

– Şi-acum ce facem? întrebă mama lui Trevor.

Chap ridică din umeri.

– Păi cred că trebuie să-l înmormîntaţi.

– Poţi să ne ajuţi?

– Vedeţi, eu nu mă ocup de asemenea lucruri. Am...

– Să-l ducem înapoi la Scranton? întrebă Helen.

– Cum doriţi.

– Cît ar costa? vru ea să ştie.

– Nu am idee. N-am mai făcut aşa ceva.

– Dar toţi prietenii lui sînt aici, spuse doamna Carson, ştergîndu-se la ochi cu o batistă.

– A plecat de mult din Scranton, adăugă Helen, cu ochii în patru, ca şi cum în spatele acestei desprinderi de oraşul natal ar fi stat destule lucruri dubioase.

Aşa o fi, îşi zise Chap.

– Sînt sigură că prietenii de-aici or să vrea să-i facă o slujbă de pomenire, spuse doamna Carson.

– S-a organizat deja una, o informă Chap.

– O, ce frumos! făcu ea emoţionată.

– Da, se ţine mîine la patru.

– Unde?

– Într-un loc căruia îi zice Pete's, la cîteva străzi de-aici.

– Pete's? întrebă Helen.

– E..., mă rog, un fel de restaurant.

– Restaurant? De ce nu la biserică?

– Cînd era mic mergea tot timpul, se replie doamna Carson.

În amintirea lui Trevor, servirea băuturilor gratuite avea să înceapă la patru în loc de cinci, urmînd să ţină pînă la miezul nopţii. Aveau să se dea pahare de cîte o jumătate de dolar, preferatele lui Trevor.

– Trebuie să mergem şi noi? întrebă Helen, anticipînd pericolul.

– N-aş zice.

– De ce? întrebă doamna Carson.

– Clientela e destul de greu de suportat. O grămadă de avocaţi şi judecători strînşi laolaltă, vă imaginaţi.

Chap se încruntă în direcţia lui Helen, care pricepu aluzia.

Bătrînele întrebară de saloanele de pompe funebre şi locurile de veci, iar Chap se simţi tîrît din ce în ce mai mult în problemele lor. Trevor fusese ucis de CIA. Ar fi trebuit să-i organizeze şi înmormîntarea?

Klockner fu de părere că nu.

După plecarea celor două femei, Wes şi Chap terminară de scos camerele de luat vederi, cablurile, microfoanele şi miniemiţătoarele. Aranjară totul în urma lor, iar cînd închiseră

uşa pentru ultima oară, biroul lui Trevor arăta mai îngrijit decît fusese vreodată.

Jumătate din echipa lui Klockner plecase deja din oraş. Ceilalţi îl monitorizau pe Argrow Wilson la Trumble. Şi aşteptau.

Cînd falsificatorii de la Langley terminară dosarul penal al lui Argrow, acesta fu pus într-o cutie de carton şi expediat la Jacksonville la bordul unui avion mic, în care se mai aflau şi trei agenţi. Printre multe altele, dosarul conţinea un rechizitoriu de cincizeci şi una de pagini, cu semnăturile unor juraţi din Dade County, o mapă de corespondenţă plină cu scrisori de la avocatul apărării şi de la biroul procurorului-general, un teanc gros de moţiuni şi alte manevre anterioare procesului, rapoarte de cercetare, o listă a martorilor şi rezumate ale mărturiilor acestora, un minidosar al procesului, analiza juraţilor, rezumatul procesului, rapoartele de dinaintea condamnării şi sentinţa propriu-zisă. Dosarul era destul de bine organizat, dar nu fără cusur, tocmai ca să nu dea de bănuit. Unele pagini erau pătate, altele lipseau, cîteva agrafe de birou fuseseră prinse strîmb. Toate acestea dădeau impresia de lucru autentic pe care cei de la Documente o creaseră cu atîtea strădanii. Nouăzeci la sută din ceea ce făcuseră era inutil pentru Beech şi Yarber, dar volumul de informaţii era suficient de mare ca să producă o impresie bună. Pînă şi cutia de carton era veche şi refolosită.

Această cutie fu adusă la Trumble de Jack Argrow, un avocat din Boca Raton, Florida, specializat în proprietăţi imobiliare şi frate al deţinutului. Decizia de primire în barou a lui Argrow fusese trimisă prin fax funcţionarului de la Trumble care se ocupa de asemenea formalităţi, iar numele lui apăru pe lista aprobată a avocaţilor cu drept de vizită.

Jack Argrow era de fapt Roger Lyter, lucrător de treisprezece ani în cadrul Agenţiei şi absolvise facultatea de drept în Texas. Nu-l văzuse în viaţa lui pe Kenny Sands, care îl interpreta pe Wilson Argrow. Cei doi se salutară şi îşi strînseră mîinile, în timp ce Link se uita bănuitor la cutia de carton pusă pe masă.

– Ce-ai acolo? întrebă el.

– Dosarul penal, spuse Wilson.

– Hîrţoage, atîta tot, completă Jack.

Link vîrî mîna în cutie, mişcă nişte hîrtii şi după cîteva secunde termină percheziţia, ieşind apoi din cameră.

Wilson puse o foaie de hîrtie pe masă şi spuse:

– Ăsta-i bonul de mînă. Transferă banii la banca din Panama şi adu-mi confirmarea scrisă, ca să am ce să le arăt.

– Minus zece la sută.

– Da, asta i-am făcut să creadă.

Nu luase nimeni legătura cu Geneva Trust Bank. Ar fi fost inutil şi riscant. Nici o bancă nu ar fi eliberat numerar în condiţiile imaginate de Argrow. O asemenea încercare n-ar fi făcut decît să provoace o serie de întrebări.

Banii care aveau să fie transferaţi în Panama erau cu totul alţii.

– Lumea de la Langley e nerăbdătoare, spuse avocatul.

– Sînt în grafic, ba chiar am avans, răspunse bancherul.

Cutia fu golită pe o masă din biblioteca de drept. Beech şi Yarber se apucară să-i cerceteze conţinutul, în timp ce Argrow, noul lor client, îi privea cu un interes simulat. Spicer avea altceva mai bun de făcut. Era în toiul partidei săptămînale de pocher.

– Unde-o fi procesul-verbal al sentinţei? întrebă Beech, căutînd de zor printre hîrtii.

– Vreau să văd rechizitoriul, mormăi Yarber ca pentru sine.

Găsiră amîndoi ce doreau şi se aşezară mai comod pe scaune, pregătindu-se de o după-amiază de lectură. Materialul ales de Beech era destul de plictisitor. Cel al lui Yarber, dimpotrivă.

Rechizitoriul semăna cu nu roman poliţist. Argrow împreună cu alţi şapte bancheri, cinci contabili, cinci agenţi de brokeraj, doi avocaţi, unsprezece bărbaţi identificaţi ca traficanţi de droguri şi şase domni din Columbia organizaseră o inginerie foarte complexă, menită să transforme banii gheaţă proveniţi din traficul de stupefiante în depuneri absolut respectabile. Fuseseră spălaţi aproape patru sute de milioane de dolari înainte de infiltrarea reţelei şi se părea că omul lor, Argrow, avusese un rol

esențial în toată afacerea. Yarber începu să-l admire. Dacă acuzațiile acelea erau adevărate, noul lor coleg era un finanțist foarte inteligent și talentat.

Liniștea din cameră îl plictisi pe Argrow, care ieși la o plimbare în jurul închisorii. După ce termină de parcurs interogatoriul, Yarber îl întrerupse pe Beech și-l convinse să-l citească și el. La final, Beech avu aceeași reacție.

– E imposibil să nu fi dosit o parte din pradă undeva, spuse el.

– Te cred, aprobă Yarber. Patru sute de milioane, iar asta e doar ce s-a găsit. Cum stăm cu apelul?

– Prost. Judecătorul a procedat cum scrie la carte. N-am găsit nici o abatere.

– Amărîtul.

– Amărît pe dracu'. O să iasă cu patru ani înaintea mea.

– Nu prea cred, domnule Beech. Viitorul Crăciun n-o să ne mai prindă la închisoare.

– Chiar crezi? întrebă Hatlee.

– Cum mă vezi și cum te văd.

Beech puse rechizitoriul la loc pe masă, după care se ridică, se întinse și se plimbă puțin prin cameră.

– Ar fi trebuit să primim un semn de viață, spuse el foarte încet, deși erau singuri.

– Răbdare.

– Dar primul scrutin e aproape gata. În cea mai mare parte a timpului stă din nou la Washington. S-a făcut o săptămînă de cînd a primit scrisoarea.

– N-are cum să nu țină cont de ea, Hatlee. Încearcă să vadă ce-i de făcut. Asta-i tot.

Ultima decizie a Direcției Generale a Penitenciarelor de la Washington îl zăpăci pe directorul de la Trumble. Care dracu' era dobitocul care nu avea nimic mai bun de făcut decît să se uite la sistemul de închisori federale și să vadă unde avea chef să-și vîre nasul în ziua aceea? Fratele lui cîștiga 150 000 de dolari pe an vînzînd mașini la mîna a doua, iar el unul se alegea cu de două ori mai puțin conducînd o închisoare și citind rapoarte

imbecile, scrise de conţopişti cu salarii de 100 000 pe an stînd la umbra tocului. Se săturase pînă peste cap.

CU PRIVIRE LA:
Orele de vizită ale avocaţilor
la Închisoarea Federală Trumble

Se anulează prin prezenta ordinul de limitare a orelor de vizită ale avocaţilor între 15.00-18.00 în zilele de marţi, joi şi sîmbătă.

Avocaţilor li se permite vizitarea clienţilor în toate zilele săptămînii, între 9.00-17.00.

– A trebuit să moară un avocat ca să se schimbe regulile, bombăni directorul.

35

Într-un garaj construit la subsol, Teddy Maynard fu ajutat să urce în limuzină cu tot cu scaunul cu rotile, după care se închiseră uşile. York şi Deville îi ţineau companie. Limuzina avea şofer şi paznic, fiind dotată cu televizor, casetofon stereo şi un minibar cu apă plată şi minerală, însă fără a-l tenta cîtuşi de puţin pe Teddy. Acesta era posac şi se gîndea cu groază la următoarea oră. Se săturase – de muncă, de luptă şi de felul în care îşi impunea mereu să mai reziste o zi. Mai stai şase luni, îşi spusese de atîtea ori, iar pe urmă lasă pe altcineva să-şi facă griji şi să salveze lumea. Avea de gînd să se retragă discret la ferma lui din West Virginia, să stea pe marginea iazului, să se uite cum cad frunzele în apă şi să aştepte sfîrşitul. Durerea îl obosise peste măsură.

În faţă se deplasa o maşină neagră, în spate o alta gri, iar micul convoi ocoli şoseaua de centură, după care făcu dreapta pe Roosevelt Bridge şi mai departe pe Constitution Avenue.

Teddy tăcea, aşa că York şi Deville îi urmară exemplul. Ştiau cît îi displăcea ceea ce era pe punctul să facă.

Vorbea cu preşedintele o dată pe săptămînă, de obicei miercuri dimineaţă şi la telefon, dacă i se dădea prilejul să aleagă. Ultima dată se văzuseră cu nouă luni în urmă, cînd Teddy fusese internat în spital, iar preşedintele avusese nevoie urgentă de o punere în temă.

De obicei, favorurile se făceau pe bază de reciprocitate, dar lui Teddy nu-i plăcea deloc să aibă acelaşi tip de relaţie cu toţi preşedinţii. Obţinea ceea ce dorea, numai că se simţea umilit fiindcă trebuia să ceară.

În treizeci de ani lucrase cu şase preşedinţi, iar arma lui secretă o reprezentaseră dintotdeauna favorurile. Aduna toate informaţiile, le punea bine, nu-i spunea totul preşedintelui şi din cînd în cînd scotea la iveală o mică minune pe care o ambala frumos şi o livra la Casa Albă.

Preşedintelui nu-i trecuse supărarea provocată de înfrîngerea umilitoare în cazul unui tratat de interzicere a testelor nucleare la a cărui sabotare contribuise şi Teddy. Cu o zi înainte de refuzul Senatului de a-l aproba, CIA lăsase cu bună ştiinţă să transpire date dintr-un raport strict secret, în care se formulau preocupări îndreptăţite cu privire la tratat, iar preşedintele încasase o nouă lovitură puternică. Dar se afla la sfîrşit de mandat şi îl interesau mai mult aspectele vieţii personale decît problemele urgente ale ţării.

Teddy mai avusese de-a face cu preşedinţi la final de mandat şi ştia că erau imposibili. Din moment ce nu se mai prezentau în faţa alegătorilor, insistau asupra propriei imagini de ansamblu. În ultima parte a vieţii lor la Casa Albă, le plăcea să călătorească în compania multor prieteni şi să viziteze alte ţări, unde participau la întîlniri la vîrf cu alţi preşedinţi în aceeaşi situaţie. Îşi făceau griji pentru bilbioteca prezidenţială. Pentru portrete. Şi pentru biografii, motiv pentru care petreceau mult timp alături de diverşi istorici. Cu timpul deveneau mai înţelepţi, îmbrăţişau o atitudine filozofică, iar discursurile lor începeau să aibă anvergură. Vorbeau despre viitor, despre provocări şi despre cum trebuiau să arate lucrurile, uitînd ca prin minune că avuseseră la dispoziţie opt ani în care ar fi putut face tot ce era nevoie.

Nimic nu era mai rău decît un preşedinte la final de mandat. Şi Lake avea să fie la fel de rău dacă (şi cînd) i se ivea ocazia.

Lake. Motivul pentru care Teddy se deplasa la Casa Albă, cu pălăria în mînă, gata să se ploconească.

Li se dădu voie să intre în Aripa de Vest, unde Teddy trecu prin nedemna experienţă a controlării scaunului cu rotile de către un lucrător din Serviciul Secret. Apoi fu condus într-un birou mic de lîngă sala de consiliu. O secretară aferată îi explică fără să prezinte scuze că preşedintele mai întîrzia. Teddy zîmbi, îi făcu semn să plece şi bombăni că preşedintele ăsta nu fusese punctual în viaţa lui. Mai avusese de-a face cu şase secretare la fel de nesuferite şi care ocupaseră exact acelaşi post, şi despre care nu mai ştia nimeni de mult. Femeia îi conduse pe York, Deville şi ceilalţi în sala de mese, unde aveau să mănînce singuri.

Teddy aşteptă, aşa cum bănuise din capul locului. Citi un raport voluminos, dînd impresia că nu se grăbea. Trecură zece minute, iar la un moment dat i se aduse o cafea. Cu doi ani în urmă preşedintele fusese la Langley, iar Teddy îl lăsase să aştepte douăzeci şi unu de minute. Preşedintele venise atunci să ceară să i se facă un hatîr legat de muşamalizarea unei chestiuni delicate.

Singurul avantaj al invalidităţii lui Teddy era că nu ţîşnea în picioare cînd intra preşedintele în cameră. Acesta sosi într-un tîrziu, grăbit şi înconjurat de asistenţi, ca şi cum asta l-ar fi impresionat pe Teddy Maynard. Cei doi îşi strînseră mîinile şi se salutară, în timp ce asistenţii se făceau nevăzuţi. Un ospătar îşi făcu apariţia şi le puse în faţă nişte farfurioare cu salată verde.

– Îmi pare bine că te văd, spuse preşedintele cu o voce blîndă şi un zîmbet mieros.

Păstrează-le pentru televiziune, îşi zise Teddy, incapabil să-i returneze mîncluna.

– Arătaţi bine, declară el, lucru care în parte era adevărat.

Preşedintele se cănise puţin şi părea mai tînăr. Îşi mîncară salatele, iar în jurul lor se lăsă liniştea. Nici unul nu avea chef de un prînz prelungit.

– Francezii s-au apucat iar să le vîndă jucării nord-coreenilor, spuse Teddy, oferind cîteva firimituri.

– Ce fel de jucării? întrebă preşedintele, deşi ştia totul despre trafic, iar Teddy îşi dădu seama că fusese pus la curent.

– Un radar invizibil în versiune proprie, ceea ce-i o tîmpenie, fiindcă n-au avut cînd să-l perfecţioneze. Dar nord-coreenii

sînt şi mai fraieri: bagă mîna-n buzunar şi plătesc. Sînt gata să cumpere orice de la francezi, mai ales dacă ăştia încearcă să ascundă jucăriile. Merg la cacealma, bineînţeles, dar inventează tot felul de scenarii, iar coreenii plătesc cu bani grei.

Preşedintele apăsă pe un buton, iar ospătarul veni şi le luă farfurioarele. Un altul aduse nişte pui şi paste italieneşti.

– Cum stai cu sănătatea? întrebă preşedintele.

– Cam tot aşa. Probabil c-o să plec o dată cu dumneavoastră.

Fiecăruia dintre cei doi îi plăcea să-l ştie pe celălalt înlocuit în funcţie. Fără un motiv anume, preşedintele se lansă apoi într-o relatare sinuoasă despre vicepreşedintele lui, fiind de părere că ar face o treabă minunată în Biroul Oval. Interesul pentru prînz îi dispăru de tot, iar el declară cu toată sinceritatea că mîna lui dreaptă pe perioada mandatului era un om ales, un gînditor strălucit şi un lider capabil. Teddy îşi făcu de lucru cu puiul din farfurie.

– Cum vezi cursa? îl descusu preşedintele.

– Zău dacă mă interesează, răspunse Teddy, mîntind din nou. Cum v-am zis, plec din Washington o dată cu dumneavoastră, domnule preşedinte. Mă retrag la mine la fermă, unde n-am televizor sau ziare, ci doar o undiţă şi timp din belşug ca să mă odihnesc. Sînt obosit.

– Aaron Lake mă sperie, spuse preşedintele.

Dac-ai şti măcar jumate, îşi zise Teddy.

– De ce? rosti el apoi cu voce tare, hotărîndu-se să mănînce şi să-l lase pe celălalt să vorbească.

– Ştie una şi bună. Apărare şi nimic altceva. Cum dai Pentagonului resurse nelimitate, cum te trezeşti că face o risipă cu care s-ar fi putut hrăni toată lumea a treia. Mă îngrozeşte că are atîţia bani.

E prima dată că te preocupă banii, ar fi vrut să-i spună Teddy. Însă ultimul lucru de care avea nevoie era o discuţie lungă şi inutilă despre politică. Pierdere de vreme. Abia aştepta să termine repede ce avea de făcut şi să se întoarcă la Langley, unde se simţea în siguranţă.

– Am venit să vă cer o favoare, spuse el încet.

– Da, ştiu. Cum pot să te-ajut?

Președintele zîmbea și mesteca, savurînd atît carnea de pui, cît și faptul (extrem de rar) că era stăpîn pe situație în fața lui Maynard.

– E ceva puțin cam neobișnuit. Aș dori clemență pentru trei prizonieri federali.

Președintele se opri din mestecat și din zîmbit, dar nu din cauza vreunui șoc, ci a derutei. De obicei clemența era o problemă simplă, dacă nu era vorba de teroriști sau de politicieni care comiseseră delicte grave.

– Spioni? întrebă el.

– Nu. Judecători. Unul din California, altul din Texas și al treilea din Mississippi. Își ispășesc pedeapsa împreună într-o închisoare federală din Florida.

– Judecători?

– Da, domnule președinte.

– Îi cunosc?

– Mă îndoiesc. Cel din California a fost cîndva președinte al Curții Supreme din statul respectiv. A fost revocat, iar după aceea a avut ceva necazuri cu Fiscul.

– Parcă-mi aduc aminte.

– A fost acuzat de evaziune fiscală și condamnat la șapte ani. A efectuat doi. Cel din Texas era judecător de instanță, numit pe vremea lui Reagan. S-a îmbătat și a călcat cu mașina doi autostopiști în Yellowstone.

– Și de asta îmi amintesc, dar foarte vag.

– S-a întîmplat acum cîțiva ani. Cel din Mississippi era judecător de pace și-a fost prins furînd din încasările de la bingo.

– Pe asta cred c-am ratat-o.

Urmă o pauză lungă, în timp ce se studiau diverse aspecte. Președintele era perplex și voia să vadă de unde să înceapă. Teddy nu știa cum avea să continue întrevederea. Ambii terminară de mîncat în liniște și nici unul nu dori desert.

Cererea era foarte simplă, cel puțin pentru președinte. Făptașii erau practic necunoscuți, ca de altfel și victimele. Eventualele consecințe ar fi fost rapide și neînsemnate, îndeosebi pentru cineva a cărui carieră politică nu avea să mai dureze decît șapte luni. Fusese rugat să acorde grațieri în situații mult mai

grele. Ruşii aveau mereu cîţiva spioni pentru a căror eliberare făceau eforturi insistente. Existau de asemenea doi oameni de afaceri mexicani care fuseseră închişi în Idaho pentru trafic de droguri, şi ori de cîte ori se pregătea semnarea unui tratat, una dintre problemele divergente era graţierea lor. Mai era şi un evreu canadian condamnat pe viaţă pentru spionaj, pe care israelienii erau hotărîţi să-l scape.

Trei judecători anonimi? Preşedintele putea să se iscălească de trei ori şi totul se rezolva. Teddy i-ar fi rămas dator. N-ar fi fost mare lucru, dar asta nu însemna că trebuia să-i facă viaţa uşoară lui Teddy.

– Sînt convins că există motive întemeiate pentru cererea asta, spuse el.

– Bineînţeles.

– O chestiune importantă pentru siguranţa naţională?

– Nu tocmai. Un hatîr pentru nişte prieteni vechi.

– Prieteni vechi? Îi cunoşti pe oamenii aştia?

– Nu, dar le ştiu prietenii.

Minciuna era atît de evidentă, încît preşedintele fu cît pe-aci să cadă în cursă. Cum putea Teddy să-i cunoască pe prietenii a trei judecători care ajunseseră întîmplător în aceeaşi închisoare?

Nu s-ar fi ales cu nimic, în afară de o criză de nervi, dacă l-ar fi luat la întrebări pe Teddy Maynard. Iar preşedintele nu era dispus să se preteze la aşa ceva. Nu avea de gînd să cerşească informaţii despre care ştia că nu avea să le primească niciodată. Indiferent ce motive avea, Teddy le-ar fi luat cu el în mormînt.

– E destul de derutant, zise preşedintele, ridicînd din umeri.

– Ştiu. Haideţi s-o lăsăm aşa.

– Care-s efectele negative?

– Destul de mici. S-ar putea să protesteze familiile celor doi copii omorîţi din Yellowstone, şi nu i-aş condamna.

– Cînd s-a întîmplat?

– Acum trei ani şi jumătate.

– Vrei să graţiez un judecător federal republican?

– Nu mai e republican, domnule preşedinte. După ce sînt instalaţi în funcţie, trebuie să jure că renunţă la apartenenţa politică. Dat fiind c-a fost condamnat, nu mai are nici drept de

vot. Sînt sigur că, dacă i-ați acorda clemență, v-ar susține cu dîrzenie.

– Sînt convins.

– Dacă e mai simplu așa, acești domni or să fie de acord să plece din țară minimum doi ani.

– De ce?

– Dacă se întorc direct acasă, se pot crea anumite tensiuni. Lumea o să știe c-au ieșit mai devreme. Putem proceda cu cea mai mare discreție.

– Judecătorul din California și-a plătit impozitele de care a încercat să scape?

– Da.

– Cel din Mississippi a pus la loc cît a furat?

– A pus, domnule.

Toate întrebările erau superficiale, dar președintele trebuia să spună ceva.

Ultima favoare în direcție inversă fusese legată de spionajul nuclear. CIA întocmise un raport despre infiltrarea masivă a spionilor chinezi la toate nivelurile programului american de înarmare nucleară. Președintele aflase de raport cu cîteva zile înainte de a pelca în China pentru o întîlnire la vîrf deosebit de importantă. Îl invitase pe Teddy la prînz și, avînd pe masă același meniu, îi ceruse să mai aștepte cîteva săptămîni. Teddy acceptase. După aceea solicitase modificarea raportului, în așa fel încît să aibă și administrația precedentă o parte din vină. Teddy îl rescrisese cu mîna lui. Cînd în cele din urmă fusese dat publicității, documentul îi dăduse posibilitatea președintelui să-i arate cu degetul pe alții.

Spionajul chinez și siguranța națională pe un taler al balanței, trei foști judecători obscuri pe celălalt. Teddy știa că avea să obțină grațierea.

– Dacă pleacă din țară, unde-or să se ducă? întrebă președintele.

– Încă nu știm precis.

Ospătarul le aduse cafeaua. După plecarea lui, președintele spuse:

– Povestea asta o să-i dăuneze în vreun fel vicepreședintelui?

Cu aceeaşi expresie imobilă, Teddy răspunse:

– Nu. Cum s-ar putea?

– Aştept să-mi spui tu. Habar n-am ce pui la cale.

– Nu aveţi de ce să vă faceţi griji, domnule preşedinte. Vă cer o favoare neînsemnată. Cu puţin noroc, n-o să afle aproape nimeni.

Cei doi băură din cafea, vrînd la fel de mult să plece. Pe preşedinte îl aştepta o după-amiază plină de lucruri mai plăcute. Teddy voia neapărat să doarmă. Şeful statului se simţi uşurat văzînd că fusese vorba de un serviciu atît de mic. Dacă ai şti, îşi zise Teddy în gînd.

– Dă-mi timp de gîndire cîteva zile, spuse preşedintele. După cum poate că-ţi dai seama, am o grămadă de cereri de analizat. Acum că zilele îmi sînt numărate, toată lumea vrea ceva.

– Ultima lună pe care-o s-o petreceţi aici o să fie şi cea mai fericită, zise Teddy cu unul dintre rarele lui zîmbete. Credeţi-mă, am văzut destui preşedinţi şi pot să-mi dau seama.

După patruzeci de minute împreună, cei doi îşi strînseră mîinile şi promiseră să stea de vorbă din nou peste cîteva zile.

La Trumble se găseau cinci foşti avocaţi, iar cel mai nou se afla la bibliotecă în momentul intrării lui Argrow. Amărîtul era înconjurat de dosare, tratate şi documente, lucrînd de zor şi încercînd probabil să obţină cîştig de cauză într-un apel cu şanse mici de reuşită.

Spicer rearanja nişte cărţi de drept, reuşind să pară suficient de ocupat. Beech se găsea în cămăruţă şi scria ceva. Yarber lipsea.

Argrow scoase din buzunar o foaie de hîrtie împăturită şi i-o dădu lui Spicer.

– Mi-am văzut avocatul, şopti el.

– Ce-i asta? întrebă Spicer, luînd hîrtia.

– Confirmarea transferului. Banii voştri sînt în Panama.

Spicer se uită la avocatul aflat în cealaltă parte a camerei, însă acesta nu mai vedea nimic în afară de agenda legislativă pe care o studia.

– Mulţumesc, răspunse el tot în şoaptă.

Argrow ieşi din cameră, iar Spicer îi duse hîrtia lui Beech, care o examină atent.

La ora aceea, prada lor se găsea în deplină siguranţă la First Coast Bank of Panama.

36

Joe Roy mai slăbise patru kilograme, ajunsese la doar zece ţigări pe zi şi parcurgea aproape patruzeci de kilometri pe săptămînă cu un mers susţinut. Argrow îl găsi pe pistă, mărşăluind în căldura sfîrşitului de după-amiază.

– Domnule Spicer, trebuie să stăm de vorbă, spuse el.

– Mai am două ture, răspunse Spicer, fără să încetinească. Argrow îl privi cîteva clipe, după care alergă patruzeci de metri pînă îl prinse din urmă.

– Se poate? întrebă el.

– Te rog.

Intrară umăr la umăr în prima turnantă.

– M-am mai întîlnit o dată cu avocatul, zise Argrow.

– Frate-tău? întrebă Spicer, gîfîind.

Cînd mergea, nu avea nici pe departe eleganţa lui Argrow, care era cu douăzeci de ani mai tînăr.

– Da. A discutat cu Aaron Lake.

Spicer se opri ca şi cum ar fi intrat într-un zid. Îl fixă cu privirea pe Argrow, după care se uită la ceva în depărtare.

– Cum ziceam, trebuie să stăm de vorbă.

– Aşa se pare, confirmă Spicer.

– Ne vedem în biblioteca de drept peste o jumătate de oră, spuse Argrow şi se îndepărtă.

Spicer îl urmări cu privirea pînă cînd nu-l mai văzu.

În Paginile Aurii din Boca Raton nu exista nici un avocat Jack Argrow, iar într-o primă fază acest lucru provocă îngrijorare. Finn Yarber înroşi firele liniei telefonice interceptabile, căutînd informaţii pretutindeni în South Florida. Cînd se interesă de Pompano Beach centralista îi spuse: „O clipă, vă rog", iar pe chipul lui Finn apăru un zîmbet. Îşi notă repede numărul, iar apoi îl formă. Îi răspunse robotul: „Aţi sunat la biroul de avocatură al domnului Jack Argrow. Domnul Argrow este prezent la birou doar în funcţie de programări, aşa că vă rugăm să vă lăsaţi numele, numărul de telefon şi o scurtă prezentare a proprietăţii care vă interesează, urmînd să vă sunăm." Finn închise, străbătu repede peluza şi intră în biblioteca de drept, unde colegii lui aşteptau. Argrow întîrziase deja zece minute.

Cu cîteva secunde înainte de sosirea lui, acelaşi fost avocat intră în cameră cu un dosar voluminos în braţe, gata să mai piardă cîteva ore străduindu-se să se salveze. Dacă membrii Frăţiei i-ar fi cerut să plece, s-ar fi lăsat cu scandal şi s-ar fi iscat bănuieli, cu atît mai mult cu cît individul nu părea să aibă vreo urmă de respect pentru judecători. Se duseră pe rînd în mica sală de conferinţe, unde ajunse şi Argrow. Cămăruţa era mică şi cînd îi adăpostea doar pe Beech şi Yarber, pe vremea cînd îşi compuneau scrisorile. Cu Argrow lîngă ei şi în condiţiile presiunii susţinute pe care o producea simpla lui prezenţă, cei trei se simţeau mai înghesuiţi ca niciodată. Se aşezară în jurul unei măsuţe, practic cot la cot şi umăr la umăr.

– Ştiu doar ce mi s-a spus, începu Argrow. Frate-meu e avocat în Boca Raton. Are destui bani, iar de patru ani se implică în lumea politică republicană din South Florida. Ieri a fost abordat de nişte oameni care lucrează pentru Aaron Lake. Ăştia au făcut săpături şi au aflat că sînt fratele lui şi c-am fost dus la Trumble, lîngă domnul Spicer. I-au promis mai ştiu eu ce chestii, iar el a jurat să păstreze secretul şi m-a pus şi pe mine să jur. Acum că totul e limpede şi confidenţial, cred că puteţi să puneţi lucrurile cap la cap.

Spicer nu făcuse duş. Era încă ud pe faţă şi pe cămaşă, dar începuse să respire mai încet. Beech şi Yarber nu scoaseră nici

un sunet. Frăţia intrase într-o transă colectivă. Mai departe, păreau să spună din priviri membrii ei.

Argrow se uită la feţele lor şi continuă. Vîrî mîna în buzunar şi scoase o foaie de hîrtie pe care o despături şi le-o puse sub ochi. Era o copie a ultimei lor scrisori către Al Konyers, care cuprindea de fapt formula de extorcare, semnată de Joe Roy Spicer, care îşi dăduse adresa curentă de la Închisoarea Federală Trumble. Îi ştiau conţinutul pe dinafară, aşa că nu mai trebuirà s-o citească din nou. Recunoscură scrisul bietului Ricky şi îşi dădură seama că venise vremea să se închidă cercul. De la Frăţie la domnul Lake, de la domnul Lake la fratele lui Argrow şi de la fratele lui Argrow înapoi la Trumble, iar asta în doar treisprezece zile.

Spicer luă într-un tîrziu hîrtia şi aruncă o privire cuvintelor de pe ea.

– Bănuiesc că ştii cam tot, nu? întrebă el.

– Habar n-am cît ştiu de fapt.

– Spune-ne ce ţi s-a povestit.

– Voi trei aţi orchestrat o escrocherie. Daţi anunţuri în revistele pentru homosexuali, începeţi relaţii prin corespondenţă cu oameni între două vîrste, aflaţi cumva cine sînt în realitate şi pe urmă îi tapaţi de bani.

– Ai prins cam tot ce trebuia, spuse Beech.

– Iar domnul Lake a făcut greşeala să răspundă unuia dintre anunţuri. Nu ştiu cînd a făcut-o şi nici cum v-aţi dat seama cine este. În ce mă priveşte, există cîteva spaţii albe.

– E mai bine să rămînă aşa, zise Yarber.

– Corect. Nu m-am băgat de bunăvoie.

– Ce-ţi iese de-aici? întrebă Spicer.

– Scap mai devreme. Mai stau aici cîteva luni, iar pe urmă o să mă mai mut o dată. La sfîrşitul anului o să ies, şi dacă domnul Lake cîştigă, mă graţiază cu mîna lui. Nu-i rău. Plus că frate-meu o să se bucure de nişte favoruri babane din partea noului preşedinte.

– Deci tu eşti negociatorul? spuse Beech.

– Nu, eu sînt mesagerul.

– Păi atunci nu începem?

– Voi mutați primii.

– Ai scrisoarea. Vrem niște bani și să scăpăm de-aici.

– Cîți bani?

– Două milioane de căciulă, zise Spicer, lăsînd să se vadă că problema fusese dezbătută de multe ori.

Cei trei îl fixară cu privirea pe Argrow, pîndind o tresărire, o încruntare, o reflectare a șocului. Însă nu există nici o reacție, ci doar o pauză în timpul căreia noul-venit se uită la rîndul lui la cei trei.

– N-am nici o autoritate la capitolul ăsta. Nu pot să spun nici da, nici nu. Pot doar să vorbesc cu frate-meu și să-i prezint toate detaliile.

– Citim ziarul în fiecare zi, spuse Beech. Domnul Lake are la bani de nici nu poate să-i cheltuiască. Șase milioane înseamnă o linguriță într-un ocean.

– Dispune de șaptezeci și opt de milioane și n-are nici un fel de datorii, adăugă Yarber.

– Mă rog, așa o fi, zise Argrow. Eu sînt doar curierul, poștașul. Un fel de Trevor.

Cei trei înlemniră din nou cînd li se pomeni de avocatul lor care murise. Se uitară la Argrow, care începuse să-și roadă unghiile cu un aer foarte concentrat, și se întrebară dacă trimiterea la Trevor fusese de fapt un avertisment. Cît de periculos devenise jocul lor? Pe toți îi amețise gîndul banilor și al libertății, dar mai erau oare în siguranță? Și cum avea să arate viitorul? Aveau să știe întotdeauna secretul lui Lake.

– Și condițiile de plată? întrebă Argrow.

– Simplu, spuse Spicer. Toți odată și transferați într-un locșor lipsit de griji, ca de pildă Panama.

– Bun. Trecem la eliberarea voastră, continuă Argrow.

– Ce-i cu ea? întrebă Beech.

– Aveți vreo sugestie?

– Nu. Ne-am zis că se ocupă domnul Lake. La ora asta are o grămadă de prieteni.

– Da, dar încă n-a ajuns președinte. Deocamdată n-are cum să facă apel la cine trebuie.

– Nu aşteptăm pînă în ianuarie, la discursul de inaugurare, declară Yarber. De fapt, n-aveam de gînd nici măcar să vedem dac-o să cîştige în noiembrie.

– Adică vreţi să ieşiţi acum?

– Cît mai repejor, întări Spicer.

– Are vreo importanţă cum vi se dă drumul?

Cei trei se gîndiră cîteva clipe, iar apoi Beech spuse:

– Stai să ne lămurim. Nu vrem să fugim tot restul vieţii. N-avem chef să ne uităm peste umăr pînă închidem ochii.

– Plecaţi împreună?

– Da, spuse Yarber. Şi avem nişte idei precise despre cum vrem să procedăm. Dar mai întîi trebuie să cădem de acord cu privire la lucrurile importante – banii şi cînd anume ieşim de-aici.

– Mi se pare rezonabil. Din perspectiva celeilalte părţi, pot să vă spun c-o să vi se ceară dosarele cu toate scrisorile, bileţelele şi evidenţele escrocheriei. Domnul Lake vrea, bineînţeles, să primească asigurări că toate secretele or să fie îngropate.

– Dacă obţinem ce vrem, n-are de ce să-şi facă probleme, promise Beech. O să uităm cu dragă inimă pînă şi numele lui Aaron Lake. Dar trebuie să te prevenim, ca să poţi să faci la fel cu domnul Lake, că dacă păţim ceva, iese totul la iveală.

– Avem un om afară, preciză Yarber.

– E ceva cu efect întîrziat, adăugă Spicer, străduindu-se să explice inexplicabilul. Dacă ni se întîmplă ceva, cum i s-a întîmplat lui Trevor, de exemplu, mai trec cîteva zile şi explodăm bomba. Iar domnul Lake cade de pe soclu oricum.

– N-o să se întîmple aşa ceva, zise Argrow.

– Tu eşti doar mesagerul. N-ai cum să ştii ce-o să se întîmple şi ce nu, îl puse Beech la punct. E vorba de aceiaşi oameni care l-au lichidat pe Trevor.

– Nu sînteţi siguri de asta.

– Nu, dar putem avea păreri.

– Haideţi să nu ne certăm pentru ce nu se poate dovedi, domnilor, spuse Argorw, punînd capăt discuţiei. Mă văd cu frate-meu la nouă dimineaţa. Hai să ne întîlnim aici la zece.

Plecă din cămăruţă şi-i lăsă pe cei trei ca în transă, cufundaţi în gînduri şi numărîndu-şi banii, dar temîndu-se să-i cheltuiască.

Se îndreptă spre pista de alergări, dar se întoarse cînd dădu cu ochii de un grup de deţinuţi care făceau jogging. Se plimbă pînă găsi un loc retras în spatele cantinei, iar pe urmă îl sună pe Klockner.

În mai puţin de o oră, totul ajunse la urechile lui Teddy.

37

Soneria de la şase dimineaţa spinteca liniştea de la Trumble, răsunînd pe coridoarele spre care dădeau camerele, pe cele cîteva peluze, în jurul clădirilor şi chiar şi în pădurea din apropiere. Ţîrîitul dura exact treizeci şi cinci de secunde, aşa cum ştiau majoritatea deţinuţilor, iar cînd înceta nu mai dormea nimeni. Toţi erau treziţi la viaţă, ca şi cum i-ar fi aşteptat lucruri importante, pentru care erau nevoiţi să se pregătească în viteza cea mai mare. De fapt, singura chestiune presantă era micul dejun.

Soneria îi sculă pe Beech, Spicer şi Yarber, dar nu-i trezi cu desăvîrşire. Cei trei adormiseră greu, din motive lesne de înţeles. Stăteau în pavilioane diferite, dar se întîlniră la coadă la cafea, la şase şi zece. Luîndu-şi paharele înalte şi fără să scoată o vorbă, se apropiară de terenul de baschet unde se aşezară pe o bancă şi sorbiră din cafea în aerul dimineţii. Se uitară la terenurile din jurul închisorii; pista de alergări se găsea în spatele lor.

Cîte zile mai aveau de petrecut în cămăşile acelea oliv, suportînd soarele Floridei, fiind plătiţi cu cîţiva penny pe lună ca să nu facă nimic, aşteptînd, visînd şi bînd litri după litri de cafea? O lună? Două? Dar dacă mai rămăseseră doar cîteva zile? Toate aceste calcule îi făcuseră să nu poată adormi.

– Există doar două posibilităţi, spuse Beech.

Dat fiind că fusese judecător federal, ceilalţi îl ascultară cu atenţie, deşi la aşa ceva se pricepeau şi ei.

– Prima e revenirea la sentința anterioară și depunerea unei moțiuni de reducere a pedepsei. În foarte puține situații, judecătorul are puterea să elibereze un deținut. Oricum, sînt foarte rare cazurile.

– Tu ai făcut-o vreodată? întrebă Spicer.

– Nu.

– Căcănarule.

– Pe ce temei? se interesă Yarber.

– Doar dacă deținutul oferă noi informații despre delictele comise. În caz că furnizează un ajutor substanțial autorităților, poate primi o reducere de cîțiva ani a pedepsei.

– Nu-i foarte încurajator, aprecie Yarber.

– Care-i a doua posibilitate? întrebă Spicer.

– Să fim trimiși la un internat. La unul cumsecade, unde nu trebuie să trăiești după buchea cărții. Doar Direcția Penitenciarelor e abilitată să-i detașeze pe deținuți. Dacă noii noștri prieteni de la Washington știu să strîngă șurubul, Direcția poate să ne transfere și pînă la urmă să ne facă uitați.

– Dar nu trebuie să rămîi acolo? se interesă Spicer.

– Ba da, în majoritatea cazurilor. Dar internatele astea nu seamănă între ele. Unele încuie porțile peste noapte și au reguli stricte. În altele te simți ca acasă. Poți să dai telefon o dată pe zi sau o dată pe săptămînă. Depinde de cei de la Direcție.

– Dar tot condamnați se cheamă să sîntem, spuse Spicer.

– Mă doare-n cot, răspunse Yarber. Oricum n-o să mai votez vreodată.

– Am o idee, rosti Beech. Azi-noapte mi-a venit. În cadrul negocierilor, îl facem pe Lake să ne garanteze grațierea dac-o să fie ales.

– M-am gîndit și eu la asta, mărturisi Spicer.

– Și eu la fel, adăugă Yarber. Cui îi pasă c-o să avem cazier? Totul e să ieșim odată.

– Nu strică să-ntrebi, replică Beech, după care toți trei se concentrară asupra cafelelor timp de cîteva minute.

– Argrow ăsta mă pune pe gînduri, declară Finn într-un tîrziu.

– Cum adică?

– Păi, ne trezim cu el aici pe nepusă masă şi dintr-o dată ajunge prietenul nostru cel mai bun. Ne ia banii, face o şmecherie şi-i transferă imediat la o bancă mai sigură. Acum uite-l băgat şi în afacerea cu Aaron Lake. În plus, ţineţi cont că cineva începuse să ne citească scrisorile. Nu Lake, altcineva.

– Pe mine unul nu mă deranjează, spuse Spicer. Lake a fost obligat să găsească pe cineva care să stea de vorbă cu noi. A tras niscai sfori, a făcut săpături şi a aflat că Argrow se găseşte aici şi că are un frate care poate fi abordat.

– Extraordinar de oportun, nu? făcu Beech.

– Şi tu te-ai gîndit tot la asta?

– Mi-o fi dat prin cap. Finn are dreptate. Ştim precis că s-a mai băgat cineva în povestea asta.

– Cine?

– Asta-i marea întrebare, zise Finn. Din cauza ei nu dorm de-o săptămînă. A mai intrat cineva pe fir.

– Şi chiar trebuie să ne pese? întrebă Spicer. Dacă Lake e-n stare să ne scoată de-aici, bine. Dacă nu poate el, dar poate altcineva, care-i problema?

– Nu uita de Trevor, spuse Beech. Două gloanţe-n ceafă.

– S-ar putea ca locul ăsta să fie mai sigur decît bănuiam.

Spicer nu păru convins. Mai luă o gură de cafea şi zise:

– Chiar crezi că Aaron Lake, un om care urmează să fie ales preşedinte al Statelor Unite, ar fi putut comanda lichidarea unui avocat de doi bani ca Trevor?

– Nu, răspunse Yarber. N-ar fi făcut-o. Ar fi fost prea riscant. Şi nici pe noi nu ne-ar ucide. Ar face-o în schimb personajul ăsta necunoscut. Individul care i-a venit de hac lui Trevor e unul şi acelaşi cu cel care ne-a citit scrisorile.

– Nu bag mîna-n foc.

Rămaseseră împreună în biblioteca de drept, aşa cum mizase Argrow, părînd să aştepte ceva. Deţinutul intră grăbit şi, după ce se convinse că nu mai era nimeni în cameră, spuse:

– M-am întîlnit înc-o dată cu frate-meu. Trebuie să stăm de vorbă.

Se furişară cu toţii în mica sală de conferinţe, închiseră uşa şi se strînseră în jurul mesei.

– Lucrurile se precipită, rosti Argrow agitat. Lake e dispus să plătească. O să trimită banii unde ziceţi. Dacă vreţi, pot să vă ajut. Dacă nu, faceţi cum vă taie capul.

Spicer îşi drese vocea.

– Adică două milioane de căciulă?

– Atît aţi cerut. Nu-l cunosc pe domnul Lake, dar e clar că se mişcă repede.

Argrow se uită la ceas, după care aruncă o privire peste umăr spre uşă.

– Au venit doi tipi de la Washington care vor să vă vadă. Mahări mari.

Scoase nişte hîrtii din buzunar, le despături şi puse cîte una sub ochii fiecăruia dintre cei trei.

– Sînt graţierile semnate ieri de preşedinte.

Extrem de precauţi, membrii Frăţiei se aplecară în faţă, luară documentele şi încercară să le citească. Aveau un aspect cît se poate de oficial. Cei trei se uitară atent la literele îngroşate ale antetului, la textul stufos şi bombastic şi la semnătura compactă a preşedintelui Statelor Unite, incapabili să scoată o vorbă. Rămaseseră cu gura căscată.

– Am fost graţiaţi? izbuti să îngaime Yarber în cele din urmă, cu o voce gîtuită.

– Da. De către preşedintele ţării.

Cei trei mai citiră o dată textul. Se foiau în scaune, îşi muşcau buzele, îşi încleştau maxilarele şi se străduiau să-şi camufleze şocul.

– Or să vină să vă ducă în biroul directorului, unde ştabii de la Washington or să vă dea vestea cea mare. Luaţi-vă nişte mutre mirate, bine?

– Nici o problemă.

– N-o să ne fie greu.

– Cum ai făcut rost de copiile astea? întrebă Yarber.

– Le-a primit frate-meu. N-am idee cum. Lake are prieteni puternici. Oricum, treaba stă în felul următor: o să vi se dea drumul peste o jumătate de oră. O să fiţi duşi cu o furgonetă la Jack-

sonville, la un hotel unde-o să vă-ntîlniţi cu fratele meu. O să aşteptaţi acolo pînă se confirmă transferul banilor, iar după aia o să predaţi toate dosarele cu mizerii pe care le-aveţi. Absolut toate. Priceput?

Cei trei aprobară din cap la unison. Pentru două milioane de dolari, n-aveau decît să le ia pe toate.

– O să acceptaţi să plecaţi imediat din ţară şi să nu vă întoarceţi minimum doi ani.

– Cum să plecăm? întrebă Yarber. N-avem nici paşapoarte, nici alte acte.

– Sînt la frate-meu toate. O să primiţi o identitate nouă, plus toate actele, inclusiv cărţi de credit. Vă aşteaptă.

– Doi ani? întrebă Spicer, iar Yarber se uită la el de parcă ar fi bănuit că îşi pierduse minţile.

– Exact. Doi ani. Face parte din învoială. De acord?

– Nu ştiu, zise Spicer cu un glas tremurător, explicabil prin aceea că nu părăsise niciodată Statele Unite.

– Nu fi tîmpit, se răsti Yarber la el. O graţiere deplină şi cîte un milion pe an ca să stai doi ani undeva afară. De acord, cum mama naibii să nu fim de acord?

O bătaie neaşteptată în uşă avu darul să-i sperie. Erau doi paznici care se uitau la ce se petrecea înăuntru. Argrow luă copiile graţierilor şi le vîrî în buzunar.

– Ne-am înţeles, domnilor?

Cei trei dădură din cap şi-i strînseră mîna.

– Perfect, spuse el. Nu uitaţi, prefaceţi-vă surprinşi.

Îi urmară pe paznici pînă în biroul guvernatorului, unde făcură cunoştinţă cu doi bărbaţi cu figuri severe de la Washington – unul de la Departamentul Justiţiei, celălalt de la Direcţia Penitenciarelor. Guvernatorul încheie prezentările fără să încurce numele, iar apoi îi înmînă fiecăruia dintre cei trei deţinuţi un document legal. Erau originalele ale căror cópii le fuseseră arătate de Argrow.

– Domnilor, anunţă guvernatorul cu o atitudine din cale-afară de teatrală, aţi fost graţiaţi de preşedintele Statelor Unite.

Arboră un zîmbet cald, ca şi cum vestea bună i s-ar fi datorat

Deținuții se holbară la documentele de grațiere, continuînd să fie șocați și bîntuiți de o mie de întrebări, dintre care cea mai intensă era: Cum Dumnezeu reușise Argrow să-l fenteze pe guvernator și să le arate actele înaintea lui?

– Nu știu ce să zic, izbuti să îngaime Spicer, după care ceilalți doi spuseră la rîndul lor cîte ceva.

– Președintele v-a analizat situația și a decis că ați stat închiși suficient, spuse reprezentantul Departamentului Justiției. E ferm convins că mai aveți multe de oferit concetățenilor și comunităților din care faceți parte din clipa cînd o să reîncepeți să produceți.

Cei trei îl fixară cu priviri lipsite de expresie. Dobitocul chiar nu știa că aveau să primească identități noi și să plece din țară cel puțin doi ani? Cine de partea cui era în toată șarada?

Și de ce le oferea președintele clemență tocmai cînd aveau la îndemînă destule mizerii ca să-l distrugă pe Aaron Lake, omul cu șansele cele mai mari de a-l învinge pe actualul vicepreședinte? Parcă Lake voia să le închidă gura, nu președintele.

Cum ar fi putut Lake să-l convingă pe președinte să-i grațieze?

Cum ar fi putut să-l determine să facă un gest cît de mic în faza actuală a campaniei?

Își încleștară mîinile pe documentele de grațiere și rămaseră pe loc, fără grai și cu fețele încordate, în vreme ce întrebările continuau să li se învîrtă în minte.

– Ar trebui să vă simțiți onorați, zise bărbatul de la Direcția Penitenciarelor. Actele de clemență sînt foarte rare.

Yarber reuși să dea din cap la auzul acestor cuvinte însă chiar și el se întrebă în gînd: Oare cine-o să ne-aștepte afară?

– Cred că sîntem în stare de șoc, declară Beech.

Pentru Trumble era o premieră faptul că adăpostise niște deținuți atît de importanți, încît președintele decisese să-i grațieze. Guvernatorul era mîndru de-a binelea de cei trei, dar nu știa cum ar fi trebuit sărbătorit evenimentul.

– Cînd vreți să plecați? întrebă el, de parcă membrii Frăției ar fi dorit să mai rămînă pentru o petrecere.

– Imediat, spuse Spicer.

– Foarte bine. O să vă ducem la Jacksonville.

– Nu, mulţumim. O să vină cineva să ne ia.

– În regulă. Mai există nişte formalităţi.

– Bagă cărbuni, sugeră Spicer.

Fiecare dintre cei trei primi cîte un sac de umăr în care să-şi strîngă lucrurile. Pe cînd se întorceau cu pas vioi, ţinînd aproape, mergînd în cadenţă şi fiind urmaţi de un paznic, Beech întrebă printre dinţi:

– Cine mă-sa ne-a făcut rost de graţieri?

– N-a fost Lake, răspunse Yarber cu o voce abia auzită.

– Bineînţeles că n-a fost, întări Beech. Preşedintelui nici prin cap nu i-ar trece să facă vreun lucru la cererea lui Lake.

Deţinuţii grăbiră pasul.

– Ce importanţă are? întrebă Spicer.

– E ilogic, constată Yarber.

– Şi ce-o să faci, Finn? spuse Spicer fără să se uite la celălalt. Mai stai cîteva zile aici şi vezi cum stă treaba? Eventual renunţi la graţiere dac-ajungi la concluzia că nu-ţi convine cine ţi-a făcut rost de ea? Să fim sobri.

– În spatele chestiei ăsteia e altcineva, zise Beech.

– Îl iubesc, oricine-ar fi, declară Spicer. Şi n-am de gînd să mai stau aici şi să mă iau singur la întrebări.

Îşi goliră camerele în viteza cea mai mare şi nu se ostenirăă să-şi ia rămas-bun de la cineva. Oricum, majoritatea prietenilor lor erau pe afară şi luau aer.

Erau nevoiţi să dea zor, ca nu cumva să se destrame visul sau să se răzgîndească preşedintele.

La unsprezece şi un sfert ieşiră pe uşa din faţă a clădirii administraţiei, aceeaşi pe care intraseră cu ani în urmă, şi aşteptară un mijloc de transport pe trotuarul încins. Nici unul nu se uită înapoi.

În furgonetă se găseau Wes şi Chap, care însă îşi luaseră alte nume. La cîte folosiseră pînă atunci, unul în plus nu mai conta.

Joe Roy Spicer se întinse pe bancheta din spate şi îşi acoperi ochii cu braţul, nevrînd să mai vadă nimic pînă cînd nu se vor fi îndepărtat suficient. Îi venea să plîngă şi să urle însă îşi dădu

seama că fusese cuprins de amorțeala produsă de o euforie pură, netrucată și intensă. Își feri privirile și zîmbi șmecherește. Avea chef de o bere și de o femeie, preferabil nevastă-sa. Avea s-o sune cu prima ocazie. Între timp, furgoneta începuse să prindă viteză.

Felul brusc în care fuseseră eliberați îi zdruncinase pe cei trei. Majoritatea deținuților numără zilele, iar în acest fel știu destul de bine cînd vine momentul mult așteptat. În plus, au idee unde se duc și cine-i așteaptă.

Pe cînd membrii Frăției știau extrem de puțin. Și de fapt nu credeau nici măcar în acele cîteva lucruri pe care le cunoșteau. Grațierile fuseseră niște farse. Banii reprezentau o momeală și nimic mai mult. Urma să fie lichidați, la fel ca amărîtul de Trevor. Furgoneta putea să se oprească în orice clipă, iar apoi cei doi găligani din față nu aveau decît să le umble prin bagaje, să găsească dosarele compromițătoare, să-i curețe și să-i arunce într-un șanț de la marginea drumului.

Posibil. Numai că, la momentul respectiv, nu le lipsea cîtuși de puțin siguranța de la Trumble.

Finn Yarber stătea în spatele șoferului și se uita la drumul care i se aștemea în față. Ținea grațierea în mînă, gata s-o arate oricui i-ar fi oprit ca să le spună că visul luase sfîrșit. Lîngă el se afla Hatlee Beech, care la cîteva minute de la plecare începuse să plîngă discret, fără să facă zgomot, cu ochii închiși și cu buzele tremurîndu-i.

Avea toate motivele s-o facă. Dat fiind că mai avea de stat opt ani și jumătate la Trumble, clemența însemna incomparabil mai mult pentru el decît pentru ceilalți doi la un loc.

Între Trumble și Jacksonville nu se rosti nici un cuvînt. Pe măsură ce se apropiau de oraș, drumurile se lățeau, traficul devenea mai intens, iar cei trei se uitau în jur cu o curiozitate sporită. Oamenii conduceau mașini și se deplasau dintr-un loc în altul. Avioanele survolau ținutul. Bărcile pluteau pe apele rîului. Lucrurile reintraseră în normal.

Își croiră drum pe Atlantic Boulevard, savurînd din plin aglomerația rutieră. Vremea era caldă, turiștii ieșiseră din hoteluri iar femeile își expuneau picioarele bronzate. Văzură restaurantele pescărești și barurile care ofereau bere rece și stridii

la preţuri mici. Unde se termina strada începea plaja, iar furgoneta opri lîngă Sea Turtle. Cei trei străbătură holul în urma unuia dintre însoţitori şi atraseră cîteva priviri din cauză că erau îmbrăcaţi la fel. Urcară la etajul cinci şi abia după ce ieşiră din lift Chap spuse, arătînd undeva în direcţia holului:

– Astea trei de-aici sînt camerele voastre. Domnul Argrow vrea să vă vadă cît mai repede.

– Unde e? întrebă Spicer.

Chap gesticulă din nou.

– Acolo, în apartamentul de la ultima uşă. Aşteaptă.

– Să mergem, zise Spicer, iar cei trei se luară după Chap, ţinîndu-şi pe umăr bagajele care se loveau unul de altul.

Jack Argrow nu semăna deloc cu fratele lui. Era mult mai scund şi avea părul blond şi ondulat, în loc de negru şi drept. Chiar dacă era o simplă observaţie, cei trei o ţinură minte pentru a-i da glas mai tîrziu. Dădu mîna cu ei în grabă, ca să respecte uzanţele. Era destul de agitat şi vorbea foarte repede.

– Ce face frate-meu? întrebă el.

– Bine, răspunse Beech.

– L-am văzut de dimineaţă, adăugă Yarber.

– Vreau să iasă de la răcoare, se răsti Jack, de parcă ei trei l-ar fi închis. Cu asta mă aleg din toată afacerea. Îl scot pe frate-meu de la puşcărie.

Urmă un schimb îndelungat de priviri. Nu se putea spune nimic.

– Staţi jos, îi invită Argrow. Uite ce-i, habar n-am cum şi de ce m-am trezit amestecat în chestia asta. Şi nu mi-e deloc uşor. Am venit aici în numele domnului Aaron Lake, despre care cred c-o să iasă preşedinte şi-o să facă o figură foarte frumoasă. Presupun că pot să-mi scot fratele din închisoare. Oricum însă nu m-am întîlnit niciodată cu domnul Lake personal. Cîţiva oameni de-ai lui m-au abordat cam acum o săptămînă şi m-au rugat să mă implic într-o chestiune foarte secretă şi delicată. De-aia am venit. E vorba de o favoare, da? Nu ştiu nimic altceva, înţelegeţi?

Propoziţiile lui erau scurte şi aproape răstite. Vorbea atît cu buzele, cît şi cu mîinile şi îi era imposibil să stea locului.

Membrii Frăției nu avură ce să răspundă. De fapt, nici nu li se cerea așa ceva.

Două camere ascunse imortalizară scena și o trimiseră imediat la Langley, unde Teddy, York și Deville o priviră pe ecranul mare din buncăr. Foștii judecători, deveniți între timp foști deținuți, semănau cu niște prizonieri de război eliberați recent, uluiți și supuși, îmbrăcați mai departe în uniformă și pradă în continuare neîncrederii. Se așezaseră unul lîngă altul și-l urmăreau pe agentul Lyter, care oferea un spectacol de toată frumusețea.

După ce încercaseră să-i contracareze timp de trei luni, vederea celor trei era ceva fascinant pentru toți agenții CIA. Teddy le studie fețele și nu putu să-și reprime o mică doză de admirație. Fuseseră suficient de isteți și norocoși ca să pună mîna pe victima ideală; acum erau liberi și pe cale să fie recompensați din plin pentru ingeniozitatea arătată.

– Bun, stați puțin, întîi și-ntîi, rosti scurt Argrow. Două milioane pentru fiecare. Unde-i vreți?

Era o întrebare la care cei trei nu prea avuseseră ocazia să răspundă.

– Ce opțiuni avem? vru să știe Spicer.

– Trebuie să-i transferați undeva, răspunse răstit Argrow.

– Ce-ați zice de Londra? propuse Yarber.

– Londra?

– Am vrea ca toți banii, șase milioane, să fie transferați într-o singură tranșă și în același cont la o bancă din Londra, spuse Yarber.

– Putem să-i transferăm oriunde. La care bancă?

– Poți să ne dai o mînă de ajutor în ce privește detaliile? întrebă Yarber.

– Mi s-a spus că putem să vă satisfacem toate pretențiile. O să trebuiască să dau cîteva telefoane. Între timp puteți să vă duceți în camere, să faceți un duș și să vă schimbați. Dați-mi un sfert de oră.

– N-avem haine, spuse Beech.

– Găsiți cîte ceva în camere.

Chap îi conduse pe hol și le dădu cheile.

Spicer se întinse pe patul uriaş şi îşi pironi ochii în tavan. Beech rămase în dreptul ferestrei de la camera lui şi se uită spre nord, îmbrăţişînd cu privirea kilometrii de plajă şi apa albastră ale cărei valuri mici scăldau nisipul alb. Copiii se jucau lîngă mamele lor. Perechile se plimbau şi se ţineau de mînă. O barcă de pescuit apăru undeva la orizont. În sfîrşit, liber, îşi zise el. Liber ca pasărea cerului.

Yarber făcu un duş lung şi fierbinte, avînd parte de tot timpul din lume, de discreţie albsolută, de săpun şi de prosoape groase. Cineva pusese pe policioară toate cele necesare – un deodorant, o cremă de ras, lame, pastă de dinţi, o periuţă şi o sticluţă cu apă de gură. Se ferchezui pe îndelete, după care îşi puse o pereche de bermude, sandale şi un tricou alb. Avea să plece primul şi trebuia să găsească un magazin de unde să poată cumpăra haine.

Douăzeci de minute mai tîrziu se reîntîlnirâ în apartamentul lui Argrow şi aduseră colecţia de dosare învelite grijuliu într-o faţă de pernă. Argrow era la fel de neliniştit ca înainte.

– Există o bancă mare în Londra, pe nume Metropolitan Trust. Putem să transferăm banii acolo, iar pe urmă faceţi ce vreţi cu ei.

– În regulă, spuse Yarber. Contul o să fie deschis doar pe numele meu.

Argrow se uită la Beech şi Spicer, care aprobară din cap.

– Perfect. Bănuiesc că v-aţi făcut nişte planuri.

– Aşa e, confirmă Spicer. Domnul Yarber o să plece chiar în după-amiaza asta la Londra, unde o să meargă direct la bancă şi-o să se ocupe de bani. Dacă totul merge bine, plecăm imediat după aceea.

– Vă asigur că lucrurile or să meargă bine.

– Te credem. Sîntem atenţi, atîta tot.

Argrow îi înmînă două foi de hîrtie lui Finn.

– Îmi trebuie semnătura dumitale ca să efectuez transferul şi să deschid contul.

Yarber îşi mîzgăli numele.

– Aţi mîncat de prînz? întrebă el.

Ceilalţi clătinară din cap. Se gîndiseră şi ei la masa de prînz, dar nu ştiau cum să procedeze.

– Acum sînteţi oameni liberi. Găsiţi cîteva restaurante bune nu departe de-aici. Mergeţi şi simţiţi-vă bine. Lăsaţi-mi o oră ca să mă ocup de transfer. Hai să ne-ntîlnim tot aici la două jumate.

Spicer ţinea faţa de pernă. O agită în direcţia lui Argrow şi spuse:

– Dosarele sînt aici.

– Bine. Aruncă-le pe canapeaua de-acolo.

38

Plecară de la hotel pe jos, fără escortă şi fără restricţii, dar avînd ordinele de graţiere în buzunar, pentru orice eventualitate. Şi chiar dacă soarele ardea mai tare lîngă plajă, aerul era cu siguranţă mai curat. Cerul se înseninase. Lumea redevenise simpatică, iar speranţa se făcea simţită tot mai des. Cei trei zîmbeau şi rîdeau la aproape orice, plimbîndu-se agale pe Ocean Boulevard şi amestecîndu-se fără probleme cu turiştii.

La prînz mîncară friptură şi băură bere la o terasă, sub umbrelă, dornici să urmărească forfota trecătorilor. Vorbiră puţin pe durata mesei. Dar văzură tot, şi mai ales femeile tinere cu pantaloni scurţi şi bluze decoltate. Închisoarea îi îmbătrînise. Acum simţeau din nou dorinţa de-a se distra.

Îndeosebi Hatlee Beech. Acesta avusese bani, poziţie socială şi ambiţii, iar ca judecător federal se bucurase de un avantaj aproape imposibil de pierdut – o numire în funcţie pe viaţă. Căzuse de la înălţime, rămăsese fără nimic şi în primii doi ani petrecuţi la Trumble fusese victima unei depresii neîntrerupte. Se obişnuise cu gîndul că avea să moară acolo şi cochetase în destule rînduri cu ideea sinuciderii. Acum, la cincizeci şi şase de ani, ieşea din întuneric într-o formă de zile mari. Slăbise aproape opt kilograme, se bronzase, îşi îngrijise sănătatea, divorţase de o femeie care avea bani, dar în rest nu putea să ofere mare lucru, şi se pregătea să intre în posesia unei averi. Pentru un bărbat între

două vîrste nici măcar nu-i rău, își zise el. Îi era dor de copii, dar aceștia aleseseră banii și uitaseră complet de existența lui.

Hatlee Beech abia aștepta să se simtă bine.

Și Spicer voia să se distreze, preferabil la un cazino. Soția lui nu avea pașaport, așa că s-ar fi putut întîlni cu ea la Londra sau unde își propunea să se ducă abia după cîteva săptămîni. Oare în Europa existau cazinouri? Lui Beech i se părea normal să existe. Yarber nu avea idee și puțin îi păsa.

Finn era cel mai rezervat dintre cei trei. Bea sifon în loc de bere și se arăta mai puțin interesat de frumusețile apetisante care treceau pe lîngă el. Din punctul lui de vedere, se afla deja în Europa. Nu avea de gînd să se întoarcă vreodată pe meleagurile natale. Împlinise șaizeci de ani, se simțea în puteri, avea bani cu ghiotura, iar în următorii zece ani își propunea să hoinărească prin Italia și Grecia.

Vizavi găsise o librărie mică de unde cumpărară cîteva ghiduri turistice. Într-un magazin cu articole de plajă descoperiseră exact ochelarii de soare pe care-i căutau. Pe urmă văzură că se apropia data întrevederii cu Jack Argrow, cînd aveau să bată palma.

Klockner și ceilalți îi zăriră întorcîndu-se fără grabă la Sea Turtle. Atît el, cît și restul agenților se săturaseră de Neptune Beach, de Pete's, de Sea Turtle și de locuința închiriată. Șase lucrători, printre care Chap și Wes, se aflau încă acolo, din cale afară de nerăbdători să primească o nouă misiune. Unitatea îi descoperise pe membrii Frăției, îi scosese de la Trumble, îi adusese pe plajă, iar acum nu mai dorea decît să-i vadă plecați din țară.

Jack Argrow nu se atinsese de dosare, sau cel puțin așa dădea impresia. Documentele rămaseseră învelite în fața de pernă care se găsea pe canapea, exact în poziția în care o lăsase Spicer.

– Transferul e în curs de efectuare, spuse Argrow, pe cînd ceilalți își găseau cîte un loc în apartamentul lui.

Teddy continua să urmărească totul de la Langley. Între timp, cei trei se îmbrăcaseră în ținută de plajă. Yarber avea o

pălărie de pescar cu boruri largi, Spicer alesese o pălărie de pai şi un tricou galben, pe cînd Beech, republicanul, optase pentru un şort kaki, un jerseu şi o şapcă de golf.

Pe masa întinsă se aflau trei plicuri mari. Argrow înmînă cîte unul fiecărui membru al Frăţiei.

– Înăuntru vă găsiţi noile identităţi. Certificate de naştere, cărţi de credit şi carnete de sănătate.

– Şi paşapoartele? întrebă Yarber.

– Avem un aparat de fotografiat în camera de alături. Pentru paşapoarte şi permisele de conducere e nevoie de poze. Durează o jumătate de oră. În plicurile mici de acolo aveţi şi cinci mii de dolari bani gheaţă.

– Eu sînt Harvey Moss? întrebă Spicer, cercetîndu-şi certificatul de naştere.

– Da. Nu-ţi place Harvey?

– Acum cred că-mi place.

– Chiar arăţi a Harvey, spuse Beech.

– Tu cine eşti?

– James Nunley.

– Îmi pare bine de cunoştinţă, James.

Argrow se abţinu să zîmbească şi rămase la fel de încordat ca şi pînă atunci.

– Trebuie să aflu unde aveţi de gînd să plecaţi. Oamenii de la Washington ţin morţiş să vă ştie dincolo de graniţă.

– Vreau să văd lista zborurilor spre Londra, zise Yarber.

– Am avut noi grijă. Peste două ore pleacă din Jacksonville un avion cu destinaţia Atlanta. Diseară la şapte şi zece există un zbor din Atlanta care aterizează la Londra, pe Heathrow, mîine la prima oră.

– Poţi să-mi rezervi un loc?

– Am şi făcut-o. La clasa întîi.

Finn închise ochii şi surîse.

– Voi ce faceţi? întrebă Argrow, uitîndu-se la ceilalţi doi.

– Mie îmi place aici, declară Spicer.

– Regret. Nu aşa ne-am înţeles.

– O să plecăm cu același avion mîine după-amiază, spuse Beech. Asta dacă totul merge bine în ce-l privește pe domnul Yarber.

– Să ne ocupăm tot noi de rezervări?

– Te rog.

Chap intră în cameră fără să fie auzit și luă fața de pernă de pe canapea, cu tot cu dosare.

– Hai să rezolvăm cu pozele, zise Argrow.

Finn Yarber, care devenise între timp domnul William McCoy din San Jose, California, zbură la Atlanta fără nici un incident. Preț de o oră se plimbă pe coridoarele aeroportului, călători cu metroul care-i prelua pe pasageri și se bucură din plin de frenezia și haosul provocate de un milion de oameni care se grăbeau.

Locul de la clasa întîi era un fotoliu de piele care se putea întinde în vederea somnului. După două pahare de șampanie, Finn începu să aţipească și chiar să viseze. Se temea să adoarmă în special din cauza momentului trezirii. Era sigur că avea să se regăsească în patul de sus al celulei, uitîndu-se la tavan și bifînd încă o zi petrecută la Trumble.

De la un telefon public de lîngă Beach Java, Joe Roy reuși în fine să-și găsească soția. La început aceasta crezu că era vorba de o farsă și refuză convorbirea cu taxă inversă.

– Cine e? întrebă ea.

– Eu sînt, draga mea. Am ieșit de la închisoare.

– Joe Roy?

– Da. Acum ascultă. Am ieșit de la Trumble. Mă urmărești?

– Cred că da. Unde ești?

– Stau la un hotel undeva lîngă Jacksonville, Florida. Mi s-a dat drumul azi-dimineață.

– Ți s-a dat drumul? Dar cum...

– Nu mă-ntreba, te rog. O să-ți explic mai tîrziu. Mîine plec la Londra. Vreau să te duci la poștă dimineață la prima oră și să depui o cerere pentru pașaport.

– Londra? Ai zis Londra?

– Da.

– În Anglia?

– Păi unde? Trebuie să stau acolo ceva vreme. Aşa ne-am înţeles.

– Cît timp?

– Doi ani. Uite ce-i, ştiu că e greu de crezut, dar sînt liber şi doi ani de-acum încolo o să trăim în străinătate.

– Ce înţelegere a fost asta? Ce-ai făcut, Joe Roy, ai evadat? Ziceai că nu e greu să scapi de-acolo.

– Nu. Am fost eliberat.

– Dar mai aveai de stat peste douăzeci de luni.

– Nu mai e cazul. Ascultă, depune cererea pentru paşaport şi fă exact ce-ţi spun.

– Ce nevoie am de paşaport?

– Ca să ne putem întîlni în Europa.

– Doi ani?

– Exact.

– Dar mama e bolnavă. Nu pot s-o iau din loc şi s-o las singură.

Lui Spicer îi trecură prin cap o mulţime de vorbe urîte la adresa soacrei lui, dar se abţinu. Inspiră adînc şi se uită pe stradă.

– O să plec, spuse el. N-am încotro.

– Vino frumuşel acasă.

– Nu pot. O să-ţi explic mai tîrziu.

– Chiar mi-ar plăcea să-ţi aud explicaţiile.

– Te sun mîine.

Se întîlni cu Beech şi mîncară împreună fructe de mare într-un restaurant plin de oameni mai tineri ca ei. Apoi hoinăriră pe trotuare şi în cele din urmă îşi croiră drum la Pete's Bar and Grill, unde ascultară recitalul celor de la The Bravessi şi savurară gălăgia.

Între timp, Finn luase urma banilor şi se afla undeva deasupra Atlanticului.

Vameşul de la Heathrow aproape că nici nu se uită la paşaportul lui Finn, care era un fals ireproşabil. Era uzat şi-l însoţise pe domnul William McCoy pretutindeni în lume. Aaron Lake avea într-adevăr prieteni foarte puternici.

Finn luă un taxi pînă la hotelul din Basil Street, în Knightsbridge, şi plăti cu bani gheaţă camera cea mai mică dintre cele disponibile. El şi Bech aleseseră hotelul la întîmplare, după ce se uitaseră într-un ghid turistic. Era un stabiliment de modă veche, plin de antichităţi şi avînd un farmec aparte. La restaurantul mic de la etaj Finn luă un mic dejun compus din cafea, ouă şi cîrnaţi, iar după aceea ieşi la o plimbare. La ora zece, taxiul în care se găsea opri în City, în faţă la Metropolitan Trust. Funcţionarei de la recepţie nu-i plăcu defel ţinuta lui – ginşi şi un pulover –, dar cînd îşi dădu seama că era american ridică din umeri şi păru să devină mai tolerantă.

Cei de acolo îl făcură să aştepte o oră, lucru care nu-l deranjă cîtuşi de puţin. Era neliniştit însă nu se trădă. Era dispus să aştepte zile, săptămîni şi chiar luni de zile ca să încaseze banii. Învăţase bine lecţia răbdării. Domnul MacGregor, funcţionarul care se ocupă de transferuri, se prezentă în cele din urmă în faţa lui. Îl anunţă că banii tocmai fuseseră viraţi şi îşi ceru scuze pentru întîrziere. Cele şase milioane de dolari traversaseră în siguranţă Atlanticul, iar la ora aceea ajunseseră pe pămînt britanic.

– Unde însă să-i transfer în Elveţia, spuse Finn, cu doza cuvenită de încredere şi experienţă.

În aceeaşi după-amiază, Beech şi Spicer zburară la rîndul lor la Atlanta. La fel ca Yarber, aşteptară cursa de Londra plimbîndu-se în voie prin tot aeroportul. Se instalară împreună la clasa întîi, mîncară şi băură cîteva ore, se uitară la filme şi încercară să doarmă în timp ce survolau oceanul.

Spre marea lor surpriză, Yarber îi aştepta la ieşirea din vama de la Heathrow ca să le dea vestea minunată că banii sosiseră şi fuseseră deja mutaţi. Ascunşi în Elveţia. Apoi îi mai surprinse o dată, propunîndu-le să plece imediat.

– Ştiu şi ei că sîntem aici, le spuse el la o cafea băută în barul aeroportului. Hai să-i facem să ne piardă urma.

– Crezi că ne urmăresc? întrebă Beech.

– Să presupunem că da.

– Dar de ce? făcu Spicer.

Cei trei discutară jumătate de oră, după care începură să studieze zborurile. Cursa Alitalia spre Roma le atrase atenţia tuturor. La clasa întîi, bineînţeles.

– S-o vorbi ceva engleză prin Roma? se interesă Spicer, în timp ce se urcau în avion.

– Din cîte ştiu, se vorbeşte italiana, răspunse Yarber.

– Crezi c-o să fim primiţi de papă?

– Probabil că e ocupat.

39

Buster merse spre vest cîteva zile şi în cele din urmă se dădu jos din autobuz la San Diego. Oceanul îl atrăgea, fiind prima întindere de apă pe care o vedea după multe luni de zile. Îşi făcu veacul prin port, căutînd de lucru cu ziua şi stînd la taclale cu cei de prin partea locului. Un căpitan de navă îi oferi un angajament, dar în dreptul localităţii Los Cabos din Mexic, la sud de Baja, tînărul se făcu nevăzut. Portul de acolo era plin de ambarcaţiuni de pescuit costisitoare, mult mai bune decît cele la care meşterise pe vremuri cu tatăl lui. Stătu de vorbă cu mai mulţi căpitani şi după două zile primi un post de muncitor necalificat. Clienţii erau americani bogaţi din Texas şi California, care preferau să bea decît să pescuiască. Buster nu avea salariu, muncind doar pentru bacşişurile care creşteau în funcţie de cît consumau băutorii. Într-o zi modestă cîştiga două sute de dolari, într-una bună cinci sute şi totul se plătea cu bani gheaţă. Avea o cameră la un motel ieftin, iar după cîteva zile încetă să se uite peste umăr. Los Cabos deveni rapid noua lui casă.

Wilson Argrow fu transferat pe nepusă masă de la Trumble şi trimis la un semiinternat din Milwaukee, unde rămase doar o noapte înainte de-a o lua din loc. Din moment ce nu exista, nu putea fi găsit. Jack Argrow îl aşteptă la aeroport cu biletele, iar cei doi zburară împreună la Washington. La nouă zile după ple-

carea din Florida, falşii fraţi Argrow, Kenny Sands şi Roger Lyte, se prezentară la Langley în vederea următoarei misiuni.

Cu trei zile înainte de-a pleca din Washington ca să participe la convenţia de la Denver, Aaron Lake sosi la Langley ca să ia prînzul cu directorul. Urma să fie o întrevedere veselă, în care candidatul cîştigător avea să-i mulţumească din nou geniului care îi ceruse să intre în cursă. Discursul de acceptare fusese scris cu o lună în urmă însă Teddy avea cîteva sugestii pe care voia să le discute.

Lake fu condus în biroul directorului, unde bătrînul îl aştepta cu picioarele acoperite de cuvertură, ca de obicei. Lake observă că era foarte palid şi obosit. Asistenţii lui plecară, uşa se închise şi candidatul văzu abia atunci că nu fusese pusă masa. Se aşezară la o oarecare distanţă de birou, faţă în faţă, foarte aproape unul de altul.

Lui Teddy îi plăcu discursul şi avu doar cîteva comentarii.

– Ai nişte luări de cuvînt tot mai lungi, zise el încet.

Explicabil. Era o perioadă în care Lake avea foarte multe de spus.

– Le mai pieptănăm, rosti el.

– Ai victoria în buzunar, domnule Lake, spuse Teddy cu o voce slăbită.

– Mă simt în formă, dar o să fie o luptă acerbă.

– O să cîştigi cu cincisprezece procente.

Lake nu mai zîmbi şi deveni brusc foarte atent.

– E o marjă semnificativă.

– Ai crescut uşor în sondaje. Luna viitoare o să crească vicepreşedintele. O să fiţi cap la cap pînă pe la jumătatea lui octombrie. Pe urmă o să izbucnească o criză nucleară care-o să înspăimînte lumea. Iar dumneata, domnule Lake, o să te transformi în Mesia.

Perspectiva îl sperie pînă şi pe mîntuitor.

– Un război? întrebă el încet.

– Nu. Or să existe victime, dar nu dintre americani. De vină o să fie Natty Cenkov, iar alegătorii conştiincioşi ai ţării or să se

înbulzească la urne. S-ar putea să cîştigi şi cu douăzeci de procente.

Lake inspiră adînc. Ar fi vrut să pună mai multe întrebări, eventual să obiecteze împotriva vărsării de sînge. Însă ştia că ar fi fost inutil. Indiferent de actul terorist planificat de Teddy pentru octombrie, lucrurile fuseseră deja puse în mişcare. Lake nu putea să le oprească nici cu vorba, nici cu fapta.

– Continuă cu acelaşi refren, domnule Lake. Şi cu acelaşi mesaj. Lumea e pe punctul să devină mult mai nebună şi trebuie să fim puternici ca să ne apărăm modul de viaţă.

– Pînă acum mesajul a dat rezultate.

– Pe adversarul dumitale o să-l apuce disperarea. O să te critice fiindcă te gîndeşti la un singur lucru şi-o să se lege de bani. O să puncteze de cîteva ori. Nu intra în panică. În octombrie lumea o să se cutremure din temelii, crede-mă.

– Te cred.

– Ai cîştigat deja, domnule Lake. Continuă cu acelaşi mesaj.

– Sigur, nici o grijă.

– Bine, spuse Teddy.

Închise ochii preţ de o clipă, ca şi cum ar fi vrut să tragă un pui de somn. Apoi îi deschise la loc şi spuse:

– În cu totul altă ordine de idei, sînt curios ce planuri ai după ce ajungi la Casa Albă.

Lake fu nedumerit şi acest lucru i se citi pe figură. Teddy îşi continuă învăluirea.

– Ai nevoie de un partener de viaţă, domnule Lake, de o Primă Doamnă, de cineva care să înnobileze Casa Albă cu prezenţa ei. Cineva care să ştie să primească oaspeţi şi să ofere diplome. O femeie drăguţă şi suficient de tînără ca să aibă copii. A trecut destul de mult de cînd n-au mai existat copii la Casa Albă, domnule Lake.

– Îţi arde de glume, zise Lake stupefiat.

– Îmi place femeia asta din stafful de campanie, Jayne Cordell. Are treizeci şi opt de ani, e isteaţă, ştie ce vrea şi arată bine, chit c-ar trebui să dea jos şapte-opt kile. A divorţat acum

doisprezece ani, iar lumea a uitat. Cred c-ar fi o Primă Doamnă pe cinste.

Lake îşi înclină capul într-o parte şi se enervă brusc. Ar fi vrut să-l ia la rost pe Teddy, dar deocamdată îi venea greu să-şi aleagă cuvintele. Reuşi doar să îngaime:

– Nu eşti în toate minţile?

– Ştim de Ricky, spuse Teddy cu o voce albă, sfredelindu-l cu privirea pe Lake.

Candidatul simţi că nu mai are aer şi bîigui stins:

– Dumnezeule mare.

Îşi pironi ochii în pămînt timp de cîteva clipe, împietrit din cauza şocului.

Ca să fie tacîmul complet, Teddy dădu la iveală o foaie de hîrtie. Lake puse mîna pe ea şi recunoscu imediat copia ultimului bileţel adresat lui Ricky:

Dragă Ricky,

Cred că e mai bine să punem punct corespondenţei noastre. Îţi doresc să-ţi meargă bine în centrul de recuperare.

Cu sinceritate, Al

Lake fu cît pe-aci să spună că putea să explice totul şi că în realitate lucrurile nu stăteau chiar aşa. Dar se hotărî să nu scoată o vorbă, cel puţin pentru moment. Întrebările îi năvăliră în minte – Cît de mult ştiau? Cum dracu' interceptaseră corespondenţa? Cine mai era la curent?

Teddy îl lăsă să sufere în tăcere. Nu era nici o grabă.

După ce îşi limpezi întrucîtva gîndurile, Lake reacţionă ca un politician. Teddy îi oferea o soluţie. Nu făcea decît să-i spună: „Dansează după cum îţi cînt, băiete, şi-o să fie totul bine. Mergi pe mîna mea."

Prin urmare, înghiţi în sec şi declară:

– Chiar îmi place de ea.

– Cred şi eu. E ideală pentru rolul ăsta.

– Da. E foarte loială.

– Te-ai culcat cu ea?

– Nu. Nu încă.

– Dă-i zor. Ţine-o de mînă în timpul convenţiei. Fă să înceapă bîrfele şi lasă lucrurile să-şi urmeze cursul. Iar cu o săptămînă înainte de alegeri, anunţă c-o să faceţi nunta de Crăciun.

– Nuntă mare sau discretă?

– Ceva nemaipomenit. Evenimentul monden al anului la Washington.

– Îmi place.

– Las-o gravidă repede. Şi chiar înainte de inaugurare anunţă că Prima Doamnă aşteaptă un copil. O să fie o poveste minunată. În plus, lumea o să se bucure cînd o să vadă din nou copii la Casa Albă.

Lake dădu din cap şi zîmbi, părînd încîntat de idee, dar apoi se încruntă brusc.

– O să afle cineva vreodată de Ricky? întrebă el.

– Nu. A fost neutralizat.

– Neutralizat?

– N-o să mai scrie scrisori, domnule Lake. Cît despre dumneata, o să fii atît de prins de copilaşi, că n-o să ai timp să te gîndeşti la oameni de soiul lui Ricky.

– Care Ricky?

– Aşa te vreau, Lake. Aşa te vreau.

– Îmi pare foarte rău, domnule Maynard. Foarte rău. N-o să se mai întîmple.

– Sigur că nu. Dosarul e la mine, domnule Lake. Nu uita lucrul ăsta.

Teddy începu să se îndepărteze cu cărucior de invalid, ca şi cum întrevederea s-ar fi terminat.

– A fost un moment izolat de rătăcire, spuse Lake.

– Nu contează, Lake. Ai grijă de Jayne. Schimbă-i garderoba. Munceşte prea mult şi e obosită. Mai las-o să respire. O să fie o Primă Doamnă de toată frumuseţea.

– Am înţeles.

Între timp, Teddy ajunsese în dreptul uşii.

– Gata cu surprizele, Lake.

– Gata.

Teddy deschise uşa şi ieşi din cameră.

La sfîrşitul lui noiembrie erau deja stabiliţi la Monte Carlo, în primul rînd datorită frumuseţii oraşului şi a timpului frumos, dar şi fiindcă se vorbea foarte mult în engleză. În plus, existau o sumedenie de cazinouri – o condiţie de bază pentru Spicer. Nici Beech şi nici Yarber nu îşi dădeau seama dacă pierdea sau cîştiga, dar în orice caz se distra pe cinste. Soţia lui îşi îngrijea în continuare mama care se încăpăţîna să nu moară. Lucrurile erau destul de încordate, fiindcă Joe Roy nu se putea întoarce acasă, iar ea nu voia să plece din Mississippi.

Locuiau în acelaşi hotel mic, dar elegant de la marginea oraşului şi de obicei luau micul dejun împreună de două ori pe săptămînă înainte să îşi vadă fiecare de-ale lui. Cu trecerea timpului şi pe măsură ce se adaptau la noua lor viaţă, se vedeau din ce în ce mai rar. Aveau preocupări diferite. Spicer voia să joace la cazino, să bea şi să agaţe femei. Beech prefera marea şi-i plăcea să pescuiască. Yarber călătorea şi studia istoria sudului Franţei şi a nordului Italiei.

Însă fiecare ştia în permanenţă unde se aflau ceilalţi. Dacă dispărea vreunul ceilalţi doi voiau să afle imediat.

Nu citiseră nimic despre graţieri. Beech şi Yarber petrecuseră ore întregi într-o bibliotecă din Roma şi citiseră ziarele americane apărute imediat după plecarea lor. Nu se spunea o vorbă despre ei. La rîndul lor, cei trei nu mai ţinuseră legătura cu nimeni de acasă. Soţia lui Spicer susţinea că nu spusese nimănui despre ieşirea lui din închisoare. Credea în continuare că evadase.

De Ziua Recunoştinţei, Finn Yarber savură un espresso la una dintre terasele din centru. Era cald şi senin, iar fostul deţinut era doar vag conştient de importanţa acestei sărbători la el în ţară. Nu îl interesa, fiindcă nu avea de gînd să se mai întoarcă. Beech dormea la el în cameră. Spicer se găsea într-un cazino aflat la trei străzi distanţă.

O figură oarecum cunoscută îşi făcu apariţia de nicăieri. Iute ca gîndul, bărbatul se aşează în faţa lui Yarber şi spuse:

– Salut, Finn. Mă mai ţii minte?

Yarber bău calm o gură de cafea şi studie chipul celuilalt. Îl văzuse ultima oară la Trumble.

– Wilson Argrow, de la închisoare, rosti bărbatul, iar Yarber puse ceaşca pe masă înainte s-o scape din mînă.

– Bună dimineaţa, domnule Argrow, zise el încet şi potolit, deşi ar fi vrut să-i spună o mulţime de alte lucruri.

– Bănuiesc că te miră faptul că mă vezi.

– Sincer să fiu, da.

– N-a fost extraordinar că Aaron Lake a cîştigat cu un avans atît de mare?

– Aşa cred. Ce pot face pentru dumneata?

– Vreau doar să ştii că sîntem întotdeauna pe-aproape, în caz că ai nevoie de noi.

Finn chicoti, după care spuse:

– Puţin probabil.

Trecuseră cinci luni de cînd li se dăduse drumul. Plecaseră dintr-o ţară în alta, din Grecia în Suedia şi din Polonia în Portugalia, îndreptîndu-se încet spre sud pe măsură ce se schimba vremea. Cum Dumnezeu reuşise Argrow să dea de ei?

Era cu neputinţă.

Argrow scoase o revistă din buzunarul interior al hainei.

– Fii atent peste ce-am dat săptămîna trecută, spuse el, întinzîndu-i-o celuilalt.

Revista era deschisă la una dintre ultimele pagini, unde un anunţ personal fusese încercuit cu un marker roşu:

> Tînăr sub treizeci de ani, caut american amabil şi discret între 40 şi 60 în vederea corespondenţei.

Yarber îl mai văzuse în mod sigur şi pînă atunci, dar dădu din umeri, ca şi cum ar fi fost picat din lună.

– Parc-am mai văzut filmul ăsta, nu? întrebă Argrow.

– Pentru mine toate sînt la fel, spuse Finn.

Pe urmă aruncă revista pe masă. Era ediţia americană din *Out and About.*

– Am identificat şi adresa. E a oficiului poştal de-aici, din Monte Carlo. O căsuţă poştală închiriată pe termen lung, un nume fals, tot tacîmul. Ce coincidenţă.

– Uite ce-i, habar n-am pentru cine lucrezi, dar tare am impresia că nu trebuie să-ţi dăm socoteală. N-am încălcat nici o lege. Ce-ar fi să te duci învîrtindu-te?

– Cum să nu, Finn, dar nu-ţi ajung două milioane de dolari?

Yarber surîse şi aruncă o privire în jur, studiind localul elegant. Mai sorbi o înghiţitură de cafea şi spuse:

– Trebuie să-ţi ocupi timpul cumva.

– Ne mai vedem, zise Argrow, care pe urmă se ridică repede şi dispăru.

Yarber îşi termină cafeaua, ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic. Cercetă din priviri strada şi traficul cîtăva vreme, apoi plecă să-şi caute colegii.

Trumble este o închisoare cu grad minim de securitate, locul unde sînt închişi deţinuţi inofensivi – spărgători de bănci, traficanţi de droguri, evazionişti fiscali, brokeri de pe Wall Street. Printre aceştia, trei foşti judecători – *Frăţia* – care se întîlnesc în fiecare zi în biblioteca închisorii unde rezolvă diferite probleme juridice pentru deţinuţi şi unde petrec ore în şir compunînd scrisori. De aici orchestrează o adevărată escrocherie prin corespondenţă, care dă roade. Banii încep să curgă. Lucrurile scapă însă de sub control cînd presupusa victimă este un om puternic, cu relaţii nebănuite.

„Forţa care se află în spatele cărţilor cu cele mai spectaculoase vînzări este prea puţin cunoscută publicului şi preferă să rămînă aşa. Ea are însă un nume: John Grisham."

Publishers Weekly

ISBN 973-8180-31-7

editura rao